

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН КОГАТО ДОЙДЕ ПАЯКЪТ

Част 1 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Румяна Стоянова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

ДА ПОИГРАЕМ НА УБИЙЦИ (1932)

НЮ ДЖЪРСИ, БЛИЗО ДО ПРИНСТЪН

МАРТ, 1932

Къщата на Чарлс Линдбърг^[1] грееше с ярка оранжева светлина. Приличаше на сияен замък сред мрачната борова гора на Ню Джърси. Облачета от разсейващата се мъгла докосваха момчето, докато то се придвижваше все по-близо към мига на истинската си слава — първото си убийство.

Беше тъмно като в рог. Земята бе подгизнала, кална, цялата покрита с локви. Беше предвидил това. Всичко бе взел предвид, дори и времето.

Носеше четирийсет и първи номер мъжки работни ботуши. Носовете и петите им бяха натъпкани с парцали и парчета от вестник „Филаделфия инкуайърър“.

Искаше да остави следи, многобройни следи от стъпки. Следи от стъпки на мъж, а не на дванайсетгодишно момче. Те щяха да водят от главния път на областта, наречен „Стаутсбърг-Уртсвил Роуд“, до къщата и обратно.

Когато стигна няколкото бора на трийсетина метра от къщата, започна неудържимо да трепери. Къщата беше богаташка, точно както си я беше представял. Само на втория етаж имаше седем спални и четири бани. Извънградският дом на Щастливеца Линди и Ан Мороу.

„Изпипана работа“ — помисли си то.

Момчето се запромъкна все по-близо до прозорците на столовата. Беше изцяло завладяно от мисълта какво представлява това състояние, наречено слава. Много бе мислило по въпроса. Почти през цялото време. Какво всъщност представлява славата? На какво мирише? Какъв е вкусът ѝ? Как изглежда отблизо?

Ето го тук, „най-прославеният мъж на света“, седнал на масата. Чарлс Линдбърг беше висок и елегантен, с великолепно руса коса и красиво лице. Щастливеца Линди наистина сякаш превъзхождаше всички.

Както и жена му, Ан Мороу Линдбърг. Късата ѝ къдрава черна коса правеше кожата ѝ да изглежда тебеширенобяла. Светлините от свещите на масата като че ли танцуваха около нея.

И двамата седяха много изправени. Да, наистина изглеждаха изключителни, сякаш бяха специалният Божи дар за света. Държаха високо вдигнати главите си и се хранеха изискано. Момчето се надигна, за да види какво има на масата. Май агнешки пържоли, сервирани в изящни порцеланови чинии.

— Ще стана по-известен от вас, жалки тежкари — прошепна то накрая.

Обеща си го. Хиляди пъти бе обмисляло всяка подробност. Зае се с работата си много методично.

Намери дървената стълба, оставена от работниците до гаража. Подмина прозореца на библиотеката, като държеше стълбата плътно притисната към единия си хълбок. Стигна набелязаното място. Изкачи се безшумно до детската стая. Пулсът му се ускори, а сърцето му заби толкова силно, че можеше да го чуе.

Светлината от лампата в коридора проникваше в стаята на бебето. Видя детското креватче и спящия в него малък принц. Чарлс младши, „най-известното дете на света“.

За да го предпазят от течение, от едната страна беше опънат разноцветен параван с изрисувани по него животни.

Почувства се хитър и ловък.

— Идва господин Лисан — прошепна момчето и безшумно отвори прозореца.

Изкачи още едно стъпало на стълбата и най-сетне се намери в детската стая.

Застана над креватчето и се загледа втренчено в принца. Имаше златисторуси букли като баща си, но беше дебел. Само за два месеца Чарлс младши бе станал много дебел.

Момчето не можеше повече да се владее. От очите му потекоха горещи сълзи. Цялото му тяло започна да се тресе от безсилие и ярост, примесени с най-невероятното удоволствие в живота му.

— Е, на татко малкия мъж. Дойде нашето време — промърмори момчето.

Извади от джоба си малка гумена топка на ластик. Бързо нахлузи странната примка през главата на Чарлс младши, точно когато той отвори малките си сини очи.

Детето понечи да заплаче и момчето веднага му запуши устата с гумената топка. Наведе се над креватчето, взе на ръце малкия Линдбърг и бързо тръгна към стълбата. Всичко вървеше по план.

Хукна през калното поле с ценния товар, който се мяташе в ръцете му, и изчезна в мрака.

На около три километра от къщата зарови отвратителното разглезено бебе на Линдбърг — зарови го живо.

Това бе само началото. Нещата тепърва предстояха. В крайна сметка беше още момче.

Той, а не Бруно Ричард Хауптман, отвлече бебето на Линдбърг. Направи го съвсем сам.

Изпипана работа.

[1] Чарлс Линдбърг (1902–1974) — американски пилот, извършил през 1927 първия полет без междинно кацане през Атлантическия океан от Лонг Айланд, щата Ню Йорк, до парижкото летище Льо Бурже. На 1 март 1932 година от извънградската къща на семейство Линдбърг изчезва техният син на година и осем месеца. До леглото му е оставена бележка с искане за 60 000 долара откуп. Линдбърг плаща откупа, но на 12 май същата година е открит полуразложеният труп на детето. За престъплението е арестуван, осъден и екзекутиран немският емигрант Бруно Хауптман, тъй като у него е намерена част от парите от откупа. Трагедията Линдбърг, описвана често като „престъплението на века“, остава неразгадана, тъй като има данни, че Хауптман не е убиецът и е бил осъден, за да се успокои общественото мнение. — Б.ред. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
МАГИ РОУЗ И ФЪСТЪКА ГОЛДБЪРГ (1992)

ГЛАВА 1

Рано сутринта на 21 декември 1992 година аз представлявах въплъщение на доволството на остъклената веранда в къщата ни на Пета улица във Вашингтон. В малкото тясно помещение бяха разхвърляни мухлясали зимни палта, работни ботуши и осакатени детски играчки. Не ми пукаше. Бях си у дома.

Свирех Гершуин на леко раздрънкания стар роял. Едва минаваше пет сутринта и на верандата бе студено като в хладилна камера. Бях готов на някои жертви заради „Един американец в Париж“.

Телефонът в кухнята издрънча. Може би съм спечелил джакпота на лотарията и снощи са забравили да ми се обадят. Редовно играя напук на лошия късмет.

— Нана? Ще се обадиш ли? — извиках от верандата.

— За теб е. Можеш и сам да го вдигнеш — отговори сприхавата ми баба. — Няма смисъл аз да ставам. В моя речник „няма смисъл“ означава „глупост“.

Не го каза точно така, ами нещо подобно. Както винаги.

Закуцуках към кухнята с още вдървените си от ранното ставане крака, настъпвайки играчките. Бях на трийсет и осем. Дето има една приказка, ако знаех, че ще живея толкова дълго, щях по-добре да се погрижа за себе си.

Беше моят партньор Джон Сампсън. Знаеше, че вече съм буден. Сампсън ме познава по-добре и от децата ми.

— Добро утро, шоколадче. Станал си, нали? — попита той.

Нямаше нужда да се представя. Със Сампсън сме приятели от деветгодишна възраст, когато заедно крадахме от магазина на Парк на ъгъла. По онова време и през ум не ни минаваше, че старият Парк би ни застрелял за един откраднат пакет „Честърфийлд“. Мама Нана би се отнесла дори по-зле с нас, ако знаеше за престъпното ни забавление.

— И да не бях, вече съм — отговорих аз. — Каж ми нещо хубаво.

— Станало е още едно убийство. Изглежда пак е нашето момче — съобщи Сампсън. — Чакат ни. Половината от свободния свят вече е

там.

— Много е рано за трупове — измърморих аз. Усетих, че стомахът ми се обръща. Не ми се искаше денят да започне по този начин. — По дяволите!

Мама Нана вдигна очи от димящия си чай и рохките яйца. Хвърли ми един от възпитателните си властни погледи. Вече се беше облякла за училището, в което продължаваше да работи доброволно на седемдесет и девет годишна възраст. Сампсън продължи да ми съобщава кървавите подробности от първите убийства за деня.

— Мери си думите, Алекс — каза Нана. — Моля те, мери си думите, ако възнамеряваш да живееш в тази къща.

— Ще бъда там след десет минути — казах на Сампсън, а после се обърнах към Нана. — Къщата е моя.

Тя изпъшка като че ли за първи път чуваше тази страшна новина.

— Още едно ужасно убийство на Лангли Терас. Изглежда убива за удоволствие. Боя се, че такава ще излезе работата — обясних ѝ аз.

— Много лошо — каза мама Нана. Кротките ѝ кафяви очи се впиха в моите. Бялата ѝ коса приличаше на покривчиците, които слагаше по столовете в дневната. — Жалко, че политиците допуснаха този град да стане толкова отвратителен. Понякога си мисля, че трябва да се преместим от Вашингтон, Алекс.

— Понякога и аз си мисля същото — отговорих аз, — но вероятно ще издържим.

— Да, черните издържат на всичко. Ние сме вироглави. Винаги страдаме безмълвно.

— С „безмълвното“ не съм съгласен — отбелязах аз.

Реших да облека старото си спортно сако. Имаше убийство, което означаваше, че ще се срещам с бели хора. Върху него навлякох топлото си зимно яке. Беше по-подходящо за квартала.

Върху бюрото до леглото ми стоеше снимката на Мария Крос. Преди три години жена ми бе убита в улична престрелка. Това убийство, както и повечето убийства в Югоизточния квартал^[1], не беше разкрито.

На излизане от кухнята целунах баба си. Правя го от осемгодишна възраст. Винаги си казваме довиждане, в случай че не се видим никога вече. Така е от почти трийсет години — от момента, в който Мама Нана ме прибра и реши да направи от мен човек.

Направи ме детектив от отдел „Убийства“ с докторат по психология. Детектив, който живее и работи в гетата на Вашингтон.

[1] Столицата Вашингтон е разделена на четири района — Югоизточен, Югозападен, Североизточен и Северозападен. В Югоизточния живее голяма част от предимно черното население на Вашингтон. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2

Официално аз съм заместник-началник на детективите, което според думите на Шекспир означава много шум за нищо. Според тази длъжност би трябвало да съм шести или седми по ранг в Полицейското управление на Вашингтон. Но не съм. И все пак хората очакват моята поява на местопрестъпленията в столицата.

Три полицейски коли бяха спрели както падне пред номер 14–15 на Бенинг Роуд. Беше пристигнала и камионетката с тъмни стъкла на криминалната лаборатория, а също и линейка. Вратата ѝ беше украсена с жизнерадостния надпис „Морга“.

До къщата, в която бе извършено убийството, имаше и две коли на пожарната. Тълпа любопитни зяпачи, повечето мъже, се навърташе наоколо. Възрастни жени, наметнали върху пижамите и нощниците си зимни палта, с розови или сини ролки по главите, трепереха от студ, но също надничаха от верандите.

Къщата беше досущ като всички останали на улицата, дървена, а овехтелите ѝ дъски бяха боядисани в „карибско“ синьо. Стар шевролет с разбито странично стъкло изглеждаше като изоставен в алеята за коли.

— Мамка му. Да се връщаме в кревата — изруга Сампсън. — Сетих се какво ни чака. Намразих си работата напоследък.

— Аз пък я обичам, обичам Отдела за убийства — ухилих му се аз. — Виждаш ли? Съдебният лекар е навлякъл найлоновата си престилка. И момчетата от лабораторията са тук. А кой се задава срещу нас сега?

Един бял сержант в пухкаво синьо-черно яке с кожена яка ни пресрещна с клатушкаща се походка, когато приближихме къщата. Ръцете му бяха пъхнати на топло в джобовете.

— Сампсън? Детектив Крос?

Сержантът отпусна долната си челюст и тя изпука също като при хората, които си отпусват ушите в самолет.

Отлично знаеше кои сме. Знаеше, че сме от Специалната група за разследване — СГР. Пренебрегна обаче длъжностите ни.

— К'во става, човече? — попита Сампсън с подчертано негърско произношение. Хич не обича да пренебрегват длъжността му.

— Старши детектив Сампсън — казах аз. — А аз съм заместник-началник Крос.

Сержантът приличаше на ирландец, шкембето му се друсаше като пача. Имаше вид на оцелял от Гражданската война. Лицето му беше като сватбена торта, забравена на дъжда. Спортното ми сако не му направи впечатление.

— Измръзнаха ни задниците — изхриптя той. — Ето к'во става.

— Кат' го гледам твоя, трудно ще измръзне — не се сдържа Сампсън.

— Да ти го начукам — отвърна сержантът.

Приятно е да срещнеш бял Еди Мърфи.

— Майстор е на изискания диалог — усмихна ми се Сампсън. — Чу ли го? Щял да ми го начука.

Двамата със Сампсън сме яки мъжлета. Доста се потим в спортната зала до църквата „Сейнт Антъни“. Заедно тежим около двеста и двавет кила. Ако решим, всекиго можем да стреснем. В нашата работа често се налага да го правим.

Аз съм само метър и осемдесет и осем, но Джон е два метра и три сантиметра и продължава да расте. Винаги е с тъмни очила, понякога си слага вълнена шапка или си връзва жълта кърпичка през челото. Някои го наричат, „Джон-Джон“, защото е голям за двама Джоновци.

Подминахме сержанта и се насочихме към къщата, в която бе извършено убийството. Елитната ни специална група би трябвало да бъде над подобни сблъсъци. Понякога успяваме.

Двама униформени полицаи вече бяха влизали в къщата. Нервна съседка позвънила в районния полицейски участък към четири и половина сутринта. Сторило ѝ се, че забелязала някой да се навърта наоколо. Нощни страхове я държали будна. Не само нея в този квартал.

Двамата патрулиращи полицаи открили вътре три трупа. Когато съобщили за това, им било наредено да изчакат Специалната група за разследване. Групата се състои от осем чернокожи полицаи, които минават за най-добрите в Отдела.

Външната врата на кухнята беше открената. Бутнах я и тя се отвори. Вратите на всяка къща издават неповторим звук, когато се

отварят и затварят. Тази стенеше като старец.

Вътре бе тъмно като в рог. Зловещо. Вятърът нахлу през отворената врата и чух, че нещо изтрака.

— Не сме палили лампите, сър — обади се единият от униформените зад мен. — Вие сте доктор Крос, нали?

Кимнах.

— Вратата на кухнята беше ли отворена, когато дойдохте? — попитах.

Полицаят беше бял, с бебешко лице. За компенсация си бе пуснал мустачки. Двайсет и три-четири годишен. Тази сутрин изглеждаше истински уплашен. Не можех да му се сърдя за това.

— Ъ-ъ, не. Нямаше следи от насилствено влизане. Беше отключено, сър. — Патрулният полицай изглеждаше много притеснен. — Вътре е ужасна касапница. Цялото семейство.

Един от патрулните включи мощен фенер и ние надникнахме в кухнята.

Имаше маса и столове от евтин бледозелен гетинакс. На едната стена висеше черен стенен часовник с лицето на невъзпитания герой от анимационните филмчета Барт Симпсън. От тези, дето ги има по витрините на всяка дрогерия. Миризмите на дезинфектант-обезмирисител и прегоряла мазнина се смесваха и се получаваше нещо странно за обонянието, но не много неприятно. При убийствата сме попадали на къде-къде по-лоши миризми.

Двамата със Сампсън се поколебахме, преди да влезем, както вероятно и убиецът само преди няколко часа.

— Бил е точно тук — казах аз. — Влязъл е през кухнята. Стоял е тук, където сме ние сега.

— Не говори така, Алекс — измърмори Сампсън. — Все едно, че слушам Джийн Диксън^[1]. Направо настръхвам.

С подобно нещо не можеш да свикнеш колкото и пъти да си се сблъсквал с него. Никак не ти се иска да влезеш вътре. Не ти се иска да сънуваш още ужасяващи кошмари до края на живота си.

— На горния етаж са — обади се мустакатият полицай.

Обясни ни кои са жертвите. Семейство Сандърс — две жени и малко момче.

Другият полицай, нисък и добре сложен негър, до момента не беше отронил дума. Казваше се Бучи Дайкс. Беше млад и

чувствителен. Срещал съм го в участъка.

Четиримата влязохме заедно в къщата на смъртта. Поехме дълбоко въздух. Сампсън ме потупа по рамото. Знаеше, че убийствата на деца ме потрисат.

Трите трупа бяха на горния етаж в спалнята до стълбите.

Майката, Джийн Сандърс, беше на трийсет и две. Дори в смъртта си лицето ѝ изглеждаше красиво. Имаше големи кафяви очи, високи скули и плътни устни, които вече бяха посинели. Устата ѝ бе широко отворена в предсмъртен писък.

Дъщеря ѝ Сюзет Сандърс бе живяла четиринайсет години на този свят. Съвсем младо момиче, но по-хубаво от майка си. Сплетената ѝ коса беше завързана с виолетова панделка и имаше малка кръгла обичка на носа си, за да изглежда по-голяма. В устата ѝ беше натъпкан тъмносин чорапогашник.

Тригодишното момченце, Мустаф Сандърс, лежеше по гръб. По бузките му личаха следи от сълзи. Беше в детски спален гащеризон, в каквото спяха и моите деца.

Точно както се бе изразила Мама Нана — допуснаха този град в проклетата ни голяма държава да стане невъзможен за обитаване. Майката и дъщерята бяха завързани към рамката на леглото, имитираща месинг. За целта бяха използвани копринено бельо, черни и червени мрежести чорапи и чаршафи на цветя.

Извадих портативния си касетофон и започнах да диктувам първите си бележки: *Убийство H234 914, 915 и 916. Майка, дъщеря — момиче на четиринайсет години, и малко момченце. Жените са нарязани с нещо изключително остро. Вероятно бръснач. Гърдите им са отрязани. Не се виждат наоколо. Половите им органи са обръснати. Целите са в прободни рани, които патолозите наричат „изблици на яростта“. Има много кръв и фекалии. Мисля, че двете жени са били проститутки. Виждам съм ги наоколо.*

Гласът ми беше тих и монотонен. Зачудих се дали по-късно ще разбера какво съм казал.

Тялото на момченцето изглежда е било небрежно захвърлено встрани. Мустаф Сандърс е в детски спален гащеризон с нарисувани мечета. Прилича на мъничко вързопче, случайно попаднало в стаята.

Изпълваше ме дълбока скръб, като гледах тъжните безжизнени очи на момчето, вперени в мен. Главата ми бучеше. Сърцето ми се

свиваше. Бедни, малък Мустаф.

— Не мисля, че е искал да убие момчето — обърнах се към Сампсън. — Той или тя.

— Или то — поклати Глава Сампсън. — Обзалагам се, че е Същество, Алекс. Същото Същество, което извърши убийствата на Кондън Терас в началото на седмицата.

[1] Известна американска астроложка. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 3

От три или четири годишна възраст Маги Роуз Дън бе свикнала хората да я зяпат. На девет години вече не ѝ правеше никакво впечатление постоянното внимание или това, че непознати кокореха насреща ѝ очи, като че ли бе Маги Ножицата^[1] или женски вариант на Франкенщайн.

Тази сутрин също я наблюдаваха, но тя не го знаеше. Точно днес Маги Роуз трябваше да усети, че е наблюдавана. Този път беше изключително важно.

Учеше в частното училище „Уошингтън Дей“ в Джорджтаун^[2] и се опитваше да се приобщи към другите сто и трийсет ученици. В момента те ентусиазирано пееха в хор.

Приобщаването не беше лесно за Маги Роуз, въпреки, че отчаяно го желаше. Все пак тя беше деветгодишната дъщеря на Катерин Роуз. Не можеше да мине покрай магазин за видеокасети, без да види плакат с лика на майка си. Филмите ѝ се излъчваха по телевизията почти всяка вечер. Майка ѝ бе номинирана за „Оскар“-и много по-често, отколкото повечето актриси бяха споменавани в клюкарското списание „Пийпъл“.

Заради всичко това Маги Роуз се опитваше да бъде „като всички“. Тази сутрин носеше старо горнище от анцуг с образа на кучето Фидо и стратегически дупки отпред и отзад. Джинсите ѝ бяха марка „Гес“, но пък имаха протрит и измачкан вид. Беше обула верните си стари розови маратонки „Рийбок“ и чорапки, също с кучето Фидо, които бе измъкнала от дъното на гардероба си. Нарочно не изми дългата си руса коса, преди да отиде на училище.

Като я видя сутринта, майка ѝ се ококори. Каза: „Ще пукна от смях!“, но я остави да отиде в този вид на училище. Майка ѝ беше страхотна. Разбираше трудната съдба, с която Маги трябваше да се справя.

Децата в хора от първи до шести клас пееха „Бърза кола“ на Трейси Чапман. Преди да изсвири мелодията на лъскавото черно пиано

„Стейнуей“, госпожица Камински се опита да им обясни за какво става дума в песента.

— Тази прочувствена песен на млада негърка от Масачузетс е за това какво е да си много беден в най-богатата страна на света и какво е да си черен през деветдесетте години на нашия век.

Дребната и тънка като тръстика учителка по музика и изобразително изкуство беше винаги напрегната. Тя смяташе, че дълг на всеки добър учител е не само да информира, но и да убеждава, да насочва умовете на тези важни деца в това престижно училище.

Децата обичаха госпожица Камински и се мъчеха да си представят какво означава да си беден и безправен. След като таксата за училището беше 12 000 долара, трябваше им доста въображение.

„Ти имаш бърза кола“ — пееха децата заедно с госпожица Камински и пианото. — „Имам план как да се измъкнем оттук.“

Докато пееше, Маги искрено се опита да си представи какво означава да си толкова беден. Беше виждала много бедни хора да спят на студа по улиците на Вашингтон. Ако се съсредоточеше, можеше ясно да види във въображението си ужасните сцени около Джорджтаун и площад Дюпон. Особено парцаливите мъже, които миеха предните стъкла на колите на всеки светофар. Майка ѝ винаги им даваше по долар, понякога и повече. Някои от просяците я разпознаваха и шумно се радваха, а Катерин Роуз намираще добра дума за всеки.

„Имаш бърза кола“ — пееше Маги Роуз. Усещаше как гласът ѝ се извисява. „Но достатъчно ли е бърза, за да излетим? Трябва да решим. Тръгваме довечера или ще живеем и умрем по този начин.“

Песента завърши сред гръм от ръкопляскания и радостните възгласи на всички деца. Госпожица Камински се поклонилеко от мястото си пред пианото.

— Страхотно — промърмори Майкъл Голдбърг. — Той стоеше точно до Маги. Беше най-добрият ѝ приятел във Вашингтон. — Семейството ѝ се пресели тук от Лос Анджелис преди по-малко от година.

Майкъл го каза иронично, естествено. Така се държеше с онези, които не бяха умни колкото него, което ще рече кажи-речи с всички.

Маги знаеше, че Майкъл Голдбърг е невероятен умник. Четеше лакомо всичко, беше страстен колекционер на какво ли не и кипеше от енергия. Можеше да бъде забавен, стига да те хареса. Но беше роден с

цианоза и затова бе дребен за възрастта си и доста хилав. Наричаха го Фъстъка, което донякъде го смъкваше от супермозъчния му пиедестал.

Маги и Майкъл често ходеха заедно на училище. Тази сутрин пристигнаха с колата на охраната. Бащата на Майкъл беше министър на финансите. Самият министър на финансите на Съединените американски щати. В „Уошингтън Дей“ никой не беше истински „нормален“. Всеки се мъчеше да се приобщи, да се слее с картината по един или друг начин.

Докато напускаха залата, на всяко дете беше зададен въпросът кой ще го прибере след занятията. На безопасността се обръщаше огромно внимание в „Уошингтън Дей“.

— Господин Дивайн... — започна Маги да обяснява на учителя, който стоеше на входа на класната стая. Казваше се господин Гестие и преподаваше чужди езици — френски, руски и китайски. Прякорът му беше „Льо Гадняр“.

— И господин Чейкли — довърши вместо нея Майкъл. После додаде: — От Службата за охрана. Колата е линкълн с регистрационен номер SC-59. Ще чака на северния изход. Прикрепени са към мен, защото колумбийският картел е заплашил баща ми със смърт. Оръвоар, мон професьор.

За 21 декември в училищния дневник бе отбелязано: *М. Голдбърг и М. Р. Дън — ще бъдат прибрани от Службата за охрана, северния изход, в три часа.*

— Хайде, малката — сръга я в ребрата Майкъл и пропя: — Имам бърза кола. Йо-хо-хо. И имам план как да се измъкнем оттук.

Нищо чудно, че го харесвам, рече си Маги. Кой друг би я нарекъл „малката“? Кой, освен Фъстъка Голдбърг?

На излизане от залата двамата приятели бяха наблюдавани. Никой от тях не забеляза нещо нередно, нещо необичайно. Не биваше да забележат. Там беше цялата работа. Беше майсторски изготвен план.

[1] Герой от филм на ужасите, който има ножици вместо ръце. — Б.ред. ↑

[2] Скъп „бял“ квартал в северозападната част на Вашингтон. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 4

Същата тази сутрин в девет сутринта госпожица Вивиан Ким реши да пресъздаде аферата „Уотъргейт“ в училищната стая. Никога нямаше да забрави този ден.

Вивиан Ким беше интелигентна, хубава и способна учителка по американска история. Учениците обичаха нейните часове. Два пъти седмично госпожица Ким им разиграваше исторически събития. Понякога караше и децата да подготвят някоя сцена. Те бяха започнали да се справят добре и тя с чиста съвест можеше да каже, че в часовете ѝ никой не скучае.

Тази сутрин госпожица Ким бе избрала аферата „Уотъргейт“. Имаше час с третокласниците от паралелката на Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг. Класната стая бе наблюдавана.

Вивиан Ким се превъплъти последователно в генерал Хейг, Х. Р. Холдеман, Хенри Кисинджър, Дж. Гордън Лиди, президента Никсън, Джон и Марта Мичъл, и Джон и Морийн Дийн. Беше добър мим и се справи чудесно с образите на Лиди, Никсън, генерал Хейг, а най-вече със семейство Мичъл и Мо Дийн.

— В годишното си обръщение за състоянието на Съюза президентът Никсън говори по телевизията пред цялата страна — започна госпожица Ким. — Много хора смятат, че той ни е излъгал. Когато високопоставен правителствен служител лъже, той извършва ужасно престъпление. Ние сме се доверили на този човек, вярваме на думите му и на почтеността му.

— У-у-у! Долу! — реагираха няколко от децата. В границите на разумното Вивиан Ким поощряваше подобен род съпричастност.

— „Долу“ е съвсем правилно, както и „У-у-у“. Така или иначе, в онзи момент от нашата история господин Никсън се изправи пред нацията, пред хора като вас и мен.

Вивиан Ким застана, като че ли беше на катедра за произнасяне на речи, и започна словото на Ричард Никсън.

Придаде на лицето си мрачен и тъжен израз. Поклати глава, от ляво на дясно.

— Искам да знаете... че нямам никакво намерение да напускам поста, който американският народ ми повери, като ме избра за доброто на народа на Съединените щати. — Вивиан Ким спря за миг точно на тези думи от покритата с позор реч на Никсън. Подобно на висока нота в посредствена, но силно въздействаща опера.

Класната стая с двайсет и четири деца притихна. За миг тя бе пълен господар на вниманието им. Нирваната на всеки учител, колкото и да е краткотрайна. „Чудесно“, каза си Вивиан Ким.

Чу се леко потропване по стъклото на вратата на класната стая. Магията изчезна.

— У-у-у! Долу! — промърмори Вивиан. — Да? Кой е там? Хей? Кой е? — извика тя.

Махагоновата врата бавно се отвори. Едно от децата изтананика мелодия от популярния филм на ужасите „Кошмар на улица Елм“. Колебливо, почти смутено, в стаята влезе господин Сонеджи. Детските личица тутакси грейнаха.

— Има ли някой вкъщи? — изчурулика той с писклив глас. Децата избухнаха в смях. — О-о-о! Я виж! Всички са си у дома — възкликна той.

Гари Сонеджи преподаваше математика, но и компютър, а това бе по-популярно дори от уроците на Вивиан Ким. Беше започнал да оплешивява, имаше увиснали мустаци и малки кръгли очила. Не приличаше на киноартист, но беше един от кумирите на училището. Освен че беше надарен учител, господин Сонеджи бе голям майстор на компютърните игри и на видеоигрите „Нинтендо“.

Неговата популярност и компютърни свръхумения му бяха спечелили прякора „господин Чип“.

Той поздрави няколко от децата по име и бързо се насочи към бюрото на госпожица Ким.

Двамата учители си поговориха тихо. Госпожица Ким беше с гръб към класа. Повече кимаше, отколкото говореше. Изглеждаше още по-дребна до господин Сонеджи, който беше над метър и осемдесет.

Накрая госпожица Ким се обърна към децата.

— Маги Роуз и Майкъл Голдбърг. Моля ви двамата да дойдете тук. Вземете нещата си.

Двете деца се спогледаха изненадано. Какво ставаше? Прибраха си вещите и тръгнаха към катедрата, за да узнаят. Другите деца

започнаха да шушукат, а някои дори се разприказваха на висок глас.

— Тихо. Не е междучасие — смъмри ги госпожица Ким. — Все още сме в час. Спазвайте правилата, по които сме се разбрали да живеем тук.

Когато Маги и Майкъл излязоха пред класа, господин Сонеджи се надвеси над тях и тихо им заговори. Фъстъка Голдбърг беше поне с десет сантиметра по-нисък от Маги Роуз.

— Възникна малък проблем, но вие няма защо да се тревожите. — Господин Сонеджи беше спокоен и много внимателен с децата. — Нищо страшно. Малка засечка в системата на компютъра. Всичко е наред.

— Съмнявам се — поклати глава Майкъл Голдбърг. — От какво е предизвикана така наречената засечка?

Маги Роуз мълчеше. Изпитваше необясним страх. Нещо се беше случило. Нещо определено не беше наред. Стомахът ѝ се сви. Майка ѝ винаги казваше, че има развнтена фантазия, така че тя се опита да изглежда спокойна, да запази самообладание и да се държи разумно.

— Току-що по телефона са се обадили от Службата за охрана — поясни госпожица Ким. — Получили са заплаха. Отнася се за вас двамата. Вероятно някой си прави шегички, но за всеки случай ще ви изпратим вкъщи. Като предпазна мярка. Знаете какво се прави в такива случаи.

— Сигурен съм, че ще се върнете за обяд — допълни господин Сонеджи, но не прозвуча много убедително.

— Каква заплаха? — обърна се към него Маги Роуз. — Срещу бащата на Майкъл ли? Или е свързано с майка ми?

Господин Сонеджи потупа Маги по ръката. За сетен път учителите в частното училище се удивиха на преждевременната зрелост на повечето деца.

— От стандартните, които получаваме от време на време. Големи приказки, никакви действия. Сигурен съм, че е някой ненормалник, който иска да му обърнат внимание. Откачен народ колкото искаш — направи той подчертано пренебрежителна гримаса. Загрижеността му беше точно премерена и с това вдъхна чувство за сигурност на децата.

— Тогава защо, за Бога, трябва да си ходим чак до вкъщи? — Майкъл Голдбърг гримасничеше и жестикулираше като миниатюрно

копие на адвокат в съдебна зала. В много отношения наподобяваше карикатура на известния си баща, министъра.

— За всеки случай. Ясно ли е? Стига приказки. Нямам намерение да споря с теб, Майкъл. Готови ли сте да тръгваме? — попита господин Сонеджи любезно, но твърдо.

— Не съвсем — продължи да се мръщи Майкъл и да клати глава. — И дума да не става. Наистина, господин Сонеджи. Не е честно. Не е и редно. Защо охраната да не дойде тук и да остане с нас до края на часовете?

— Решили са да действат по друг начин — отговори господин Сонеджи. — Не съм създал аз правилата.

— Мисля, че сме готови — обади се Маги. — Хайде, Майкъл. Престани да спориш. Вече е решено.

— Вече е решено — усмихна им се госпожица Ким съчувствено. — Ще ви изпратя упражненията за домашно.

Децата прихнаха.

— Благодаря, госпожице Ким — казаха едновременно.

Госпожица Ким я биваше да пусне уместна шега.

Коридорите бяха безлюдни и много тихи. Чернокожият портиер Емет Евърет беше единственият, който видя как тримата напускат сградата на училището.

Облегнат на метлата си, той проследи с поглед господин Сонеджи и двете деца, докато те вървяха до дългия коридор. Беше последният човек, който ги видя тримата заедно. Вече навън те прекосиха забързано павирания паркинг пред училището, опасан със стройни брези и цветни храсти. Обувките на Майкъл потракваха по камъните.

— Тежкарски обувки. — Маги Роуз се наведе към него и продължи да го заяжда. — Изглеждат тежкарски и скърцат тежкарски.

Майкъл не можеше да спори. А и какво да каже? Майка му и баща му продължаваха да му купуват дрехите от проклетия снобски магазин „Брукс Брадърс“.

— И какво трябва да нося според вас, госпожице Глория Вандербилт^[1]? Розови маратонки? — възропта той неубедително.

— Ами да — усмихна се Маги. — Или светлозелени с въздушна камера. Но не и обувки за погребение, Фъстъковски.

Господин Сонеджи поведе децата към син микробус последен модел, паркиран под брястовете и дъбовете, които растяха покрай административната сграда и гимнастическия салон на училището. Оттам долитаха не синхронни потупвания на баскетболни топки.

— Вие двамата скачайте отзад. Опала! Готово. — Учителят ги повдигна, за да се качат в микробуса. Очилата му постоянно се свличаха. Накрая той просто ги свали.

— Вие ли ще ни закарате въщи? — попита Майкъл.

— Знам, че не е мерцедес, но ще свърши работа, милорд. Аз само следвам инструкциите, които получихме по телефона. Говорих с господин Чейкли.

— Джоли Чоли — Майкъл използва прякора, който беше измислил на агента от охраната.

Господин Сонеджи също се качи в микробуса. Дръпна плъзгащата се врата и тя се затвори с трясък.

— Минутка само. Сега ще ви разчистя малко пространство, деца.

Той разбута кашоните, скупчени в предната част на микробуса. Вътре цареше бъркотия. Нищо общо с педантичния ред, който учителят по математика поддържаше в училище.

— Седнете, където намерите — продължи да говори той, докато търсеше нещо.

Когато се обърна, Гари Сонеджи бе нахлузил на лицето си ужасяваща черна маска от някаква гумена материя. Държеше пред гърдите си метален предмет. Приличаше на миниатюрен пожарогасител или по-скоро на нещо от научнофантастичен филм.

— Господин Сонеджи! — възкликна пискливо Маги Роуз. — Господин Сонеджи! — Тя закри лицето си с ръце. — Плашите ни. Престанете да се шегувате!

Сонеджи беше насочил малката метална дюза право срещу двете деца. Пристъпи бързо към тях. Застана разкрячен, стъпил здраво на обутите си в черни мокасини крака.

— Какво е това? — попита Майкъл, без да съзнава защо го казва.

— Предавам се. Помириши, малко генийче, и ти ми кажи.

Сонеджи ги обля с плътна струя хлороформ. Задържа пръста си върху бутона цели десет секунди. Упойващата мъгла обгърна децата и те се свлякоха на задната седалка.

— Загасихме лампите! — прошепна господин Сонеджи тихо и нежно. — Сега никой няма да научи.

В това се състоеше красотата на неговия план — никой никога нямаше да узнае истината.

Сонеджи седна на предната седалка и включи двигателя. На излизане от паркинга си пееше „Вълшебния автобус“ на групата „Дъ Ху“. Днес имаше страхотно настроение. Освен всичко друго, беше решил да стане и първият сериен похитител в Америка.

[1] Видна светска дама от семейство на богати индустриалци. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 5

Към единайсет без петнайсет отново ме извикаха спешно на телефона в дома на Сандърс. Не ми се говореше повече с никого по спешни въпроси.

Бях отделил само десетина минути на репортерите. Бях се сприятелил с някои от тях по време на предишните убийства в района. Бях любимецът на пресата. Дори ми посветиха статия в неделната притурка на „Уошингтън Поуст“, в която разказах за убийствата сред чернокожите в столицата. Миналата година бяха извършени почти пет хиляди убийства. Само осемнайсет от жертвите бяха бели. Няколко журналисти дори обърнаха внимание на този факт. Голям напредък.

Поех телефона от Ракийм Пауъл, младо и интелигентно момче от нашата специална група. Разсеяно стисках в ръка малка топка, която сигурно е била на Мустаф. Топката ми внушаваше странно чувство. Защо трябва да се убива по този начин едно хубаво малко момченце? Не можех да си отговоря. Поне засега.

— Фюрера — каза Ракийм намръщено. — Бил разтревожен.

— Крос на телефона.

Главата ми още бучеше. Исках да приключа разговора колкото може по-бързо.

Слушалката миришеше на евтин парфюм. Или на Джийн Сандърс, или на дъщеря ѝ, а може би и на двете. На масата до телефона бяха поставени снимки на Мустаф в сърцевидна рамка. Накараха ме да се сетя за двете си деца.

— Тук е началникът на детективите Питман. Какво става там?

— Мисля, че е сериен убиец. Майка, дъщеря и малко момче. Второ семейство за по-малко от седмица. Токът е изключен. Обича да работи на тъмно.

Съобщих му още кървави подробности. Обикновено това му бе достатъчно. Фюрера щеше да ме остави да се оправям сам. На убийствата в Югоизточния квартал не се придава голямо значение.

Последваха няколко мига неловко мълчание. Виждах коледната елха на семейство Сандърс, поставена в стаята с телевизора. Личеше

че е подреждана с желание: изкуствен сняг, евтини лъскави украшения, нанизии от пуканки. На върха блестеше домашно направен ангел от станиол.

— Аз пък чух, че е убит пласьор на наркотици. Пласьор и две проститутки — каза Фюрера.

— Не, не е вярно — възразих аз. — Направили са си красива елха.

— Не се и съмнявам. Не ме будалкай, Алекс. Не днес. Не сега.

Ако се опитваше да ме вбеси, постигна го.

— Една от жертвите е тригодишно момченце в пижамка. Може и да е пласьор. Ще го проверя.

Не трябваше да го казвам. Много неща не трябва да казвам. Напоследък имам чувството, че съм на ръба на голямото избухване. Напоследък ще рече последните три години.

— Искам ви веднага двамата с Джон Сампсън в „Уошингтън Дей“ — нареди Питман. — Тук е някакъв ад. Говоря сериозно.

— Аз също — отвърнах, като се опитах да не повишавам тон. — Сигурен съм, че е сериен убиец със собствен почерк. Тук е някакъв кошмар. Хората плачат по улиците, а вече е кажи-речи Коледа.

Но Фюрера ни заповяда да се явим в училището в Джорджтаун. Продължи да повтаря, че адът се бил разтворил.

Преди да тръгна към училището, се обадох на групата от нашия отдел, която се занимава със серийните убийци. После и на „супергрупата“ на ФБР в Куонтико^[1]. В компютрите им се съхранява информация за всички известни случаи на серийни убийства, допълнени с психиатрични профили, медицински експертизи и други подробности, които не могат да се намерят никъде другаде. Търсех случаи, които да съвпадат с този по възраст и пол на жертвите и начина на обезобразяване.

На излизане от дома на Сандърс един от лаборантите ми поднесе за подпис отчета от разследването. Подписах се както винаги — с кръстче^[2].

Лошо момче от лошата част на града.

[1] Малко градче в северна Вирджиния, близо до столицата Вашингтон, където се намира база на морските пехотинци. На територията на базата е и Академията на ФБР. — Б.ред. ↑

[2] Крос означава кръст на английски. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 6

Районът, в който се намираше частното училище, малко ни респектира двамата със Сампсън. Друг свят в сравнение с училищата и хората в Югоизточния квартал.

Бяхме единствените чернокожи във фоайето на „Уошингтън Дей“. Чувал съм, че тук учат деца на дипломати от Африка, но не видях нито едно. Само групички от шокирани учители, ученици, родители и полиция. На зелената площ пред училището и във фоайето много от хората плачеха, без да се смущават.

Две малки деца бяха отвлечени от едно от най-престижните частни училища във Вашингтон. Както чух, това бил един тъжен и трагичен ден за всички. „Нека бъде така“ — казах си аз. — „Просто си върши работата“.

Започнахме с рутинната полицейска работа. Опитахме се да потиснем яростта, която ни обзе, но не беше лесно. Продължавах да виждам тъжните очи на малкия Мустаф Сандърс. Един униформен полицаи ми каза, че ни викат в директорския кабинет. Шефът Питман ни чакаше там.

— Спокойно — посъветва ме Сампсън. — Пази си силите за някой друг път.

Джордж Питман обикновено идва на работа със сив или син костюм. Обожава ризите на тънки райета и вратовръзки на сребристи и сини ивици. Обувките и коланът му са от „Джонсън & Мърфи“. Побелялата му коса винаги е пригладена назад и покрива остроето му теме като каска. Наричаме го Босът на босовете, Дучето, Фюрера, Свинския задник...

Мисля, че знам кога започнаха неприятностите ми с него. След като „Уошингтън Поуст“ публикува статията си за мен. В нея се говореше, че съм доктор по психология, но работя в отдела за убийства. Бях обяснил на репортера защо продължавам да живея в Югоизточния квартал. Казах му: „Там се чувствам добре. Никой няма да ме изхвърли от собствената ми къща“.

Всъщност, струва ми се, че заглавието на статията най-много вбеси Фюрера (и някои други от отдела). Докато събираше материала, младият журналист интервюира и баба ми. Навремето Нана беше учителка по английски и впечатлителният младок я беше слушал с отворена уста. А тя му запълнила главата с разсъждения за традиционализма на чернокожите. По логиката на това, че са традиционалисти, те щели да бъдат последните от Юга, които да се откажат от религията, моралните норми и дори официалните обноски. Казаха, че съм истински южняк, защото съм роден в Северна Каролина. Освен това го попитала защо идеализираме полупсихясалите детективи от филмите, телевизията, книгите и вестниците.

Заглавието на статията, изписано над снимката с мрачната ми физиономия, гласеше: „Последният джентълмен от Юга“. Историята създаде сериозни проблеми в нашия и без това изнервен отдел. Най-много се почувства засегнат Фюрера Питман. Не мога да го докажа, но според мен зад статията стоеше някой от кметството.

Почуках на вратата на директорския кабинет и двамата със Сампсън влязохме. Преди да успея да отворя уста, Питман вдигна дясната си ръка и ми направи знак да мълча.

— Крос, първо чуй какво ще ти кажа — приближи се той до нас. — От това училище са отвлечени деца. Това е похищение от голямо значение...

— Наистина много неприятно — прекъснах го аз. — За съжаление обаче един убиец се е развихрил в района на Кондън Терас и Лангли. Вече втори път. До момента шест души са мъртви. Сампсън и аз ръководим групата, която разследва случаите. Всъщност групата сме ние двамата.

— Уведомен съм за ситуацията в Кондън и Лангли. Вече съм взел необходимите мерки. Има кой да се погрижи — отговори Питман.

— Гърдите на две негърки са били отрязани тази сутрин. Завързал ги е за леглата и ги е обръснал. Беше ли уведомен за това? — попитах. — Тригодишно момченце е било убито!

Пак се бях разкрещял. Погледнах към Сампсън и видях, че клати глава.

Няколко учители вдигнаха очи към нас.

— Отрязани са гърдите на две млади негърки — повторих аз, да не би да не са ме чули. — Тази сутрин из града се разхожда някой с женски гърди в джоба си.

Питман махна с ръка към стаята на директора. Искаше да влезем там само двамата. Поклатих глава. Държа да имам свидетели, когато разговарям с него.

— Знам какво си мислиш, Крос — понижи той глас и застана плътно до мен. Лъхна ме остра миризма на цигари. — Мислиш, че ти имам зъб и само чакам сгоден случай да ти го върна. Не е вярно. Знам, че си добро ченге. Знам, че сърцето ти е на мястото си — в повечето случаи.

— Не, не знаеш какво си мисля. Ето за какво си мисля! Шестима негри са вече мъртви. Откачен сериен убиец се разхожда на свобода. Развилнял се е, точи зъби за още. Две бели деца са отвлечени и това е ужасно. Ужасно! Но аз вече разследвам онзи шибан случай!

Изведнъж Питман ме ръгна с показалеца си. Лицето му бе доматеночервено.

— Аз решавам с кои случаи да се заемеш! Аз решавам! Ти имаш опит в преговорите с похитителите. Психолог си. Изпратихме други хора в Лангли и Кондън. Освен това кметът Мънроу изрично помоли ти да се заемеш със случая.

Ето какво било. Сега всичко ми стана ясно. Нашият кмет се беше намесил. Аз бях в дъното на всичко.

— Ами Сампсън? Остави поне него да се занимава с другия случай.

— Ако имаш оплаквания, обърни се към кмета. И двамата ще работите по отвлечането. Засега това е всичко.

Питман ни обърна гръб и се отдалечи. Трябваше да се заемем със случая Дън-Голдбърг независимо дали ни харесваше или не. Не ни харесваше.

— Може би трябва просто да се върнем в къщата на Сандърс — предложих на Сампсън.

— Май на никого няма да липсваме тук — съгласи се той.

ГЛАВА 7

Лъскав черен мотоциклет BMW се провря между ниските крила на градинската врата на „Уошингтън Дей“. Мотоциклетистът показва документите си и го пуснаха да продължи по дългия и тесен път до сивата купчина училищни сгради. Беше единайсет часът.

Беемвето вдигна около шейсет и за секунди се отзова пред административната сграда. Спря плавно, с лекота, почти без да разпилее камъчета от настилката. Мотоциклетистът го откара зад един перленосив мерцедес с дипломатически номер DP101.

Все още върху седалката на мотора, Джези Фланаган свали черната си каска и дългата и руса коса се разпиля по раменете. Изглеждаше на двайсет и пет. Всъщност през лятото бе навършила трийсет и две. Имаше опасност животът да я подмине. Вече се чувстваше древна старица, същинско изкопаемо. Пристигна в училището право от вилата си край едно езеро, където прекарваше първия си отпуск от две години и половина насам.

Това обясняваше облеклото ѝ тази сутрин. Носеше черно кожено яке, протрити черни джинси, вълнени чорапи, широк кожен колан, спортна риза на червени и черни квадрати и износени високи ботуши.

Двама полицаи се втурнаха към нея и застанаха от двете ѝ страни.

— Всичко е наред — успокой ги тя. — Ето картата ми.

След като провериха документа, те бързо се отдръпнаха назад и станаха услужливи.

— Можете да влезете — обади се единият. — Има странична врата след онези храсти, госпожице Фланаган.

Джези Фланаган пусна една приятелска усмивка на двамата полицаи с измъчен вид.

— Знам, че не съм подходящо облечена. Бях в отпуск. Карах мотоциклет, при това доста бързах.

Прекоси напреко грижливо подстриганата морава, покрита с лек скреж, и влезе в административната сграда.

И двамата полицаи не свалиха от нея поглед, докато не я изгубиха от очи. Острият зимен вятър развяваше русата ѝ коса. Определено впечатляваше, дори в мръсните си дънки и високи ботуши. Освен това заемаше много отговорен пост. Разбраха го от картата ѝ. Беше висока класа.

Докато вървеше през фойето, някой я сграбчи за ръката. Някой пак обсеби част от нея, което бе типично за живота ѝ във Вашингтон.

Виктор Шмид се беше вкопчил в ръката ѝ. Някога, колкото и трудно да си го представяше сега, той ѝ беше партньор. Всъщност, първият ѝ партньор. В момента охраняваше един от учениците в училището.

Виктор беше нисък и вече оплешивяваше. Обличаше се като чиновник. Излъчваше самоувереност, въпреки че нямаше основателна причина за това. Винаги ѝ се беше струвало, че мястото му не е в Службата за охрана. Може би бе по-подходящ в ескорта на дребните служители от дипломатическия корпус.

— Джези, как си? — попита я той почти шепнешком.

Тя си спомни, че той всичко вършеше почти, но никога докрай, и с това ужасно я дразнеше.

Джези Фланаган избухна. По-късно си даде сметка, че когато Шмид я спря, е била на ръба. Не че имаше нужда да му се извинява за реакцията си. Поне тази сутрин. И при тези обстоятелства.

— Вик, знаеш ли, че от това училище две деца са били отвлечени? — озъби му се тя. — Синът на министъра на финансите и дъщеричката на Катерин Роуз. На актрисата Катерин Роуз Дън. Как според теб мога да бъда? Стомахът ми се е свил. Ядосана съм. Освен това умирам от страх.

— Само исках да кажа „здравей“. Здравей, Джези. Знам какво се е случило тук.

Но Джези Фланаган го подмина, донякъде за да се сдържи да не каже още нещо. Беше много притеснена. И не се чувстваше добре. И дяволски напрегната. В претъпканото фойе на училището потърси две определени лица. Ето ги!

Чарли Чейкли и Майк Дивайн. Нейните агенти. Дватама, на които бе възложила охраната на Майкъл Голдбърг, а също и на Маги Роуз Дън, защото децата винаги ходеха заедно на училище.

— Как можа да се случи? — попита тя на висок глас.

Не ѝ пукаше, че разговорите наоколо секнаха и хората се втрениха в тях. В глъчката и хаоса на училищното фоайе като че ли се образува черна дупка. Тя понижи глас и започна да ги разпитва какво се е случило до момента. Слушаше внимателно, докато ѝ обясняваха. Очевидно не ѝ хареса това, което чу.

— Разкарайте се оттук! — избухна за втори път. — Изчезвайте веднага! Не искам да ви гледам!

— Нищо не бихме могли да направим — опита се да простира Чарли Чейкли. — Какво да сторим? Боже господи!

Двамата с Дивайн се изнизаха.

Тези, които познаваха Джези Фланаган, можеха да си обяснят емоционалната ѝ реакция. Две деца бяха изчезнали. Беше се случило, докато дежуреха нейни хора. Тя беше прекият началник на Службата за охрана, която отговаряше за безопасността на всички важни клечки с изключение на президента, членовете на кабинета и техните семейства, пет-шест сенатори, включително Едуард Кенеди. Беше лично отговорна пред министъра на финансите.

Работеше много усърдно, за да извоюва това доверие и голямата отговорност. И си ги заслужи. Сто работни часа седмично, години без отпуск, никакъв личен живот.

Вече виждаше предстоящото си уволнение. Двама от нейните агенти се бяха издънили царски. Щеше да има разследване, познатия лов на вещици. Джези Фланаган беше на горещия стол. А тъй като бе първата жена на такава длъжност, то и провалът ѝ щеше да бъде главоломен, болезнен и много шумен.

Най-после съзря в тълпата човека, когото търсеше, но се надяваше да не види. Министърът на финансите Джерълд Голдбърг вече беше пристигнал в училището на сина си.

Редом с него стояха кметът Карл Мънроу, Роджър Греъм — агент на ФБР, когото познаваше, и двама чернокожи, които не разпозна веднага. И двамата бяха високи, а единият беше направо огромен.

Джези си пое дълбоко дъх и се устреми към министъра.

— Много съжалявам, Джерълд — прошепна тя. — Сигурна съм, че децата ще бъдат намерени.

— Учител. — Това бе единственото, което можа да изрече Джерълд Голдбърг, и поклати побелялата си глава. Очите му блестяха от влага. — Учител на деца, на малки деца. Как можа да се случи?

Личеше колко е разстроен. Изглеждаше с десет години по-стар от своите четирийсет и девет. Лицето му беше бяло като стените на училището.

Преди да дойде във Вашингтон, Джерълд Голдбърг бе работил във фирмата „Саломон Брадърс“ на Уолстрийт. Беше натрупал двайсет-трийсет милиона през 80-те — години на благоденствие и лудост. Беше умен, опитен и с доказана благоразумност. А прагматичен от него не можеше да се намери.

Този ден обаче беше само баща на отвлечено малко момченце и изглеждаше безкрайно уязвим.

ГЛАВА 8

Разговарях с Роджър Греъм от ФБР, когато шефката от Службата за охрана Джези Фланаган се приближи към нас. Опита се да успокои министър Голдбърг. Разговорът ни отново се върна към похищението и следващите стъпки, които щяхме да предприемем.

— Сто процента ли сме сигурни, че учителят по математика е отвлякъл децата? — попита Греъм.

С него и преди сме работили заедно. Той е изключително умен и години наред беше звездата на Федералното бюро. Беше съавтор на книга за борбата с организираната престъпност в Ню Джърси. По нея направиха филм, който имаше сензационен успех. Уважавахме се и се харесвахме, което е рядкост между хора от Бюрото и местната полиция. Когато убиха жена ми, Роджър се върза на флъонга, за да включи и бюро в разследването. Помагал ми е много повече от собствения ми отдел.

Реших да се опитам да дам отговор на въпроса му. Вече се бях поуспокоил и можех да говоря. Казах им това, което двамата със Сампсън бяхме установили до момента.

— Със сигурност са напуснали заедно района на училището. Портиерът ги е видял. Учителят по математика господин Сонеджи е влязъл в часа на госпожица Ким. Излъгал я, че е получена заплаха по телефона и че трябва да заведе децата в директорския кабинет, за да бъдат откарани вкъщи. Освен това казал, че Службата за охрана не била уточнила дали заплахата се отнася за момче или момиче. Той трябвало само да ги придружи. Децата му имали доверие и тръгнали с него.

— Как е възможно потенциален похитител да се добере до учителско място в такова училище? — попита специалният агент.

От малкото джобче на сакото му надничаха тъмни очила. Харисън Форд бе изиграл неговия образ във филма, направен по книгата му. Изборът на актьора беше рядко подходящ. Сампсън наричаше Греъм „Големия екран“.

— Все още не знаем, но ще разберем — отвърнах аз.

Най-сетне кметът Мънроу ни представи на министър Голдбърг. Поизчетка ни, като каза, че сме най-изявените детективи във Вашингтон, с най-много награди и прочее. После кметът поведе министъра към кабинета на директора. Специалният агент Греъм ги последва. Подбели нагоре очи. Искаше да сме наясно, че нещата не зависят от него. Дджези Фланаган остана с нас.

— Сега се сещам, че съм чувала за вас, детектив Крос. Вие сте психолог. Имаше статия за вас в „Уошингтън Поуст“ — и ми пусна една любезна полуусмивка.

Аз не ѝ върнах усмивката.

— Знаете какви ги пишат по вестниците — казах аз. — Главно полуистини. А в този случай и сума ти опашати.

— Не съм толкова сигурна — възрази тя. — Така или иначе, радвам се да се запозная с вас.

После тръгна след другите към кабинета на директора. Мен, прославения психолог-детектив от неделната притурка, никой не покани. Нито пък Сампсън.

След малко Мънроу все пак подаде глава.

— Навъртайте се наоколо вие двамата. Укротете топката. И гледайте да не се дразните. Тук имаме нужда от вас. Искам да говоря с теб, Алекс. Стой тук. И пак ти казвам, избягвай да се дразниш.

Ние със Сампсън се опитахме да бъдем послушни ченгета. Чакахме пред директорския кабинет около десет минути. Накрая напуснахме поста си. Раздразнихме се.

Продължавах да виждам лицето на малкия Мустаф Сандърс. Кой щеше да открие убиеца му? Никой. Мустаф вече беше забравен. Знаех, че това никога нямаше да се случи с двете отвлечени деца от частното училище.

Малко по-късно двамата със Сампсън и няколко деца се бяхме излегли на скъпия чамов паркет в стаята за игри на училището.

Бяхме с Луиза, Джонатан, Стюарт, Мери-Бери и „голямата“ ѝ сестра Бриджит. Още не бяха прибрали тези деца по домовете им и те бяха уплашени. Някои от децата в училището се бяха подмокрили, а едно дори започна да повръща. Имаше опасност от страхова невроза, а аз имах известен опит в лекуването на това състояние.

Заедно с нас на полирания дървен под беше седнала и Вивиан Ким. Искахме да поговорим с нея за посещението на Сонеджи в часа ѝ, както и за самия него.

— Ние сме новите ученици във вашето училище — пошегува се Сампсън с децата.

Беше си свалил черните очила, въпреки че според мен беше излишно. Децата обикновено го харесват. Той попада в категорията им „добри чудовища“.

— Не е вярно! — обади се Мери-Бери.

Сампсън вече я беше накарал да се усмихне. Добър знак.

— Правилно, ние всъщност сме полицаи — казах аз. — Тук сме, за да сме сигурни, че всичко е наред. Искам да кажа... пфу, каква... сутрин!

Госпожица Ким ми се усмихна. Знаеше, че искам да вдъхна на децата малко увереност. Полицията е тук и отново всички са в безопасност. Сега никой не може да им причини зло. Редът е възстановен.

— Ти добър полицаи ли си? — попита Джонатан. За възрастта си изглеждаше много сериозен и задълбочен.

— Да. Както и партньорът ми, детектив Сампсън.

— Леле че си голям! Ужасно си голям — обади се Луиза. — Голям, голям... като къщата ни!

— За да можем по-добре да ви защитим — отговори Сампсън в духа на вълка от „Червената шапчица“.

Бързо влезе в тона им.

— Имаш ли деца? — обърна се към мен Бриджит.

Беше ни наблюдавала внимателно, преди да проговори. Имаше чудесни светли очи и ми беше приятно да я гледам.

— Имам две — отвърнах аз. — Момче и момиче.

— Как се казват? — продължи с въпросите тя.

Много елегантно успя да размени ролите ни.

— Джанел и Деймън. Джанел е на четири, Деймън на шест.

— Как се казва жена ти? — попита ме Стюърт.

— Нямам жена — отговорих.

— Загази я — обади се Сампсън тихичко.

— Разведени ли сте? — намеси се Мери-Бери. — Такава ли работата?

— Задава ли се такъв въпрос на добър приятел, Мери? — засмя се госпожица Ким.

— Ще направят ли нещо лошо на Маги Роуз и Майкъл Голдбърг? — пожела да разбере Джонатан Сериозния.

Хубав и уместен въпрос. Заслужаваше отговор.

— Надявам се, че не, Джонатан. Ще ти кажа нещо. Никой няма да ви причини нещо лошо. Двамата с детектив Сампсън сме тук точно за това.

— Ние сме доста яки, в случай че не си забелязал — усмихна се широко Сампсън и изръмжа — Рррр. Никой няма да причини зло на тези деца. Рррр.

След малко Луиза започна да плаче. Много сладко хлапе. Искан да я гушна, но нямаше как.

— Какво има, Луиза? — попита госпожица Ким. — Майка ти или баща ти ще дойдат скоро.

— Не, няма — поклати момиченцето глава. — Няма да дойдат. Никога не ме прибират от училище.

— Все някой ще дойде — успокоих я аз. — А утре отново всичко ще е наред.

Вратата на стаята бавно се отвори. Отместих поглед от децата. Беше кметът Карл Мънроу на посещение в училището за привилегировани.

— Нали не си се забъркал в нищо, Алекс? — кимна господин Мънроу и се усмихна, когато видя необичайната сцена в стаята.

Беше четирийсет и няколко годишен, хубавец, без да е сладникав. Имаше буйна коса и гъсти черни мустаци. Изглеждаше делови в тъмносиния си костюм, бяла риза и яркожълта вратовръзка.

— А, не. Само се опитвам да използвам свободното си време за нещо полезно. Също и Сампсън.

— Изглежда сте успели — намигна ни кметът. — Хайде да тръгваме. Ела с мен, Алекс. Трябва да поговорим.

Сбогувах се с децата и госпожица Ким и двамата с Мънроу излязохме от сградата. Може би сега щях да разбера какво всъщност става и защо бях натоварен с това отвличане, вместо да се занимавам с моите убийства. И дали щях да имам право на избор.

— С колата си ли дойде, Алекс? — попита Мънроу, докато слизахме в тръс по стъпалата пред училището.

— Да — отвърнах аз.

— Тогава ще тръгнем с нея. Как вървят нещата в СГР? Имаме сериозни намерения за тази група — започна той, докато вървахме към паркинга.

Очевидно, вече беше отпратил колата и шофьора си. Народен човек е този наш кмет.

— Какви по-точно са намеренията ви спрямо СГР? — попитах.

Бях мислил много за новата си работа и най-вече върху факта, че Джордж Питман ми беше пряк началник.

Карл Мънроу се усмихна широко. Много умее да се държи с хората и всъщност е дяволски хитър и умен. Винаги изглежда загрижен и доброжелателен и вероятно е такъв. Може дори и да те изслуша, стига да има полза от това.

— Основната идея е най-добрите чернокожи служители от полицейските части в столицата да се издигат, както си е редно. Не само натегачите, Алекс. В миналото невинаги ставаше така.

— Мисля, че ще минем и без големи дандании. Чу ли за убийствата в Кондън и Лангли Терас? — попитах аз.

Той кимна, но не каза нищо повече за серийните убийства. Днес те не бяха в приоритетите на кмета.

— Майка, дъщеря и тригодишно момченце — настоях аз и отново започнах да се ядосвам. — На никой не му пука за тях.

— Нищо ново, Алекс. На никой не му е пукало за тях, докато са били живи. Защо очакваш някой да се развълнува от смъртта им?

Бяхме при колата ми, порше от 74-та, видяла и по-добри времена. Вратите скърцаха, а вътре се усещаше застоен мирис на безброй сандвичи от закусвални. Бях я карал и през трите години, докато бях в частния бизнес. Качихме се вътре.

— Знаеш ли, Алекс, сега Колин Пауъл е начело на обединеното командване. Луис Съливан беше министър на здравеопазването и услугите. Джеси Джаксън ми помогна да получа мястото си на кмет — продължи Мънроу, когато се озовахме на Канал Роуд и се насочихме към центъра. — С други думи вече и ние, черните, играем някаква роля в политическия живот. — Докато говореше, не откъсваше поглед от отражението си в страничното стъкло.

— А сега ти помагаш на мен, така ли? — попитах аз. — Дори без да те моля. Много мило, наистина си страшно грижовен.

— Точно така — съгласи се той. — Бързо схващаш, Алекс.

— Тогава ми помогни да се измъкна от този случай. Искам да разследвам убийствата в моя квартал. Ужасно съжалявам за двете бели деца, но тяхното отвличане и без това ще се радва на централно внимание и усърдие. Дори прекалено много, което ще създава проблеми. Много баби, хилаво дете.

— Разбира се, че е така. И двамата го знаем — съгласи се Мънроу. — Тъпите копелета ще започнат да се настъпват по краката. Чуй ме, Алекс. Само ме изслушай.

Когато Карл Мънроу иска нещо от теб, знае как да те принуди да отстъпиш. Виждал съм го в действие и сега пак беше започнал да ме работи.

— За легендарния Алекс Крос се говори, че нямал пукнат грош.

— Оправям се — отговорих аз. — Имам покрив над главата и храна на масата.

— Остана в Югоизточния квартал, а лесно можеше да се измъкнеш — продължи да пуска пукнатата плоча, която ми беше до болка позната. — Все още ли работиш в Сейнт Антъни?

— Да. Раздавам храна в кухнята за бедни. Безплатни лечебни сеанси. Черният самарянин.

— Знаеш ли, гледах те в една пиеса в „Сейнт Антъни“. И като актьор те бива. Усеца се присъствието ти.

— В „Кървавия възел“ на Атол Фюгард — спомних си аз. По онова време Мария ме беше подмамила в театралната си трупа. Силна пиеса, всеки може да изпъкне в нея.

— Следиш ли за какво ти говоря? Слушаш ли ме изобщо?

— Искаш да се ожениш за мен — изсмях му се аз. — Но първо желаеш да си определим среща.

— Нещо такова — прихна и Мънроу.

— Действаш точно както трябва, Карл. Обичам да ми говорят нежности, преди да ми го начукат.

Мънроу се изхили отново, но този път малко по-силно, отколкото трябваше. Прави ти се на приятел, но следващия път, като те срещне, гледа през теб като през стъкло. Някои от отдела го наричат „кокосов орех“. Аз съм от тях. „Кафяв отвън, бял отвътре.“ Имах чувството, че

всъщност е самотен. Все още продължавах да се питам какво точно иска от мен.

Мънроу помълча. Заговори отново, докато завивах по Уайтхърст фриуей. Движението беше натоварено, а кишата създаваше допълнителни затруднения.

— Изправени сме пред трагична, много трагична ситуация. Това похищение е много важно за нас. Който изясни случая, ще стигне далеч. Искам да помогнеш в разследването, да действаш професионално. Искам с този случай да си създадеш репутация.

— Не искам репутация — отговорих остро. — Не искам да участвам в шибаната ти игра.

— Зная, че не искаш, но трябва. Ще ти кажа една истина. Ти си по-умен от нас и ще станеш голяма клечка в този град. Престани с тъпия си магарешки инат. Отпусни си душата.

— Не съм съгласен. Няма да стане, ако зависи от мен. Твоето разбиране за човек, сполучил в живота, не се покрива с моето.

— Знам кое е добро в случая. И за двама ни — каза Мънроу. Този път не се усмихна. — Дръж ме в течение на разследването. Сега сме заедно, Алекс — ти и аз. Това е случай, от който се прави кариера.

Кимнах и си помислих: „Разбира се, но чия кариера, Карл?“

Спрях пред помпозната сграда на кметството. Мънроу се изхлузи от седалката. Наведе се и ме погледна през страничното стъкло.

— Този случай ще се окаже страшно важен, Алекс. Твой е.

— Не, благодаря — отговорих аз.

Но Мънроу вече си беше тръгнал.

ГЛАВА 9

В десет и два и пет, съвсем в рамките на разписанието, което си беше направил от пробните курсове през Вашингтон, Гари Сонеджи зави с микробуса си по един черен път, неотбелязан с никакви знаци. Пътят беше целият в дупки и обрасъл с бурени. От двете му страни растяха къпини.

Намираще се на не повече от петдесет метра от магистралата, а не се виждаше нищо освен калния път и надвисналите хрусталаци. От магистралата никой не можеше да види микробуса.

С другане микробусът подмина разнебитена мръснобяла фермерска къща. Постройката като че ли се беше смалила, както се смаляват старците, и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще рухне. На четирийсет метра зад къщата имаше също толкова порутена плевня.

Сонеджи вкара микробуса вътре. Беше го извършил! Успя.

Вътре имаше паркиран черен Сааб, модел 1985 година. За разлика от всичко останало в запуснатата ферма, в плевнята се усещаше човешко присъствие.

Подът беше от утъпкана пръст. На трите счупени прозореца беше опънат тензук. Нямаше ръждясващи трактори или други селскостопански машини. Миришеше на мокра пръст и бензин.

Гари Сонеджи измъкна две кутии кока-кола от хладилната чанта, поставена на седалката до него. Пресуши ги една след друга и доволно се оригна.

— Някой от вас да иска кола? — подвикна на упоените деца. — Не? Добре тогава, но скоро страшно ще ожаднеете.

В живота няма нищо сигурно, каза си той, но не можеше да си представи как би го открил някой полицаи. Дали не е глупаво и опасно да е толкова сигурен в себе си? Не, не би казал, защото беше и реалист. Нямаше начин да го проследят. Нямаше за какво да се заловят.

Беше намислил да отвлече някоя известна личност откакто... ами откакто се помнеше. Постоянно променяше избора коя да бъде тя, но в съзнанието му твърдо стоеше основната цел. От няколко месеца

работеше в „Уошингтън Дей“. Сегашният миг доказваше, че си е струвала всяка отвратителна минута, прекарана там.

„Господин Чип“ — сети се той за прякора си в училището. Господин Чип! Каква великолепна пиеса им бе изиграл. Достойна за „Оскар“. Беше по-добър от Робърт де Ниро в „Краля на комедията“. При това изпълнението му минаваше за класика. В истинския си живот Де Ниро трябва да е психопат, няма начин.

Гари Сонеджи най-последно отвори плъзгащата се врата на микробуса. Отново на работа, работа, работа.

Изнесе децата едно по едно. Първо Маги Роуз Дън, после малкия Голдбърг. Бяха още в безсъзнание. Положи ги редом върху мръсния под. Разсъблече ги и ги остави по бельо. Внимателно приготви две дози натриев секобарбитал. Същински доброжелателен квартален аптекар. Подбра дозата така, че да подейства по-силно от приспивателно, но по-слабо от упойка при операция. Щеше да ги държи в безсъзнание около дванайсет часа.

Извади спринцовки за еднократна употреба. Приготви два турникета. Трябваше много да внимава. Определянето на точната дозировка при малки деца криеше рискове.

След това избути на около два метра напред черния Сааб. На пода се откри капак, под който имаше дупка метър и двайсет на метър и петдесет.

Беше я изкопал през няколкото си предишни посещения в изоставената ферма. Облицова я с дъски и сега приличаше на малко скривалище. Имаше и кислородна бутилка. Липсваше само цветен телевизор.

Първо сложи вътре малкия Голдбърг. Малкото телце беше почти безтегловно в ръцете му. Не тежеше нищо. И не почувства нищо към него. Нищо. После дойде ред на малката принцеса. Маги Роуз Дън, гордостта и радостта на мама и татко. Вече много далече от страната на чудесата.

Заби иглите в детските ръце. Внимателно и бавно, за около три минути, вкара течността във вените им.

Дозите бяха пресметнати по 0,25 милиграма на килограм тегло. Провери дишането им. Спете здраво, мои малки мултимиллионерчета.

Хлопна с трясък капака на дупката. После го покри с петнайсетина сантиметра пръст. В изоставената плевня. Насред

забравената от Бога ферма в Мериленд. Заровени също както малкия Чарли Линдбърг преди шейсет години.

Никой нямаше да ги намери тук. Докато той не пожелае. Ако пожелае. Едно голямо „ако“.

Гари Сонеджи се затътри по разкаляния път обратно към фермерската къща. Искаше да се поизмие. Време бе да се порадва на делото си. Дори си бе купил телевизор, за да се види.

ГЛАВА 10

По телевизията на всеки петнайсет минути съобщаваха новината. Гари Сонеджи беше там — на всемогъщия всеможещ екран. Видя снимки на „господин Чип“ по всички канали. В съобщенията нямаше и намек за това, което всъщност се беше случило.

Ето значи какво представлявала славата! Значи това било усещането! Много му хареса. Беше се упражнявал за нея през всичките тези години. „Здрасти, мамо! Виж кой е по телевизията! Твоето лошо момче!“

Само едно нещо наруши блаженството му. Пресконференцията дадена от ФБР. Говори един агент, Роджър Греъм, който, очевидно, се имаше за голяма работа. Искаше малко слава и за себе си.

— Това да не е твоят филм, Греъм! Грешиш, момчето ми! — изкрещя Гари Сонеджи към телевизора. — Тук аз съм единствената звезда!

Часове наред броди нагоре-надолу из изоставената фермерска къща, като наблюдаваше как нощта бавно се спуска отвън. Усети почти физически сгъстяването на мрака, който постепенно поглъщаше фермата. Стана седем часът — време беше да продължи с плана си.

— На работа. — Той заподскача на два крака из къщата като боксьор преди решителния мач. — Чака ни работа.

Позамисли се за Чарлс и Ан Мороу Линдбърг, любимата му двойка. Това го поуспокои. Сети се за малкия Чарлс и за нещастния глупак Бруно Хауптман, очевидно осъден несправедливо за едно брилянтно замислено и осъществено престъпление. За него аферата Линдбърг бе най-елегантното престъпление на века, не само защото остана неразкрито — колко други престъпления остават неразкрити, а защото беше *много важно и неразкрито*.

Сонеджи мислеше уверено, реалистично и най-вече прагматично за собствения си шедьовър. Разбира се, винаги е възможен някой провал. Или на полицията може да ѝ провърви. Размяната на пари срещу заложенници винаги крие рискове. Тя е свързана с контакт, а контактът е изключително опасен.

Доколкото знаеше, а знанията му по въпроса бяха енциклопедични, нито един съвременен похитител не бе решил задоволително проблема с откупа. Никой откуп не си заплащаше труда и усилията. Той щеше да поиска огромна сума за мултимилionерчетата.

Почакайте и ще видите колко много пари.

При тази мисъл на устните му цъфна усмивка. Разбира се, прочутите Дън и могъщите Голдбърг можеха и щяха да платят. Неслучайно се беше спрял на тези две семейства с техните разглезени пикльовци и неограничени запаси от власт и богатство.

Сонеджи запали една от белите свещи, които носеше в страничния джоб на самото си. Усети приятния мирис на пчелен восък. Сетне тръгна към малката баня до кухнята.

Спомни си старата песен „Време“ на „Чеймбърс брадърс“ Беше време... време... време да се издърпа чергата изпод краката на всички. Време... време... време за неговата първа малка изненада, първа от многото. Време... време... време да започне да създава собствената си легенда. Това беше неговият филм.

Бе краят на декември и банята, а и цялата къща, тънеше в леден мраз. Гари Сонеджи виждаше как дъхът му излиза на разпокъсани облачета, докато нареждаше нещата си в банята.

За щастие в изоставената ферма имаше кладенец и в банята все още течеше вода. Леденостудена вода. Запали няколко свещи и се залови за работа. Щеше да му отнеме най-малко половин час.

Първо свали тъмнокестенявата перука с оплешивяло теме. Беше я купил преди три години от магазин за театрални костюми в Ню Йорк. Същата вечер отиде да гледа на Бродуей „Фантома на операта“. Този мюзикъл страхотно му допадна. До такава степен се отъждестви с Фантома, че чак се уплаши. Това го накара да прочете романа на Гастон Льору на френски, а после и на английски.

— Бре-бре, какво виждаме тук? — заговори той на образа в огледалото.

След като свали лепилото и другите мазила, отдолу се показа руса коса. Дълга и къдрава.

— Господин Сонеджи? Господин Чип? Това ти ли си, приятелю?

Наистина не изглеждаше зле. Добри перспективи? Може би го чакаше страхотно бъдеще? Да, съмнение не можеше да има.

Изобщо не приличаше на господин Чип, нито на господин Сонеджи!

Отлепи гъстите мустаци, които носеше от деня, в който пристигна за събеседване в училището „Уошингтън Дей“. После дойде ред на контактните лещи. Цветът на очите му се промени от зелен на кафяв.

Вдигна мъждукащата свещ към олющеното нацърбено огледало в банята. С ръкава на сакото си почисти едно ъгълче.

— Ето. Само се погледни. Виж се сега. Геният си личи в изпипването на подробностите, нали така?

От блудкавия даскал нямаше и следа. Мекушавият и добронамерен господин Чип беше мъртъв завинаги.

Какъв великолепен фарс им разигра. Смел план, изпълнен блестящо. Жалко, че никой никога нямаше да разбере какво всъщност се бе случило. Но на кого би могъл да каже?

Гари Сонеджи напусна фермата към 11,30 вечерта, точно според графика си. Тръгна към гаража, построен на известно разстояние от северната страна на къщата.

На специално, много специално място в гаража той скри пет хиляди долара от спестяванията си. Тайното му спестяване, парите, които беше откраднал през годините. Това също беше част от плана. Важното е да мислиш в перспектива.

После се отправи към плевнята и колата си. Вътре провери отново децата. Дотук страхотно.

Нямаше оплаквания от тяхна страна.

Саабът запали от раз. Пое към магистралата само на габарити. Включи дългите светлини чак когато се качи на нея. Тази вечер го чакаше още работа. Театралният шедьовър продължаваше.

Изпипана работа.

ГЛАВА 11

Специалният агент на ФБР Роджър Греъм живееше в Манасас парк, по средата на пътя между Вашингтон и Академията на ФБР в Куонтико. Беше висок, с къса светлокестенява коса и впечатляваща физика. Беше разследвал множество отвличания, но никога нещо подобно на настоящия кошмар.

Минаваше един часът през нощта, когато Греъм най-после се прибра в дома си. Къщата му беше в колониален стил с шест спални, три бани и просторен двор, почти два акра.

За съжаление изминалият ден не би минал за нормален. Греъм се чувстваше изцеден, омаломощен и чак костите го боляха. Често се чудеше защо просто не си остане вкъщи и не напише още някоя книга. Просто да се пенсионира по-рано. Да опознае трите си деца, преди да излетят от дома.

Улиците на Манасас парк бяха пусти. Светлините от верандите проблясваха по улицата и видът им бе успокояващ и дружелюбен. В огледалото на неговия форд проблеснаха фарове.

На улицата пред къщата му бе спряла друга кола с включени мигащи светлини. От нея излезе мъж и му помахаше с бележника, който държеше в ръката си.

— Агент Греъм? Аз съм Мартин Бейър от „Ню Йорк Таймс“ — извика мъжът и тръгна по алеята пред къщата. Извади журналистическа карта.

„Боже Господи! Проклетият «Ню Йорк Таймс»!“ — помисли си Греъм. Репортерът носеше тъмен костюм, риза на тънки райета и червена връзка. Типичният млад напорист професионалист, тръгнал по задача. Всички тези задници от „Таймс“ и „Поуст“ му изглеждаха еднакви. Нямаше един истински репортер сред тях.

— Доста път сте били в този късен час, за да чуете „Без коментар“, господин Бейър. Съжалявам — започна Роджър Греъм. — Нищо не мога да ви съобщя за отвличането. Честно казано, няма нищо ново.

Всъщност не съжеляваше, но кой иска да има врагове в „Ню Йорк Таймс“? Тези копелета могат да наврат отровните си писалки в едното ти ухо и да ги изкарат през другото.

— Един въпрос, само един въпрос. Разбирам, че можете и да не ми отговорите, но за мен е толкова важно, че дойдох чак тук в един през нощта.

— Окей. Да го чуем. Какъв е въпросът? — съгласи се Греъм и затвори вратата на колата си. Заклучи я, подхвърли ключовете и ги хвана.

— Вие всичките ли сте толкова невероятно глупави и безлични? — попита го Гари Сонеджи. — Това е въпросът ми, нещастнико.

Дълъг и остър нож проблесна веднъж. После още веднъж. Острието му срязва два пъти гърлото на Роджър Греъм.

Първият замах на ножа го отхвърли назад към колата. Вторият разреза сънната му артерия. Греъм падна мъртъв на алеята. Нямаше време да се дръпне, да побегне, нито поне да си каже молитвата.

— Нали щеше да ставаш звезда, Роджър? Искаше ти се, нали? Но не виждам признаци. Никакви. Нула! — каза Сонеджи. — Би трябвало да си къде-къде по-добър. Искам срещу мен да застане най-добрият и най-умният.

Наведе се ниско и пъкна картончето в горното джобче на ризата на Греъм. Потупа мъртвеца по гърдите.

— Щеше ли един репортер на „Ню Йорк Таймс“ наистина да бъде тук в един часа през нощта, арогантно копеле? Само за да си поговори с теб, жалък задник такъв?

После Сонеджи се оттегли от сцената на убийството. Смъртта на агента Греъм не означаваше нищо за него. Съвсем нищо. Беше убил над двеста души. Повторението е майка на умениято. Едва ли му беше и за последен път.

Това убийство обаче щеше да вдигне всички на крака. Надяваше се да извадят от резервите някой по-кадърен.

Иначе къде е удоволствието? Къде е предизвикателството? Как това отвличане ще надмине по известност онова на Линдбърг?

ГЛАВА 12

Вече се чувствах емоционално обвързан с отвличането на децата. Прекарах тревожна и неспокойна нощ. Неприятните сцени от училището постоянно се появяваха в съня ми. Отново и отново виждах Мустаф Сандърс. Тъжните му очи бяха втренчени в мен и молеха за помощ, а не я получаваше.

Събудих се и видях, че децата са до мен в леглото. Явно са се присламчили по някое време рано сутринта. Това бе един от любимите им номера, една от техните малки шегички с „Големия татко“.

Деймън и Джанел спяха дълбоко върху покривката на леглото, същата на ръка от разноцветни парченца плат. Предната вечер съм бил прекалено изморен, за да я махна. Две почиващи си ангелчета и една рухнала кранта.

Деймън е красиво шестгодишно момченце, което винаги ми напомня колко невероятна беше майка му. Имаше очите на Мария. Другата ми слабост е Джани. Тя е четиригодишна, с акъла на петнайсетгодишна. Обича да ме нарича „Големия татко“. Звучи ми като негърски жаргон, който тя си е измислила. Може би в някой друг живот е познавала голямата футболна звезда „Големия татко“ Липскомб.

На леглото лежеше и романът „Видим мрак“ от Уилям Стайрън, в който той описва депресията си. Затова го четях. Надявах се да ми помогне да превъзмогна собствената си депресия, обзела ме след убийството на Мария. Изминаха едва три години, а ги чувствах като двайсет.

Това, което всъщност ме бе събудило тази сутрин, беше светлината от фарове, която се процеждаше през щорите. Чух да се затръшва вратата на кола, а после бързи стъпки по настилката на алеята пред къщи. Прокрадях се на пръсти към прозореца на спалнята, като внимавах да не събудя децата.

Погледнах надолу и видях зад моето старо порше две патрулни коли. Навън изглеждаше ужасно студено. Навлизахме в най-дълбоката дупка на вашингтонската зима.

— Оставете ме на мира — промърморих аз в ледените щори на стъклото. — Махайте се!

Сампсън се беше насочил към задната врата на кухнята. Часовникът до леглото показваше пет без дваисет. Време беше да тръгвам на работа.

Минута преди пет сутринта двамата със Сампсън спряхме пред стара многоетажна къща на улица „М“ в Джорджтаун. Беше строена преди войната и облицована с кафяви камъни. Решихме лично да проверим апартамента на Сонеджи. Единственият начин работата да се свърши както трябва, е като си я свършиш сам.

— Всички лампи светят. Изглежда има някой — отбеляза Сампсън, когато слязохме от колата. — Кой може да бъде?

— Познай от три пъти. Първите два не се броят — измърморих аз.

Мъчеше ме сутрешното главоболие. Посещението в бърлогата на чудовището нямаше да ми помогне да се оправя.

— ФБР. А може да е Ефрем Зимбалист^[1] — започна Сампсън. — Може би снимат поредната серия „Истински истории от ФБР“.

— Да проверим на място.

Влязохме в къщата и се качихме по витите стълби. На втория етаж вратата на апартамента на Сонеджи беше „запечатана“ с кръстосана жълта полицейска лента. Не ми приличаше на жилище, което би обитавал „Господин Чип“. Подхождаше повече на Ричард Рамирес^[2] или на Убиеца от Зелената река^[3].

Издрасканата дървена врата беше отворена. Вътре се виждаха двама от лаборантите на ФБР. Местен диджей по прякор „Мазника“ се дереше от радиото, поставено на пода.

— Хей, Пийт, какво става? — подвикнах аз.

Познавах единия. Казваше се Пийт Швайцер. Когато ме чу, вдигна глава.

— Я виж кой е тук! Добре дошъл в светилището.

— Дойдохме да ви потормозим. Да видим какви сте ги свършили — обади се Сампсън.

И двамата сме работили с Пийт Швайцер. Харесвахме го и му имахме доверие. Доколкото можеш да имаш доверие на служител от

ФБР.

— Влезте и се чувствайте като у дома си в „Каза Сонеджи“. Този тук е моят колега по издирването и прибирането на боклуци Тод Туи. Много обича да слуша „Мазника“ в малките часове. Тези двамата са таласъми като нас, Тод.

— Най-добрите — уверих аз Тод Туи.

Вече бях започнал да душа из малкия апартамент. Отново всичко ми се стори нереално. В главата си отново усетих едно леденостудено влажно местенце. Зловещо време.

В малкия едностаен апартамент беше мръсно и разхвърляно. Нямаше много мебели, гол матрак на пода, масичка с лампа и канапе, което изглеждаше като взето от боклука. Но подът беше зарит с различни вещи.

В общия хаос се виждаха смачкани чаршафи, кърпи и бельо. Можеха да напълнят две-три перални. Безредието се създаваше най-вече от книги и списания. Стотици книги и поне още толкова списания бяха разхвърляни из единствената малка стая.

— Нещо интересно? — попитах Швайцер. — Прегледа ли библиотеката му?

— Всичко е интересно — отговори той, без да вдига глава от купчината книги, по които търсеше отпечатъци. — Хвърли едно око на книгите до стената. И обърни внимание, че нашият приятел е избърсал целия шибан апартамент, преди да изчезне.

— Значи добре е свършил работата. Покрива ли твоите изисквания?

— И още как. Аз самият не бих могъл да се справя по-добре. Досега не сме открили и част от отпечатък. Дори по тези проклети книги.

— Може би чете с гумени ръкавици — предположих аз.

— Нищо чудно. Майтапът настрана. Професионално изпипана работа, Алекс.

Прилекнах до няколко купчинки книги на пода. Прочетох заглавията им на страничните обложки. Повечето бяха документални описания на истински убийства и престъпления от последните пет години.

— Голям любител на жанра — отбелязах аз.

— И много, много истории за отвличания — добави Швайцер, после погледна нагоре и продължи: — Отдясно на матрака, до лампата. Там е разделът за отвличанията.

Доближих се и разгледах книгите. Повечето бяха откраднати от библиотеката в Джорджтаун. За да ги вземе, е трябвало да покаже лична карта. Дали не е бивш студент? Или преподавател?

Върху стената над личната му библиотека за отвличанията бяха закачени компютърни разпечатки. Взех да ги чета.

Алдо Моро. Отвлечен в Рим. По време на похищението убити петима от охраната. Тялото намерено в паркирана кола.

Джак Тич, освободен след плащане на 750 000 долара откуп.

Дж. Реджиналд Мърфи, издател на „Атланта Конститушън“, освободен след плащане на 700 000 долара откуп.

Дж. Пол Гети Трети, освободен в Южна Италия след платен откуп от 2,8 милиона долара.

Госпожа Вирджиния Пайпър от Минеаполис, освободена след като съпругът ѝ платил 1 000 000 долара.

Виктор Е. Самуелсън, освободен в Аржентина след плащане на 14,2 милиона долара откуп.

Подсвирнах при вида на сумите в списъка. Колко ли щеше да иска за Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг?

Квартирата наистина беше малка и на Сонеджи не му е било трудно да изтрие всичките си отпечатъци. Швайцер каза, че не е оставил никаква следа. Зачудих се дали Сонеджи не е бил полицай. Това би му помогнало да планира престъплението и да увеличи шансовете си да му се размине.

— Ела за малко — повика ме Сампсън от банята в другия край на малкото помещение.

Стените ѝ бяха покрити със снимки от списания, вестници, обложки от грамофонни плочи и книги.

Беше ни оставил една последна изненада. Нямахте отпечатьци, но беше надраскал съобщение.

По стените беше истинска изложба. Видях Ривър Финикс и Мат Дилън. Имаше снимки от книгите на Хелмут Нютън. Разпознах убицеца на Ленън, Марк Дейвид Чапман. И Аксел Роуз. На стената висеше и Пийт Роуз. И Нион Дион Сандърс. Уейн Уилямс^[4] също беше тук. Имаше и статии от вестници. За един пожар в нюйоркски клуб. Статия за отвличането на малкия Линдбърг в „Ню Йорк Таймс“. Историята за похищението на Самюел Бронфман, наследника на корпорацията Сийграм, и за изчезналото дете Итън Пац.

Замислих се за Сонеджи похитителя, съвсем сам в празния си апартамент. Много внимателно е избърсал отпечатьците си от всеки сантиметър. Стаята беше толкова малка, тъй монашеска. Четял е много или поне е обичал да има книги около себе си. Направил си е галерия от снимки. Какво ни казваше тя? Насочваше ли ни? Или ни заблуждаваше?

Стоях пред огледалото над мивката и се вирах в него така, както той е правил много, много пъти. Какво трябваше да видя? Какво е виждал Гари Сонеджи?

— Лицето му в това огледало е било всъщност заместител на снимката му сред тази галерия от известни личности — изложих аз теорията си на Сампсън. — Това е ключовата, централната снимка. Той иска да бъде звездата сред всички тях.

— А защо няма отпечатьци, доктор Фройд? — закачи ме Сампсън, облегал се на стената със снимки и вестникарски изрезки.

— Защото някъде имаме негово досие с отпечатьците му. Това ме кара да мисля, че може би в училището е бил дегизиран. Може би точно тук си е слагал грима, преди да тръгне за училището. Може да е актьор. Според мен все още не сме видели истинското му лице.

— Това момче има големи планове. Много му се иска да стане звезда — заключи Сампсън.

Искам да съм някой!

[1] Известен музикант от румънски произход. — Б.ред. ↑

[2] Сериен убиец на жени, действал в района на Лос Анджелис. — Б.ред. ↑

[3] Сериен убиец на жени, действал предимно по пътищата около Сиатъл, щата Вашингтон. Остава незаловен въпреки многогодишните усилия на полицията и ФБР. — Б.ред. ↑

[4] Чернокож сериен убиец на момчета, действал в Атланта, щата Джорджия. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 13

Маги Роуз Дън се събуди от най-странния сън в живота си. Ужасяващи и неописуеми кошмари.

Имаше чувството, че всичко наоколо бавно се люлее. Беше жадна. Ужасно ѝ се пишкаше.

Толкова съм уморена тази сутрин, мамо. Моля те! Не искам да ставам. Не искам да ходя на училище днес. Моля те, мамо. Не се чувствам добре. Честна дума. Наистина не ми е добре, мамо.

Маги Роуз отвори очи. Или си помисли, че ги е отворила, но не можа да види нищо. Ама съвсем нищо.

— Мамо! Мамо! Мамо! — изкреця Маги най-сетне и не можа да спре да креци.

Близо час изплуваше и отново потъваше в безсъзнание. Усещаше неописуема слабост. Носеше се като листо по огромна река. Теченията я отнасяха накъдето пожелаеха.

Сети се за майка си. Дали тя знаеше, че Маги е изчезнала? Дали я търсеше сега? Сигурно я търсеше.

Може би някой е отрязал ръцете и краката ѝ. Не ги чувстваше. Трябва да е било отдавна.

Обгръщаше я мрак. Вероятно е заровена в земята. Навярно гниеше и се превръщаше в скелет. Затова ли не усещаше ръцете и краката си?

Завинаги ли ще се чувствам така? — продължи да се пита. Не можа да го понесе и започна да плаче. Беше толкова объркана. Изобщо не можеше да мисли.

И все пак Маги Роуз можеше да отваря и затваря очите си. Поне ѝ се струваше, че може. Но нямаше никаква разлика дали очите ѝ бяха отворени или затворени. И в двата случая беше тъмно.

Когато бързо отваряше и затваряше очи, виждаше цвят.

Сега в мрака пред очите ѝ се появиха цветни петънца и ивички. Предимно червени и яркожълти.

Попита се дали не е завързана с нещо. Така ли правят, когато те слагат в ковчег? Връзват ли те? Но защо? За да ти попречат да излезеш

изпод земята ли? За да задържат завинаги душата ти под земята?

Изведнъж си спомни нещо. Господин Сонеджи. За секунда мъглата, която я обгръщаше, се отдръпна и съзнанието ѝ се проясни.

Господин Сонеджи я беше взел от училището. Кога се случи това? Защо? Къде беше господин Сонеджи сега?

И Майкъл! Какво се е случило с Майкъл? Тръгнаха заедно от училище. Това поне помнеше.

Тя се размърда и се случи нещо изумително. Откри, че може да се претърколи.

И тя го направи. Претърколи се и изведнъж се озова до нещо.

Отново усещаше тялото си. Все още имаше тяло, което да усеща. Беше сигурна, че има тяло и не е скелет.

Маги изпищя.

Беше се претърколила върху някого или нещо.

Тук в мрака с нея имаше още някой.

Майкъл?

Сигурно беше Майкъл.

— Майкъл? — едва-едва прошепна тя. — Майкъл? Ти ли си?

Почака за отговор.

— Майкъл? — прошепна отново, този път по-високо. — Хайде, Майкъл. Кажи нещо.

Който и да беше, не ѝ отговори. По-страшно, отколкото да си сам.

— Майкъл... Аз съм... Не се страхувай... Маги е... Майкъл, моля те, събуди се. О, Майкъл, моля те... Моля те, Фъстък. Само се пошегувах за тежкарските ти обувки. Хайде, Майкъл. Кажи ми нещо, Фъстък. Аз съм Маги.

ГЛАВА 14

Къщата на семейство Дън представляваше онова, което местните авторитети по недвижими имоти биха определили като новоелизабетински стил. Не бих казал, че двамата със Сампсън сме се нагледали на такива в югоизточния квартал на Вашингтон.

В къщата царяха морна ведрост и разнообразие от стилове, които вероятно са типични за богатите. Изобилие от скъпи вещи. Стъклени пана „арт деко“, китайски паравани, френски слънчев часовник, туркестански килим, нещо, за което реших, че е китайска или японска молитвена масичка. Спомних си думите на Пикасо: „Дайте ми музей и аз ще го напълня“.

До една от официалните гостни имаше малка баня. Минути след като пристигнах, началникът на детективите Питман ме сграбчи за ръката и ме напъха вътре. Беше около осем часът. Прекалено рано за кавги.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита ме той. — Какви си ги намислил, Крос?

Помещението беше твърде маломерно за двама зрели добре сложени мъже. Нито пък приличаше на нормална тоалетна. Подът беше покрит с килим „Уилям Морис“. В единия ъгъл имаше кресло, дело на скъп дизайнер.

— Намислил съм да изпия чашка кафе и после да взема участие в сутрешната оперативка — отговорих аз.

Ужасно ми се искаше да изляза от банята.

— Не се будалкай с мен — повиши той глас. — Недей!

„Само това недей“ — възроптах на ум. — „Не ми прави сцени тук“. Поколебах се дали да не завра главата му в тоалетната чиния, само и само да му затворя устата.

— Говори по-тихо или ще изляза — предупредих го аз.

В повечето случаи се старая да се държа разумно и тактично. Това е един от недостатъците на характера ми.

— Ти няма да ми казваш как да говоря! Кой, по дяволите ви позволи да се приберете вкъщи снощи? На теб и Сампсън. Кой ви

разреши да ходите в апартамента на Сонеджи тази сутрин?

— За това ли става дума? За това ли сега сме тук двамата с теб?
— попитах аз.

— Затова ами! Аз ръководя разследването, което ще рече, че ако искаш да си завържеш обувката, първо трябва да ме попиташ може ли. Не можах да се сдържа и се засмях.

— Откъде взе тази реплика? Да не е на Лу Госет в „Полицай и джентълмен“?

— За теб май цялата история е смях и забава, Крос?

— Не. Съвсем не мисля, че е забавно. А сега се разкарай от главата ми или ще ти сменя физиономията — предупредих го аз.

Излязох от банята. Питман не ме последва. Да, аз съм избухлив. Не, няма да позволя на това лайно да се ебава с мен.

Малко след осем в една голяма и скъпо обзаведена дневна най-после се събра Екипът за спасяване на заложниците. Веднага подуших, че нещо не е наред. Нещо се беше случило.

Първа взе думата Дджези Фланаган от Службата за охрана. Спомних си я от предишната сутрин в училището. Застана пред запалената камина.

На полицата над камината имаше коледна украса от клонки, гирлянди бели лампички и безброй коледни картички. Някои бяха необичайни, очевидно от калифорнийските приятели на семейство Дън; снимки на украсени палми и шейната на Дядо Коледа в небето над Малибу. Семейството се беше преместило наскоро във Вашингтон, след като Томас Дън бе назначен за директор в Червения кръст.

Дджези Фланаган изглеждаше по-официална, отколкото в училището. Носеше широка сива пола, черно поло и малки златни обеци. Приличаше на вашингтонска адвокатка, и то красива и преуспяваща.

— Сонеджи се свърза с нас снощи в полунощ. После се обади още веднъж към един часа. Не очаквахме да ни потърси толкова скоро. Никой от нас — започна тя. — Първото обаждане беше от района на Арлингтън^[1]. Сонеджи даде да се разбере, че за децата няма да каже нищо, освен че Маги Дън и Майкъл Голдбърг са добре. Какво друго би могъл да каже? Не ни позволи да говорим с никое от децата, така че не

знаем със сигурност как са. Звучеше много спокойно и личеше, че се владее.

— Записът на гласа му вече анализиран ли е? — попита Питман от мястото си до нея. Ако двамата със Сампсън бяхме странични наблюдатели, щяхме да се почувстваме добре, че човек като Питман е сред нас. Очевидно обаче никой не мислеше така.

— Прави се в момента — учтиво му отговори Фланаган.

Тя обърна на въпроса точно толкова внимание, колкото заслужаваше, без да проявява снизхождение. Владееше се много добре.

— Колко време е говорил по телефона? — попита юридическият съветник от министерството на правосъдието Ричард Галета.

— За съжаление не много дълго. По-точно трийсет и четири секунди — отговори Фланаган със същата вежлива компетентност.

Невъзмутима, но любезна. Умна.

Загледах я с любопитство. Очевидно се чувстваше уверено, изправена пред много хора. Чувал съм, че на нея се дължал успехът на няколко много сериозни операции на Службата за охрана през последните години, което ще рече, че е пожънала доста успехи.

— Когато стигнахме до уличния автомат в Арлингтън, него отдавна го нямаше там. Нямаше начин толкова скоро да ни сполети щастие — леко се усмихна тя и забелязах, че много от мъжете в стаята също ѝ се усмигнаха.

— Защо, според вас, се е обадил? — попита съдия-изпълнителят от дъното на стаята.

Беше плешив, с шкембе и пушеше пура.

— Моля ви, нека да продължа — въздъхна Фланаган. — За съжаление не е само телефонното обаждане. Снощи Сонеджи е убил агента на ФБР Роджър Греъм. Извършил го е на алеята точно пред къщата на Греъм.

Трудно е да се разтърси един опитен екип като този, събран у семейство Дън. Новината за убийството на Роджър Греъм обаче го направи. Усетих, че ми се подкосяват краката. С Роджър бяхме споделили не едно опасно преживяване през последните няколко години. Когато работех с него, знаех че гърбът ми е прикрит. Не че се нуждаех от още поводи, за да ме сърбят ръцете да докопам Гари Сонеджи, но този беше повече от достатъчен.

Чудех се дали Сонеджи го знаеше. И ако да, то какво е имал предвид. Като психолог това убийство ме изпълваше с вледеняващ ужас. Показваше ми, че Сонеджи е организиран и достатъчно уверен в себе си, за да си играе с нас. И готов да убива. Не вещаеше добро за Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг.

— Оставил ни е недвусмислено съобщение — продължи Фланаган. — Напечатано е на картонче или на нещо, което прилича на карта за библиотека. Отнася се до всички нас: „Роджър Греъм се имаше за голяма работа. Е, очевидно не е. Ако работиш по този случай, ти си в голяма опасност!“ Съобщението е подписано. Той нарича себе си „Сина на Линдбърг“.

[1] Сателитно градче отвъд река Потомак, която разделя административно окръг Колумбия от щата Вирджиния. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 15

Пресата незабавно отрази отвличането и то с гадни инсинуации. Заглавието на първа страница в един от сутрешните вестници гласеше „Бодигардове от Службата за охрана отскочили да пият кафе“. Новината за убийството на агента от ФБР Роджър Греъм още не беше разгласена. Опитвахме се да я задържим.

В новините по радиото коментираха как агентите от Службата за охрана Чарлс Чейкли и Майкъл Дивайн напуснали поста си в частното училище. Всъщност те бяха излезли да закусят по време на часовете. Съвсем обичайна практика при този вид дежурства. Почивката за кафе обаче щеше да им излезе скъпо. Вероятно двамата агенти щяха да загубят работата си, а може би и кариерата си.

От другата страна на фронта Питман като че ли засега не се нуждаеше много от нас със Сампсън. Това продължаваше вече втори ден. Оставени на самотек, ние двамата решихме да се съсредоточим върху неясната следа, оставена от Гари Сонеджи. Обиколих магазините в района, от които можеха да се купят гримове и специални аксесоари за дегизиране. Сампсън посети библиотеката на Джорджтаун, но там никой не беше виждал Сонеджи. Дори не знаеха за кражбите на книгите от фонда им.

Сонеджи беше изчезнал по най-успешен начин. Още потревожен беше фактът, че преди да постъпи като учител в „Уошингтън Дей“, той сякаш не бе съществувал.

Не се изненадахме, че бе използвал подправени документи и фалшиви препоръки. Всеки негов ход беше осъществен с прецизността, с каквата се сблъскахме при случаите на ловки измами или фалшификации. Не беше оставил никакви следи.

Беше действал изключително самонадеяно и безочливо, за да получи мястото в училището. Предполагам предишен работодател (фиктивен) се свързал с „Уошингтън Дей“ и горещо препоръчал Сонеджи, който се местел да живее във Вашингтон. Допълнителни препоръки пристигнали по факса от Университета в Пенсилвания. Двете събеседвания с него така впечатлили ръководството на

училището, че то веднага пожелало да назначи този представителен и амбициозен учител (освен това им било внушено, че и други частни училища във Вашингтон проявяват интерес).

— И не съжалихме, че го взехме. До момента, разбира се — призна си пред мен заместник-директорът. — Беше дори по-добър, отколкото го представяха препоръките. Силно бих се изненадал, ако наистина не е бил учител по математика, преди да дойде при нас. Това би означавало, че наистина е завършен актьор.

Късно следобед на третия ден получих задача от Дон Манинг, един от помощниците на Питман. Да се срещна с Катерин Роуз Дън и съпруга ѝ и да им съставя психологически портрет. Вече се бях опитал да го направя на своя глава, но началството не ми разреши.

Срещнахме се в задния двор на къщата им. Триметрова ограда от сиви камъни и редица от огромни липи ги пазеше от външния свят. Всъщност задният двор представляваше множество малки градинки, разделени с ниски каменни стени и криволичещо поточе. Имаха и градинари, мъж и жена от Потомак, които очевидно изкарваха добри пари от поддържането на градините в града. Със сигурност печелеха доста повече от мен.

Катерин Роуз бе наметнала шал от камилска вълна върху пуловер с остро деколте и джинси. Докато излизахме в градината, си помислих, че каквото и да облече, все ще изглежда прекрасно.

Наскоро прочетох някъде, че все още е смятана за една от най-красивите жени на света. След раждането на Маги Роуз не беше участвала в много филми, но доколкото можех да преценя, не беше загубила и частица от красотата си. Дори и при тази ужасна тревога.

Съпругът ѝ, Томас Дън, бил известен адвокат в Лос Анджелис, с клиенти от средите на актьорското съсловие. Двамата се запознали там. Бил активист на „Грийнпийс“ и „Спасете Земята“. Семейството се бе преместило във Вашингтон, след като станал директор на Американския Червен кръст.

— Разследвали ли сте други отвличания? — пожела да узнае Томас Дън.

Опитваше се да разбере защо съм включен в разследването. Каква е ролята ми в него. Дали можех да помогна на момиченцето им по някакъв начин. Беше малко груб, но не можех да го виня при тези обстоятелства.

— Около дузина — отговорих аз. — Бихте ли ми разказали нещо за Маги? Може да е от полза. Колкото повече знаем, толкова по-големи са шансовете ни да я открием.

— Разбира се, детектив Крос — кимна Катерин Роуз. — Постарахме се Маги да расте при възможно най-нормални условия. Това бе една от причините, която ни накара да се преместим тук, на изток.

— Едва ли бих нарекъл Вашингтон нормално място за възпитаване на дете. Съвсем не е „Страната на чудесата“ — усмигнах се аз и сякаш тази моя реплика започна да топи леда между нас.

— В сравнение с Бевърли Хилс е върхът на нормалността — каза Том Дън. — Повярвайте ми.

— Вече не зная какво означава „нормално“ — каза Катерин. Очите ѝ изглеждаха сиво-сини. Пронизваха те, ако се приближиш по-близо. — Струва ми се, че „нормално“ съответства на някаква старомодна представа, която съществува в подсъзнанието на двамата ни с Том. Маги не е разглезена. Не е от типа „Сузи има това“ или „Родителите на Кейси ѝ купиха онова“. Не си въобразява големи неща за себе си. Това имам предвид под „нормална“. Тя е само едно малко момиченце, детектив Крос.

Докато Катерин Роуз говореше с любов за дъщеря си, аз се улових, че мисля за собствените си деца и най-вече за Джанел. Тя също е „нормална“. Под това разбирам, че не е разглезена, кротка е и изобщо е много сладка. Тази аналогия между нашите дъщери ме накара да слушам още по-внимателно това, което ми разказваха за Маги Роуз.

— Прилича много на Катерин — обясни Томас Дън, почувствал, че тази информация е важна за мен. — Катерин е човек без следа от егоцентризъм. Друг като нея не съм срещал. Повярвайте ми, да си човек като нея, след като върху теб са се изливали ласкателствата и хулите, които една звезда получава в Холивуд, не е никак лесно.

— Защо я кръстихте Маги Роуз? — попитах Катерин.

— Идеята беше моя — каза Томас Дън и подбели очи. Очевидно обичаше да говори вместо жена си. — Изникна в съзнанието ми още първия път, когато ги видях заедно двете в болницата.

— Том ни нарича „момичетата Роуз“, „сестрите Роуз“. Когато работим навън, той ни казва: „розите на градината“. Когато Маги и аз

спорим, това е „Войната на Розите“. И така нататък.

Много обичаха малкото си момиченце. Чувствах го във всяка дума, която изричаха за Маги.

Сонеджи, или както му беше името, бе направил много удачен избор. Още един изпитан ход от негова страна. Добре се е справил с домашното си. Голяма филмова звезда и уважаван адвокат. Любеци родители. Пари. Престиж. Може би харесва филмите ѝ. Опитах се да си спомня дали Катерин Роуз е играла роля, която да го предизвика. Май не видях нейна снимка в апартамента му.

— Казахте, че искате да знаете как Маги би реагирала при такива ужасни обстоятелства — продължи Катерин. — Защо, детектив Крос?

— От учителите ѝ разбрахме, че е добре възпитана. Това би могло да бъде причината, поради която Сонеджи я е избрал. — Бях откровен с тях. — Какво още можете да ми кажете? Споделете всичко без притеснение.

— В съзнанието на Маги сякаш се редуват две състояния, сериозно и строго придържане към правилата и богата фантазия — каза Катерин. — Имате ли деца?

Аз трепнах. Отново си помислих за Джани и Деймън. Аналогии.

— Две. Освен това работя с деца в югоизточния квартал — отговорих аз. — Маги има ли много приятели в училището?

— Колкото искате — отвърна баща ѝ. — Тя харесва деца с въображение, но без себичност. Изключение прави Майкъл, който е изключително самовглъбен.

— Разкажете ми за тях двамата.

Катерин Роуз се усмихна за първи път от началото на разговора ни. Беше толкова странно. Тази усмивка, която бях виждал безброй пъти във филмите, сега бе на живо пред мен. Бях като хипнотизиран. Леко се смутих заради тази своя реакция.

— Сприятелиха се още щом се преместихме тук. Странна двойка са, но са неразделни — обясни тя.

— Как, според вас, би реагирал Майкъл при тези обстоятелства? — продължих с въпросите аз.

— Трудно е да се каже — поклати глава Томас Дън. Нетърпелив човек. Сигурно беше свикнал да получава това, което иска, още щом го поиска. — Майкъл винаги крои някакъв „план“. Животът му беше подреден, всичко си имаше своето място.

— А проблемите му със здравето? — Аз вече знаех, че момчето е прекарало цианоза и вследствие на това има шум в сърцето.

Катерин Роуз сви рамене. Очевидно този въпрос не беше никакъв проблем.

— Понякога лесно се изморява. Малко е нисък за възрастта си. Маги е по-висока от него.

— Всички го наричат Фъстъка, което според мен, му харесва. Кара го да се чувства като член на някаква банда — вметна Том Дън. — Най-важното е, че пада малко вундеркинд. Маги го нарича „мозъчник“. Тази дума го характеризира много точно.

— Майкъл наистина е умник.

— Как се държи, когато е уморен? — върнах се към думите на Катерин, защото можеше да се окажат важни. — Избухлив ли е?

Катерин помисли, преди да ми отговори.

— Просто става много вял. Понякога ляга да подремне. Веднъж, спомням си, че двамата бяха заспали до басейна. Малка странна двойка, излегнала се на тревата. Две малки деца.

Втренчи в мен сивите си очи и започна да плаче. През цялото време полагаше големи усилия да се овладее, но накрая се предаде.

Колкото и силна да беше първоначалната ми неохота да се заема с този случай, сега той стана моя плът и кръв. Болеше ме за двете семейства. Бях си представил моите деца на мястото на Маги Роуз. Бях се замесил емоционално, което невинаги е от полза за разследването. Гневът, който ме бе обзел срещу убиеца от квартала, сега се прехвърляше върху похитителя на тези две невинни деца... Господин Сонеджи... Господин Чип.

Искаше ми се да протегна ръка и да им кажа, че всичко ще е наред. Да убедя и себе си, че всичко ще се оправи. Но не бях сигурен.

ГЛАВА 16

Маги Роуз все още беше убедена, че се намира в собствения си гроб. Беше повече от ужасяващо. Милион пъти по-лошо от кой да е кошмар, роден от въображението ѝ, а Маги знаеше, че въображението ѝ си го бива. Можеше да впечатли приятелите си, стига да пожелае.

Сега нощ ли беше? Или ден?

— Майкъл? — простена тя едва-едва.

Усещаше езика си надебелял, а устата си като натъпкана с памук. Беше ужасно жадна. От време на време се задушаваше от езика си. Все ѝ се струваше, че си гълта езика. Никой никога не е бил толкова жаден. Дори в пустините на Ирак и Кувейт.

Маги Роуз ту се унасяше, ту се будеше. Постоянно я спохождаха сънища. Току-що бе започнал поредният.

Някой чукаше наблизко по тежка дървена врата. Викаше я по име.

— Маги Роуз... Маги Роуз, кажи нещо!

Маги осъзна, че това съвсем не е сън.

Тук наистина имаше някой.

Дали някой не разравяше гроба ѝ? Може би са мама и татко? Или полицията — най-сетне?

Изведнъж отгоре я заслепи светлина! Маги Роуз бе сигурна, че е светлина.

Като че ли гледаше право в стотици електрически крушки, светнали едновременно. Сърцето ѝ заби толкова силно, че повярва, че е жива. Но се намираше на някакво ужасно, ужасно място. Някой я беше затворил там.

— Кой е? Кой е там? Кой е горе? Виждам лице! — прошепна тя.

Светлината беше толкова ярка, че всъщност не виждаше нищо. Непрогледният мрак се бе превърнал в ослепителна бяла светлина.

Тогава нечий силует се изпречи на пътя на светлината. Маги все още не можеше да види кой стои там. Лъчите на светлината се разсейваха като ореол зад гърба на човека.

Тя затвори плътно очи. После ги отвори. И така няколко пъти.

Наистина не виждаше нищо. Не можеше да фокусира погледа си върху този там горе. Продължи да премигва. Който и да беше, трябваше да забележи, че тя мига, че е жива.

— Господин Сонеджи? Моля ви, помогнете ми — опита се да извика Маги.

Гърлото ѝ беше сухо. Гласът ѝ бе дрезгав и неузнаваем.

— Я млък! Млък! — изкрещя отгоре глас.

Горе наистина имаше някой! Някой наистина беше там и можеше да я измъкне.

Звучеше като... глас на много стара жена.

— Моля ви, помогнете ми. Моля ви! — започна да умолява тя.

Една ръка се пресегна надолу към нея и силно я удари по лицето. Маги изпищя. Повече се уплаши, отколкото я заболя, но и ударът си го биваше. Никога преди не ѝ бяха удряли шамар. Главата и шумно забуча.

— Спри да ревеш! — обади се зловецият глас по-отблизо.

Човекът слезе в гроба и се надвеси над нея. Маги усети силна нечистоплътна миризма и лош дъх. Натисна я към пода, а тя беше твърде слаба, за да се съпротивлява.

— Не се бий, малко копеле такова! Да не си посмяла да ми посягаш! Какво си въобразяваш! Да не си посмяла да ми вдигаш ръка! Чу ли! Никога!

Моля те, Господи, какво става?

— Ти ли си известната Маги Роуз, а? Богатата, разглезена пикла! Е, нека ти кажа една тайна. Нашата тайна. Ти ще умреш, малко богато момиченце. Ще умреш!

ГЛАВА 17

Настъпи предпоследният ден преди Коледа. Не ни беше до празнично настроение. А на Бъдни вечер щяхме да се чувстваме още по-зле.

Никой от нас не можа да се включи в обичайните семейни приготовления за празниците. Това подсили напрежението, на което бе подложен Екипът по спасяване на заложниците. Увеличаваше многократно мъките ни от тягостната задача. Ако Сонеджи нарочно бе избрал празниците, то изборът му беше крайно подходящ. Беше провалил Коледата на всички нас.

Около десет часа сутринта се спуснах пеш по авеню Сорел към къщата на Голдбърг. Междувременно Сампсън се беше изнизал, за да свърши някоя и друга работа по убийствата в Югоизточния квартал. Възнамерявахме да се видим около обяд, за да си споделим ужасиите.

Повече от час разговарях със семейство Голдбърг. Не се справяха добре с мъката. В много отношения бяха по-открити от Катерин и Томас Дън. Джералд и Лори Голдбърг бяха по-строги родители, но силно обичаха сина си. Преди единайсет години лекарите казали на Лори Голдбърг, че не може да има деца. Матката ѝ не била наред. Когато разбрала, че е бременна с Майкъл, направо ѝ се сторило, че е станало чудо. Дали Сонеджи е знаел това? Колко грижливо е подбрал жертвите си? Защо точно Маги Роуз и Майкъл Голдбърг?

Семейство Голдбърг ми позволиха да разгледам стаята на Майкъл и ме оставиха за известно време сам. Затворих вратата и поседнах за малко. Бях направил същото в стаята на Маги.

Стаята на момчето впечатляваше. Съкровищница, пълна с най-съвременна компютърна техника. Дори лабораториите на AT&T не разполагаха с оборудването на Майкъл Голдбърг.

Плакати на Катерин Роуз от филмите ѝ „Табу“ и „Меден месец“, залепени по стените. Над леглото имаше постер на Себастиан Бах, солиста на Скид Роу. В банята на Майкъл висеше снимка на Алберт Айнщайн с изрисувана прическа „пънк“ в бледоморав цвят.

На бюрото на момчето имаше снимка на Майкъл и Маги Роуз, поставена в рамка. Хванати за ръце, двете деца изглеждаха като първи приятели. Какво бе подтикнало Сонеджи? Дали не бе тяхното голямо приятелство?

Никой от семейството не се беше срещал с господин Сонеджи, въпреки че Майкъл им бил говорил много за него. Сонеджи беше единственият човек, побеждавал Майкъл на видеоигрите „Ултима“ и „Супер братя Марио“. Това означаваше, че и самият Сонеджи е голям „мозъчник“, още един вундеркинд. Но не бе позволил на деветгодишното момче да го надвие на видеоигрите дори в името на учителската кауза. Не е пожелал да загуби нито една игра.

Върнах се в библиотеката при семейство Голдбърг и се загледах през прозореца. Това, което последва, напълно обърка и подлуди за дълго време всички ни в този сложен случай на отвличане.

Видях Сампсън да тича по улицата, на която беше къщата на семейство Дън. Всяка негова крачка беше огромна. Хукнах към входната врата и в същия миг Сампсън се появи на моравата. Вземаше финалните метри като футболиста на Сан Франциско Джери Райс.

— Пак ли се обади?

— Не! — поклати глава Сампсън. — Но май е направил фал. Нещо се е случило, Алекс. ФБР го пази в тайна. Добрали са се до нещо. Да вървим.

Полицията беше отцепила района след авеню Сорел почти до Плейтли Бридж Лейн. Половин дюзина дървени магарета не позволяваха на пресата да последва колите, които напуснаха къщата на семейство Дън малко след два часа следобед. Сампсън и аз се возехме в третата кола.

Седем минути по-късно трите автомобила хвърчаха през ниските хълмове около Солсбъри в щата Мериленд. Движехме се по криволичещия път към промишления комплекс, закътан в гъста борова гора.

Модерният комплекс изглеждаше безлюден пред Бъдни вечер. Цареше зловеща тишина. Покрити със сняг алеи водеха към трите

самостоятелни административни сгради, облицовани с бял камък. Половин дузина коли на местната полиция и линейки вече бяха пристигнали на мистериозното място.

Зад административните сгради имаше други корпуси, които стигаха до залива Чесапийк. Водата му беше кафеникавочервена и изглеждаше замърсена. Яркосиният надпис върху сградите гласеше: „Кад Манифекчъринг, Рейзър/Бектън Груп, Текно-Сфиър“.

До момента не бе казана нито дума за това, което се беше случило в промишления комплекс.

Сампсън и аз се присъединихме към групата, която се отправи към реката. Видяхме четирима агенти на ФБР, които изглеждаха разтревожени. Между промишлената зона и водата се виждаха излинелите от зимата бледожълти стебла на бурени. След тях до реката се простираха десетина метра гола ивица земя. Небето над главите ни бе картоненосиво и заплашваше с още сняг.

По калния бряг полицаи посипваха специален прах, за да открият следи от стъпки. Дали Гари Сонеджи е бил тук?

— Казаха ли нещо? — попитах Джези Фланаган, докато слизахме рамо до рамо по стръмната и кална пътека. Щеше да си похаби хубавите обувки, но тя изглежда не забелязваше.

— Не. Още не. Нито дума! — Беше разстроена, също като нас със Сампсън.

Това бе първата възможност за Екипа да действа като едно цяло. Федералното бюро имаше шанса да сътрудничи с нас. Но го провали. Лош знак. Началото не беше обещаващо.

— Господи, моля те, нека не бъдат тези деца — промърмори Джези Фланаган, когато стигнахме до мястото.

Двама от агентите на ФБР, Рейли и Джери Скорс, стояха на брега на реката. Заваля сняг. Бръснещ студен вятър духаше над металносивата вода, която миришеше на изгорял линолеум. Сърцето ми се беше качило в гърлото. Не виждах нищо на брега.

Агент Скорс произнесе кратка реч, с която, струва ми се, целеше да омекоти реакцията ни.

— Вижте, запазването на пълно мълчание няма нищо общо с вас. Поради широката гласност, която получи случаят, ни помолиха, всъщност ни наредиха да не казваме нищо, докато не се съберем всички. Докато не видим с очите си.

— Какво да видим? — попита Сампсън. — Ще ни кажете ли, по дяволите, какво става? Стига словесна диария.

Скорс махна на един от агентите на ФБР и му каза нещо. Казваше се Макгоуи, от управлението във Вашингтон. Бях го виждал в дома на Дън. Всички мислехме, че той ще замести Роджър Греъм, но слуховете не бяха потвърдени.

Макгоуи кимна на Скорс и пристъпи напред. Беше надут дебеланко с едри зъби и късо подстригана побеляла коса. Приличаше на стар военен пред пенсия.

— Днес, около един часа, местната полиция е открила детски труп, довлечен от реката — обясни Макгоуи. — Няма как да разберат дали е някое от отвлечените деца.

После ни заведе на шейсетина метра по-надолу по калния бряг на реката. Спряхме до купчина пръст, обрасла с мъх и папур. Никой не издаде звук, само острият вятър свистеше над реката.

Накрая разбрахме защо са ни довели тук. Едно малко телце беше покрито със сиви вълнени одеяла от линейката на „Бърза помощ“. Беше най-мъничкият, най-самотният вързоп в цялата Вселена.

Наредиха на един от местните полицаи да ни разкаже подробностите. Заговори с дрезгав треперещ глас.

— Аз съм лейтенант Едуърт Махоуни. Работя в полицията на Солсбъри. Преди около час и двайсет минути, точно тук, един пазач от „Рейзър/Бектън“ открил тялото на момчето.

Приблжихме се до одеялата. Тялото беше положено върху пластове трева, изхвърлена от възсолената вода. От лявата страна се чернееше блато, обрасло с лиственица.

Лейтенант Махоуни приклепна до малкото телце. Коляното му в сив униформен панталон потъна в калта. Снегът се вихреше около лицето му и полепваше по косата и бузите му.

Отметна почти благоговейно вълнените одеяла. Приличаше на баща, който нежно буди детето си за ранен риболов.

Само преди няколко часа се бях взирал в снимката на двете отвлечени деца. Пръв проговорих над тялото на убитото дете.

— Това е Майкъл Голдбърг — казах тихо, но ясно. — За съжаление, това е Майкъл. Горкият малък Фъстък.

ГЛАВА 18

Джези Фланаган се прибра вкъщи едва рано сутринта на Коледа. Главата ѝ се въртеше и щеше да се пръсне от мисли по отвличането.

Трябваше за малко да изхвърли от съзнанието си тези натрапчиви видения. Да изключи двигателите си или машината щеше да гръмне. Трябваше да престане да бъде полицай. Знаеше, че може да го направи и по това се различаваше от други полицаи.

Джези живееше с майка си в Арлингтън. Апартаментът им беше малък и тесен, близо до станцията на метрото. „Кристал Сити“. Наричаше го в мислите си „самоубийствен“. Уж щеше да поживее тук временно, а ето че още беше при майка си близо година след развода си с Денис Келъхър.

Денис Белята сега се намираше в Джърси и още се опитваше да се докопа до място в „Ню Йорк Таймс“. Джези знаеше, че никога няма да успее да осъществи това си намерение. Единственото нещо, в което Денис наистина го биваше, бяха опитите му да накара Джези да се съмнява в себе си. В това отношение беше изключително изобретателен. Но в крайна сметка тя не му позволи да я победи.

Бе твърде заета с работата си в Службата за охрана, за да намери време да се премести от апартамента на майка си. Поне така се оправдаваше пред себе си. Нямахме време за личен живот. Пестеше за нещо голямо. За някаква значителна промяна в живота си. По няколко пъти седмично пресмяташе с колко пари разполага. Цели двайсет и четири хиляди долара. И това беше всичко. А скоро навърши трийсет и две. Знаеше, че изглежда добре, почти красавица... както Денис Келъхър беше почти добър писател.

Джези умееше да се бори, поне така си мислеше. Почти беше успяла. Нуждаеше само от един голям шанс и накрая реши сама да си го даде. И го направи.

Изпи една бира „Смитуич“. Качествена бира. Беше любимата марка на баща ѝ. Задъвка парче прясно сирене „Чедър“. После си взе още една бира за под душа. Пред очите ѝ отново се мярна лицето на Майкъл Голдбърг.

Нямаше да позволи на образа на това момченце да ѝ се явява повече. Няма да допусне чувството за вина, нищо че то я караше да се пръска по шевовете...

Двете деца бяха отвлечени по време на нейната смяна. Така започна всичко... Престани с тези видения! Престани с всичко засега.

Айрин Фланаган прокашля в съня си. Майката на Джези бе работила трийсет и девет години в една телефонна компания. Беше си купила апартамент в Кристал Сити. Беше страхотна бриджорка. И толкоз. Това бе Айрин.

Бащата на Джези беше полицаи във Вашингтон цели двайсет и седем години. Краят свари Тери Фланаган на любимата му работа — инфаркт на претъпканата метро-спирка „Юниън“ в центъра на града. Стотици непознати хора го гледали как умира, без да ги е грижа. Или поне Джези така разказваше за случилото се.

За кой ли път си каза, че трябва да се премести от апартамента на майка си. Без значение къде. Стига с тези глупави оправдания. Направи го, премести се, продължи да живееш, момиче. Продължавай напред.

Съвсем бе загубила представа за времето, което прекара под душа. Държеше празната хладна бутилка и я търкаляше по бедрото си.

— Пиеш от отчаяние — промърмори тя. — Колко си жалка!

Беше стояла достатъчно дълго под душа, за да ѝ се допие още една бира. Беше жадна за нещо.

Известно време успешно избягваше да мисли за малкия Голдбърг. Но не съвсем. Как би могла? Малкият Майкъл Голдбърг.

През последните години Джези постепенно се приучи да забравя. На всяка цена избягваше болката. Глупаво е да понасяш болка, когато можеш да я избегнеш.

Разбира се, това означаваше също да избягва близките приятелства, да избягва дори близостта на любовта, да избягва повечето естествени човешки емоции. Справедливо. Приемлива сделка. Откри, че може да оцелее и без любов в живота си. Звучеше ужасно, но беше истина.

Да, за момента, особено в настоящия момент тази сделка си струва, мислеше Джези. Помагаше ѝ да преодолее кризисните дни и нощи. Поне докато дойдеше часът за коктейлите.

Справяше се добре. Имаше всичко необходимо, за да оцелее. След като успя като жена полицай, щеше да успее във всичко. Колегите ѝ от Службата казваха за нея, че е мъжко момиче. Това беше тяхната представа за комплимент и Джези го приемаше като такъв. Освен това тя наистина беше мъжко момиче. А когато не съумяваше да бъде такава, беше достатъчно умна, за да го прикрие.

В един часа през нощта Джези Фланаган реши да се поразходи с мотоциклета си. Трябваше да се махне от малкия апартамент в Арлингтън, който я задушаваше.

Трябваше, трябваше, трябваше.

Майка ѝ вероятно чу отварянето на входната врата. Извика от стаята си името на Джези, може би още в просъница.

— Джези, къде тръгна толкова късно? Джези? Джези, ти ли си?

— Излизам, мамо — отвърна тя.

Да напазарувам за Коледа в денонощния магазин, идеше ѝ да каже. Но премълча. Искаше ѝ се Коледа да мине бързо. Страхуваше се от следващия ден.

После изчезна в нощта, яхнала мотоциклета си. Бягаше или преследваше собствените си кошмари, нейните дяволи.

Беше Коледа. *Дали Майкъл Голдбърг умря заради нашите грехове? Това ли всъщност се случи?* — запита се тя.

Забрани си да се чувства виновна. Беше Коледа, а Христос вече бе умрял заради греховете на всички ни. Дори заради тези на Джези Фланаган. Чувстваше се малко безразсъдна. Не, много безразсъдна, но можеше да се овладее. Винаги се владей! Ето сега ще го направи.

Запя „Зимна приказка“ при скорост 170 километра в час по магистралата, водеща извън Вашингтон. Не беше от страхливите, но този път изпитваше силен страх.

ГЛАВА 19

Сутринта на Коледа полицията обиколи къща по къща някои квартали на Вашингтон и най-близките квартали на Мериленд и Вирджиния. Синьо-бели полицейски коли се движеха по улиците и съобщаваха по високоговорителите:

„Издирва се Маги Роуз Дън. Тя е на девет години. Има дълга руса коса. Висока е 127 сантиметра и тежи 27 килограма. Всяка информация, която ще помогне за откриването на Маги, ще бъде богато възнаградена.“

В къщата на Дън пет-шест агенти на ФБР работеха плътно с Катерин Роуз и Том Дън, които бяха разтърсени от смъртта на Майкъл. Катерин остаря изведнъж с десет години. Всички очаквахме следващото обаждане на Сонеджи.

Хрумна ми, че Гари Сонеджи ще позвъни на семейство Дън точно на Коледа. Започна да ми се струва, че го опознавам. Искаше ми се да се обади, исках да започне да действа, да направи първата си голяма грешка. Исках да го пипна.

Около единайсет часа сутринта на Коледа Екипът по спасяване на заложниците набързо се събра в гостната на семейство Дън. Бяхме близо двацет души и всички очаквахме благоволенieto на ФБР, за да получим някаква полезна информация. Къщата бръмчеше от гласове. Какво бе направил Синът на Линдбърг?

Все още няхахме много информация. Знаехме, че семейство Дън е получило телеграма. Не бяха се отнесли към нея като към останалите съобщения от какви ли не откачалки. Трябва да беше от Сонеджи.

Агентите на ФБР бяха обсебили телефоните в къщата през последните петнайсет минути. Специален агент Скорс пристигна малко преди единайсет и половина. Вероятно идваше от домашното коледно тържество. Питман се вмъкна пет минути по-късно. Извикаха и началника на районната полиция.

— Започвам сериозно да се дразня. През цялото време ни държат на тъмно — каза Сампсън и се облегна на камината. Когато Сампсън се облегне така, той е само два метра висок. — ФБР не ни се доверява. Ние им имаме доверие по-малко, отколкото в началото.

— В началото изобщо им нямахме доверие — припомних му аз.

— Прав си — ухили се Сампсън.

Виждах отражението си в тъмните му очила. Изглеждах нисък. Зачудих се дали целият свят не изглежда малък от височината на Сампсън.

— Нашият човек ли е изпратил телеграмата? — попита ме той.

— Така мисли ФБР. Вероятно по този начин ни пожелава Весела Коледа. Може би иска да се почувства член от семейството.

Сампсън ме погледна над слънчевите си очила и каза:

— Благодаря ти, доктор Фройд.

Агент Скорс се отправи към средата на стаята. По пътя спря до Питман. Ръкуваха се. Демонстрация на добри отношения между различните ведомства.

— Получихме ново съобщение, което трябва да е от Гари Сонеджи — обяви Скорс, като застана пред нас.

Когато беше нервен, той опъваше врата си по един особен начин и въртеше глава. Направи го няколко пъти, докато говореше.

— Ще ви го прочета. Адресирано е до семейство Дън... „Скъпи Катерин и Том... Какво ще кажете за десет милиона долара? Два в брой. Останалите в ценни книжа на приносителя и диаманти. В МАЯМИ БИЙЧ!... М. Р. е добре, засега. Честна дума. УТРЕ е велик ден... Весела... Син на Л.“

Петнайсет минути след получаването на телеграмата бе установено, че е изпратена от пощата на авеню Колинс в Маями Бийч. Агенти на ФБР в Маями веднага се втурнали натам да разпитат началника на пощата и служителите. Не научили нищо — точно колкото бяхме научили от началото на разследването до този момент.

Нямахме друг избор освен веднага да тръгнем за Маями.

ГЛАВА 20

Екипът за спасяване на заложниците кацна на летище Тамаями във Флорида в четири и трийсет следобед на Коледа. Министър Голдбърг ни уреди да пътуваме с реактивен самолет, специално предоставен от Военновъздушните сили.

Коли на полицията от Маями ни закараха до бюро на ФБР на авеню Колинс близо до „Фонтенбло“ и други известни хотели на Златния бряг. Бюро то бе разположено само на шест преки от пощата, от която Сонеджи беше изпратил телеграмата.

Дали той го знаеше? Вероятно. Изглежда го правеше съзнателно. Беше побъркан на тема той да държи положението в ръце. Аз продължавах да записвам впечатленията си от него. Бях напълнил вече около двайсет страници от бележника, който носех в самото си. Но не бях готов да му направя психологичен портрет, тъй като още не знаех нищо за миналото му. Бележките ми изобилстваха с откъслечни думи като: организиран, садистичен, методичен, владее се, вероятно умерена форма на маниакалнодепресивна психоза.

Дали сега наблюдаваше суетнята ни в Маями? Много вероятно. Дегизиран. Дали чувства разкаяние от смъртта на Майкъл Голдбърг? Или навлиза в състояние на ярост?

Специални спешни линии бяха вече инсталирани на номератора в местното бюро на ФБР. Не знаехме как Сонеджи ще влезе във връзка оттук нататък. Към нашия Екип прикрепиха няколко местни полицаи. Плюс още двеста агенти на ФБР от многобройния контингент на Бюро то в Южна Флорида. Изведнъж всички се разбързаха. Бързай, бързай, пък после седи и чакай.

Дали Гари Сонеджи има представа за хаоса, който създаде с приближаването на крайния срок, поставен от него, питах се аз. Дали това също не е част от плана му? Беше ли Маги Роуз Дън наистина добре? Беше ли още жива?

Ще поискаме някакво доказателство, преди да осъществим размяната. Някакво реално доказателство. В телеграмата пишеше: „М.

Р. е добре, засега. Честна дума.“ Разбира се, Гари, на думата ти може да се вярва.

В Маями ни достигнаха лоши новини.

По факса в бюрото на ФБР се получи предварителният доклад от аутопсията на Майкъл Голдбърг. Веднага след нашето пристигане беше свикано съвещание в една от стаите. Седнахме кой където намери. На всяко бюро имаше компютър с монитор. В стаята беше необичайно тихо. Всъщност никой от нас не искаше да чуе подробностите за смъртта на малкото момче.

Един от специалистите на Бюрото, Харълд Фридман, бе натоварен да ни обясни заключенията на лекарите. Фридман изглеждаше, меко казано, доста странно за служител на Бюрото. Правоверен евреин, но с външния вид на плажен свалач. На темето си носеше многоцветна еврейска капа.

— Сигурни сме, че смъртта на момчето е била случайна — започна той с дълбок, отчетлив глас. — Изглежда първо е изпаднал в безсъзнание от вдишване на хлороформ. В носа и гърлото му са открити следи от него. След това му е инжектиран натриев секобарбитал, вероятно два часа по-късно. Секобарбиталът е мощен анестетик. Притежава свойства, които потискат дишането. Изглежда точно това се е случило. Дишането на момчето е станало неравномерно, след което сърцето и дишането са спрели едновременно. Не се е мъчил, ако е бил в безсъзнание. Предполагам, че е било така и е починал в съня си. Има и няколко счупени кости — продължи Харълд Фридман. Въпреки че приличаше на свалач, държеше се сериозно и докладваше интелигентно. — Смятаме, че момчето многократно е било удряно и ритано. Но това не е причина за смъртта му. Счупванията и нараняванията са настъпили след смъртта. Трябва също да ви съобщя, че с мъртвото тяло е извършена сексуална гавра. Вследствие на половия акт са се получили груби разкъсвания. Този тип Сонеджи трябва да е сериозно болен — завърши изложението си Фридман.

Това бе един от малкото конкретни факти, отнасящи се до заболяването на Гари Сонеджи. Очевидно е изпаднал в дива ярост, когато е открил, че Майкъл Голдбърг е мъртъв и че съвършеният му план в крайна сметка се е оказал не чак толкова съвършен.

Агентите и полицаите се въртяха на столовете си. Дали обезумелите гаври с Майкъл Голдбърг са въздействали успокояващо или възбуждащо на Сонеджи, питах се аз. Започнах силно да се тревожа за шансовете на Маги Роуз да оцелее.

Хотелът, в който бяхме отседнали, се намиреше точно срещу Бюрото на ФБР. Не покриваше напълно „златните стандарти“ на Маями Бийч, но все пак имаше голям басейн от страната, гледаща към океана.

Към единайсет почти всички се разотидохме, за да поспим. Температурата беше все още около двайсет и пет-двайсет и осем градуса. Небето бе изпъстрено с ярки звезди и от време на време се мяркаше по някой самолет, пристигащ от север.

Двамата със Сампсън се разходихме по авеню Колинс. Хората май си помислиха, че баскетболистите на „Лейкърс“ са пристигнали за мач с местния отбор.

— Искаш ли първо да похапнем? Или направо да се натряскаме? — попита Сампсън, когато преполовихме авенюто.

— Вече се чувствам натряскан — рекох аз. — Мислех да поплувам. Така и така сме в Маями.

— Няма да хванеш тен през нощта — каза той, като въртеше незапалена цигара между устните си.

— Още една причина за нощно къпане.

— Аз ще се повъртя из бара — уведоми ме Сампсън, когато се разделихме във фойето. — Редно е да дам възможност на красивите жени да се лепят по мен.

— Наслука — подвикнах аз. — Коледа е все пак. Полага ти се някакъв подарък.

Сложих си плувките и се запътих към басейна. Бях започнал да се убеждавам, че ключът към здравето са физическите упражнения, така че всеки ден се упражнявах, където и да съм. Освен това практикувах и протягания, които могат да се правят навсякъде и по всяко време.

Големият плувен басейн от страната на океана беше затворен, но аз не се отказах. Полицаите са пословични с това, че пресичат на

червено, паркират неправилно и изобщо се чудят как да не спазват правилата. Единствената ни аванта.

И на друг май му беше хрумнало същото. Някой плуваше толкова плавно и тихо, че не го забелязах, докато не приближих шезлонгите около басейна. Усещах хладната влага под краката си.

Плувецът се оказа жена с черен или тъмносин бански костюм. Изглеждаше стройна и атлетична. Имаше дълги ръце и още по-дълги крака. Приятна гледка след един не особено приятен ден. Плуваше без усилие с ритмични и силни движения. Не исках да смущавам уединението ѝ.

Когато се обърна, видях, че е Джези Фланаган. Изненадах се. Не подхождаше много на шефа на Службата за охрана.

Тихичко влязох в басейна от другата му страна и заплувах. Загребванията ми не са нито красиви, нито ритмични, но вършат работа и мога да плувам продължително време.

Бързо направих трийсет и пет дължини. За първи път от няколко дни усетих, че се отпускам. Паяжината омотала съществуването ми, се поразкъса. Може би ще направя още дващест и ще отида да си легна. Или ще изпия със Сампсън една бира по случай Коледа.

Когато спрях да отдъхна за малко, видях Джези Фланаган изтегната в един шезлонг.

На раменете си небрежно беше метнала пухкава бяла хотелска хавлия. Изглеждаше красива на лунната светлина. Грациозна, със светлоруса коса и ясни сини очи, вперени в мен.

— Петдесет дължини ли направихте, детектив Крос?

Тя се усмихна и пред мен сякаш се появи друг човек, различен от този, с когото бях работил през последните дни. Не изглеждаше толкова напрегната.

— Трийсет и пет. Не съм от вашата класа — отговорих аз. — Дори съм доста далеч. Научих се да плувам в кварталния басейн.

— Но сте упорствали — продължи да се усмихва тя. — В добра форма сте.

— Тази вечер май се справям. След толкова часове, затворен в онази стая. С малките прозорчета, които не се отварят.

— Ако прозорците са големи, всички ще се измъкнат през тях на плажа. Във Флорида е трудно да изцедиш от хората някаква работа.

— А ние вършим ли нещо? — попитах аз.

— Имах един приятел, който дълбоко вярваше, че в полицейската работа девизът трябва да е „направи всичко, на което си способен“ — засмя се тя. — Аз правя всичко, което мога. При тези невъзможни обстоятелства. А вие?

— Аз също правя каквото мога.

— Хвала на Бога! — Джези Фланаган вдигна закачливо двете си ръце.

Нейната радостна възбуденост ме изненада. Стана ми смешно и се разсмях. Почувствах се добре. Наистина добре. Имах нужда от това.

— При тези обстоятелства — добавих.

— При тези обстоятелства, хвала на Бога! — Джези повиши глас, както правят евангелистките проповедници.

Беше забавно, или много късно, или и двете заедно.

— Гладна ли сте? — попитах аз.

Исках да чуя какво мисли за случая. Досега кажи-речи не бяхме разговаряли.

— Бих хапнала нещо. Днес почти нищо не съм слагала в уста.

Разбрахме се да се срещнем в ресторанта на последния етаж на хотела — една от онези чудесии, дето бавно се въртят.

Тя се преоблече за около пет минути, което ме впечатли. Торбести бежови панталони, тениска с остро деколте, черни китайски сандали. Русата ѝ коса беше още мокра. Беше я сресала назад и ѝ отиваше. Не беше гримирана, а и нямаше нужда. Изглеждаше толкова различна от начина, по който се държеше по време на работа — по-свободна и по-спокойна.

— В, името на честността, трябва да ви кажа нещо — засмя се тя.

— Какво?

— Наистина сте силен, но, непохватен плувец. От друга страна обаче, изглеждате добре по плувки.

И двамата се засмяхме. Част от напрежението на дългия ден, започна да се топи.

На бира и лека вечеря двамата станахме доста откровени. Може би помогнаха странните обстоятелства, стресът и напрежението през последните няколко дни. Освен това част от занаята ми беше да карам хората да се разприказват и обичам да го правя.

Накарах Джези Фланаган да си признае, че на осемнайсет години е била избрана за „Мис Вашингтон“. Била член на женския клуб в Университета на Вирджиния, но я изритали за „неподобаващо поведение“ — израз, който страшно ми допадна.

Докато разговаряхме обаче с изненада установих, че ѝ казвам повече, отколкото възнамерявах. Толкова лесно беше да споделям с нея.

Джези ме попита за времето, когато бях психиатър във Вашингтон.

— Беше ужасна грешка — отговорих, без да задълбавам колко ядове ми струваше, че и сега. — Никой не иска да има вземане-даване с негър психиатър. А повечето чернокожи не могат да си го позволят. На психиатричната кушетка няма либерално настроени пациенти.

Разприказва ме и за Мария, но не много. Тя пък ми обясни как се чувства една жена в Службата за охрана, в която деветдесет процента са мъже.

— Обичат да ме подлагат на изпитания — е, не много често, не повече от веднъж на ден.

Знаеше също и някои забавни истории за Белия дом. Познаваше семейство Буш и семейство Рейгън. Така или иначе този приятен един час отлетя като миг.

Всъщност беше минал повече от час. По-точно около два часа. Най-сетне Джези забеляза, че келнерката ни се мотае съвсем сама около бара.

— Виж ти! Останали сме последни в ресторанта.

Платихме сметката и се качихме на асансьора. Стаята на Джези беше на по-горен етаж. Сигурно имаше изглед към океана.

— Беше ми крайно приятно — казах аз, когато спряхме на етажата й. Прозвуча елегантно, като реплика на Ноел Кауард^[1]. — Благодаря за компанията. Весела Коледа.

— Весела Коледа, Алекс — усмихна се Джези.

Затъкна русата си коса зад ушите. Този жест беше нещо като тик, който бях забелязал и по-рано.

— Наистина беше хубаво — продължи тя. — За съжаление утре май няма да е така.

Потупа ме по бузата и тръгна към стаята си.

— Ще те сънувам по плувки — каза, докато вратата на асансьора се затваряше.

Слязох четири етажа по-долу. Взех си коледния студен душ, сам на Коледа в хотелската стая. Мислех си за Джези Фланаган. Тъпи фантазии в самотна хотелска стая на Маями Бийч. Нищо нямаше да се получи помежду ни, но тя ми харесваше. Имах чувството, че с нея мога да говоря за всичко. Четох за изблиците на депресия у Стайрън, докато заспах. Няма да ви кажа какво сънувах.

[1] Ноел Кауард (1899–1973) — английски драматург и актьор, дългогодишен символ на изискаността в театъра. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 21

Внимавай. Бъди много, много предпазлив сега, Гари, момчето ми.

Гари Сонеджи наблюдаваше дебелата жена с крайчеца на лявото си око. Наблюдаваше разплутата друслива плът както гущер дебне насекомо преди да го погълне. Тя не подозираше, че я изучават.

Беше полицайка и освен това събираше таксата при бариерата на изход 12. Бавно преброи рестото му. Беше огромна, черна като нощта и хич не я беше еня за работата. Дремеше на поста си. Сонеджи си помисли, че изглежда като Арета Франклин, ако Арета не можеше да изпее и една нота и би трябвало да си изкарва прехраната като обикновените хора.

Изобщо не я интересуваше кой минава покрай нея в непрестанния човешки поток в този празничен ден. Въпреки че тя и всичките ѝ колеги би трябвало напрегнато да го издирват. Толкова полезна за полицията, задействала „цялата си мрежа“ в обявеното „национално издирване“. Ама че шибано разочарование. Как очакват да го заловят с хора като нея? Поне можеха да направят *някакво* усилие да му стане по-интересно.

Понякога, особено в моменти като този, на Гари Сонеджи му идеше да обяви истината за себе си на цялата Вселена.

Да обяви: „Чуй, бе ченге! Мърлява дебела кучко! Знаеш ли кой съм аз? Тази ли никаква дегизировка те замота, а? Аз съм този, когото гледаш по всички новини през последните три дни, Арета, бейби.“

Да обяви: „Аз планирах и извърших «Престъплението на века». Вече съм по-голям от Джон Уейн Гейси^[1], Джефри Деймър^[2], Хуан Корона^[3]. Всичко вървеше добре, докато онова недоносче не взе, че умря.“

Да обяви: „Погледни ме отблизо. Добре ме виж. Веднъж в живота си бъди герой. Бъди нещо различно от дебела черна нула на магистралата. Погледни ме! Направи го! Погледни ме!“

Тя му подаде рестото и каза:

— Весела Коледа, сър.

Гари Сонеджи сви рамене.
— Весела Коледа и на вас!

Докато се отдалечаваше от мигащите светлини на будката, той си представи тази жена с балон вместо глава. Балон, на който е изрисувано стилизирано широко ухилено лице, пожелаващо на света „приятен ден“. Представи си как цялата страна се изпълва с такива усмихнати лица балони. И точно това ставаше.

По-зле, отколкото в научнофантастичния филм „Нашествието на крадците на тела“, в който пришълците обсебваха телата на земните жители. Откачаше, като мислеше за това. Опитваше се да не го прави. Страна от усмихващи се балонени глави. Обичаше Стивън Кинг, отъждествяваше се с неговата *странност*, искаше му се Кралят да напише книга за всичките усмихнати глупаци на Америка. Представяше си обложката на шедьовъра на Кинг — „Балонени глави“.

Четирийсет минути по-късно Сонеджи напусна с верния си Сааб магистрала 413 в Крисфийлд, щата Мериленд. Натисна газта по черния път към изоставената ферма. Започна неудържимо да се смее. Беше ги омотал всичките на малкия си пръст. Направо им разказа играта.

До този момент представа си нямаша къде е горе, къде е долу, кое е ляво, кое е дясно. Беше ударил в земята случая Линдбърг. Време бе отново да издърпа чергата изпод краката на всички балонени глави.

[1] Сериен убиец от Чикаго, изнасиллил, измъчвал и убил 33 момчета и млади мъже, които заровил в мазето на къщата си. — Б.ред.

↑

[2] Сериен убиец канибал, действал в щата Милуоки. При залавянето — му в хладилника и из апартамента му са открити останки на седемнайсет млади мъже, които той подмамвал на гости, убивал и изяждал. Случаят предизвиква възмущението на американската общественост през 1992 година, тъй като в един от случаите жертвата, млад азиатец, избягва от апартамента, но полицията го връща и го предава на Деймър, който същата нощ го убива. — Б.ред. ↑

[3] Сериен убиец от щата Калифорния, убил 25 мъже на възраст от 25 до 68 години. Всички били незаконно пребиваващи емигранти от Мексико, на които Корона обещава работа. Трупите им били насечени с мачете след хомосексуално сношение. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 22

Да, време беше представлението да започне! Точно преди десет и половина сутринта на 26 декември в бюро на ФБР пристигна куриер на „Федерал експрес“. Предаде новото съобщение от „Сина на Линдбърг“.

Отново ни извикаха в стаята на втория етаж. Изглежда, се беше събрал целият персонал на ФБР. Всички разбрахме, че е настъпил моментът.

Само след секунди в стаята нахълта специалният агент Бил Томпсън от Маями. Размахваше добре познатия ни оранжево-син плик на службата за експресни пратки. Внимателно го отвори пред цялата група.

— Ще ни позволи да видим как изглежда съобщението, но няма да ни го прочете — избоботи под носа си Джеб Клепнър от Службата за охрана.

Сампсън и аз бяхме застанали до него и Джези Фланаган.

— Не, този път няма да рискува да понесе цялата отговорност — предсказа Джези. — Ще го прочете.

На предната линия Томпсън вече беше готов и започна:

— Има съобщение от Гари Сонеджи. Ето какво гласи: изписана е цифрата едно, след нея с думи десет милиона. На следващия ред цифрата две. После думите — „Дисни Уърлд“, Орландо^[1] — Вълшебното царство. На следващия ред — цифрата три. Следва — Паркингът на Плуто, 24-и ред. Прекосете Лагуната на седемте морета с фериботчето, а не с еднорелсовото влакче. Днес в 12,50. Всичко ще свърши до 1,15. Последен ред — Детектив Алекс Крос да предаде откупа. Сам. Подписано е „Сина на Линдбърг“.

Бил Томпсън веднага вдигна очи от посланието. Претърси стаята с поглед. Не му беше трудно да ме намери. Мога да гарантирам, че неговата изненада и шок бяха нищо в сравнение с моите. Гореща вълна адреналин нахлу в кръвта ми. Какво, по дяволите, иска от мен Сонеджи? Откъде ме знае? И знаеше ли как копнеех да го докопам и да му извия врата?

— Никакъв опит за преговори! — Започна да се възмущава специалният агент Скорс. — Сонеджи не изпитва и капка съмнение, че ще му връчим десетте милиона.

— Така е — обадох се аз. — И е прав. В крайна сметка семейството решава как и кога да се изплати откупът.

Семейство Дън ни бяха инструктирали да платим на Сонеджи, без да поставяме никакви условия. Сонеджи явно беше разчитал на това. Безспорно това бе главната причина да се спре на Маги Роуз. Но защо се беше спрял на мен?

До мен Сампсън поклати глава и каза:

— Сега вече се убедих, че са неведоми пътищата Господни.

Шест коли ни чакаха на нагрятия от слънцето паркинг зад сградата на Бюрото. Бил Томпсън, Джези Фланаган, Клепнър, моя милост и Сампсън пътувахме в една от колите на ФБР. Парите и ценните книжа бяха с нас. „Детектив Алекс Крос да предаде откупа.“

Сумата беше готова късно миналата нощ. Да се осъществи подобна операция толкова бързо е изключително сложно, но „Ситибанк“ и „Морган Станли“ обединиха усилията си. Семейство Дън и Джералд Голдбърг имаха властта да получат каквото желаят и явно бяха упражнили голям натиск. Два милиона от откупа бяха в брой, както поиска Сонеджи. Останалите бяха в малки диаманти и ценни книжа. Откупът беше удобен за пренасяне и размяна. Побираше се в обикновен туристически куфар.

Пътуването от центъра на Маями Бийч до летище „Опа Лока“ ни отне двайсет и пет минути. Със самолета щяхме да летим още четирийсет и да пристигнем в Орландо към 11,45 преди обед. Времето беше разчетено до минутата.

— Да опитаме да сложим микрофон на Крос — чухме агент Скорс да говори по радиото с Томпсън. — Преносим радиопредавател. Имаме такъв на борда на самолета.

— Идеята не ми харесва много, Джери — отговори Томпсън.

— На мен също — обадох се аз от задната седалка. — Никакви микрофони. Изключено.

Все още се опитвах да разбера как и защо Сонеджи е избрал точно мен. Нищо не проумявах. Може да е срещнал името ми във вашингтонските вестници. Знаех, че има някаква основателна причина. В това нямаше съмнение.

— В парка ще са големи тълпи — обясни Томпсън, когато се качихме в една „Чесна 310“ за Орландо. — Очевидно по тази причина е избрал парка „Дисни“. Ще има много деца и родители във „Вълшебното царство“. Ще може да доведе Маги Дън и да се слее с навалищата, без да прави впечатление. Вероятно и нея е дегизирал.

— Паркът „Дисни“ съответства на важността и величието на образа, който си е изградил — обадох се аз.

Според една от теориите в моя бележник Сонеджи е бил малтретиран като дете. Ако е така, единствените му чувства към „Дисни“ биха били ярост и омраза — място, където „добрите“ дечица ходят с „добрите“ си мамчета и татковци.

— Вече сме осигурили земно и въздушно наблюдение на парка — продължи Скорс. — Картината вече се предава в стаята за кризисни ситуации във Вашингтон. Снимаме също „Епкот Център“ и „Острова на удоволствията“. В случай, че в последния момент промени мястото на срещата.

Можех да си представя сцената в стаята за кризисни ситуации на ФБР на Десета улица. Поне двайсетина големи клечки вече се тълпяха там. Всеки седи зад отделно бюро, втренчил поглед в персонален монитор. Кадрите от парка, снимани от въздуха, се показват едновременно на всички екрани. На голямото табло в стаята са изписани всички факти — точно колко агенти и друг персонал следят района в момента, броят на изходите и пътищата, водещи към или извън парка, метеорологичните условия, броят на посетителите, броят на обичайната охрана на „Дисни“... Но по всяка вероятност нищо за Гари Сонеджи или Маги Роуз, иначе досега да сме разбрали.

— Ура, отивам в „Дисни Уърлд“! — опита да се пошегува един от агентите в самолета.

Деловият разговор на ченгетата бе прекъснат от нервен смях. Добре е да се намали малко напрежението при тези трудни обстоятелства, макар и никак да не е лесно.

Мисълта за среща с побъркания и отвлеченото момиченце не беше от най-приятните. Нито смразяващата действителност с празничните тълпи, изпълнили парка. Бяхме уведомени, че вече има над седемдесет хиляди души. Все пак това беше най-добрият ни шанс да заловим Сонеджи. Може би единственият.

Към „Вълшебното царство“ пътувахме в специален микробус. Придружаваха ни полицейски коли с включени мигащи светлини и сирени. Поехме по алея I-4, за да избегнем движението откъм летището.

Много от хората, натъпкани в големи коли-комби и минибусчета, приветстваха забързания ни кортеж, други го освиркваха. Никой обаче нямаше представа кои сме и защо толкова бързаме към парка. За тях бяхме просто важни клечки, тръгнаха да видят Мики и Мини.

Отбихме от магистралата на изход 26-А, после продължихме по алеята към паркинга. Бяхме там малко след 12,15. Едва успяхме, защото Сонеджи не ни остави време да се организираме.

Защо в „Дисни Уърлд“? Продължавах да се опитвам да разбера. Може би защото като дете Гари Сонеджи много е искал да отиде там, а не са му позволявали? Или защото му харесва почти невротичната атмосфера на добре организирания увеселителен парк?

За него би било лесно да влезе в парка. Но как ли щеше да излезе? Това бе най-интригуващият въпрос.

[1] В САЩ има два големи увеселителни парка на Дисни — „Дисниленд“ (Земята на Дисни) в Калифорния и „Дисни Уърлд“ (Светът на Дисни) в Орландо, щата Флорида. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 23

Служители на „Дисни“ паркираха колите ни в сектор „Плутто“, 24-и ред. Трамвайче от фибростъкло ни чакаше, за да ни отведе до ферибота.

— Как мислиш, защо Сонеджи иска да си ти? — попита ме Бил Томпсън, докато слизахме от колата. — Имаш ли представа, Алекс?

— Може би е чул името ми по новините във Вашингтон — отговорих аз. — Може да е разбрал, че съм психолог, и това е привлякло вниманието му. Непременно ще го попитам, когато го видя.

— По-кратко с него — посъветва ме Томпсън. — Искаме само да върнем момичето.

— Това е и моето желание — отговорих аз.

И двамата преувеличавахме. Искрахме Маги Роуз невредима, но и да спипаме Сонеджи. Искрахме да го заловим тук, в „Дисни“.

Докато стояхме на паркинга, Томпсън ме прегърна през рамото. Малка демонстрация на другарство — за разнообразие. Сампсън и Джези Фланаган ми пожелаха късмет. Агентите на ФБР се държаха колегиално, поне засега.

— Как се чувстваш? — дръпна ме за момент настрани Сампсън. — Наред ли си? Той иска теб, но ти не си длъжен да отидеш.

— Добре съм. Нищо няма да ми направи. Не забравяй, че съм свикнал на психари.

— Ти самият си психар, приятел.

Взех куфара с откупа. Качих се сам в яркооранжевото вагонче. Хванах се здраво за металната дръжка над главата ми и се отправих към „Вълшебното царство“, където трябваше да стане размяната на пари срещу Маги Роуз Дън.

Беше 12,44. Бях подранил с шест минути.

Никой не ми обърна особено внимание, докато се движех в плътния поток от хора към редиците от каси и турникети на Билетния

център на „Вълшебното царство“. От къде на къде да ми обръщат внимание?

Сигурно това е имал предвид Сонеджи, когато се е спрял на това многолюдно място. Стиснах по-здраво дръжката на куфара. Знаех, че докато откупът е у мен, Маги Роуз е в безопасност.

Дали е посмял да доведе момиченцето със себе си? Дали самият той е тук? Или това е само проверка? Всичко беше възможно.

Настроението на тълпата беше безгрижно и приповдигнато. Повечето бяха семейства във ваканция, които се забавляваха под синьото като метличина небе. От високоговорителите приятен глас напевно повтаряше: „Дръжте малките деца за ръка, не забравяйте личните си вещи и приятно прекарване във «Вълшебното царство».“

Колкото и да бях напрегнат, земята на фантазиите завладя съзнанието ми. Всичко изглеждаше невероятно чисто и безопасно. Човек просто не можеше да не се почувства в пълна безопасност, което ми се стори направо злоещо.

Мики Маус, Гуфи и Снежанка приветстваха всички на официалния вход. Паркът беше безупречен. От скрити в декоративните храсти високоговорители се носеше „Янки Дудъл Данди“.

Под широката си спортна риза усещах, че сърцето ми ще изхвъркне. В момента нямах никаква връзка с хората, които ме охраняваха. Така щеше да е, докато бях във „Вълшебното царство“.

Дланите на ръцете ми се изпотиха и аз ги изтрих в панталоните си. Мики Маус се ръкуваше с всички точно пред мен. Ама че глупост.

Току-що бях навлязъл в район, засенчен плътно от транспортния и билетен център. Виждаше се фериботът — миниатюрно копие на едновременните кораби по Мисисипи, но без странични гребни колела.

Един мъж със спортно яке и шапка с периферия се промуши до мен. Не знаех дали е Сонеджи. Усещането за безопасност в „Дисни“ тутакси изчезна.

— Промяна в плановете, Алекс. Сега ще ви заведе да видите Маги Роуз. Моля, гледайте само напред. До момента се справяте добре. Продължавайте така и всичко ще е наред.

Подмина ни една възвисока Пепеляшка. Деца и възрастни ахкаха и охкаха след нея.

— А сега се обърни, Алекс. Ще тръгнем обратно по същия път, по който дойде. Всичко може да мине гладко като излет на плажа. От теб зависи.

Владееше се съвършено, така както Сонеджи се държеше от самото начало. Около всичко витаеше някакво усещане за непобедимост. Нарече ме Алекс. Вървахме срещу потока от хора.

Пред нас Пепеляшка поклащаше русите си къдрици. Децата се смееха радостно, виждайки на живо героинята от анимационните и игралните филми.

— Първо трябва да видя Маги Роуз. — Това бе единственото, което успях да кажа.

Дали този бе дегизираният Сонеджи? Не можех да преценя. Имах нужда да го поогледам.

— Добре. Но ако някой ни спре, да знаеш, че момичето ще умре.

Каза го толкова безгрижно, сякаш отговаряше на въпроса колко е часът.

— Никой няма да ни спре — уверих го аз. — Единствената ни грижа е безопасността на момичето.

Надявах се това да се отнася за всички, замесени в случая. Тази сутрин за кратко време се видях с Катерин и Том Дън. Знаех, че единственото, което искаха, е да си получат дъщеричката още тази вечер.

Пот се стичаше по цялото ми тяло. Не можех да контролирам това. Температурата беше едва около трийсет градуса, но влажността беше висока.

Започнах да се притеснявам да не се случи някой непредвиден фал. Всичко можеше да стане. Цялата операция не беше заучено упражнение, изпълнено в сърцето на „Дисни Уърлд“ сред непредвидимите тълпи от хора.

— Слушай. Ако агентите на ФБР ни видят да излизаме, някой може да ни доближи — реших да му кажа аз.

— Дано не се случи — каза той и изцъка с език. После поклати глава. — Би било сериозно нарушение на етикета.

Който и да беше, държеше се невероятно спокойно в тази напрегната ситуация. Дали го е правил и преди? Стори ми се, че се насочваме обратно към редиците оранжеви трамвайчета. Едно от тях щеше да ни върне на паркинга. Това ли беше планът?

Мъжът беше твърде набит, за да бъде Сонеджи. Освен ако не беше дегизиран гениално с множество подплънки. Отново ми прищрака въпросът дали не е актьор. Молах се на Бога да не е някой самозванец. Някой, който е разбрал какво става във Флорида и който се е свързал с нас, за да отмъкне откупа. Нямаше да е за първи път при подобни обстоятелства.

— Федерално бюро! Горе ръцете! — чух изведнъж.

Всичко се случи с бързината на изстрел. Сърцето ми се качи в гърлото. Какво, по дяволите, правят тези? Какво си мислят?

— Федерално бюро!

Пет-шест агенти ни заобиколиха на паркинга с извадени пистолети. Най-малко един от тях беше насочен към мъжа, което ще рече и към мен.

Сред тях беше и агентът Бил Томпсън. Само преди малко ми беше заявил, че единствено желае да си върнем момиченцето.

— Назад! Махнете се! — Не се сдържах аз и се разкрещях. — Махнете се от нас, по дяволите! Махайте се оттук!

Погледнах към мъжа с шапката. Не можеше да е Гари Сонеджи. Бях почти сигурен. Който и да беше обаче, никак не се вълнуваше дали ще го разпознаят или дори снимат в Орландо.

Защо? Как можеше този човек да бъде толкова спокоен?

— Ако ме арестувате, момичето е мъртво — заяви той. Лицето му беше каменно, очите — безжизнени. — Ще бъде убита. Аз нищо не мога да направя. Нито пък вие. Тя ще умре.

— Сега жива ли е? — направи Томпсън крачка към него. Изглеждаше така, сякаш се кани да го удари, което всъщност беше желанието на всички ни.

— Жива е. Видях я преди около два часа. Ще си бъде вкъщи, ако вие не оплескате нещо. А вие май доста се стараете. А сега назад, както ви каза детективът. Назад, момчета.

— Откъде да сме сигурни, че сте партньори със Сонеджи? — попита Томпсън.

— Първо — десетте милиона. Второ — парка „Дисни“ в Орландо — „Вълшебното царство“. Трето — паркинга при Плуто, 24-и ред — цитира той точните думи от съобщението.

Томпсън не отстъпваше.

— Ще преговаряме за освобождаването на момичето. Ще се пазарим. Ще стане както ние искаме.

— Какво? И да убият детето? — Дджези Фланаган изникна зад Томпсън и останалите. — Приберете оръжието — продължи твърдо тя. — Оставете детектив Крос да извърши размяната. Ако постъпите както сте решили и момичето умре, аз ще свикам пресконференция. Обещавам ти, Томпсън. Кълна се в Бога, ще го направя.

— Също и аз — обадох се аз. — Имаш думата ми.

— Това не е той. Това не е Сонеджи — най-после реагира Томпсън. Погледна към агент Скорс и поклати с възмущение глава. — Пуснете ги — нареди. — Крос и откупът да вървят при Сонеджи. Това е решението.

Двамата с невъзмутимия мъж продължихме по пътя си. Аз треперех. Хората ни зяпаха, докато вървахме към оранжевото трамвайче. Обзе ме усещане за нереалност. След малко се качихме в едно от вагончетата и седнахме.

— Задници такива — измърмори мъжът. Това беше първата проява на някаква емоция. — За малко да провалят всичко.

Спряхме до нов нисан в сектор „Доналд“, шести ред. Колата беше тъмносиня с потъмнени в сиво стъкла. Вътре нямаше никой.

Мъжът с шапката запали и ние потеглихме отново към алея I-4. По обяд движението извън парка, беше почти замряло. Както се изрази той — пикник на плажа.

Насочихме се към международното летище на Орландо. На изток. Опитах се да го заговоря, но той мълчеше.

Може би не беше чак толкова спокоен и съсредоточен. Може и на него да му се е смръзнало лайното там в парка. Хората от Бюрото за малко да провалят всичко. Нямаше да им е за първи път. Всъщност действията им в парка едва ли бяха нещо повече от блъф. Като се размислих, си дадох сметка, че това е бил последният им шанс да преговарят за освобождаването на Маги Роуз Дън. След около половин час навлязохме в сектора за частни полети на няколко мили от главния терминал на летището. Минаваше един и половина. Размяната нямаше да стане в „Дисни Уърлд“.

— В съобщението се казваше, че всичко ще приключи към един и петнайсет — обадох се аз, когато слязох от нисана.

Горещ тропически вятър ни посрещна на пистата. Усещаше се силна миризма на дизелово гориво и нагрятата настилка.

— Съобщението лъжеше — отговори той. Отново беше ледено спокоен. — Това е нашият самолет. Сега сме само ти и аз. Опитай се да бъдеш по-умен от ФБР, Алекс. Това едва ли ще те затрудни.

ГЛАВА 24

— Седни, отпусни се и се наслаждавай на пътуването — нареди ми той, когато се качихме в самолета.

Прикова с белезници ръката ми за дръжката на една от четирите седалки в самолета. Помислих си: „Още един заложник“. Може би ще успея да я изтръгна. Беше направена от метал и пластмаса. Изглеждаше паянтова.

Мъжът действаше като професионален пилот. Получи разрешение за излитане и самолетът се насочи по пистата и бавно набра скорост. Най-сетне се вдигнахме и полетяхме. Насочихме се на югоизток, прелитайки над източните райони на Орландо и Сейнт Питърсбърг. Сигурен бях, че ни следят, поне до този момент. Оттук нататък обаче всичко зависеше от мъжа, изпратен за свръзка. И от гениалния план на Сонеджи.

През първите няколко минути на полета и двамата мълчахме. Облегнах се и започнах да го наблюдавам. Опитвах се да запомня всяка подробност от пътуването. Управляваше самолета сръчно и спокойно. Все още не проявяваше никакви признаци на безпокойство. Завършен професионалист.

В съзнанието ми се оформи странна догадка. Намирахме се във Флорида и се насочвахме още по на юг. Колумбийският картел беше заплашвал неколккратно семейството на министър Голдбърг. Това съвпадение ли беше? Вече не вярвах в съвпадения.

Сетих се за едно правило в полицейската работа, особено в тази, в която имах опит. Важно правило. Цели деветдесет и пет процента от престъпленията бяха разкривани, защото някой допускаше грешка. До момента Сонеджи не беше направил и най-малката грешка. Не ни беше дал никакъв шанс. Сега настъпи моментът за грешки. Размяната криеше опасности за него.

— Всичко е било планирано с голяма прецизност — обадох се аз.

Самолетът се насочваше към Атлантическия океан. Накъде? Да осъществим размяната на Маги Роуз?

— Прав си. Изпипана работа. Няма да повярваш колко са премислени нещата.

— Момиченцето наистина ли е добре? — попитах отново.

— Казах ти. Видях я тази сутрин. Нищо й няма — отговори той. — И косъм не е паднал от главата й.

— Трудно ми е да го повярвам. — Спомних си в какво състояние намерихме Майкъл Голдбърг.

— Ако щеш вярвай — сви пилотът широките си рамене.

Изобщо не го беше грижа какво мисля.

— Майкъл Голдбърг е бил подложен на сексуална гавра. Тогава как да повярваме, че момиченцето не е наранено? — продължих аз.

Той ме погледна. Изведнъж нещо вътре в червата ми подсказа, че той не знае в какво състояние е бил малкият Голдбърг. Обзе ме чувството, че не е партньор на Сонеджи, че Гари Сонеджи няма да допусне истински партньор. Пилотът сигурно е бил само нает, което означаваше, че имаме шанс да спасим Маги Роуз.

— Майкъл Голдбърг е бил жестоко бит след смъртта му — продължих аз. — И са се гаврили с трупа му. Сега знаеш в какво си замесен и кой е партньорът ти.

Кой знае защо мъжът се ухили широко.

— Окей. Край на многозначителните намеци и на дразнещите въпроси. Оценявам загрижеността ти. Радвай се на полета. Момичето не е бито, нито пък е сексуално малтретирано. Имаш думата ми на джентълмен.

— Че ти джентълмен ли си? Пък и не би могъл да знаеш. Не си я виждал от тази сутрин. Не знаеш какви ги е вършил Сонеджи, след като е останал сам.

— Ами трябва да имаме доверие на партньорите си. А ти се облегни назад и си затвори устата. Довери ми се. Поради недостига на екипаж по време на полета не се предвиждат храна и напитки.

Защо беше толкова спокоен? Изглеждаше някак прекалено сигурен в себе си.

Възможно ли е да е участвал и в други отвличания преди сегашното? Може би някъде са го съдили. Струваше си да проверя.

Ако, разбира се, имам възможността да проверявам каквото и да било, след като всичко приключи.

Облегнах се назад и се взрях надолу през прозорчето. Летяхме над океана. Погледнах си часовника. Бяха изминали трийсет минути, откакто напуснахме Орландо. Океанът изглеждаше развълнуван въпреки ясното слънчево време. Тук-там някое облаче хвърляше сянка върху скалистосивата водна повърхност. Вълнистото отражение на самолета ту се появяваше, ту изчезваше. Хората от Бюрото сигурно ни следяха с радара, но и пилотът сто на сто си даваше сметка за това. Не изглеждаше притеснен. Играехме си ужасната игра на котка и мишка. Как щеше да постъпи мъжът? Къде бяха Сонеджи и Маги Роуз? Къде щяхме да осъществим размяната?

— Къде си се научил да летиш? — попитах го аз. — Във Виетнам ли?

И този въпрос си задавах. Възрастта му беше подходяща, четирийсет и шест-седем годишен, макар и да изглеждаше по-стар. Бях лекувал ветерани от Виетнам и знаех, че са в състояние да се забъркат в отвличане, без да им мигне окото.

Въпросът ми не го ядоса, но и не ми отговори.

Странно. Все още не изглеждаше притеснен или разтревожен. Едно от децата беше вече мъртво. Защо е толкова самодоволен и спокоен? Какво знаеше, което аз не знаех? Кой е Гари Сонеджи? Кой е този мъж? Каква е тяхната връзка?

След около половин час самолетът започна да се снишава над малък остров с бели пясъчни плажове. Нямах представа къде сме. Може би на някой от Бахамските острови? Дали ФБР все още ни следеше? Дали ни следва по въздуха? Или той беше успял по някакъв начин да се измъкне?

— Как се казва островът долу? Къде сме? Знаеш, че не бих могъл нищо да направя.

— Това е Малкия Абако — отговори той най-сетне. — Някой следи ли ни? ФБР? Електронно проследяване? Имаш ли устройство някъде по теб?

— Не — отговорих аз. — Никакви устройства. Никакви тайни номера.

— Да не са маркирали парите? — Изглежда беше наясно с всички възможности. — Флуоресцентен прах?

— Поне не ми е известно.

Казвах истината. Въпреки че не можех да бъда сигурен. Може ФБР да не са ми казали всичко.

— Дано. Трудно е да ви вярва човек след случилото се в „Дисни“. Беше фрашкано с ченгета и агенти. След като изрично подчертахме да си сам. Да нямаш вяра на никой в днешно време.

Опитваше се да се шегува. Но не го интересуваше как ще реагирам. Приличаше на пропаднал човек, получил възможност да изкара малко пари. Най-мръсните пари на света.

На плажа имаше тясна писта за кацане. Ивицата плътно отъпкан пясък бе дълга неколкостотин метра. Той приземи самолета леко и умело, после го обърна обратно и го насочи към рядка палмова горичка. Всичко изглеждаше като част от някакъв план. Всяка подробност си беше на мястото. Дотук без грешка.

Наблизо нямаше екзотични островни колиби. Не виждах никаква постройка. Хълмовете наоколо бяха гъсто обрасли с тропическа растителност.

Не се виждаше жив човек. Нито Маги Роуз Дън, нито Сонеджи.

— Момичето тук ли е? — попитах.

— Уместен въпрос — отговори той. — Ще почакаме и ще разберем. Аз пръв ще дежурия.

Той изключи двигателя и двамата зачакахме в тишина и задушаваща жегата.

Следващите ми въпроси останаха без отговор. Искаше ми се да отскубна дръжката на седалката и да го ударя с нея. Толкова силно стисках зъби, че ме заболя глава.

Той беше вперил поглед в безоблачното небе над пистата. Дълго гледа през предпазното стъкло на кабината. Задушавах се от топлината.

Дали момиченцето е тук? Жива ли е Маги Роуз? Проклет да е!

По тъмното стъкло непрекъснато полепваха мушички. На няколко пъти прелетя пеликан. Мястото изглеждаше пусто. Нищо друго не се случи.

Стана непоносимо горещо, като в кола, оставена на слънце. Пилотът сякаш не усещаше жегата. Очевидно бе свикнал с климата.

Минутите се превърнаха в час, после в два. Бях подгизнал от пот и умирах от жажда. Опитах се да не мисля за горещината, но беше

невъзможно. Продължавах да се надявам, че ФБР ни следи от въздуха. Някъде отвисоко. Какво чакахме?

— Тук ли е Маги Роуз Дън? — попитах за кой ли път.

Колкото повече време минаваше, толкова повече нарастваха страховете ми за нея.

Не получих отговор. Дори не разбрах дали ме е чул. Нито веднъж не погледна часовника си. Не помръдна от мястото си. Дори не шавна. Дали не беше в някакъв транс? Какво му имаше на този тип?

Загледах се в дръжката, за която беше закопчал ръката ми с белезниците. Помислих си, че това може да е грешката, която до момента не бяха направили. Дръжката беше стара и се заклати, когато я изпробвах. Бих могъл да я изтръгна. Щом се стигна дотам, значи бях много загазил. Но трябваше да опитам. Това бе единственото решение.

И тогава, рязко и неочаквано, както и при приземяването, самолетът се плъзна по пистата. Отново излетяхме.

Летяхме ниско, на височина под триста метра. В самолета проникна студен въздух. Свистенето на перката ме хипнотизираше.

Започна да се стъмва. Наблюдавах как слънцето изпълнява еженощния си номер с изчезването зад хоризонта пред нас. Гледката беше страхотна, но и зловеща при тези обстоятелства. Едва сега разбрах какво е чакал. Падането на нощта. Искаше да работи на тъмно. Сонеджи обичаше нощта.

Около половин час след като се стъмни, самолетът започна да се снижава. Под нас заблещукаха светлини. Приличаше на малък град. Ето това е. Настъпи моментът. Щяхме да направим размяната за Маги Роуз.

— Не питай, защото няма да ти кажа — обади се той, без да отклони поглед от таблото.

— Защо ли това не ме изненадва? — отбелязах аз.

Като се престорих, че се раздвижвам на седалката, насилих дръжката и усетих, че поддава. Боях се да продължа.

Пистата и летището бяха малки, но все пак ги имаше. Успях да забележа още два малки самолета близо до небоядисана барака. Пилотът не се свърза с никого по радиото. Сърцето ми препускаше в гърдите.

На покрива на сградата се ветрееше старомоден ветропоказател. Кацнахме с леки подскоци, но никой не се появи. Нито Гари Сонеджи,

нито Маги Роуз. Поне засега.

Къде ли се намираме?

— Тук ли ще направим размяната за Маги Роуз? — попитах аз и отново се залових с дръжката. Дръпнах с всичка сила.

Мъжът стана. Мина покрай мен и тръгна да слиза от самолета. Държеше куфарчето с десетте милиона.

— Довиждане, детектив Крос — обърна се към мен. — Извинявай, но трябва да бързам. Не си правете труда да претърсвате района по-късно. Момичето не е тук. Дори не е някъде наблизо. Между другото, върнахме се в Щатите. Намираме се в Южна Каролина.

— Къде е момичето? — изкрещях след него и дръпнах с все сила дръжката.

Къде беше ФБР? На какво разстояние от нас?

Трябваше да направя нещо. Време беше да действам. Изправих се, за да получа опора. След което с цялата си тежест дръпнах малката дръжка на седалката. Дърпах и дърпах. От седалката се отчупиха парчета метал, пластмаса и половината дръжка. Продължих да дърпам. Другата половина се изскубна със звук, подобен на мъчително вадене на зъб.

С две големи крачки успях да стигна отворената врата на самолета. Мъжът вече беше на земята и се отдалечаваше с куфарчето. Хукнах след него. Трябваше да го задържа, докато дойдат хората на Бюрото. А и исках да размажа това копеле и да му покажа кой държи положението в ръце.

Врълхлетях го подобно на ястреб, стрелнал се към полска мишка. Двамата паднахме тежко на земята и останахме без дъх. Дръжката все още висеше на белезниците. Металът одраска лицето ми и потече кръв. Шибнах го веднъж със свободната си ръка.

— Къде е Маги Роуз? Къде е тя? — изкрещях аз с пълна сила.

От лявата си страна, над искрящата чернота на океана, видях светлини, които бързо се приближаваха към нас. Трябваше да са хората на Бюрото. Самолетите им идваха на помощ. Бяха успели да ни проследят.

Точно тогава някой ме удари отзад по врата. Сякаш с оловна тръба. Не загубих съзнание веднага. „Сонеджи?“ — изкрещя глас дълбоко в мен. Втори силен удар се стовари по тила ми. По най-

крехката част на главата. Този път изгубих съзнание. Така и не видях кой нанесе ударите и с какво.

Когато се свестих, малкото летище в Южна Каролина беше изпълнено с мигащи светлини и суматоха. Хората на ФБР бяха тук в пълен състав. Както и местната полиция. Наоколо имаше коли на пожарната и линейки на „Бърза помощ“.

Но мъжът беше изчезнал. Както и откупът от десет милиона. Ловко измъкване. Блестящо планирано от Сонеджи. Поредният безупречен ход.

— Малкото момиченце? Маги Роуз? — попитах аз плешивия лекар, който обработваше раните по главата ми.

— Не, сър — провлачено изрече той. — Момиченцето все още липсва. Тук никой не е виждал Маги Роуз Дън.

ГЛАВА 25

Селцето Крисфийлд в щата Мериленд лежеше под тъжно сиво небе. Валеше почти през целия ден. Самотна полицейска кола хвърчеше по подгизналите пътища с включена сирена.

В колата бяха Арти Маршал и Честър Дилс. Дилс беше на двайсет и шест, точно с двайсет години по-млад от Маршал. Като повечето млади селски полицаи мечтаеше да се измъкне оттук. Мечтаеше и се надяваше още докато учеше в гимназията „Уайлд Лейк“.

Но все още беше тук, в Крисфийлд. Селцето нямаше и три хиляди жители и той обичаше да го нарича „Туин Пийкс“.

Толкова му се искаше да стане щатски полицай, че чак го болеше. Но имаше сериозно препятствие. Трябваше да държи приемни изпити, които го затрудняваха, особено математиката. Ако стане щатски полицай, ще се махне от тази задръстена провинция. Може да отиде дори в Солзбъри или Честъртаун.

Нито Дилс, а още по-малко добродушният кротък Арти Маршал бяха готови за широката известност и служебните похвали, които щяха да ги сполетят. Просто ей-така в следобед на 30 декември. В участъка на Олд Хърли Роуд се беше получил сигнал по телефона. Група ловци забелязали нещо подозрително по пътя към къмпинга на остров Танджиър в западен Крисфийлд. Намерили един изоставен тъмносин микробус шевролет.

През последните няколко дни всичко, което будеше и най-малкото съмнение, се свързваше с голямото похищение във Вашингтон, но постепенно обръгнаха. Дилс и Маршал получиха нареждане все пак да проверят сигнала. За отвличането на децата от училището бе използван малък син микробус.

Следобедът вече преваляше, когато пристигнаха във фермата близо до шосе 413. Усетиха нещо призрачно-зловещо докато приближаваха фермата по силно изровения черен път.

— Какво има там, някоя стара ферма ли? — попита Дилс.

Той беше зад волана и караше с двайсетина километра през дълбоката кал. Арти Маршал предпочиташе да седи отдясно, на мястото на стрелеца, макар и без оръжие.

— Да. Сега никой не живее в нея. Съмнявам се, че ще излезе нещо важно, Чести.

— Това му е хубавото на нашата работа — каза Дилс. — Никога не знаеш. Важните неща могат да те връхлетят изневиделица.

Дай му само да изкарва работите по-интересни, отколкото всъщност бяха. Имаше си своята мечта и своите големи планове, но Арти Маршал ги приемаше по-скоро като признак на младежка незрялост.

Стигнаха до порутената плевня, за която ловците бяха споменали в обаждането си по телефона.

— Я да хвърлим едно око — предложи Маршал, като се опита да влезе в тон с ентузиазма на младежа.

Честър Дилс изскочи от колата. Арти го последва, но не толкоз пъргаво. Приблжиха се до овехтялата, някога боядисана в червено плевня — ниска постройка, сякаш е хлътнала няколко метра в земята. Ловците се бяха подслонили в нея, за да се скрият от проливния дъжд рано следобед. След това се бяха обадили в полицията.

В плевнята беше доста тъмно и мрачно. Прозорците бяха запердени с тензух. Арти Маршал запали фенерче.

— Я да хвърлим малко светлина на обекта — измърмори той, после възкликна: — Господи, да му еба майката!

Да, съмнение не можеше да има. Голяма дупка в средата на пръстения под. До нея паркиран тъмносин микробус.

— Кучият му син, Арти!

Честър Дилс извади пистолета си. Изведнъж му стана трудно да диша. Едва се удържа да не побегне. Никак не му се искаше да се приближи до голямата дупка в пода. Не му се стоеше повече в старата плевня. Май все още не беше готов за щатски полицаи.

— Има ли някой? — извика Арти Маршъл с висок и ясен глас. — Излез веднага! Полиция! Ние сме от крисфийлдската полиция.

Господи, Арти се справя по-добре от мен, мислеше Дилс. Готов е за повишение. Тази мисъл накара Честър Дилс да си размърда задника. Тръгна към вътрешността на плевнята — да види дали това там е същото, за което се молеше на Всемогъщия да не е.

— Насочи фенерчето към ямата — обърна се той към партньора си по борба с престъпността.

Бяха застанали в единия ѝ край. Честър едва дишаше. Гърдите му сякаш бяха стегнати с турникет. Коленете му се удряха едно в друго.

— Добре ли си, Арти? — попита го партньорът му.

Маршал освети тъмната дълбока дупка. Видяха онова, което ловците вече бяха забелязали.

Вътре имаше малък сандък... подобен на ковчег. Широко отворен и празен.

— Какво, по дяволите, е това? — чу Дилс гласа си.

Арти Маршъл се наведе по-ниско. Насочи лъча на фенерчето директно в дупката. Инстинктивно се озърна. Погледна зад гърба си. После вниманието му отново се насочи към дупката.

Вътре имаше нещо. Нещо яркорозово или червено.

Умът на Маршал препускаше. Обувка... *Господи, трябва да е на малкото момиченце. Сигурно тук са държали Маги Роуз Дън.*

— Тук са били скрити двете деца — каза той най-последно. — Намерихме мястото, Чести.

Което си беше вярно.

Заедно с една от розовите маратонки на Маги Роуз. Старите верни маратонки „Рийбок“, които трябваше да ѝ помогнат да се приобщи към другите деца в училището „Уошингтън Дей“ Странното обаче беше, че маратонката сякаш бе оставена там нарочно.

ЧАСТ ВТОРА
СИНА НА ЛИНДБЪРГ

ГЛАВА 26

Когато Гари беше разстроен, той се оттегляше в света на любими истории и ярки фантазии от детството. А сега се чувстваше особено разстроен. Гениалният му план изглежда се изплъзваше от контрола му. Дори не му се искаше да мисли за това.

Шепнешком заповтаря вълшебните думи от спомена си: „Къщата на Чарлс Линдбърг грееше с ярка оранжева светлина. Приличаше на сияен замък... Но сега отвличането на Маги Роуз е престъплението на века. Просто е така!“

Беше си фантазирал, че като малък именно той отвлича бебето на Линдбърг. Дори го беше запааметил наизуст.

Това бе началото: една история, която си съчини, когато беше на дванайсет години. Една история, която си повтаряше непрекъснато, за да не полудее. Една мечта за престъпление, извършено двайсет и пет години преди той да се роди.

В мазето на къщата му беше тъмно като в рог. Бе свикнал с тъмнината. Можеше да живее в нея. Дори се чувстваше страхотно.

Беше 6,15 сутринта на 6 януари, сряда, в град Уилмингтън, щата Делавър.

Гари даде воля на въображението си, остави го да полети. Съвсем ясно можеше да види всяка подробност от извънградската къща на Щастливеца Линди и Ан Мороу Линдбърг в Хоупуел. Толкова дълго беше обладан от световноизвестното отвличане. Откакто мащехата му пристигна с двете си разглезени копелета. Откакто за първи път го затвориха в мазето. „Където е мястото на лошите момчета, за да размислят над пакостите, които са извършили.“

Знаеше повече от всички за отвличането през 1932 година. Бебето Линдбърг бе изровено в крайна сметка от плитък гроб само на шест километра от къщата. *Но дали наистина беше бебето Линдбърг?* Откритото тяло беше твърде дълго — осемдесет и четири сантиметра, а не седемдесет и два, колкото е бил Чарлс Младши.

Никой не разгада това сензационно и неразкрито отвличане. До онзи ден. Същото щеше да стане с Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг.

Никой никога няма да го разгадае. Беше си го обещал.

Както никой не беше разкрил другите убийства, които бе извършил. Хванаха Джон Уейн Гейси след повече от трийсет убийства в Чикаго. Заловиха Джефри Деймър след седемнайсет убийства в Милуоки. Гари беше убил повече и от двамата, взети заедно. Но никой не знаеше кой е той, къде се намира или какво смята да направи.

В мазето беше тъмно, но Гари беше свикнал. „Свиква се с вкуса на мазето“ — беше казал той веднъж на мащехата си, за да я ядоса. Мазето беше това, което става с теб след смъртта. Можеше да е прекрасно, ако имаш развито въображение. А той го имаше.

Гари обмисли плана си за действие и заключението му беше просто: още нищо не бяха видели.

По-добре да си отварят очите.

Горе в къщата Миси Мърфи полагаше големи усилия да не се ядоса на Гари. Печеше сладки за дъщеря им Рони и за съседските деца. Правеше всичко възможно да го разбере и подкрепи. *За последен път.*

Стараше се да не мисли за Гари. Когато печеше сладкиши, обикновено успяваше. Този път обаче не се получаваше. Гари бе непоправим. А беше тъй обичлив, сладък и бляскав като хилядаватова крушка. Това я привлече към него, когато се видяха за първи път.

Запознаха се на едно празненство в университета на Делауер. Беше дошъл от престижния Принстънски университет. Никога в живота си не бе разговаряла с толкова умен човек. Дори професорите в университета не бяха умни като Гари.

Но всъщност неговата привлекателност я накара да се омъжи за него през 1982 година. Напук на съветите на всички. Най-добрата ѝ приятелка Мишел Лоу вярваше в гадаене на карти, в прераждането и други такива. Направи им хороскопи, на нея и на Гари. „Откажи се, Миси“ — ѝ каза тя. — „Не си ли се вгледала в очите му?“ Но Миси се омъжи, въпреки че всички я съветваха да не го прави. Може би заради това му остана вярна в лоши и по-лоши дни. Толкова лоши, че едва ли някой би могъл да очаква, че ще го изтърпи. Понякога ѝ се струваше, че има няколко Гари, които трябва да понася. Гари и неговите невероятни игри на въображението.

Сега ставаше нещо наистина ужасно, мислеше си тя, докато сипваше в тестото цял плик стафиди. Всеки момент очакваше да ѝ каже, че са го уволнили. Отново старата ужасна песен.

Гари вече ѝ бе намекнал, че е „по-умен от всички“ в службата. (Безспорно беше вярно.) Бе споделил, че изпреварва всички и че шефовете му го обичат. (Вероятно беше истина, но само в началото.) Беше се похвалил, че възнамеряват скоро да го направят началник на търговските операции в района. (Това сто на сто беше една от измислиците му.) После — неприятности. Гари каза, че шефът му започва да му завивда. Работното време било крайно неудобно. (Самата истина. Отсъстваше по цели седмици, понякога дори в събота и неделя.) Познатият модел набираше скорост. Тъжното беше, че ако той не може да се справи с тази работа и да се разбере с този началник, как ще се справи другаде?

Миси Мърфи беше убедена, че днес-утре Гари ще се върне у дома и ще ѝ каже, че отново са го помолили да напусне. Дните му като търговски пътник в компанията за отоплителни уреди „Атлантик Хийтинг“ със сигурност бяха преброени. Къде ще си намери работа след това? Кой би могъл да се отнесе към него с повече съчувствие и разбиране от сегашния му началник — родния ѝ брат Марти?

Защо винаги трябваше да бъде толкова трудно? Защо хора като Гари Мърфи я използваша?

Миси Мърфи се запита дали това ще се случи тази вечер. Дали отново са уволнили Гари? Щеше ли да ѝ го каже, като се върне от работа? Чудеше се как е възможно толкова умен човек да се превърне в такъв неудачник? Първата сълза капна върху сместа за сладки. Последва я ниагарски водопад. Цялото ѝ тяло се разтреса.

ГЛАВА 27

Винаги с лекота съм можел да се посмея над собственото си безсилие като ченге или психолог. Този път обаче не ми беше до смях. Сонеджи ни беше победил на юг — както във Флорида, така и в Каролина. Не успяхме да върнем Маги Роуз. Не знаехме дали е жива или мъртва. След като ФБР ме разпитва пет часа, бях прехвърлен във Вашингтон, където трябваше да отговарям на същите въпроси пред моя отдел. Един от последните ми инквизитори беше Питман. Появи се в полунощ. В чест на срещата ни се беше изкъпал и обръснал.

— Изглеждаш ужасно — бяха първите му думи.

— На крак съм от вчера сутринта — обясних аз. — Знам как изглеждам. Кажете ми нещо, което да не знам.

Осъзнах, че правя грешка, преди още да съм изрекъл тези думи. Обикновено не се навирам между шамарите, но бях гроги, скапан и преобан във всяко едно отношение.

Фюрерът се наведе напред. Беше седнал на един от малките метални столове в заседателната зала. Когато заговори, можах да видя златните му зъби.

— Ей-сега ще ти кажа нещо, което не знаеш, Крос. Трябва да те отстраня от този случай. Справедливо или не, пресата обвинява за провала теб... *и нас*. ФБР си изми ръцете. Томас Дън също вдига дандания. Струва ми се, че е прав. Откупът изчезна, а ние не върнахме дъщеря му.

— Това са пълни глупости — отговорих аз. — Сонеджи пожела аз да се свържа с него. Все още никой не знае защо. Може би не трябваше да ходя, но отидох. ФБР провали проследяването, а не аз.

— Кажете ми нещо, което да не знам — върна ми го Питман. — Така или иначе прехвърлям двама ви със Сампсън пак към убийствата на Сандърс и Търнър. Точно както искахте от самото начало. Ако обичате да стоите настрана от отвличането. Това е всичко, което имам да кажа — заключи той и си тръгна.

Толкоз по въпроса. Няма да спорим.

Двамата със Сампсън бяхме върнати в Югоизточния квартал. Всеки при онова, което смяташе за правилно. Изведнъж убийствата на шестимата чернокожи отново се оказаха важни.

ГЛАВА 28

Два дни след като се завърнах от Южна Каролина ме събуди шумът на тълпа, събрала се пред къщата ми.

Чувах глъчката от привидно безопасното място — вдлъбнатината във възглавницата ми. В главата ми проблесна: „О, не! Пак е утре!“

Накрая отворих очи. И видях други очи. Деймън и Джанел се бяха вторачили в мен. Изглежда им беше забавно, че мога да спя в такъв момент.

— Това телевизорът ли е, деца? От него ли е тази ужасна врява?

— Не, татко — обади се Деймън. — Телевизорът не е включен.

— Не, татко — повтори Джанел след него. — По-интересно е от телевизията.

Надигнах се и се подпрях на лакът.

— Да не би вие двамата да сте си спретнали шумен купон отвън? А? Това ли се чува от прозореца на спалнята ми?

Децата заклатиха отрицателно глави. Най-сетне Деймън се усмихна, но малкото ми момиченце остана сериозно, дори изглеждаше малко уплашена.

— Не, татко. Не е купон — отговори Деймън.

— Хм. Само не ми казвай, че отново са се довели журналисти и репортери от телевизията. Бяха тук само преди няколко часа. Снощи.

Деймън стоеше с ръце на главата си. Прави го, когато е възбуден или притеснен.

— Да, тате, пак са те.

— Писна ми — измърморих на себе си.

— И на мен ми писна — каза Деймън намръщено.

Той май разбираше какво става.

Публично линчуване! Моето.

Отново проклетите репортери и журналисти. Отпуснах се обратно в леглото и се загледах в тавана. Плачеше за боядисване. Мен ме чакаше. Край няма, когато си собственик.

На медиите бе станал известен „фактът“, че аз бях провалил размяната на Маги Роуз Дън. Някой, вероятно ФБР, а може би Джордж

Питман, ме беше натопил. Някой вътрешен беше подшушнал лъжливата информация, че действията ни в Маями са били ръководени от моята психологическа преценка за Сонеджи.

Заглавие в едно известно списание гласеше: „Вашингтонски полицаи загуби Маги Роуз!“ В интервю по телевизията Томас Дън беше казал, че ме държи лично отговорен за несполучливо извършената операция по освобождаването на дъщеря му във Флорида.

Оттогава бях тема на редица предавания и уводни статии. Нито едно не беше благосклонно, нито пък почиваше на фактите.

Ако с нещо бях провалил размяната, щях да приема критиките. Мога да понеса отговорността. Но не беше вярно. Във Флорида си бях заложил живота.

Непременно трябваше да разбере защо Гари Сонеджи поиска аз да извърша размяната. Защо станах част от плана му? Защо беше избрал тъкмо мен? Докато не разберях, нищо не можеше да ме накара да се откажа от случая, пък каквото ще да разправя Фюрера и каквото ще да ми направи.

— Деймън, отиваш на верандата — наредих аз. — И казваш на репортерите да изчезват. Да се разкарат оттук. Ясно ли е?

— Да. Да се махат!

Усмихнах му се. Детето усети, че се мъча да се справя с положението по възможно най-добрия начин. Също ми се усмихна. Най-после и Джанел се усмихна и хвана брат си за ръка. Станах от леглото. Стана им ясно, че назряват събития. И така си беше.

Затътрих се към верандата. Канех се да поговоря с тези пред къщата.

Не се обух, нито си сложих риза. Сетих се за безсмъртния възглас на Тарзан: „Ааеяяаа!“

— Как сте, приятели, в тази хубава зимна утрин? — попитах ги аз, като се изтъпанчих пред тях само по широки памучни панталони. — Някой да иска още кафе или сладкиши?

— Детектив Крос, Катерин Роуз и Томас Дън ви обвиняват, че сте направили грешка във Флорида. Снощи господин Дън даде още едно изявление по този въпрос.

Някой ми подаде сутрешен вестник, безплатно. Да, все още бях жертвеният агнец на седмицата.

— Разбирам разочарованието на семейство Дън след случилото се във Флорида — казах спокойно. — А чашите си от кафе хвърляйте по двора, както и досега. После ще почистя.

— Признавате ли, че сте допуснали грешка? — обади се някой. — Дали сте откупа, без да видите първо Маги Роуз?

— Не. Не признавам. Във Флорида и Южна Каролина нямах никакъв избор. Единствено можех да избирам дали да се срещна с човека или да откажа. Вижте, когато сте в белезници и другият има оръжие, предимствата не са на ваша страна. Допълнителен проблем е, когато подкреплението закъсне.

Като че ли нищо не бях казал.

— Детектив Крос, нашите източници твърдят, че решението вие да предадете откупа е било лично ваше — обади се още някой.

— Защо сте се домъкнали тук и сте се разположили на моравата ми? — попитах аз този глупак. — Защо идвате да уплашите семейството ми? Да безпокоите съседите? Не ме интересува какво ще пишете за мен, но ще ви кажа едно — представа си нямате какво, по дяволите, става. По този начин може да изложите на опасност отвличеното момиче.

— Жива ли е Маги Роуз Дън? — провикна се някой. Обърнах се и влязох вкъщи. Да се научат. Да разберат, че трябва да се уважава правото на всеки да бъде оставен на мира.

— Хей, Фъстъчено масло. Кво става? — приветства ме по-късно същата сутрин друга, много по-различна тълпа.

Мъже и жени се бяха наредили на опашка по трима пред църквата „Сейнт Антъни“ на Дванайсета улица. Бяха гладни и им беше студено. От вратовете им не висяха скъпи фотоапарати.

— Хей, Фъстъчено масло, видях те по телевизията. Да не си станал филмова звезда? — провикна се някой.

— Да, по дяволите. Не ми ли личи?

През последните няколко години двамата със Сампсън помагахме в кухнята за бедни към „Сейнт Антъни“. Два-три пъти седмично. Захванах се с това заради Мария, която се занимаваше с благотворителност в енорията. След смъртта ѝ продължих от чисто егоистични подбуди: тази работа ме караше да се чувствам добре.

Сампсън посреща хората, дошли да получат обяд, на входната врата. Прибира им номерцата, които са раздадени, за да има ред на опашката. А и видът му е спирачка за всеки, намислил да създава безредици.

Аз отговарям за реда вътре в столовата. Наричат ме „Фъстъченото масло“. Джими Мур, готвачът, е убеден, че фъстъченото масло е страшно хранително. Наред с яденето, което обикновено се състои от хляб, два вида зеленчуци, месо или риба и десерт, всеки желаещ може да получи и бурканче с фъстъчено масло. Всеки Божи ден.

— Хей, Фъстъчено масло. Хубаво ли е днес фъстъченото масло? Надявам се, че е марка „Скипи“, а не онова лайно „Питър Пан“.

Усмихнах се широко на познатите негоджии от тълпата. Носът ми усети обичайните миризми на немити тела, лош дъх и вкиснат алкохол.

— Не знам какво е менюто за днес.

Редовните посетители познават двама ни със Сампсън. Повечето знаят, че сме полицаи. На някои дори им е известно, че съм психоаналитик, защото давам консултации във фургона зад кухнята. На вратата ѝ имаше надпис: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ. Влизай, дявол да те вземе.“

Джими Мур поддържа много добре столовата. Твърди, че е най-голямата кухня за бедни на Източното крайбрежие. Храним около хиляда и сто човека на ден. Сервирането започва в десет и петнайсет и приключва в дванайсет и трийсет. Ако дойдеш една минута след 12,30, оставаш гладен. Дисциплината, макар и в скромни граници, е част от реда в „Сейнт Антъни“.

Не се допускат пияни или очевидно дрогирани. От теб се очаква да се държиш добре по време на храна. Разполагаш с десет минути да се наядеш, защото въвн на студа чакат още гладни. Всеки се ползва с уважение и почит. На никого не се задават въпроси. Ако чакаш на опашка, получаваш храна. Обръщат се към теб с „господин“ или „госпожа“ и персоналът от доброволци е добре обучен в това. Новите се приучват да се усмихват, докато сервират или раздават номерца.

Около дванайсет отвън се чу тупурдия. Чух Сампсън да крещи. Нещо ставаше.

Хората от опашката викаха и псуваха на висок глас. После Сампсън извика за помощ:

— Алекс! Излез!

Изтичах навън и веднага разбрах какво става. Стиснах здраво юмруци. Пресата отново ни беше открила. По-скоро мен.

Двама пъргави оператори снимаха хората от опашката. А това никак не се харесваше. Съвсем разбираемо. Тези хора се опитваха да запазят и последните останки от самоуважението си и не искаха да ги гледат по телевизията как стоят на опашка за купичка безплатна супа.

Джими Мур е як и груб ирландец, който някога работеше с нас във вашингтонската полиция. Вече беше навън и всъщност той вдигаше най-много шум.

— Шибани мръсни копелета! — изведнъж взех да крещя и аз. — Някой да ви е канил тук? Оставете тези хора на мира. Оставете ни спокойно да раздадем храната.

Фотографите спряха да снимат и се втренчиха в мен. Също Сампсън и Джими Мур. А и повечето от хората на опашката. Журналистите не си тръгнаха, но се дръпнаха назад. Някои пресякоха Дванайсета улица и ми стана ясно, че ще ме чакат да изляза.

Ние тук раздаваме обяд на хората, мислех си аз, докато наблюдавах репортерите и фотографите, които ме чакаха в градинката отсреща. На кого служат тези в днешно време, освен на богатите компании и фамилии, мамка им мръсна?

Гневен ропот се надигна около нас.

— Гладни сме и е студено. Нека се нахраним. Имаме право да ядем — изкрещя някой от опашката.

Върнах се вътре. Продължихме да раздаваме храната. Отново бях „Фъстъченото масло“.

ГЛАВА 29

В град Уилмингтън, щата Делауер, Гари Мърфи ринеше десетсантиметровия сняг. Беше шести януари, сряда следобед. Разсъждаваше за отвличането. Опитваше се да запази самообладание. Мислеше си за малката богата кучка Маги Роуз Дън, когато лъскав син кадилак спря пред къщата му в колониален стил. Гари изпсува тихо и от устата му излезе облаче пара.

Шестгодишната му дъщеря Рони правеше снежни топки и ги подреждаше върху ледената коричка на снега. Тя изквича от радост, когато видя вуйчо си Марти да слиза от колата.

— Кое е това х-у-у-баво малко момиченце? — провикна се вуйчо Марти през двора. — Дали не е някоя филмова звезда? Точно така! Сигурен съм. Това Ро-о-они ли е? Тя е!

— Вуйчо Марти! Вуйчо Марти! — викаше Рони, докато тичаше към колата.

Всеки път, когато Гари виждаше Марти Казаджан, той се сещаше за отвратителния филм „Вуйчо Бък“. В него Джон Канди играеше ролята на неприятен злонамерен роднина, който се появяваше, за да тормози едно почтено семейство. Отвратителен филм. Вуйчо Марти Казаджан бе богат и преуспяващ. И по-шумен от Джон Канди. На всичкото отгоре беше тук. По тези причини, но най-вече защото му беше работодател, Гари мразеше брата на Миси.

Миси явно беше чула данданията, вдигната от Марти. Сигурно всички на улицата бяха чули. Тя излезе, от задната врата с кърпа за бърсане на съдове в ръка.

— Я виж кой е дошъл! — изквича Миси.

На Гари му се стори, че двете с Рони издават еднакви свински звуци.

Идеше му да изкрещи: „Каква шибана изненада!“ Но се сдържа, така както сдържаше всичките си истински чувства вкъщи. Представи си как пребива до смърт Марти с лопатата за сняг. Как го умъртвява пред очите на Миси и Рони. Да им покаже кой е господарят тук.

— Божествената Миси! — продължи да се превзема гръмогласно Марти Казаджан. — Как си, Гар, стари приятелю? Кво ще кажеш за „Орлите“? Рандъл е върхът. Успя ли да купиш билети за мача?

— Разбира се, Марти. Два билета на предните редове.

Гари Мърфи заби алуминиевата лопата в снега. Тръгна с тежки стъпки към мястото, където стояха Миси, Рони и вуйчо Марти.

После всички заедно влязоха вкъщи. Миси поднесе скъп яйчен коняк — традиционната американска коледна напитка, пресен кейк с ябълки и стафиди и резенчета сирене „Чедър“ отстриани. Парчето на Марти беше най-голямо.

Марти подаде един плик на Миси. В него бяха парите, които баткото редовно ѝ даваше, като държеше Гари да види. Все едно, че сипваше сол в раната.

— Миличко — обърна се Марти към Рони, щом детето си изяде кейка, — мама, вуйчо Марти и татко трябва да си поговорят. Струва ми се, че в колата забравих нещо за теб. Не си спомням, май е на задната седалка. Я иди да провериш.

— Сложи си палтото, миличка — посъветва Миси дъщеря си. — Да не настинеш.

Рони изквича радостно, докато прегръщаше вуйчо си. После излетя навън.

— Сега пък какво си й купил? — попита Миси заговорнически. — Прекаляваш вече.

Марти сви рамене, като че ли не можеше да си спомни. С всички останали Миси се държеше като хората. Напомняше на Гари за родната му майка. Дори приличаше на нея. Но беше забелязал, че единствено присъствието на брат ѝ я правеше неузнаваема. Дори започваше да възприема ужасните навици на Марти и интонацията му.

— Слушайте, деца — приближи се към тях Марти. — Имаме малък проблем. Разрешим, защото го улавяме навреме. Трябва да се справим. Големи хора сме, нали?

Миси веднага застана нащрек.

— Какво има, Марти? Какъв е проблемът?

Марти Казаджан придоби много загрижен и притеснен вид. Гари го беше виждал хиляди пъти да използва същата физиономия пред клиенти. Особено когато се отнасяше за неплатени сметки или се налагаше да уволни някого.

— Гар? — погледна го той за помощ. — Искаш ли да кажеш нещо?

Гари сви рамене. Като че ли не знаеше за какво става дума. „Майната ти идиот такъв — помисли си той. — Оправяй се сам този път“.

И усети как отвътре в него се надига усмивка. Искаше да я потисне, но не успя и тя разцъфна на лицето му. Моментът беше възхитителен. Да те спипат също си има своя чар. Може би щеше да научи нещо от това усещане.

— Извинявай, но не мисля, че е смешно — поклати Марти глава. — Наистина, Гари.

— Нито пък аз — отвърна Гари със странен глас, който прозвуча по момчешки пискливо, сякаш не беше негов.

Миси го погледна особено.

— Какво става? — попита тя. — Ще ми обясните ли?

Гари погледна жена си. Хвана го яд и на нея. Тя беше част от капана и го знаеше.

— Това тримесечие продажбите ми хич ги няма — рече Гари и вдигна рамене. — За това ли става дума, Марти?

Марти се намръщи и погледна надолу към скъпите си нови ботуши.

— Не е само това, Гари. Всъщност ти не си продал нищо. И което е далеч по-лошо, взел си три хиляди и триста долара аванс. На червено си, Гари. На минус. Не искам да говоря повече, защото знам, че после ще съжалявам. Честно. Не знам как да нарека тази ситуация. Много ми е трудно. Притеснено ми е. Много съжалявам, Миси.

Миси закри лицето си с две ръце и заплака. Отначало тихо, защото се опитваше да се сдържи, но постепенно започна високо да хлипа. В очите на брат ѝ се появиха сълзи.

— Ето това не исках. Съжалявам, сестричке. — Марти протегна ръка, за да я успокои.

— Добре съм — отдръпна се Миси от брат си и загледа Гари през малката кухненска маса. Очите ѝ се свиха и потъмняха.

— Къде си бил през тези месеци, Гари? Какво си правил? О, Гари, Гари, понякога ми се струва, че изобщо не те познавам. Кажеш нещо. Моля те, кажи нещо, Гари.

Преди да заговори, Гари премисли внимателно всяка дума. После каза:

— Аз много те обичам, Миси. Обичам теб и Рони повече от живота си.

Излъга. И знаеше, че го изпълни много добре. Изключително добре казано и изиграно.

Всъщност му идеше да се изсмее в проклетите им лица. А най-много искаше да ги убие всичките. Да ги гръмне. Бум. Бум. Бум. Масово убийство в Уилмингтън. Отново да задейства големия си план.

Точно тогава Рони влетя вътре. Държеше нова видеокасета в ръце и се усмихваше като балонена глава.

— Вижте какво ми е донесъл вуйчо Марти.

Гари стисна главата си с две ръце. Не можеше да спре крясъците в мозъка си. *Искам да съм някой!*

ГЛАВА 30

В Югоизточния квартал животът и смъртта продължаваха. Двамата със Сампсън се захванахме отново със случаите Сандърс и Търнър. Не се изненадахме, че нямаше почти никакъв напредък в разследването на шестте убийства. Не се изненадахме и от това, че на никой не му пукаше.

В неделя, 10 януари, реших да си дам почивка. Първият ден, в който не отидох на работа, откакто стана отвличането.

Сутринта се събудих с леко чувство на самосъжаление. Повъртях се в леглото до към десет и чаках да премине главоболието — резултат от препиването предната вечер със Сампсън. Повечето мисли, които се надбягваха из главата ми, не ставаха за нищо.

Първо, много ми липсваше Мария. Спомням си колко хубаво беше, когато двамата спяхме до късно в неделя. Още ме беше яд, задето ме принесоха в жертва там долу на Юг. Чувствах се скапано, че никой от нас не можа да помогне на Маги Роуз Дън. Когато се включих в разследването, бях направил аналогия между дъщерята на семейство Дън и моите деца. Всеки път, когато се сетех за нея, вероятно вече мъртва, стомахът ми се свиваше. А това никак не беше приятно след тежката нощ из заведенията на града.

Дали да не остана в леглото до шест вечерта? Да пропиляя целия ден. Бях си го заслужил. Не исках да виждам Нана и да слушам мърморенето ѝ къде съм бил предната нощ. Не исках да виждам дори децата си тази заран.

Мислите ми се връщаха към Мария. Някога, в оня живот, ние двамата и децата прекарвахме неделите заедно. Случваше се да се въргалъме в леглата до обяд, после се обличахме и отивахме навън да хапнем и светът да ни види. Малко бяха нещата, които двамата с Мария не правехме заедно. Вечер се прибирах възможно най-рано. Също и Мария. И двамата го желяехме. Вдъхна ми сили да превъзможна разочарованието, че не ми провървя в частната практика като психоаналитик. Помогна ми да стъпя на крака, след като години наред се размотавах напред-назад със Сампсън и още няколко

приятели ергени и с огромната банда, с която играехме баскетбол в „Уошингтън Булетс“.

Мария ми върна здравия разум и аз много я ценях заради това. Може би щяхме да продължим така, а може би щяхме вече да сме се разделили. Кой знае? Така и не успяхме да разберем.

Една вечер тя закъсна от благотворителната си работа. Най-сетне ми се обадиха и аз хукнах към болницата. Мария беше простреляна. По телефона само ми казаха, че е в много тежко състояние.

Пристигнах малко след осем. Един патрулен полицаи, когото познавах, ме накара да седна и ми каза, че Мария е починала по пътя за болницата. Стреляли от движеща се кола. Никой не знаеше кой и защо е стрелял. Така и не успяхме да се сбогуваме. Никакво предупреждение, никакво обяснение, нищо.

Болката беше като метален прът през гърдите до челото. Непрекъснато, денем и нощем, мислех за Мария. След три години обаче най-после започнах да забравям. Научих се.

Лежах си в леглото спокоен и отпуснат, когато в стаята нахълта Деймън, сякаш косата му се е запалила.

— Хей, тате! Тате, буден ли си?

— Какво се е случило? — попитах аз, намразил напоследък тези думи. — Като че ли си видял чудовище на верандата.

— Търсят те, татко — обяви Деймън, останал без дъх от вълнение.

— Да не е Графът от улица „Сезам“? Кой е дошъл? Бъди малко по-конкретен. Да не би да са пак репортери? Ако са те...

— Каза, че се казва Джезми. Това е же-на, татко!

Седнах в леглото. Но гледката не ми хареса и бързо легнах отново.

— Кажи й, че слизам веднага. И не добавяй от себе си, че съм още в леглото. Кажи й, че идвам.

Деймън излезе от спалнята и аз се запитах как ли ще изпълня обещанието, което току-що дадох.

Джанел, Деймън и Джези Фланаган бяха все още в антрето, когато заслизах по стълбите. Джанел изглеждаше малко смутена, но вече се справяше добре с отварянето на входната врата при позвъняване. Беше болезнено срамежлива с непознати. За да й

помогнем, двамата с Нана започнахме внимателно да я насърчаваме да отваря през деня, когато се звъни.

Трябва да е нещо важно, щом Дджези Фланаган е пристигнала вкъщи. Знаех, че половината ФБР търси пилота, който взе откупа. До този момент не го бяха открили. Ако по случая имаше някакви разкрития, те бяха все мое дело.

Дджези носеше широки черни панталони, семпла бяла блуза и ожулени маратонки. Спомних си как изглеждаше в Маями. Почти бях забравил колко голям началник е в Службата за охрана.

— Случило се е нещо, нали? — потреперих аз.

Остра болка прониза черепа ми и изкриви лицето ми. Трудно ми беше да понеса дори звука на собствения си глас.

— Не, Алекс. Няма нищо ново за Маги Роуз — отвърна тя. — Още няколко „забелязвания“ и толкоз.

ФБР наричаше „забелязвания“ всички сигнали от „очевидци“, които твърдяха, че са виждали Маги Роуз и Гари Сонеджи. До момента сигналите се простираха от празен парцел на няколко преки от училището до Калифорния, болницата „Белвю“ в Ню Йорк, Южна Африка, да не говорим за приземил се космически кораб в Аризона. Не минаваше и ден без нови обаждания. Голяма страна, много шантави на свобода.

— Не исках да те безпокоя — усмихна се Дджези. — Но се чувствам ужасно зле от това, което се случи, Алекс. Приказките за теб са пълни глупости. Дойдох да ти го кажа.

— Благодаря.

Единственото хубаво нещо, което ми се случи през последната седмица. Разчувства ме.

— Във Флорида ти направи всичко, което можа. Не го казвам, за да те успокоя.

Опитах се да фокусирам погледа си. Нещата все още ми изглеждаха размазани.

— Не мога да кажа, че беше една от най-добрите ми професионални изяви. От друга страна, не мисля, че заслужавам коментарите на първа страница.

— Не ги заслужаваш. Някой те е нарочил. Натопили са те пред пресата. Пълни дивотии.

— Това е Джези — представих я аз на децата. — Понякога работим заедно.

Те като че ли я харесаха, но все още малко се срамуваха. Джани се опитваше да се скрие зад брат си. Деймън беше пъхнал ръце в задните джобове на панталоните си, също като баща си.

Джези клекна, за да се изравни с тях. Ръкува се с Деймън, после с Джанел. Правилна инстинктивна постъпка.

— Баща ти е най-добрият полицаи, когото познавам — каза тя на Деймън.

— Знам — великодушно прие той комплимента.

— Аз съм Джанел — изненада ме дъщеря ми, като сама си каза името.

Веднага разбрах, че си проси прегръдка. Джанел обича да я прегръщат повече от всеки друг на тази земя. Един от многобройните ѝ прякори е „Лепчица“.

Джези също го усети. Тя протегна ръце и я прегърна. Мила сцена. Деймън се присламчи незабавно. Да не остане назад. Сякаш отдавна изгубеният им най-добър приятел се беше върнал от война.

След около минута Джези се изправи. В този момент ми се стори, че тя наистина е добър човек и че не съм попадал на много като нея по време на разследването. Посещението ѝ бе израз на внимание, но същевременно и смела постъпка. Югоизточният квартал не е най-подходящото място за бели жени. Дори да са въоръжени.

— Е, отбих се само за няколко прегръдки — намигна ми тя. — Всъщност работя по един случай недалеч от тук. Пак ставам работохолик.

— Искаш ли горещо кафе? — попитах аз.

Сетих се, че мога да ѝ предложа кафе. Вероятно имаше останало от Нана отпреди не повече от пет-шест часа. Тя ме погледна и отново се усмихна.

— Две хубави деца, хубава неделна утрин у дома с тях. Май не си суровият човек, на който се правиш.

— А не, суров съм си. Просто едно сурово момче, което едва се е прибрало вкъщи в неделя сутринта.

— Добре, Алекс — продължи да се усмихва тя. — Само не позволявай на тези вестникарски глупости да те скапят. Знаеш, че никой не им хваща вярата. Трябва да вървя. Друг път ще пия кафе.

Джези Фланаган отвори външната врата и си тръгна. Помаха на децата, докато вратата се затваряше след нея.

ГЛАВА 31

След като си свърши работата в Югоизточния квартал, Джези Фланаган се отправи към фермата, където Гари Сонеджи беше крил двете деца. Беше ходила вече два пъти, но все още много неща в тази ферма я тревожеха. Беше ѝ станало като мания. Струваше ѝ се, че желанието да хване Сонеджи е по-голямо от на всички останали.

Джези не обърна на внимание на полицейските заграждения с надпис „местопрестъпление“ и тръгна по изровения кален път към порутените сгради. Спомняше си всичко много отчетливо. Фермерската къща, гаража със стопанските машини и плевнята, в която бяха държани децата.

„Защо е избрал това място?“ — запита се тя. — „Защо тук, Сонеджи?“

Какво ѝ говореше това място за него?

Джези Фланаган беше неуморима от момента, в който постъпи в Службата за охрана, след като завърши с отличие право в Университета на Вирджиния. Опитаха се да я привлекат към ФБР, където почти всички агенти са с юридическо образование. Но тя претегли плюсовете и минусите и избра Службата за охрана. Там образованието ѝ щеше да тежи повече. В началото работеше по осемдесет-сто часа седмично, което продължаваше и досега. Изпъкна по една-единствена причина — беше по-умна и по-корава от кой да е мъж в Службата, бил той подчинен или началник. И по-целеустремена. Но знаеше, че ако някога допусне само една грешка, звездният ѝ кораб ще падне отвисоко. Знаеше го.

Имаше само един изход — да открие Гари Сонеджи. Трябваше тя да го направи.

Обикаля из фермата, докато падна мрак. После продължи с фенерче. Водеше си бележки и се опитваше да открие нещо, което ѝ е убягнало досега. Може би имаше нещо общо със случая Линдбърг — така нареченото престъпление на века от трийсетте години.

Син на Линдбърг?

Онова престъпление е било извършено в Хоупуел, щата Ню Джърси. В извънградската къща на Линдбърг, която е била всъщност ферма.

Бебето Линдбърг е било заровено недалеч от фермата.

Бруно Хауптман, похитителят, е бил от Ню Йорк. Възможно ли е похитителят от Вашингтон да е далечен негов роднина? Възможно ли е да е от района на Хоупуел? Може би от Принстън? Как е възможно до момента да не се знае нищо за Сонеджи?

Преди да напусне фермата, Джези поседя в колата си. Включи двигателя, после отоплението и просто поседя. Потънала в мислите си.

Къде беше Гари Сонеджи? Как бе успял да изчезне? В днешно време човек не може просто ей-така да изчезне. Никой не е толкова умен.

После се сети за Маги Роуз Дън и Фъстъка Голдбърг. По бузите ѝ потекоха сълзи. Не можа да спре хлиповете си. Знаеше, че всъщност затова дойде във фермата. Джези Фланаган имаше нужда да се наплаче.

ГЛАВА 32

Маги Роуз се намираше в пълен мрак.

Не знаеше колко дълго е стояла там. Дълго, дълго време. Не помнеше кога е яла за последен път, кога е видяла човек или е разговаряла с някого. С изключение на гласовете в главата ѝ.

Искаше ѝ се точно сега някой да дойде. Задържа тази мисъл в съзнанието си — с часове.

Поне старата жена да се върне и да ѝ изкрещи. Беше започнала да недоумява защо я наказват. Какво лошо бе сторила? Лошо ли се е държала и заслужаваше ли всичко това? Явно трябва да е много лошо момиче, за да ѝ се случат всички тези ужасни неща.

Не можеше повече да плаче, дори и да искаше. Вече не умееше да плаче.

През голяма част от времето мислеше, че е мъртва. Не чувстваше почти нищо. Понякога се щипеше силно, дори се хапеше. Веднъж ухапа толкова силно пръста си, че от него потече кръв. Усети вкуса на собствената си топла кръв. Стори ѝ се странно приятен. Престоят ѝ в мрака като че ли щеше да продължи вечно. Намираше се в малка стая, нещо като килер. Тя...

Изведнъж Маги Роуз чу отвън гласове. Не чуваше достатъчно добре, за да разбере какво се говори. Все пак със сигурност бяха гласове. Старата жена? Трябва да е тя. Маги Роуз искаше да извика, но се страхуваше от старицата. Ужасните ѝ крясъци, заплахите ѝ и дрезгавият ѝ глас бяха по-страшни от филмите на ужасите, които майка ѝ не ѝ позволяваше да гледа. Много по-страшни от Фреди Крюгер^[1].

Опита се да заплаче, но не ѝ потекоха сълзи.

Тогавя Маги Роуз започна да пищи. Вратата рязко се отвори и я заслепи най-прекрасната светлина.

[1] Главният герой на филма и телевизионната поредица „Кошмар на улица Елм“ който има бръсначи на ръцете си вместо пръсти. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 33

През нощта на 11 януари Гари беше в мазето и се чувстваше уютно и в безопасност. Никой не знаеше, че е тук. Ако случайно Миси, която умираше да си пъха носа навсякъде, отвореше вратата, той щеше да загаси лампата на работната си маса. Премисляше отново всичко. Седем пъти мери, за да отрежеш само веднъж.

Все повече го обземаше желанието да убие Миси и Рони, но му се струваше, че не бива още да го прави. И все пак му беше приятно да си го представя. Идеята да избиеш семейството си излъчва някакво домашно очарование. Не е върхът на въображението, но ефектът щеше да бъде страхотен — смразяващият ужас, който щеше да пониже малката еснафска общност. Всички щяха да постъпят толкова смешно — ще си залостят вратите и ще се съберат накуп, *цялото семейство*.

Към полунощ установи, че малкото му семейство си е легнало, без да го дочака. Никой не се постара да го извика. Не им пука за него. В главата му се появи тъпо бучене. Изпи пет аспирина, за да го заглуши за известно време.

Може и да подпали изрядната малка къща на авеню „Сентрал“. Подпалването на къщи носи радост на душата. И преди го беше правил. Ще го стори отново. Господи, болеше го целият череп, сякаш някой го удряше с тесла. Имаше ли му нещо? Дали пък този път не полудява?

Опита се да мисли за Самотния орел — Чарлс Линдбърг. Но и това не помогна. В мислите си отново се върна в къщата в Хоупуел. Не помогна. Това мислено пътуване вече не го успокояваше.

За Бога, та той вече беше световно прочут. Беше известен! Всеки на този свят знаеше за него. Звезда на медиите по цялата тъпа планета.

Най-сетне напусна мазето, а после и къщата в Уилмингтън. Минаваше пет и половина сутринта. Когато тръгна към колата си, се почувства като внезапно отвързано животно.

Отправи се към Вашингтон. Там го чакаше още работа. Не бива да разочарова обществеността, нали?

Беше приготвил за всекиго по нещо. С мен не бива да се чувствате спокойни!

Към единайсет сутринта във вторник Гари Мърфи лекичко натисна звънеца на входната врата на добре поддържана тухлена къща в подножието на Капитолийския хълм. Отвътре учтиво проехтя „Бинг-бонг“.

От недвусмислената опасност на положението, че отново е във Вашингтон, почувства приятен гъдел. Много по-гот, отколкото да се криеш. Почувства се жив, отново можеше да диша, беше в свои води.

Вивиан Ким не свали веригата на вратата, но я откряна. През процепа видя познатата униформа на техниците от вашингтонската електрическа компания.

Красива жена, спомни си я Гари от училището. Дълги черни плитки. Сладко малко чипо носле. Тя очевидно не го позна с русата му коса. Нямаше мустаци, а скулите и брадичката му бяха изпъкнали.

— Да? С какво мога да ви помогна? — попита тя мъжа, застанал на прага ѝ.

Отвътре се чуваше джазова музика.

— Надявам се аз да ви помогна — усмихна се той любезно. — Някой се е обадил, че сте надплатили за тока.

Вивиан Ким се намръщи и поклати глава. На врата си имаше малко корейско герданче.

— На никого не съм се обаждала. Сигурна съм, че не съм звъняла в компанията.

— Е добре, но все пак някой се е обадил, госпожице.

— Елате друг път — каза му Вивиан Ким. — Може би приятелят ми се е обадил. Ще трябва да дойдете пак. Съжалявам.

Гари сви рамене. Изпитваше такова удоволствие. Не искаше да има край.

— Както желаете. Може отново да ни се обадите. Но ще трябва да чакате ред. Все пак става дума за надвзета сума.

— Добре. Чух. Разбрах ви.

Вивиан Ким бавно откачи веригата и отвори вратата. Гари влезе в апартамента. От униформеното си яке извади дълъг ловджийски нож. Насочи го към лицето на учителката.

— Недей да пициш, Вивиан.

— Откъде знаете името ми? — попита тя. — Кой сте вие?

— Не повишавай глас, Вивиан. Няма от какво да се страхуваш...

Правил съм го и преди. Аз съм просто обикновен крадец.

— Какво искате?

Беше започнала да трепери.

Гари се замисли за секунда, преди да отговори на уплашения ѝ въпрос.

— Иска ми се да изпратя още едно съобщение на телевизията. Искам славата, която толкова много заслужавам. Искам да бъда мъжът, от когото се страхуват най-много в Америка. Затова действам в столицата. Аз съм Гари. Не ме ли помниш, Вив?

ГЛАВА 34

Двамата със Сампсън тичахме по улица „С“ в сърцето на Капитолийския хълм. Чувах дишането си навътре в носа. Ръцете и краката си усещах като измъкнати от ставите.

Коли на отдела и линейки на „Бърза помощ“ бяха блокирали улицата. Наложих се да паркираме доста далеч на улица „F“ и да пробягаме няколко пресечки. Вече бяха пристигнали колите на няколко телевизионни компании начело със Си Ен Ен. Отвсякъде виеха полицейски сирени.

Зърнах пред себе си групичка репортери. Те също ни видяха. Трудно можем да минем незабелязани. Все едно да не забележиш харлемския баскетболен отбор в Токио.

— Детектив Крос? Доктор Крос? — разкрещяха се репортерите, опитвайки се да ни спрат.

— Никакъв коментар — махнах с ръка аз. — И от двама ни. Разкарайте се от пътя ми.

В апартамента на Вивиан Ким двамата със Сампсън видяхме всички познати лица — експертите, съдебните лекари, хората от моргата в тяхната зловеща стихия.

— До гуша ми дойде от тая работа — каза Сампсън. — Целият свят се е превърнал в помийна яма. Това е прекалено, дори за мен.

— Скапваме се — промърморих аз. — Скапваме се и двамата.

Сампсън сграбчи ръката ми и я стисна, както дете стиска ръката на майка си, когато го е страх. По това разбрах, че наистина е сдал багажа. Влязохме в първата спалня, която се намираще вдясно по коридора. Опитах се да запазя спокойствие. Не успях.

Спалнята на Вивиан Ким беше подредена с много вкус. По стените имаше хубави черно-бели семейни снимки и художествени плакати. На едната висеше старинна цигулка. Не исках да погледна към причината, заради която бях тук, но накрая нямаше как.

Учителката беше прикована към леглото с дълъг ловджийски нож. Беше забит в корема ѝ. *Гърдите ѝ бяха отрязани. Космите*

между краката ѝ бяха обръснати. Очите ѝ бяха подбелени нагоре, като че ли в последните си мигове е видяла нещо необяснимо.

Очите ми заоглеждаха стаята. Не можеха да понасят повече обезобразеното тяло. Вниманието ми бе привлечено от ярко цветно петно на пода. Дъхът ми замря. Никой не беше споменал нищо за това. Никой не беше забелязал най-важната улика. За щастие, никой не я бе отместил.

— Погледни — посочих я на Сампсън.

На пода лежеше втората маратонка на Маги Роуз Дън. Убиецът ни беше оставил своите „артистични щрихи“, както ги наричат патолозите. Този път съобщението беше недвусмислено — той старателно се беше подписал. Треперех целият, когато се наведох над маратонката на малкото момиченце. Изява на най-садистичното чувство за хумор. Розова маратонка в шокиращ контраст с кървавата сцена на престъплението.

В спалнята е бил Гари Сонеджи. Той беше и убиецът в Южния квартал. „Съществува“. Беше се върнал в града.

ГЛАВА 35

Гари Сонеджи все още беше във Вашингтон. Изпращаше специалните си послания на своите почитатели. Но сега имаше известна разлика. Пускаше ни стръв. Двамата със Сампсън получихме от Фюрера благоволение — можехме да работим по отвличането, доколкото е свързано с разследването на убийствата в квартала. В което нямаше съмнение.

— Днес е почивният ни ден, значи явно се забавляваме — изкоментира Сампсън, докато вървахме по улиците на Югоизточния квартал.

Беше 13 януари. Хапещ студ. Почти на всеки ъгъл бездомниците бяха запалили огън в кофите за боклук. Косата на тила на единия беше оформена с бръснач така, че да пише „Майната ви“. И аз това казвах.

— Кметът Мънроу вече не се обажда. Нито ми пише — обадох се аз.

— Всяко зло за добро — успокои ме Сампсън. — Ще се появи, когато заловим „Съществото“, за да се поклоним от наше име.

Продължихме да вървим и да се будалкахме с кмета и себе си. Сампсън обича да пее на рап популярни песни. Тази сутрин се беше спрял на куплет от „След като открихме любовта“ на „Хеви Д & Дъ Бойз“. „Давай газ, давай газ, обич моя чак до нас“, тананикаше си Сампсън, като че ли текстът на песента придаваше смисъл на цялата ситуация.

Обикаляхме къщите около дома на Вивиан Ким, които граничеха с Югоизточния квартал. Затъпяваща работа, дори когато си млад и без задръжки. „Видяхте ли някого или нещо необикновено вчера?“ — питахме всеки, достатъчно глупав да ни отвори вратата си. „Да сте забелязали наоколо непознати хора, коли или нещо, което да е направило впечатление? Нека ние преценим дали е важно.“

Както винаги, никой нищо не беше видял. Ама съвсем нищо. Никой не ни се зарадва, особено като наближихме нашия квартал.

Като капак на всичко и температурата беше около минус петнайсет градуса. Духаше. Прехвърчаше сняг. Улиците и тротоарите

бяха покрити с ледена киша. На няколко пъти спирахме при бездомниците, които се грееха на огньовете, за да се постолим.

— На вас, шибани ченгета, винаги ви е студено, дори през лятото — закачи ни един от по-младите лайнари.

Двамата със Сампсън се засмяхме.

Най-сетне към шест часа се затърсихме обратно към колата. Бяхме капнали. Изгубихме си целия ден, а нищо не научихме. Гари Сонеджи отново изчезна яко дим. Чувствах се като във филм на ужасите.

— Искаш ли да пообиколим още няколко къщи? — попитах аз.

Беше ме налегнало такова чувство за безнадеждност, че ми идеше да си опитам къмета на едноръките бандити в Атлантик сити. Сонеджи си играеше с нас. Може би ни наблюдаваше. Може би шибаното копеле беше невидимо.

— Без мен — поклати глава Сампсън. — Ще излоча една каса бира, преди да се отдам на сериозно пиене.

Избърса снега от тъмните си очила и ги надяна отново. Странно е колко добре познавам всяко негово движение. Така си чисти очилата от дванайсетгодишен. В дъжд, сняг или суграшица.

— Дай да пообиколим още малко — настоях аз. — Заради госпожица Вивиан. Това е най-малкото, което можем да направим.

— Знаех си, че така ще кажеш.

Към шест и половина вечерта влязохме в апартамента на госпожа Куили Макбрайт. Куили и приятелката ѝ, госпожа Скот, седяха на масата в кухнята. Госпожа Скот имаше да ни каже нещо, което според нея щяло да ни помогне. Та влязохме, за да я изслушаме.

Ако някога минете през Югоизточния квартал на Вашингтон, северната част на Филадельфия или нюйоркския Харлем в неделя сутрин, все още можете да срещнете стари дами като госпожа Макбрайт и приятелката ѝ Уили Мей Рандъл Скот. Носят широки блузи и избелели габардинени поли. Аксесоарите към тоалетите се допълват с шапки с перо и обувки с дебели токове и връзки, които пристягат краката им като сарфалади. Ще ги срещнете на път за някоя църква или на излизане от нея. Уили Мей е от „Свидетели на Йехова“. Те раздават на минавачите списанието, което издават — „Уочтауър“.

— Май ще мога да ви помогна — обърна се към нас госпожа Скот с тих, искрен глас.

Вероятно беше осемдесетгодишна, но говореше много ясно и смислено.

— Ще ви бъдем много благодарни — казах аз.

Четиримата седнахме около масата в кухнята. На нея имаше чиния с бисквити, в случай че някой мине на гости. На централно място на стената видях триптих с големи снимки на убитите братя Кенеди и на Мартин Лутър Кинг.

— Чух за убийството на учителката — започна госпожа Скот. — Около месец преди убийството на семейство Търнър видях един да обикаля с кола из нашия квартал. Беше бял. Слава богу, паметта ми още я бива. Опитвам се да я запазя, като се съсредоточавам върху всичко, което се мярка пред очите ми. Дори след десет години ще мога да предам нашия разговор дума по дума, господата детективи.

Госпожа Макбрайт доближи стола си до госпожа Скот. Отначало мълчеше, като само държеше подутата ръка на приятелката си:

— Така е. Ще може — потвърди тя.

— Една седмица преди убийството на Търнърови същият бял мъж отново се появи в квартала — продължи госпожа Скот. — Този път обикаляше от врата на врата. Представяше се за търговски пътник.

Двамата със Сампсън се спогледахме.

— Какъв търговски пътник? — попита Сампсън.

Преди да отговори, госпожа Скот спря погледа си на лицето на Сампсън. Стори ми се, че се съсредоточава, за да го запамети.

— Продаваше отоплителни системи за зимата. Отидох до колата му и надзърнах вътре. На предната седалка имаше някакъв каталог. Фирмата му се нарича „Атлантик Хийтинг“ от Уилмингтън, Делауер.

Госпожа Скот местеше погледа си от лице на лице, за да се увери, че се е изразила ясно и сме я разбрали добре.

— Вчера видях същата кола да минава през квартала. Видях я сутринта, когато жената от улица „С“ беше убита. Казах на приятелката си, че това не може да е случайност, нали така? Не знам дали той е човекът, когото търсите, но мисля че е редно да поговорите с него.

Сампсън ме погледна. После и двамата направихме нещо, което отдавна не ни се беше случвало. Усмихнахме се. Старите дами се

присъединиха към нас. Най-после разполагахме с нещо. За първи път най-сетне ни излезе късметът в това разследване.

— Ще говорим с търговския пътник — уверих двете дами. —
Тръгваме за Уилмингтън, Делауер.

ГЛАВА 36

Гари Мърфи се прибра у дома малко след пет следобед на 14 януари. Беше ходил в кантората, намираща се извън Уилмингтън. Там завари малко хора. Смяташе да свърши някоя и друга ненужна работа по документите. Всичко трябваше да изглежда наред поне още известно време.

Но в крайна сметка по-важни дела превзеха мислите му. Великият план. Гари просто не можеше да се съсредоточи върху вихрушката от сметки и фактури по бюрото. Вземаше смачканите документи, вдигаше ги към очите си, но погледът му се плъзгаше невидящо по имената, сумите и адресите.

Кого, по дяволите, интересуват тези фактури? Всичко това беше тъй незначително, глупаво и дребнаво. Именно по тази причина Делуер и работата му бяха толкова подходящо място за укриване.

Така и нищо не свърши в кантората, освен дето пропиля няколко часа. Поне успя да купи подарък на Рони на път за вкъщи. Розово колело с помощни странични колелца и знаменца. Както и къщичка за куклата „Барби“. Тържеството по случай рождения ѝ ден беше обявено за шест часа.

Миси го посрещна на входната врата с целувка и прегръдка. Силната ѝ страна беше нейното умение да прощава. Тържеството беше окупирало цялото ѝ съзнание и през последните дни го бе оставила на мира.

— Успешен ден, скъпа. Честна дума. Уредил съм три сделки за следващата седмица. Цели три — обяви Гари. *Страхотен съм. Мога да съм чаровен, стига да поискам. Господин Чип отива в Делуер.*

Последва Миси в столовата, където беше подредила ярки пластмасови и хартиени чаши и чинийки за тържеството на всички тържества. На една от стените вече бе закачила чаршаф, както правят запаянковците по футболните мачове. Надписът върху чаршафа гласеше: „ДАВАЙ РОНИ! НАПРАВИ ГИ СЕДЕМ!“

— Направо си гениална, скъпа. От нищо можеш да направиш нещо. Всичко изглежда фантастично — възхити се Гари. — Бомба е!

Всъщност го налегна депресия. Почувства се изключен от празничното настроение. Имаше нужда да подремне. Само при мисълта за тържеството го обземаше пълно изтощение. Той като беше дете, нямаше никакви тържества по случай рождения си ден.

Съседите започнаха да пристигат точно в шест часа. „Това е добре“ — помисли си той. Значи децата наистина искаха да дойдат. Харесваха Рони. Виждаше го по лицата на всички тези малки балонени глави.

Някои от родителите останаха на тържеството. Бяха техни приятели. Той изпълняваше съвестно ролята си на барман, а Миси измисляше игри за децата — пускам-пускам кърпа, телефон, царю честити...

Всички се забавляваха. Погледна към Рони и му заприлича на пумпал.

Натрапи му се упорито видение — как избива всички присъстващи на детско тържество. По време на рожден ден или може би когато децата търсят скрити великденски яйца. Това му помогна да се почувства по-добре.

ГЛАВА 37

Къщата беше двуетажна, тухлена, боядисана в бяло и наполовина скрита от дърветата. Около нея беше пълно със спрели коли: големи комбита, джипове, обичайните семейни превозни средства на средната класа от предградията.

— Това не може да е неговата къща! — възкликна Сампсън, докато паркирахме в страничната уличка. — „Съществото“ не може да живее тук. Тук живее нормалният среден американец.

Бяхме открили Гари Сонеджи, но нещо не се връзваше. Домът на чудовището се оказа великолепна къща от предградията на една добре поддържана улица в Уилмингтън, Делауер. Бяха минали по-малко от двадесет и четири часа, откакто разговаряхме с госпожа Скот. Междувременно издирихме фирмата за отоплителни системи в Уилмингтън и набързо свикахме Екипа по спасяване на заложниците.

Почти всички прозорци на къщата светеха. Когато пристигнахме, пред входа се появи камионетка на веригата за пици „Домино“, доставяща по домовете. Пъргаво русо момче изприпка към вратата. В ръцете си носеше четири големи кутии с пици. Платиха му и камионетката изчезна така бързо, както се беше появила.

Фактът, че беше хубава къща в хубав квартал, ме смути и аз вече не знаех какво да очаквам през следващите няколко минути. Досега Сонеджи по някакъв начин все успяваше да е с едни гърди пред нас.

— Да действаме! — обърнах се аз към специалния агент Скорс. — Това е, момчета. Входните врати на ада.

Девет човека от Екипа нахълтаха в къщата — Скорс, Рейли, Крейг и още двама от Бюрото, Сампсън, аз, Джеб Клепнър и Джели Фланаган. Бяхме тежковъоръжени и носехме предпазни жилетки. Искахме да сложим край на това. Тук и сега.

Влязох през кухненската врата заедно със Скорс. Сампсън беше на крачка зад нас. И той като нас не приличаше на съседския татко, закъснял за тържеството.

— Кои сте вие? Какво става? — изпищя една жена в кухнята, когато нахлухме вътре.

— Къде е Гари Мърфи? — попитах високо и показах картата си.
— Аз съм Алекс Крос. Полиция! Тук сме във връзка с отвличането на Маги Роуз Дън.

— Гари е в столовата — отговори с треперещ глас друга жена, застанала над миксера. — Оттук — посочи ни тя.

Хукнахме по коридора. По стените бяха закачени семейни снимки. По пода имаше купчина неотворени подаръци. Бяхме извадили pistolетите си.

Беше ужасяващ момент. Децата се уплашиха. Както и майките и бащите им. Тук имаше толкова много невинни хора. „Също като в парка «Дисни»“, помислих си аз. „Също като в училището «Уошингтън Дей».“

Гари Сонеджи го нямаше в столовата. Само полицаи, деца с карнавални шапчици, майки и татковци с отворени от изненада уста.

— Мисля, че Гари се качи горе — обади се най-сетне един от бащите. — Какво става тук? Какво, по дяволите, става?

Крейг и Рейли вече се спускаха през пет стъпала надолу по стълбите към входа.

— Горе го няма — извика Рейли.

— Мисля, че господин Мърфи слезе в мазето — обади се едно от децата. — Какво е направил?

Скорс, Рейли и аз се втурнахме обратно към кухнята и надолу към мазето. Сампсън се качи горе, за да провери отново.

В двете малки стаички на мазето нямаше никой. Малка вратичка водеше навън. Беше затворена и заключена от външната страна.

Миг след нас слезе и Сампсън, прескачайки по две стъпала.

— Проверих горе навсякъде. Няма го!

Гари Сонеджи отново беше изчезнал.

ГЛАВА 38

Окей, хайде сега да се измъкнем. Да му ударим една сериозна игра на стражари и апаши! Да поиграем на криеница! — мислеше Гари, докато тичаше.

От петнайсет-шестнайсет годишен беше измислял различни планове за бягство. Знаеше, че така наречените власти някой ден, по някакъв начин, някъде ще се доберат до него. Беше си го представял, беше го виждал във въображението си. Единственият въпрос беше кога. Или може би, за какво? За кое от всичките му престъпления?

И ето, те се появиха на авеню „Сентръл“ в Уилмингтън! Това бе краят на големия лов! Или само началото?

Гари беше като програмирана машина от момента, в който забеляза полицията. Почти не можа да повярва, че това, което си беше фантазирал толкова пъти, наистина се случва! Те бяха дошли. Значи тайните мечти наистина се сбъдвали. Ако си с младежко сърце.

Спокойно плати на момчето, което донесе пиците. После слезе по стълбите в мазето и през специалната полускрита врата влезе в гаража. Заклучи вратата отвън. Друга странична врата извеждаше на малка пътечка в двора на съседите Дуайър. Заклучи и тази врата. Ботушите за сняг на Джими Дуайър стояха на стълбите пред верандата. Земята бе покрита със сняг. Той взе ботушите на съседа.

Поспря между своята къща и тази на съседите. Помисли си дали да не се остави да го хванат тук и сега, точно като Бруно Хауптман в случая Линдбърг. Идеята му допадна. Но все още не. Не тук.

Хукна по пътеките между къщите. Никой освен децата не ги използваше. Бяха обрасли с бурени. Имаше много изхвърлени празни кутии от газирани напитки.

Сякаш се намираше в тунел от сънищата. Трябва да беше от страха, който усещаше с всяка клетка на тялото си. Гари се страхуваше. Трябваше да си го признае. *Приеми адреналиновите факти, приятелю.*

Тичаше през задните дворове по доброто старо авеню Сентрал. После навлезе в гъстата гора на Даунинг парк. По пътя не срещна жива

душа.

Освен когато погледна назад и зърна, че те се придвижват към дома му. Забеляза двамата черни великани Крос и Сампсън. Големият лов на хора. ФБР в цялото си величие.

Сега спринтираше с пълна сила към гарата, която се намираше на четири преки от къщата му. Това бе неговата връзка с Филадельфия, Вашингтон, Ню Йорк, външния свят.

Взе разстоянието за около десет минути. Поддържаше се в добра форма. Силни ръце и крака, плосък корем.

Пред гарата беше паркиран стар фолксваген. Стоеше винаги там — вярната малка костенурка от сатанинската му младост. Меко казано, сцена на отминали престъпления. Караше я колкото да поддържа акумулатора. Време беше за нови забавления, нови игри. Сина на Линдбърг отново в действие.

ГЛАВА 39

Минаваше единайсет часът, а ние със Сампсън още бяхме в къщата на Мърфи. Отвън зад яркожълтите полицейски въжета се трупаха репортерите. Както и около двеста зяпачи от Уилмингтън. В града не е имало по-знаменита нощ.

Масирана акция по залавянето на Сонеджи/Мърфи вече бе задействана по източното крайбрежие и на запад в щатите Пенсилвания и Охайо. Не можехме да повярваме, че Гари Сонеджи/Мърфи ни се измъкна за втори път. Едва ли беше планирал бягството си по начина, по който го бе извършил във Вашингтон.

Едно от децата беше забелязало патрулна полицейска кола да обикаля района минути преди нашата поява. Съвсем невинно момченцето беше споменало на господин Мърфи за полицейската кола. Бягството му беше чист късмет! Изпуснахме го само за минути.

Повече от час двамата със Сампсън разпитвахме Миси Мърфи. Най-сетне щяхме да научим нещо за истинския Сонеджи/Мърфи.

Миси Мърфи много приличаше на майките на децата от „Уошингтън Дей“. Носеше разпуснатата правата си руса коса. Беше облечена в тъмносиня пола, бяла блуза и мокасина. Имаше няколко излишни килограма, но беше хубава.

— Изглежда никой от вас не ми вярва, но аз познавам Гари. Зная що за човек е — каза тя. — Той не отвлича деца.

Докато говореше, пушеше цигара след цигара от пакет „Малборо Лайтс“. Това бе единственото, което издаваше притеснението и болката ѝ. Разговаряхме в кухнята. Беше спретната и подредена дори в деня на тържеството. Забелязах популярни готварски книги и брошурата „Медитиране за жени, които работят твърде много“. Снимка на Гари Сонеджи/Мърфи по бански, закрепена с магнитче за вратата на хладилника. Изглеждаше като обикновен американски баща.

— Гари не е жесток човек. Той дори не може да накаже Рони — продължи Миси Мърфи.

Това ме заинтригува. Покриваше се напълно с някои проучвания за стандартно поведение, които провеждах от години: наблюдения върху социопати^[1] и техните деца. Често им беше трудно да наказват децата си.

— Споменавал ли е защо му е трудно да наказва дъщеря си? — попитах аз.

— Детството на Гари не е било щастливо. Затова иска само най-доброто за Рони. Знае, че така компенсира. Той е много умен. Лесно щеше да напише дисертация по математика.

— В Уилмингтън ли е израснал? — попита Сампсън.

Държеше се с жената много внимателно и спокойно.

— Не, израснал е в Принстън, щата Ню Джърси. Живял е там до деветнайсетата си година.

Сампсън си записа нещо и ме погледна. Принстън беше близо до Хоупуел, където през трийсетте години е било отвлечено бебето Линдбърг. Сина на Линдбърг, така Сонеджи бе подписал бележките за откупа. Все още не знаехме защо.

— Семейството му още ли живее в Принстън? — продължих с въпросите. — Можем ли да се свържем с тях?

— Гари вече няма роднини. Имало е пожар, докато Гари бил на училище. Мащехата му, баща му и доведените брат и сестра загинали в пожара.

Опитвах да вникна дълбоко във всичко, което Миси Мърфи ни казваше. Сепнах се. Пожар в дома на младеж с психически отклонения? Още едно мъртво семейство. Още едно унищожено семейство. Това ли бе истинската цел на Гари Сонеджи/Мърфи? Семействата? Ако е така, защо и Вивиан Ким? Дали я бе убил само за да се изфука?

— Познавахте ли някой от семейството? — попитах.

— Не. Починали са преди ние с Гари да се запознаем. Срегнахме се през последната година в колежа. Аз учех в университета на Делауер.

— Какво ви е разказвал за живота си в Принстън?

— Много малко. Той е затворен човек. Знам, че семейство Мърфи е живяло извън града. Най-близките им съседи били на пет километра от къщата им. Гари не е имал приятели, преди да тръгне на

училище. Дори тогава често се държал настрана от другите. Много е стеснителен.

— А братът и сестрата, които споменахте? — обади се Сампсън.

— Всъщност били доведени брат и сестра. Част от проблема на Гари. Не бил близък с тях.

— Споменавал ли е някога за отвличането на бебето Линдбърг? Има ли той някакви книги за случая Линдбърг? — продължи Сампсън.

При разпити винаги улавя бика за рогата.

Миси Мърфи поклати глава.

— Не. Поне аз не знам. Една от стаите в мазето е пълна с негови книги. Можете да ги погледнете.

— О, да. Ще го направим — каза Сампсън.

Научихме доста за него и донякъде въздъгнах с облекчение. Досега нямахме почти нищо, за което да се заловим.

— Истинската му майка жива ли е? — попитах аз.

— Не знам. Гари никога не говори за нея. Изобщо не желае да я споменава.

— А за мащехата си говори ли?

— Не я обичал. Явно е била много привързана към собствените си деца. Наричал я „Вавилонската курва“, защото, ако не се лъжа, била от Западен Вавилон в щата Ню Йорк. Някъде на Лонг Айланд.

След цели месеци без никаква информация сега едва смогвах да задавам въпросите си. Всичко, което научихме, ни насочваше на някакви следи. Изникна един важен въпрос дали Гари Сонеджи/Мърфи е казвал истината на жена си? Казвал ли е изобщо на някого истината?

— Госпожо Мърфи, имате ли някаква представа къде може да е отишъл? — попитах аз.

— Нещо истински го е подплашило — отговори тя. — Може да е свързано с работата му. И с брат ми, при когото работи. Не вярвам да се е върнал в Ню Джърси, но може и да го е направил. Може да се е върнал в родния си дом. Той е импулсивен.

Един от агентите на ФБР, Маркърс Конър, надзърна в кухнята.

— Може ли за малко да ви видя двамата?... Съжалявам, само за минутка — извини се той на госпожа Мърфи.

Конър ни поведе надолу към мазето. Там вече бяха Джери Скорс, Рейли и Кайл Крейг от ФБР.

Скорс държеше чифт къси розови чорапки с образа на кучето Фидо Дидо. Познах ги от описанието на дрехите, с които е била облечена Маги Роуз Дън в деня на отвличането. Както и от посещението ми в стаята на детето, където бях разгледал подробно гардероба и играчките.

— Е, какво мислиш, Алекс? — попита ме Скорс.

Забелязал съм, че всеки път, когато нещо наистина тръгне накриво, той иска да чуе мнението ми.

— Същото, което казах за маратонката във Вашингтон. Оставил ги е, за да ги намерим. Играе си играта. И иска ние да се включим в нея.

[1] Социопат — психопатична личност, чието поведение е агресивно, насочено срещу обществото. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 40

Старият хотел „Дюпон“ в центъра на Уилмингтън беше подходящо място за отспиване. Имаше хубав и тих бар. Двамата със Сампсън смятахме кротко да си пийнем по чашка. Не мислехме, че ще имаме компания, затова се изненадахме, когато Джези Фланаган, Клепнър и още няколко агенти от ФБР се присъединиха към нас за по едно питие преди лягане.

Бяхме уморени и разстроени от факта, че за една бройка изпуснахме Гари Сонеджи/Мърфи. За нула време обърнахме по няколко чаши. Всъщност компанията ни допадна. „Екипът“. Развеселихме се, играхме на надлъгваница и изобщо вдигнахме голяма дандания в елегантния бар на хотела. Сампсън и Джези Фланаган се разприказваха по едно време. И той смяташе, че тя е добро ченге.

Най-после приключихме и тръгнахме да си търсим стаите. Бяха ни пръснали из целия хотел.

Джеб Клепнър, Джези и аз се изкачихме по постаното с дебела пътека стълбище към стаите си на втория и третия етаж. В три без петнайсет сутринта хотелът напомняше на мавзолей. По главната улица на Уилмингтън нямаше никакво движение.

Стаята на Клепнър беше на втория етаж.

— Ще погледам малко еротични филми — каза той, преди да се разделим. — Веднага ми се доспива от тях.

— Приятни сънища — пожела му Джези. — В седем във фойето.

Клепнър изстена и се затътри по коридора към стаята си. Джези и аз се заизкачвахме към горния етаж. Беше толкова тихо, че отвън се чуваше прещракването, когато светофарът сменяше светлините си от зелено на жълто, после на червено.

— Още съм като навита пружина — оплаках се аз. — Пред очите ми е Сонеджи/Мърфи. Две лица, и двете ясно очертани в съзнанието ми.

— И аз съм напрегната. Не мога да се боря срещу природата си. Какво би правил сега, ако си беше у вас?

— Вероятно щях да посвирия на пианото на верандата. И да разбудя махалата с няколко блуса.

Джези се изсмя гръмко.

— Можем да се върнем в бара. Там има пиано. Вероятно е принадлежало на някой от фамилията Дюпон. Ти ще свириш, а аз ще пийна още едно.

— Барманът си тръгна десет секунди след нас. Сигурно вече си е вкъщи, в леглото.

Вече бяхме на третия етаж. Коридорът правеше лека чупка. Табелки на стената указваха номерата на стаите и посоката им. Някои от гостите бяха оставили обувките си пред вратите, за да бъдат лъснати.

— Аз съм в 311 — каза Джези и извади ключа на стаята от джоба на якето си.

— Аз съм в 334. Време е за сън. Утре трябва да сме бодри.

Джези се усмихна и ме погледна в очите. За първи път не знаехме какво да си кажем.

Прегърнах я нежно. Целунахме се в коридора. Отдавна не бях целувал никого по този начин. Всъщност не знам кой започна пръв.

— Много си красива — прошепнах аз, когато устните ни се отделиха.

Изрекох го неволно. Можех да опитам нещо по така, но поне казвах истината.

Джези се усмихна и поклати глава.

— Устните ми са прекалено големи и подпухнали. Сякаш като дете са ме изпъвали по лице. Ти си красив. Приличаш на Мохамед Али.

— Без разлика. След като са му използвали физиономията за боксова круша.

— Е, само малко. За да изглеждаш по-мъжествен. Точно колкото трябва. Имаш хубава усмивка. Усмихни се, Алекс.

Отново целунах тези нейни подпухнали устни. Според мен нямаха грешка.

Много врели-некипели се разправят за това, че черните мъже си падат по бели жени или че белите жени искат да опитат с черни мъже. Джези Фланаган беше умна и изключително привлекателна. Човек, с когото можех да разговарям, чието присъствие ми беше приятно.

Стояхме там, притиснати един към друг в три сутринта. И двамата бяхме пийнали повечко, но не прекалено много. И не ни интересуваха врелите и некипелите. Бяхме просто двама души, самотни, в чужд град, в много странна нощ в живота и на двама ни.

Исках някой да ме прегръща точно сега. Струва ми се, че и Джези това искаше. Погледът ѝ беше ласкав, караше ме да се чувствам уютно. Но в онази нощ всичко беше някак крехко. В ъгълчетата на очите ѝ имаше мрежа от тънички червени вени. Може би и тя все още виждаше Сонеджи/Мърфи. Бяхме тъй близо до залавянето му. Делеше ни някаква си половин крачка.

Изучавах лицето на Джези както не можех да го сторя преди и както никога не съм допускал, че ще го направя. Леко прокарах пръст по бузата ѝ. Кожата ѝ беше гладка и мека. Русата коса беше като копринен дъжд в ръката ми. Парфюмът ѝ беше едва доловим, като диви цветя.

Една мисъл премина през главата ми: „Не започвай нищо, което не можеш да довършиш“.

— Е, Алекс? — повдигна вежди Джези. — Труден въпрос, нали?

— Не и за две умни ченгета като нас — отвърнах аз.

Тръгнахме по коридора и свихме по леката чупка към стая 311.

— Може би трябва още веднъж да помислим — казах аз, докато вървахме.

— Може би вече съм го направила — прошепна Джези.

ГЛАВА 41

В един и половина през нощта Гари Сонеджи/Мърфи излезе от мотел № 6 в Рестън, щата Вирджиния. Видя отражението си в стъклената врата.

Оттам го погледна новият Гари: черна коса, сресана назад ала Елвис Пресли, проскубана брада, прашни каубойски дрехи. Биваше го да играе тази роля. Да говори провлечено като южняк. Можеше да кара така, колкото му е необходимо. Но не прекалено дълго. Дръжте си очите на четири.

Влезе в очукания фолксваген и потегли. Чувстваше се много напрегнат. Обичаше тази част от своя план повече от собствения си живот. Вече не можеше да ги разграничи. Това беше най-предизвикателната част от цялото приключение. Високо напрежение.

Защо се чувстваше толкова възбуден? Мислите му блуждаеха. Само защото половината полиция на САЩ и копелетата на ФБР бяха по петите му?

Защото беше отвлякъл две богаташки гевезета и едното беше умряло? Ами другото — Маги Роуз? Дори не му се мислеше за нея и какво може да ѝ се е случило.

Тъмнината постепенно изсветля в меко сиво кадифе. Бореше се с натрапчивото желание да натисне газта и да не отлепя крака си. Оранжевото зарево на утрото най-после го застигна в Джонстаун, щата Пенсилвания.

Спря пред денонощен магазин в Джонстаун. Слезе от колата да се поразтъпче. Огледа се в увисналото странично огледало на фолксвагена да види как изглежда.

Оттам го погледна мършав селски труженик. Още един Гари, съвършено различен. Беше довел до съвършенство приликата с каубой: походка, сякаш кон го е ритнал по задника. Ръцете в джобовете, палците в гайките на панталона. Непрекъснато ще прокара пръсти през косата си. Ще плюе, къде свърне.

От магазина си купи силно кафе, което май не беше много разумно, твърда макова кифла и отделно парченце масло в станиолена

опаковка. Сутрешните вестници още не бяха излезли.

Обслужи го една тъпа и надута продавачка. Идеше му да я пребие с юмруци. Пет минути си фантазира как ще я размаже до смърт наред това скапано денонощно магазинче.

Свали си бялата ученическа блузка, скъпа. Смъкни я на кръста. Окей, сега може би ще те убия. А може и да не го направя. Говори ми учтиво и ме моли да не те убивам. На колко си? На двацет, двацет и една? Използвай го като довод. Прекалено си млада, за да умреш. Още нищо не си видяла от живота.

Накрая Гари реши да я остави да живее. Най-изумителното нещо беше, че тя представя си нямаше колко близо е била до смъртта.

— Приятен ден. Пак заповядайте — пожела му тя.

— Моли се да не дойда пак.

Докато караше по шосе 22, се ядоса така, както отдавна не се беше ядосвал. Стига сантименталности. Никой не му обръщаше внимание или поне вниманието, което заслужаваше. Да не би тия ненадминати глупаци и некадърници да си въобразяват, че имат някакъв шанс да му попречат? Или сами да го пипнат? Или да го обявят по телевизията за национално издирване? Време беше да им даде урок. Време беше за истинското величие. Постъпваш обратно на това, което светът очаква от теб.

Гари Сонеджи/Мърфи спря пред „Макдоналдс“ в Уилкинсбърг, щата Пенсилвания. Децата от всички възрасти обичат „Макдоналдс“, нали така? Храна, народ, забавления. Все още всичко вървеше по график. В това отношение на „Лошото момче“ можеше да се разчита — направо да си свериш часовника по него.

В ресторанта цареше обичайната обедна суматоха. Едни влизаха, други излизаха. Всички бяха заседнали в руслото на всекидневието. Тъпчеха се е хамбургери и мазни пържени картофи.

Как беше онази стара песен на „Хутърс“, дето всички зомбита били в Америка? *Вие зомбита ли сте? Като зомбита ли ходите?* Милиони зомбита са на свобода. Грубо подценяване на цифрите.

Нима само той използваше заложите си? Изглежда беше така. Нямаше втори като него. Или поне все още не беше срещал подобна надареност.

Влезе в залата на „Макдоналдс“. Сто трилиона хамбургери били произведени според компанията и броят им продължавал да нараства.

Пълно беше с жени. Жени и техните безценни рожби. Строителни на съвременното семейство, труженички, тъпи гъски с грозни увиснали гърди.

И Роналд Макдоналд беше тук. Във вид на голяма кукла, метър и осемдесет висока, от която децата можеха да си вземат корави бисквити. Ама че ден! Роналд Макдоналд, запознай се с господин Чип!

Гари плати за две кафета и се запровира през тълпата. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Лицето и вратът му се бяха зачервили. Дишаше учестено. Гърлото му беше сухо, потеше се изобилно.

— Добре ли сте, господине? — попита момичето на касата.

И през ум не му мина да ѝ отговори, само си помисли: „На мен ли говориш, ма? Приличам ти на Робърт Де Ниро, нали? Още един Де Ниро, не ще и дума, само дето съм по-добър актьор от него. По-всеобхватен. Де Ниро никога не е рискувал като мен. Де Ниро, Хофман, Пачино — никой от тях не е рискувал. Поне не ми е известно.“

В съзнанието му се блъскаха безброй мисли и усещания. Имаше чувството, че се рее в море от светлинни частици — фотони и неутрони. Ако тези хора можеха да прекарат поне десет секунди в мозъка му, щяха да се побъркат.

Докато се отдалечаваше от щанда, нарочно се блъскаше в хората.

— Ах, извинете — казваше провлачено след всеки сблъсък.

— Хей! Внимавай! Чуваш ли, господине! — сопна му се някой.

— Ти внимавай, простако. — Сонеджи/Мърфи се спря и се обърна към плешивия селяндур, когото беше бутнал. — Какво трябва да направя за малко уважение? Да те застрелям в дясното око?

Изпи и двете чаши кафе, докато си проправяше път през заведението. *През заведението. През всички хора, които се изпречваха на пътя му. През скапаните гетинаксови маси. През стените, стига да пожелае.*

Гари Сонеджи/Мърфи измъкна от вътрешния джоб на канадката си револвер с късо дуло. Ето това е! Началото на пробуждането на Америка. Специално представление за мамчетата и техните рожбички.

Сега вече всички го гледаха. Разбираха езика на пистолета.

— Събудете се, мамка ви! — изкрещя той. — Горещо кафе! Събудете се и го помиришете!

— Този човек има пистолет! — възкликна един от големите умове. Ядеше „Биг Мак“, от който капеше мазнина. Странно как успя да види през мазните изпарения, което се вдигаха от храната му.

Гари се обърна с лице към залата с насочен револвер.

— Никой да не излиза! — заповяда той. — Сега събудихте ли се! Будни ли сте? Май че да. Вече сте включени в програмата. Аз съм главният тук! Никой да не мърда! Гледайте и слушайте!

Гари стреля в лицето на един мъж, който не спря да дъвче хамбургера си. Човекът се хвана за челото, олюля се на стола и тупна тежко на пода. Сега вече прикова вниманието на всички. Истинско оръжие, истински куршуми, истински живот.

Една негърка изпищя и се опита да изтича покрай Сонеджи. Той я халоса по главата с дръжката на пистолета. Страхотно изпълнение. Същински Клинт Истууд.

— Аз съм Гари Сонеджи! Самият той! Взе ли ви се акълът? Пред вас е световноизвестният похитител. Това е безплатно представление. Затова си отваряйте очите. Може да научите нещо. Гари Сонеджи е посещавал места и е виждал неща, които вие никога няма да видите. Можете да ми вярвате.

Допи остатъка от кафето си и през ръба на чашката наблюдаваше как треперят любителите на бързата закуска.

— Това се нарича взимане на зложници — каза най-последно замислено. — Роналд Макдоналд е отвлечен, народе. Сега вие официално сте част от историята.

ГЛАВА 42

Щатските полицаи Мик Фескоу и Боби Хатфийлд тъкмо се канеха да влязат в „Макдоналдс“, когато отвътре се чува изстрели. Изстрели? По обяд в „Макдоналдс“? Какво става, по дяволите!

Фескоу беше висок и як четирийсет и четири годишен мъж. Хатфийлд бе с двайсет години по-млад. Едва преди година стана полицай. Двамата имаха еднакво чувство за черен хумор, въпреки разликата във възрастта. Вече бяха близки приятели.

— Господи, Божичко! — промърмори Хатфийлд и зае позата за стрелба, която не беше усвоил кой знае колко отдавна. И не я беше заемал извън учебното стрелбище.

— Слушай внимателно, Боби — започна Фескоу.

— Не се тревожи, слушам те.

— Отиваш при ей онзи изход — посочи Фескоу изхода близо до касите. — Аз ще заобиколя от ляво. Ще чакаш сигнал от мен. Не прави нищо, докато не се добера до него. После, само ако го виждаш добре, стреляй. Не се двоуми. Просто натискаш спусъка, Боби.

— Разбрах — кимна той.

Двамата се разделиха.

Мик Фескоу се задъха, докато заобикаляше тичешком далечната страна на „Макдоналдс“. Придържаше се към тухлената стена, отриваше гърба си в нея. От колко месеци си повтаряше, че трябва да си стегне задника и да си възстанови формата. Ето, вече пуфтеше. И свят взе да му се вие. Само това липсва. Да ти се вие свят, докато си играеш на криеница с някой изкукуруигал, не беше подходяща комбинация.

Приближи се до вратата. Чуваше крясъците на откачения отвътре.

Имаше нещо странно обаче — като че ли кукуто го управляваха дистанционно. Движенията му бяха много резки, отсечени. Гласът му беше писклив като на мутирац пубертет.

— Аз съм Гари Сонеджи! Всички ли чухте? Аз, самият той. А вие, така да се каже, ме намерихте. Вие сте големи герои.

„Възможно ли е?“ — питаше се Фескоу, докато го слушаше през вратата. Похитителят Сонеджи тук в Уилкинсбърг? Който и да беше обаче, имаше оръжие. Беше застрелял някого. Един мъж лежеше ничком на пода и не мърдаше.

Фескоу чу още един изстрел. Пронизителни писъци на ужас проехтяха откъм претъпкания „Мақдоналдс“.

— Направете нещо! — извика един мъж в бледозелено яке на полицаия.

— Добре, че ми каза! — промърмори на себе си Мик Фескоу. Хората бяха ужасно смели, когато става дума за живота на ченгетата. Първо ти, господин полицай. На теб ти плащат 2 500 долара на месец за това.

Мик Фескоу се опита да овладее дишането си. Когато го поуспокои, се придвижи към стъклената врата. Прошепна молитвата си и нахълта вътре.

Веднага видя въоръжения мъж. Бял мъж, който вече се извърташе към него. *Като че ли го очакваше. Като че ли го беше планирал.*

— Бум! — извика Гари Сонеджи и натисна спусъка.

ГЛАВА 43

Спахме само час-два, а някои дори по-малко. Бяхме като замаяни, докато препускахме по магистрала 22.

Имаше няколко „забелязвания“ на Гари Сонеджи/Мърфи на юг от Вашингтон. Беше станал плашилище за половин Америка. Знаех, че тази роля страшно му харесва.

Джези Фланаган, Джеб Клепнър, Сампсън и аз пътувахме в син линкълн. Сампсън се опитваше да подремне. На мен се падна да шофирам пръв.

Прекосявахме Мърисвил в щата Пенсилвания, когато към дванайсет и десет по обяд ни се обадиха спешно по радиото в колата.

— До всички екипи. Има съобщение за престрелка! — чу се възбуденият глас на диспечера. — Някакъв мъж, който твърди, че е Гари Сонеджи, е застрелял поне двама души в един „Макдоналдс“ в Уилкинсбърг. В момента държи около шейсет заложници в ресторанта.

След по-малко от трийсет минути бяхме там. Сампсън поклати глава в недоумение.

— Този задник го бива да купонясва.

— Да не би да се опитва да се самоубие? — зачуди се Джези Фланаган.

— Нищо в поведението му не ме изненадва, а пък „Макдоналдс“ съвсем пасва на картината. Там има много деца. Както в училището и в „Дисни Уърлд“ — обадох се аз.

На покрива на един супермаркет срещу заведението видях снайперисти от полицията или армията. Мощните им карабини бяха насочени към златните арки, изрисувани на предния прозорец.

— Напомня ми за клането в „Макдоналдс“ преди няколко години в южна Калифорния — припомних на Сампсън и Джези.

— Не го споменавай — прошепна Джези — дори на шега.

— Споменавам го без никаква шега.

Забързахме към „Макдоналдс“. След всичко, което се случи, не искахме да застрелят Сонеджи.

Снимаха ни. Коли и на трите големи телевизионни компании бяха паркирани навсякъде. Снимаха всичко, което се движеше или говореше. Кашата беше ужасна. Не можеше да не ми напомни за стрелбата в „Макдоналдс“ в Калифорния. Тогава един мъж, Джеймс Хюбърти, уби двама и един човека. За този случай ли искаше да ни напомни Сонеджи/Мърфи?

Един от шефовете на местния отдел на ФБР дотича при нас. Кайл Крейг, който беше с нас в къщата на Мърфи в Уилмингтън.

— Не знаем със сигурност дали е той — започна Крейг. — Мъжът вътре е облечен като фермер. Има тъмна коса и брада. Твърди, че е Сонеджи. Но може да е и друг смахнат.

— Нека погледна — обадох се аз. — Той пожела аз да отида във Флорида. Знае, че съм психолог. Може би ще мога да поговоря с него.

Преди Крейг да ми отговори, аз тръгнах към ресторанта. Минах покрай щатски полицаи и няколко местни ченгета, скупчили се до страничния вход. Показах им значката си и добавих, че съм от Вашингтон. От вътрешността на заведението не се чуваше никакъв звук. Трябваше да го вразумя. Никакви самоубийства. Повече никакви канонади в „Макдоналдс“.

— Смеслено ли говори? — попитах полицаия. — Членоразделно или как?

Беше млад човек и очите му гледаха изцъклено, неவிждащо.

— Той застреля партньора ми. Мисля, че го уби на място. Господи, боже!

— Ние ще влезем вътре и ще помогнем на партньора ти — казах аз. — Въоръженият смеслено ли говори?

— Каза, че е похитителят от Вашингтон. Според мен говори смеслено. Фука се с това. Каза, че искал да стане прочут.

Въоръженият държеше във властта си над шейсет човека. Вътре цареше тишина. Дали беше Сонеджи? Мърфи? Със сигурност беше в стила му. Децата и майките им. Задържане на заложници. Спомних си снимките по стената в банята му. Искаше да бъде като тях.

— Сонеджи! — провикнах се аз. — Вие Гари Сонеджи ли сте?

— Ти пък кой си? — чу се вик отвътре. — Кой пита?

— Аз съм детектив Алекс Крос от Вашингтон. Мисля, че сте наясно с решенията, които се взеха при последните случаи на вземане

на заложници. Няма да преговаряме с вас. Така че знаете какво следва оттук нататък.

— Знам всички правила, детектив Крос. Те са обществено достояние. Но правилата невинаги важат — извика Гари Сонеджи. — Поне за мен. Никога не са важали.

— Тук важат! — казах твърдо. — Да се обзаложим на живота ви.

— Искате ли да се обзаложите на живота на тези тук вътре, детектив Крос? Знам и друго правило. Първо жените и децата. Следиш ли мисълта ми? При мен жените и децата се ползват със специални привилегии.

Не ми харесваше тонът му. Не ми харесваха думите му.

Сонеджи трябваше да разбере, че няма да се измъкне при никакви обстоятелства. Преговори нямаше да има. Ако започнеше отново да стреля, щяхме да го убием. Спомних си други подобни ситуации, с които бях имал работа. Сонеджи беше по-труден, по-умен. Като го слушах, имах чувството, че няма какво да губи.

— Не искам да пострадат още хора! Не искам и ти да пострадаш! — казах му с висок и ясен глас.

Бях започнал да се потя. Усещах, че под якето цялото ми тяло е мокро.

— Колко трогателно. Развълнуван съм от тези думи. Чак сърцето ми подскочи. Честна дума — рече той в отговор.

Разговорът ни на бърза ръка стана дружелюбен. Да не ни се нарадваш.

— Знаеш какво имам предвид, Гари — продължих по-меко. Говорех му като че ли е уплашен, напрегнат пациент.

— Разбира се, Алекс.

— Тук отвън има много въоръжен народ. Ако нещата ескалират, никой няма да ги удържи. Аз не бих могъл, а още по-малко ти. Може да се случи нещастие, а ние не го желаем.

Вътре отново се възцари тишина. Мярна ми се мисълта, че ако Сонеджи е решил да се самоубива, ще го направи сега. Последен изстрел, последен проблясък на славата. Никога нямаше да узнаем кое го е подбудило. Никога нямаше да разберем какво се е случило с Маги Роуз Дън.

— Здравей, детектив Крос.

Изведнъж той изникна на входа, на около два метра от мен. *Стоеше отпреде ми.* Откъм покривите изтрещя изстрел. Сонеджи се извъртя и се хвана за рамото. Беше улучен от някой от снайперистите.

Метнах се напред и го сграбчих с две ръце. Дясното ми рамо се заби в гърдите му. И Лорънс Тейлър не е правил такова красиво изпълнение.

Двамата рухнахме тежко върху цимента. Не исках да го застрелят. Трябваше да говоря с него. Трябваше да разберем къде е Маги Роуз.

Докато го притисках към земята, той се извъртя и се втренчи в мен. Кръвта от рамото му изплеска и двама ни.

— Благодаря ти, че ми спаси живота — каза той. — Един ден ще те убия заради това, детектив Крос.

ЧАСТ ТРЕТА
ПОСЛЕДНИЯТ ДЖЕНТЪЛМЕН ОТ ЮГА

ГЛАВА 44

„Името ми е Боби“ — така я учеха да казва. Винаги трябваше да казва новото си име и да не споменава никога старото.

Никога, никога вече Маги Роуз.

Беше затворена в товарен микробус без прозорци или в камионетка. Не знаеше точно. Нямаше представа къде се намира. Колко далеч от дома си. Не знаеше колко време е минало, откак я отвлякоха от училище.

Сега мислите ѝ бяха по-ясни. Почти нормални, като преди. Някой ѝ беше донесъл дрехи, което означаваше, че няма веднага да ѝ се случи нещо лошо. Иначе защо ще си правят труда да ѝ дават дрехи?

Микробусът или камионетката бяха ужасно мръсни. Подът не беше постлан с нищо. Миришеше на лук. Сигурно са карали с него хранителни стоки. „Къде отглеждат лук?“, опита се да си спомни Маги Роуз. В Ню Джърси и в горната част на щата Ню Йорк. Стори ѝ се, че усеща и мирис на картофи. Или на ряпа, или може би на сладки картофи.

Като се размисли, Маги Роуз реши, че вероятно я държат някъде на юг.

Какво друго знаеше? Какво друго можеше да разбере?

Вече не я упояваха. През последните няколко дни не беше виждала господин Сонеджи. Нито отвратителната баба.

Рядко разговаряха с нея. А когато го правеха, я наричаха Боби. Защо Боби?

Беше много послушна, но понякога ѝ се плачеше. Като сега. Давеше се в собствените си ридания. Не искаше никой да я чуе.

Само едно нещо ѝ даваше сили. Беше много просто, но много важно.

Тя беше *жива*.

Повече от всичко искаше да живее.

Маги Роуз не забеляза, че камиончето забави скорост. Известно време се друса по неравен път. После спря.

Чу, че някой слезе от шофьорската кабина. Приглушен разговор. Бяха й наредили да не говори в камиона или пак ще й запушат устата.

Някой отвори задната врата. Ослепи я слънчева светлина. Отначало не виждаше нищо.

Когато най-после отново можеше да вижда, не повярва на очите си.

— Здравейте — каза почти шепнешком тя, като че ли бе загубила гласа си. — Казвам се Боби.

ГЛАВА 45

Поредният дълъг ден в Уилкинсбърг, Пенсилвания. Разпитахме всички зложници от „Макдоналдс“. Междувременно ФБР арестува Сонеджи/Мърфи.

Останах там и тази нощ. Също и Джези Фланаган. Прекарахме я заедно — втора поредна нощ. Нямахте нищо, което да желая повече.

Когато влязохме в стаята на мотел „Чешайър Ин“ в близкото градче Милвейл, Джези каза:

— Ще ме подържиш ли в прегръдките си една-две минути, Алекс? Сигурно изглеждам по-издръжлива, отколкото съм.

Харесваше ми да я прегръщам, харесваше ми и тя да ме прегръща. Харесвах парфюма ѝ. Харесвах да я усещам в ръцете си. Все още всичко между нас беше наелектризирано.

Вълнуваше ме мисълта, че отново ще бъдем заедно. Пред много малко хора можех да се разкрия. И пред никоя жена след Мария. Имах усещането, че Джези е от тези, пред които бих могъл. Имах нуждата отново да се чувствам обвързан с някого. Трябваше ми време, за да го осъзная.

— Нямах ли странно усещане? — прошепна тя. — Две ченгета по време на гонитба.

Докато я прегръщах, тялото ѝ се тресеше. Ръката ѝ галеше моята.

Никога не съм си падал по връзките едnodневки. И едва ли тепърва щях да се променя. Това повдигаше някои проблеми и теоретични въпроси, с които още не бях готов да се справя.

Джези затвори очи.

— Не ме пускай още — прошепна тя. — Знаеш ли кое е най-хубавото? Да бъдеш с някого, който разбира какъв труден ден си имал. Съпругът ми така и не ме разбра.

— Нито пък аз. Всъщност с всеки изминал ден разбирам все по-малко — пошегувах се аз, но донякъде си беше така.

Стисках Джези в прегръдките си повече от няколко минути. Красотата ѝ беше стряскаща, непреходна. Обичах да я гледам.

— Толкова е странно, Алекс. Хубаво, но странно — каза тя. — Всичко това да не е сън?

— Не може да е сън. Второто ми име е Исай. Не го знаеше, нали?

— Знам — поклати Джези глава. — Видях го в един доклад на ФБР. Александър Исай Крос.

— Сега разбирам как си се издигнала. Какво друго знаеш за мен?

— Всяко нещо с времето си — отговори Джези и докосна с пръст устните ми.

„Чешайър Ин“ беше живописен провинциален мотел на петнайсет километра северно от Уилкинсбърг. Джези беше пристигнала преди мен, за да запази стая. До момента не ни бяха видели заедно в мотела, за което и двамата не протестирахме.

Стаята се намираше в странично крило, отделено от главната сграда. Беше пълна с антики, на вид автентични, включително ръчен тъкачен стан и ръчно изработени старинни юргани.

Имаше камина с дърва и ние я запалихме. Джези поръча да донесат шампанско в стаята.

— Да празнуваме. Да пощурим града — каза тя, като затвори телефона. — Заслужаваме нещо специално. Заловихме лошия.

Мотелът, ъгловата ни стая, всичко беше свършено. От прозореца се виждаха поляна, покрита със сняг, и заледено езеро. Зад него тъмнееше стръмна планина.

Морно отпихахме шампанско пред горящата камина. Бях се притеснил от последствията след нощта, прекарана в Уилмингтън, но всичко беше наред. Разговаряхме свободно, а ни беше хубаво, дори когато мълчахме.

Поръчахме си и късна вечеря.

Момчето, което я донесе, очевидно се чувстваше неловко, докато ни сервираше пред камината. Не успя да отвори съда, който държеше храната топла, и едва не изгърва подноса. Явно никога не беше виждал живо, дишащо табу.

— Успокой се — каза му Джези. — И двамата сме ченгета и всичко е съвсем законно. Честна дума.

Приказвахме си още час и половина. Също като едно време, когато бях малък и някой приятел оставаше да преспи у дома. Полека-лека съвсем се отпуснахме. Вече нямаше недомлъвки. Накара ме да й разправа за Деймън и Джейни и не ми даде да млъкна.

Ядохме печено телешко и нещо като самозабравил се йоркширски пудинг^[1]. Изобщо не ни интересуваше какво дъвчем. Джези взе да се смее, след като преглътна последния си залък. Аз също. Тази нощ все ни избиваше на смях.

— Защо изядох всичко това? Та аз мразя йоркширски пудинг. Господи, най-сетне да се позабавляваме малко!

— А сега какво? — попитах я аз. — Какво ще правим в духа на празничното настроение?

— Не знам. Ти какво предлагаш? Хващам се на бас, че в главната сграда имат някакви игри като „Монополи“ и „Не се сърди човече“. Аз съм една от стотината живи хора, които знаят правилата на старата индийска игра „Парчизи“.

Протегна врат, за да погледне през прозореца.

— Или да се разходим покрай езерото. И да си попеем „Зимна приказка“.

— Защо не се попързалияме на кънки? Факир съм на кънките. Това имаше ли го в доклада на ФБР?

Джези се засмя и се плесна по коленете.

— Ето какво искам да видя. Бих дала всичко, за да те видя как караш кънки.

— Забравих си кънките обаче.

— Е, добре. Какво тогава? Прекалено много те харесвам и твърде много те уважавам, за да допусна да си помислиш, че ме интересува само тялото ти.

— За да бъда напълно честен и искрен, ще ти призная, че донякъде се интересувам от твоето тяло — казах аз.

Целунахме се и ми беше хубаво. Огънят пращеше, шампанското беше леденостудено. Огън и лед. Привличане на противоположностите. Прериен пожар.

Не заспахме до седем сутринта. Дори отидохме до езерото и се попързалияхме по обувки на лунна светлина.

В средата на езерото Джези ме целуна. Истинска целувка. Като голямо момиче.

— О, Алекс — прошепна тя до бузата ми. — Мисля, че ще имаме големи неприятности.

[1] Рядка тестена каша, която се пече под месо на шиш и попива стичащите се от него мазнини и сокове. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 46

Гари Сонеджи/Мърфи беше затворен във федералния затвор „Лортън“ в северната част на Вирджиния. Дочухме слухове, че нещо се е случило с него там, но не допуснаха при него никой от вашингтонската полиция. Министерството на правосъдието и ФБР нямаше да допуснат някой да им отмъкне трофея.

От момента, в който се разчу, че е затворен в „Лортън“, затворът беше обсаден. Същото се бе случило и когато затвориха Тед Бънди^[1] във Флорида. Мъже, жени и ученици се бяха събрали на паркинга пред затвора.

Денонощно скандираха емоционални лозунги. Маршируваха с плакати и запалени свещи.

Къде е Маги Роуз? Маги Роуз е жива! Звярът трябва да умре. Електрически стол или доживотна присъда!

Седмица и половина след залавянето му отидох да посетя Сонеджи/Мърфи. Наложих ми се да използвам всичките си връзки във Вашингтон, но се сдобих с разрешение да го видя. Директорът на затвора доктор Марион Кампбел ме посрещна пред редицата боядисани в металносив цвят асансьори на шестия етаж, където се намираще затворническата болница. Кампбел беше около шейсетгодишен запазен мъж с вълниста грива от черна коса. Много приличаше на Рейгън.

— Вие ли сте детектив Крос? — протегна ми ръка той и учтиво се усмихна.

— Да. Освен това съм съдебен психолог — обясних аз. Доктор Кампбел искрено се изненада. Очевидно никой не му бе казал.

— Е, явно имате добри връзки, за да ви допуснат при него. Стана доста сложно. Свижданията с него са направо луксозна стока.

— Участвам в разследването по отвлечането на двете деца от Вашингтон. Присъствах при залавянето му.

— Не съм сигурен, че говорим за един и същи човек сега — каза доктор Кампбел, но не поясни какво точно има предвид. — Доктор Крос ли да ви наричам?

— Доктор Крос, детектив Крос, Алекс. Избирайте.

— Елате с мен, докторе. Ще ви бъде много интересно.

Заради раната, която Сонеджи получи при залавянето му в „Макдоналдс“, го държаха в самостоятелна стая на затворническата болница. Доктор Кампбел ме поведе по широк коридор. Нямаше празни стаи. „Лортън“ не страда от липса на клиента, пред вратите му чакат на опашка. Повечето бяха чернокожи. Възрастта им варираше от деветнайсет до към шейсет. Всички се правеха на много печени и се държаха предизвикателно, но тия номера не минават във федералния затвор.

— Вече много внимавам кого пускам при него — заговори Кампбел, докато вървахме. — След малко ще разберете защо. Всички искат да го видят, на всяка цена трябвало да го видят. Обаждат ми се от цял свят. Писател от Япония иска среща, лекар от Франкфурт, друг от Лондон. И прочее, и прочее.

— Имам чувството, че премълчавате нещо, докторе — обадох се аз. — Какво е то?

— Искам сам да направите изводите си, доктор Крос. Той е тук в този сектор, до главното крило. Много бих искал да чуя мнението ви.

Спряхме пред залостена стоманена врата. Пред нея стоеше пазач от охраната, който ни пусна. Зад вратата имаше още няколко болнични стаи, но те бяха от най-строгото охраняваните.

В първата стая светеше ярка крушка. Не беше на Сонеджи. Той се намираше в една по-тъмна стая отляво. Тук нямаше зала за посещения, каквато има във всички затворнически отделения, тъй като предоставя прекалено голям достъп до затворника. Пред стаята стояха двама пазачи, въоръжени с автоматично оръжие.

— Да не би да е буйствал? — попитах аз.

— Не, ни най-малко. Оставям ви да си поговорите насаме. Не се страхувайте от насилие. Сам ще се убедите.

Гари Сонеджи/Мърфи ни наблюдаваше откъм койката си. Ръката му беше превързана. Иначе изглеждаше като последния път, когато го видях. Прекрачих прага на стаята. Когато доктор Кампбел излезе, Сонеджи започна да ме разглежда с любопитство. По нищо не личеше, че е познал човека, когото бе заплашил да убие при предишната ни среща.

Първото ми професионално впечатление беше, че той като че ли се страхува да остане насаме с мен. Излъчваше нерешителност. Беше съвсем различен от мъжа, когото съборих на земята пред „Макдоналдс“ в Уилкинсбърг.

— Кой сте вие? Какво искате от мен? — попита ме най-последно. Гласът му леко трепереше.

— Аз съм Алекс Крос. Срецали сме се.

Изглеждаше объркан. Изражението му беше много правдиво. Поклати глава и затвори очи. В този миг се почувствах крайно озадачен и объркан.

— Съжалявам, но не ви помня — извини ми се той. — В този кошмар участват толкова много хора. Забравил съм някои от вас. Здравейте, детектив Крос. Придърпайте един стол. Както разбирате, не се радвам на много посетители.

— Вие ме посочихте за преговорите във Флорида. Аз съм от вашингтонската полиция.

В момента, в който го изрекох, той се усмихна. Погледна настрана и поклати глава. Не разбрах кое е смешното и го попитах.

— Никога през живота си не съм бил във Флорида — отговори ми той. — Нито веднъж.

Гари Сонеджи/Мърфи стана от леглото. Носеше широки бели болнични дрехи. Ръката като че ли го наболяваше.

Изглеждаше самотен и уязвим. Тук нещо съвсем не беше наред. Какво става, по дяволите? Защо не ме предупредиха, преди да дойда? Очевидно доктор Кампбел искаше да направя собствените си изводи.

Сонеджи/Мърфи седна на друг стол. Втренчи се в мен с нещастен поглед.

Нямаше вид на убиец. Нито на похитител. Учител? „Господин Чип“? Изгубено малко момченце? Всичко му подходеше.

— Никога не съм разговарял с вас — каза той. — Никога не съм чувал за Алекс Крос. Не съм отвличал деца. Познавате ли Кафка?

— Донякъде. Какво имате предвид?

— Чувствам се като героя от „Метаморфозата“. В капана на някакъв кошмар. Не разбирам нищо от това, което става. Не съм отвличал деца. Някой трябва да ми повярва. Трябва. Аз съм Гари Мърфи и през целия си живот никому не съм причинил зло.

Ако правилно разбирах, той се опитваше да ми внуши, че страда от раздвоение на личността... Истински Гари Сонеджи/Мърфи.

— Вярваш ли му, Алекс? За Бога, човече! Това е въпросът.

Скорс, Крейг и Рейли от ФБР, Клепнър и Джези Фланаган от Службата за охрана, Сампсън и аз се бяхме събрали в тясната заседателна зала на главната квартира на ФБР в центъра на града. Семейна сбирка на Екипа за спасяване на заложници.

Въпросът зададе Джери Скорс. Не ме изненада, че не вярва на Сонеджи/Мърфи. Не признаваше номера с раздвоението на личността.

— Какво ще спечели, ако разправя опашати лъжи? — попитах аз всички. — Твърди, че не е отвличал децата. Че не е стрелял по никого в „Макдоналдс“. — Местех погледа си от лице на лице. — Твърди, че е добродушен средностатистически американец от Делауер на име Гари Мърфи.

— Ще пледира временна невменяемост. — Рейли изрече на глас това, което беше в мислите на всички ни. — Ще го изпратят в някой уютен приют за душевноболни в Мериленд или Вирджиния за срок от седем до десет години. Можем да се обзаложим, че всичко това му е прекрасно известно, Алекс. Достатъчно ли е умен, достатъчно добър актьор ли е, за да убеди съда в този номер?

— Засега съм говорил само веднъж с него, по-малко от час. Мога само да кажа, че е много убедителен като Гари Мърфи. Струва ми се, че е истински МШЛ.

— Това пък МШЛ какво е? — попита Скорс. — Сега вече нищо не разбирам.

— Много популярен термин в психологията — поясних аз. — Ние, психоаналитиците, като се съберем, само за МШЛ си говорим. Ще рече Много Шибан Луд, Джери.

Всички около масата се разсмяха с изключение на Скорс. Сампсън му беше измислил прякор — Гробаря Скорс. Беше всеотдаен в работата си и добър професионалист, но без никакво чувство за хумор.

— Много Шибано Смешно, Алекс — обади се най-после той. — МШС.

— Ще можеш ли да се видиш отново с него? — попита Джези.

И тя като Скорс бе добър професионалист, но компанията ѝ беше къде-къде по-приятна.

— Ще мога. Той иска да ме види. Може би ще успея да разбера защо, по дяволите, пожела аз да свърша работата във Флорида и защо играя главна роля в кошмара му.

[1] Един от най-садистичните серийни убийци в историята на САЩ, изнасилва и умъртвява над 40 жени. Екзекутиран на електрическия стол през 1989. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 47

Два дни по-късно изкрънках още един час с Гари Сонеджи/Мърфи. Двете нощи преди посещението не мигнах и изчетох наново всичко за случаите на раздвоена личност. Трапезарията ми заприлича на читалня във факултет по психология. За раздвоението са изписани томове и томове, но малцина от нас вярват, че то наистина съществува. Налице е дори сериозно несъгласие по въпроса дали има истински случаи на раздвоена личност.

Когато влязох, Гари седеше на болничното си легло, вперил поглед в пространството. Превръзката на ръката я нямаше. Трудно ми беше да дойда и да говоря с този похитител, убиец на деца, сериен убиец. Спомних си нещо, написано от философа Спиноза: „Стремежът ми е да не се присмивам на хорските постъпки, да не плача заради тях, нито да ги мразя, а да ги разбирам.“ Засега аз не разбирах.

— Здравей, Гари — поздравих го тихо, за да не го стресна. — Готов ли си да говориш?

Той се обърна и като че ли се зарадва, че ме вижда. Придърпа един стол до леглото си, за да седна.

— Боях се, че няма да ти разрешат да дойдеш — каза той. — Радвам се, че си тук.

— Какво те накара да си помислиш, че няма да ми позволят? — попитах аз.

— Ами... не знам. Просто... имах чувството, че ти си човек, с когото мога да разговарям. А както ми е тръгнало напоследък, реших, че няма да те пуснат при мен.

Излъчваше някакво простодушие, което ме смути. Беше почти обаятелен. Пред мен бе човекът, обрисован от съседите му в Уилмингтън.

— За какво си мислеше преди малко? Преди да вляза?

— Дори не помня — усмихна се той и поклати глава. — За какво си мислех? О, сетих се. Спомних си, че рожденият ми ден е този месец. Продължава да ми се струва, че изведнъж ще се събудя и целият

този кошмар ще изчезне. Натрапчива мисъл и лайтмотив на всичките ми мисли.

— Върни се малко назад. Разкажи ми как точно те арестуваха — смених аз темата.

— Събудих се в полицейска кола пред един „Макдоналдс“.

Засега беше последователен. Преди два дни ми каза същото.

— Ръцете ми бяха в белезници зад гърба — продължи той. — По-късно оковаха и краката ми.

— Не си ли спомняш как попадна в полицейската кола?

Господи, беше много добър. Говореше кротко, вежливо, правдиво.

— Не, нито пък помня как съм попаднал в „Макдоналдс“ в Уилмингтън. Това е най-откаченото нещо, което ми се е случвало.

— Разбирам.

Докато пътувах от Вашингтон насам, в главата ми се беше зародила една хипотеза. Вероятността ѝ беше сведена до минимум, но би могла да обясни някои неща, които до момента изглеждаха безсмислени.

— Случвало ли ти се е нещо подобно и преди, Гари? Нещо поне донякъде сходно?

— Не. Никога не съм имал неприятности. Никога не съм бил арестуван. Можеш да провериш, нали? Разбира се, че можеш.

— Питам дали и друг път си се озовавал на непознато място, без да знаеш как си попаднал там.

Гари ме изгледа много особено, с наклонена на една страна глава.

— Защо питаш?

— Случвало ли ти си е, Гари?

— Ами... Да.

— Разкажи ми. Разкажи ми за случаите, в които си се събуждал на непознато място.

Имаше навика да си придърпва ризата между второто и третото копче. Дърпаше я далеч от гърдите си. Зачудих се дали не го прави, защото се страхува от задушаване и от какво е предизвикан този навик.

Може би е боледувал като малък. Или е бил затворен на тясно място с ограничен достъп на въздух, така както бяха затворени Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг.

— От една година, а може би и повече, страдам от безсъние. Казах го на един от лекарите, който ме прегледа.

В нито един от докладите от затвора не се споменаваха за безсънието му. Попитах се дали наистина е казал на лекарите или просто си мисли, че го е казал. Споменаваха се за неравен Вехслеров профил^[1], което е признак на импулсивност. Бяха му правили също така устен и действен тест за интелигентност. И при двата резултатите бяха дори над максималните. Роршаховият тест^[2] показваше наличието на остър емоционален стрес. Даваше положителна реакция на карта номер 14, по която се съди за наличието на склонност към самоубийство. Но нито дума за безсъние.

— Разкажи ми, ако обичаш. Ще ми помогне да вникна в състоянието ти.

Вече бяхме говорили, че съм не само детектив, но и психолог. Беше наясно с моята квалификация и се чувстваше спокоен. Поне засега. Дали това имаше нещо общо с искането му аз да отида във Флорида?

Погледна ме в очите.

— Наистина ли ще се опиташ да ми помогнеш? Не да ме хванеш в капан, а да ми помогнеш?

Уверих го, че ще се опитам. Ще го изслушам. Ще се отнеса без предубеждение. Той каза, че друго и не иска.

— От доста време не мога да спя. Всъщност, откакто се помня. Всичко се обърква в съзнанието ми. Не знаех дали съм буден или сънувам. Престанах да различавам съня от реалността. Събудих се в една полицейска кола в Пенсилвания. Нямам представа как съм се озовал там. Как се е случило. Вярваш ли ми? Някой трябва да ми повярва.

— Слушам те, Гари. Когато свършиш, ще ти кажа какво мисля. Обещавам. Искам да чуя всичко, което си спомняш.

Това изглежда го удовлетвори.

— Попита ме дали ми се е случвало и по-рано. Случвало се е. На няколко пъти. Събуждам се на непознати места. Понякога в моята кола, спряла встрани на някакъв път. Път, който нито съм виждал, нито съм чувал преди. Няколко пъти се случи в мотели. Или блуждаей по улици. Във Филаделфия, Ню Йорк, веднъж в Атлантик сити. В джоба си

намерих жетони от казино и билет от паркинг. Нямах представа как са се озовали там.

— Случвало ли ти се е някога във Вашингтон? — попитах аз.

— Не. Във Вашингтон не. Всъщност от дете не съм стъпвал във Вашингтон. Напоследък открих, че мога да идвам на себе си както съм в съзнание. В пълно съзнание. Например, храня се, а нямам никаква представа как съм попаднал в ресторанта.

— Консултирал ли си се с някого? Търсил ли си помощ? Бил ли си на лекар?

Той затвори бистрите си светлокафяви очи, които бяха най-впечатляващата черта от лицето му. Отвори ги отново и се усмихна.

— Нямаме пари за психиатри. Едва свързваме двата края. Затова съм толкова потиснат. Дължим трийсет хиляди. Семейството ми има дълг от трийсет хиляди, а аз съм тук в затвора.

Млъкна и ме погледна. Без никакво притеснение се втрещаваше в мен и се опитваше да прочете мислите ми. Проявяваше готовност да ми помогне с каквото може, нямаше следа от нестабилност, мислите му бяха ясни.

Давах си сметка също така, че всеки специалист, който се занимава с него, може да бъде измамен от този изключително умен и надарен психопат. Беше направил на глупаци много хора преди мен. Явно го биваше в това отношение.

— Засега ти вярвам — казах накрая. — Разказът ти ми звучи смислено, Гари. Бих искал да ти помогна, ако мога.

Изведнъж очите му се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по бузите му. Той протегна ръце към мен.

Хванах ръцете на Гари Сонеджи/Мърфи и ги задържах. Бяха много студени. Изглеждаше уплашен.

— Аз съм невинен — каза той. — Знам, че звучи налудничаво, но съм невинен.

Прибрах се късно през нощта. Докато се канех да паркирам на алеята пред къщи, до колата ми спря мотоциклет. Какво, по дяволите, става?

— Моля, последвайте ме — каза мотоциклетистът с безличния тон на полицейските патрули по магистралите. — Карайте след мен.

Беше Джези. И двамата се разсмяхме. Знаех, че се опитва да ме подмами обратно в света на живите. Според нея работех твърде много по този случай. Напомни ми, че вече е решен.

Продължих по алеята, после спрях и слязох от старото си порше. Тръгнах към нея.

— Време е да сложиш край на работния ден, Алекс — каза Джези. — Можеш ли да го направиш? В състояние ли си да спреш да работиш в единайсет през нощта?

Влязох в къщата да проверя как са децата. Спяха, така че нямах причина да отхвърля предложението на Джези. Върнах се при нея и се качих на мотоциклета.

— Това е или най-лошото, или най-хубавото нещо, което съм правил в последно време — казах аз.

— Не се тревожи, най-хубавото е. В добри ръце си. Няма от какво да се страхуваш освен от моментална смърт.

За секунди лапнахме девета улица, ярко осветена от единствения фар на мотоциклета. Спуснахме се по Индипендънс Авеню, после полетяхме по „Паркуей“, която на места има отвратително остри завои. Джези се накланяше на всеки завой и профучаваше покрай колите, които сякаш стояха на едно място.

Знаеше как се кара мотоциклет. Не беше дилетант. Като гледах как се стрелка покрай нас пейзажът, как проблясват електрическите жици над главите ни и как отляво покрай предното колело на мотоциклета пробягват маркировъчните линии на пътя, си помислих, че тя кара най-малко със сто и петдесет. Чувствах се обаче извънредно спокоен.

Нямах представа къде отиваме, а и хич не ме интересуваше. Децата спяха. Нана беше с тях. Всичко това бе част от нощната терапия. Усещах как студеният въздух пронизва всяко отворстие на тялото ми. Проясни ми главата, от което тя несъмнено се нуждаеше.

По улица „N“ нямаше никакво движение. Беше дълга, тясна и права, с хубави стогодишни прилепени една до друга къщи от двете страни. Много е красива, особено през зимата. Стръмните покриви бяха заснежени. По верандите проблясваха светлини.

Джези натисна педала на газта по пустата улица. Сто, сто и двайсет, сто и петдесет. Не знаех с каква скорост кара, само усещах, че летим. Очертанятията на дърветата и къщите се сливаха, настилката под

нас също. Всъщност беше много приятно. Дано остана жив да споделя това усещане с някого.

Джези спря плавно беемвето. Не се фукаше, просто знаеше как да го направи.

— Пристигнахме. Току-що се нанесох тук. Опитвам се да реша по някакъв начин жилищния си въпрос — обясни тя, докато слизаше от мотоциклета. — Добре се справи. Изпищя само веднъж по „Джордж Вашингтон“.

— Пазя си писъците за себе си.

Възбудени от карането, влязохме вътре. Апартаментът съвсем не изглеждаше както очаквах. Джези каза, че не е имала време да го оправи, но въпреки това беше красиво и подредено с вкус. Цялостният облик беше модерен и лъскав, но уютен. Имаше много впечатляващи художествени фотографии, повечето черно-бели. Джези каза, че тя ги е правила. В дневната и кухнята имаше свежи цветя. Книги със стърчащи от тях показалци — „Принцът на приливите“, „Следи от изгаряне“, „Жените на власт“, „Дзен и изкуството да караш мотоциклет“. Лавица с вина — марки „Беринджър“ и „Ръдърфорд“. На стената имаше кука за мотоциклетната ѝ каска.

— Значи все пак си домошар.

— Как не! Вземи си думите назад, Алекс. Аз съм печена мъжкарана от Службата за охрана.

Обгърнах Джези с две ръце и се целунахме с много нежност наред дневната. Откривах нежност там, където не я очаквах. Откривах една чувственост, която ме изненадваше. Всичко, което бях търсил, само че с една малка уловка.

— Радвам се, че ме доведе в къщата си — казах аз. — Честна дума, Джези. Поласкан съм.

— Въпреки че фактически трябваше да те отвлека, за да те домъкна тук?

— Страхотно нощно препускане. Красив уютен апартамент. Фотографии ала Ани Лейбовиц. Какви други тайни имаш?

Джези прокара леко пръст по брадичката ми и ме погледна.

— Не искам да имам никакви тайни. Това искам. Съгласен?

Съгласих се. И аз желяех същото. Време ми беше да се разголя пред някого. Дори отдавна трябваше да го направя и вероятно се отнасяше и за двама ни. Може би не ни е личало пред външния свят, но

прекалено дълго и двамата сме били самотни и затворени в себе си. Това беше простичката истина, която си помагахме един на друг да проумеем.

Рано на другата сутрин тя ме върна къщи. Вятърът беше студен и жулеше лицата ни. Бях я обгърнал през кръста, докато летяхме през мътната сива светлина на ранния изгрев. Много малко хора бяха будни, тръгнали на работа с колите си или пеш. Сигурно и аз бих зяпал като тях. Каква страхотна двойка бяхме двамата с нея!

Джези ме остави точно на мястото, откъдето ме взе. Притиснах се плътно към нея и топлия вибриращ мотоциклет. Целунах я отново. По бузите, по врата, и накрая по устните. Можех да остана така цяла сутрин. Просто така, на изпълнената със злонамереност улица в Югоизточния квартал. През главата ми се мярна мисълта, че винаги трябва да е така. Защо не?

— Трябва да се прибирам — казах най-сетне.

— Да. Знам. Прибери се, Алекс — отвърна Джези. — Целуни децата от мен.

Но изглеждаше малко тъжна, когато се обърнах и тръгнах към къщи.

Не започвай нещо, което не можеш да доведеш докрай, спомни си аз.

[1] Става дума за скалата Вехслер-Белвю за измерване интелигентността у възрастни, базирана на група стандартни тестове. — Б.ред. ↑

[2] Широко използван тест на швейцарския психоаналитик Херман Роршах (1884–1922). При него субектът описва какво „вижда“ в серия от десет симетрични мастилени петна, като по този начин разкрива определени аспекти от своята личност. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 48

През останалата част от деня го ударих на живот. Чувствах се малко безотговорен, но ми се отрази добре. От време на време можеш да качиш на раменете си бремето на целия свят, стига да знаеш как да го свалиш.

Докато карах към затвора „Лортън“, грееше слънце, но температурите бяха смразяващи. Небето беше ярко, почти ослепително синьо. Красиво и изпълнено с надежда. Жалката лъжовност на живота през деветдесетте.

Пътувах и мислех за Маги Роуз Дън. Стигнах до заключението, че вече е мъртва. Баща ѝ сипеше огън и жупел от медиите. Не можех да го упрекна. Разговарях няколко пъти по телефона с Катерин Роуз. Тя не беше изгубила надежда. Каза ми, че „усеща“, че малкото ѝ момиченце е живо. Нищо по-тъжно не бях чувал.

Опитах се да се подготвя за Сонеджи/Мърфи, но бях разсеян. Пред очите ми продължаваха да изникват картини от изминалата нощ. Трябваше да си напомням, че вече е ден и карам кола през натовареното движение на Вашингтон и че съм на работа.

Точно тогава ме осени бляскаво хрумване — теория за Гари Сонеджи/Мърфи, която можеше да се провери и изглеждаше съвсем разумна от психологична гледна точка.

Това ми помогна да се съсредоточа, когато пристигнах в затвора. Отведоха ме на шестия етаж при Сонеджи. Той ме чакаше. Имаше вид на немигнал цяла нощ. Беше ред аз да поема инициативата.

Работих върху него цял час, ако не и повече. Притиснах го силно, доста по-силно от всеки друг мой пациент.

— Гари да си намирал в джобовете си квитанции от хотели, ресторанти и магазини, без да си спомняш, че си похарчил тези пари?

— Откъде знаеш? — Очите му блеснаха, като чу въпроса. По лицето му се изписа облекчение. — Хубаво направих, като им казах, че искам ти да бъдеш моят лекуващ лекар. Не искам да виждам повече доктор Уолш. Само знае да ми предписва хлоралхидрат.

— Не съм убеден, че идеята ти е добра. Аз съм психолог, а не психиатър като доктор Уолш. Освен това съм от екипа, който те арестува.

Той поклати глава.

— Знам всичко това. Но ти единствен ме изслушваш, преди да правиш заключения. Знам, че ме мразиш, задето съм отвякъл двете деца и заради другите неща, които се предполага, че съм извършил. Но ти поне ме изслушваш. Уолш само се прави, че ме слуша.

— Трябва да продължиш да се срещаш с доктор Уолш — казах аз.

— Дадено. Вече започвам да схващам как стават работите тук. Само, моля те, не ме оставяй сам в тази адска дупка.

— Няма. Ще бъда с теб оттук нататък. Ще продължим да разговаряме както досега.

Помолих Сонеджи/Мърфи да ми разкаже за детството си.

— Не си спомням кой знае какво. Това необичайно ли е?

Искаше да говори. В моите ръце, на моята преценка бе оставено да реша дали чувам истината или поредица от старателно конструирани лъжи.

— За някои хора е нормално да не си спомнят. Понякога нещата се избистрят, докато говориш за тях, когато ги обличаш в словесна форма.

— Фактите и цифрите са ми известни. Значи така. Дата на раждане — двайсет и четвърти февруари хиляда деветстотин петдесет и седма. Място на раждане Принстън, щата Ню Джърси. И други такива. Макар че понякога ми се струва, че съм *наизустил* тези неща, докато съм растял. Случвало ми се е да не мога да разгранича съня от реалността. Не знам кое какво е. Наистина не знам.

— Опитай се да ми разкажеш първите си спомени.

— Нищо весело няма в тях — отговори той. — Винаги съм страдал от безсъние. Не можех никога да спя повече от час-два наведнъж. Не си спомням някога да не съм се чувствал уморен. И потиснат. Като че ли цял живот съм се опитвал да се измъкна от някаква дупка. Не че искам да ти върша работата, но трябва да призная, че нямам високо мнение за себе си.

Всичко, което знаехме за Гари Сонеджи, обрисуваше напълно противоположна личност: много енергичен, оптимистично настроен, с

изключително високо мнение за себе си.

Гари продължи да ми описва едно ужасно детство, включващо физическо насилие от страна на мащехата, докато е бил още съвсем малък. И сексуално насилие от баща му, като поотраснал. Все повтаряше как се е мъчил да се откъсне от напрежението и конфликтите, които са го заобикаляли. Мащехата му дошла да живее при тях с двете си деца през 1961 година. Гари бил на четири години и вече изпадал в мрачни настроения. После станало още по-лошо. Но колко по-лошо, все още не желаше да ми каже.

Като част от изследванията, направени от доктор Уолш, Сонеджи/Мърфи бе преминал през теста на Вехслер, многофазовия личностен тест на Минесота^[1] и тестовете на Роршах. Областта, в която бе постигнал невероятно високи резултати, беше творческата. Това се проверява чрез довършване на изречения. Беше отбелязал високи резултати и при устните и писмените отговори.

— Какво друго, Гари? Опитай се да се върнеш колкото може по-назад. Мога да ти помогна само ако те опозная по-добре.

— Винаги са ми се губили часове. Време, което не си спомням — продължи той.

Лицето му все повече се стягаше, докато говореше. Вените по врата му се издуха. Пот застича от челото му.

— Наказваха ме, защото не можех да си спомня...

— Кой? Кой те наказваше?

— Най-често мащехата ми.

Това означаваше, че повечето от пораженията са били нанесени, докато е бил съвсем малък. Когато мащехата го е приучвала на послушание.

— Тъмна стая — рече той.

— Какво ставаше там? Каква беше тази стая?

— Тя ме затваряше в нея, долу в мазето. В мазето на нашата къща. Почти всеки ден.

Беше започнал да диша учестено. Минаваше през мъчително изживяване — състояние, което бях наблюдавал многократно при жертви на насилие като деца. Затвори очи. Припомняше си. Виждаше миналото, към което никак не искаше да се връща.

— Какво се случваше в мазето?

— Нищо... нищо не се случваше. Просто непрекъснато ме наказваха. Оставяха ме съвсем сам.

— Колко дълго те държаха долу?

— Не знам... Не мога да си спомня всичко!

Леко отвори очи. Наблюдаваше ме през клепачите.

Не знаех колко още може да издържи. Трябваше да внимавам, да му помагам да се справи с по-тежките моменти от спомените, да му внушавам, че ме боли за него, че може да ми се довери, че го слушам.

— По цял ден ли те оставяха там? Преспивал ли си в мазето?

— А, не. Не. Много по-дълго. Така че повече да не забравям. Да бъда добро момче. Да не съм вече лошо момче.

Погледна ме и млъкна. Усетих, че очаква да чуе нещо от мен.

Опитах се да го похваля, което ми се стори най-подходящо.

— Добре беше, Гари, добро начало. Знаем колко ти е трудно.

Гледах възрастния мъж и си представях малкото момче, заключено в тъмното мазе. Всеки ден. Със седмици, които са му се стрували дори по-дълги. Сетих се за Маги Роуз Дън. Възможно ли е да я държи някъде и тя да е още жива? Трябваше да измъкна от съзнанието му най-мрачните тайни и то много по-бързо, отколкото обикновено се прави при терапия. Катерин Роуз и Томас Дън заслужаваха да узнаят какво се е случило с малкото им момиченце.

Какво стана с Маги Роуз, Гари? Спомняш ли си Маги Роуз?

Рискован момент в нашите сеанси. Ако реши, че не съм вече неговият „приятел“, може да се уплаши и да откаже да се срещаме. Може да се затвори в себе си. Имаше опасност дори от пълен психотичен колапс. Да изпадне в кататонично състояние. Тогава всичко щеше да е загубено.

Трябваше да продължа да хваля Гари за усилията му. Беше важно да очаква посещенията ми с нетърпение.

— Това, което ми разказа досега, е изключително полезно — рекох. — Наистина се справи добре. Впечатлен съм от усилията, които положи, за да си спомниш.

— Алекс — обърна се той към мен, когато се приготвих да тръгна, — заклевам се в Бога, не съм извършил нищо лошо. Моля те, помогни ми.

За този следобед беше предвиден полиграфски тест. Самата мисъл за детектора на лъжата притесняваше Гари, но той се закле, че ще се подложи на него.

Каза, че ако искам, мога да остана и да видя резултатите. Аз много исках.

Операторът беше изключително добър. Специално за този тест от Вашингтон. Щяха да зададат на Гари осемнайсет въпроса, петнайсет от тях бяха „контролни“. Останалите три щяха да определят резултатите от теста.

Срещнах се с доктор Кампбел около четирийсет минути след като Сонеджи/Мърфи беше отведен към полиграфа. Кампбел беше много развълнуван, лицето му пламтеше. Сякаш беше тичал от мястото, където се извършваше тестът. Нещо важно се бе случило.

— Получи възможно най-високия резултат — съобщи ми той. — Издържа го с отличие. Плюс десет. Гари Мърфи може би казва истината.

[1] Клиничен тест за изследване характера на личността. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 49

Гари Мърфи може би казва истината!

На другия ден следобед свиках съвещание в заседателната зала на „Лортън“. Публиката ми се състоеше от следните големи клечки: доктор Кампбел от затвора, федералния прокурор Джеймс Дауд, представител на губернатора на щата Мериленд, двама прокурори от главната прокуратура във Вашингтон, доктор Джеймс Уолш като представител на здравните служби и административните началници на затвора.

Беше истинско мъчение да ги събера заедно. Сега, след като бях успял, не можех да си позволя да ги изпусна. Нямах да имам друга възможност да поискам това, от което се нуждаех.

Почувствах се като на устен изпит в Джонс Хопкинс^[1]. Вършех всичко на високи обороти. Бях убеден, че цялото разследване Сонеджи/Мърфи е поставено на карта — тук в тази зала.

— Искам да се опитам да го подложам на регресивна хипноза. Риск няма, но пък имаме реален шанс за успех — заявих аз пред групата. — Сигурен съм, че Сонеджи/Мърфи е подходящ обект и ще открием нещо, което ще ни бъде от полза. Може би ще разберем какво се е случило с момиченцето. И доста за самия Гари Мърфи.

По случая вече бяха възникнали редица сложни въпроси, свързани с юрисдикцията. Един адвокат ми каза, че казусът е много подходящ за разглеждане при полагане на изпит за адвокатска практика. Тъй като бяха прекосени границите на няколко щата, отвличането и убийството на Майкъл Голдбърг попадеше под федерална юрисдикция и делото щеше да се гледа във федерален съд. Процесът по убийствата в „Макдоналдс“ щеше да се гледа от съда в Уестморленд, щата Делавър. Сонеджи/Мърфи щеше да бъде съден също и във Вашингтон за убийствата, които очевидно бе извършил в Югоизточния квартал.

— Какво се надявате да научите? — попита доктор Кампбел.

Досега ме беше подкрепял и продължаваше да го прави. И той като мен прочете скептицизма по лицата на присъстващите и преди

всичко на Уолш. Можех да разбера защо Гари не харесва Уолш. Видя ми се дребнав, зъл и горд с това.

— Голяма част от онова, което той ни каза досега, предполага наличието на остра дисоциативна реакция. Изглежда е имал кошмарно детство. Бил е подложен на физическо, може би и сексуално насилие. Още тогава вероятно е започнал да раздвоява съзнанието си, за да избегне болката и страха. Не казвам, че има раздвоение на личността, но не е изключено. Прекарал е детство, което би могло да доведе до такава рядка психоза.

Думата взе доктор Кампбел.

— С доктор Крос обсъждахме вероятността Сонеджи/Мърфи да изпада в психогенно бягство^[2]. Това е психотично състояние, свързано както с амнезията, така и с хистерията. Той говори за „изгубени дни“, „изгубени уикенди“, дори за „изгубени седмици“. В такова състояние пациентът може да се събуди на непознато място, без да има представа как се е озовал там или какво е правил през един доста продължителен период от време. В някои случаи пациентът има две отделни личности, често противопоставени една на друга. Може да се получи и при временна лобална епилепсия.

— Абе вие за какви се мислите? Да не сте екип по спасяването му? — скочи от мястото си Уолш. — Лобална епилепсия! Я не ме будалкай, Марион. Колкото повече игрички играете, толкова по-големи са шансовете му да се измъкне от сериозна присъда — предупреди ни той.

— Не си играя — отвърнах аз. — Не е в стила ми.

Тук се обади окръжният прокурор и застана между мен и Уолш. Джеймс Дауд беше сериозен мъж на около четирийсет години. Ако получеше назначение за прокурор в процеса срещу Сонеджи/Мърфи, за нула време щеше да се покрие с известност.

— Не съществува ли вероятност да симулира такова психическо състояние? — попита той. — Да е психопат и нищо повече?

Огледах присъстващите, преди да отговоря на въпросите му. Дауд явно искаше да чуе какво ще кажем, държеше да научи истината. Представителят на губернатора изглеждаше скептичен и неубеден, но и непредубеден. Групата от главната прокуратура засега беше неутрална. А доктор Уолш е достатъчно информиран от мен и Кампбел.

— Това е напълно възможно — отвърнах аз. — И е една от причините, поради която бих искал да опитам с регресивната хипноза. Най-малкото ще видим дали ще продължи да говори същото, без да си противоречи.

— Ако се поддава на хипноза — намеси се Уолш. — И ако можете да разберете със сигурност дали е хипнотизиран.

— Допускам, че е податлив — бързо отговорих аз.

— Аз пък се съмнявам. Откровено казано, съмнявам се и във вас, Крос. Не ме интересува дали обича да разговаря с вас. В психиатрията не е важно да харесваш лекаря си.

— Харесва му това, че го слушам — погледнах аз през масата към Уолш.

Струваше ми голямо усилие да се овладее и да не се нахвърля върху надутото копеле.

— Какви са другите причини, за да искате да хипнотизирате затворника? — обади се представителят на губернатора.

— Честно казано, не знаем достатъчно за действията му през периодите на психогенна амнезия — отговори доктор Кампбел.

— Нито пък той. Същото се отнася за съпругата и семейството му, които многократно съм разпитвал. Освен това не знаем с колко личности си имаме работа — добавих аз. — Другата причина да искам хипнотизиране е... — направих аз пауза, за да възприемат по-добре следващите ми думи, — че искам да го питам за Маги Роуз Дън. Да се опитам да разбере какво е сторил с Маги Роуз.

— Добре, чухме аргументите ви, доктор Крос. Благодарим ви за времето и усилията, които сте вложили — каза накрая Джеймс Дауд. — Ще ви уведоим за нашето решение.

Тази вечер реших аз да взема нещата в ръце.

Позвъних в „Уошингтън Поуст“ на познат репортер, комуто имах доверие. Предложих му да се срещнем в ресторант „Папис Дайнър“ в края на Югоизточния квартал. „Папис“ беше място, където нямаше да ни разпознаят, защото не исках някой да разбере, че сме се срещали. Беше в интерес и на двамата ни.

Лий Ковел беше не дотам млад юпи^[3] и донякъде бих го нарекъл задник, но въпреки това ми харесваше. Не прикриваше чувствата си:

дребнави зависти, озлобление, породено от жалкото състояние на журналистиката, склонност към сантименталничене, крайно консервативни възгледи. Всичко беше на показ, за да може светът да види и да реагира.

Лий се отпусна в столчето до мен на бара. Носеше сив костюм и светлосини мокасини. „Папис“ привлича най-разнородна клиентела: негри, латиноамериканци, корейци, бели от работническата класа, които си изкарват по някакъв начин хляба в Югоизточния квартал. Но такива като Лий нямаше.

— Бия на очи като стърчащ загнойсал палец — оплака се той. — Прекалено съм издокаран за това място.

— Кой ще те види? Боб Удуърд^[4]?

— Много смешно, Алекс. Какво си намислил? Защо не ме потърси, когато историята беше още топла? Преди да спипате това копеле?

— Ще дадеш ли на този тук горещо, много горещо черно кафе? — поръчах на бармана. — Трябва да го събудя. — После се обърнах отново към Лий. — Ще хипнотизирам Сонеджи в затвора. Ще търся Маги Роуз Дън в неговото подсъзнание. Ти ще си единственият, на когото ще предоставя историята. Но срещу една услуга — казах на Лий.

Лий Ковел почти се взриви.

— Дрън-дрън! Разкажи ми всичко, Алекс. Мисля, че ми спести някои подробности.

— Добре. Опитвам се да получа разрешение да хипнотизирам Сонеджи, но се намесиха множество дребни политически игри. Ако намекнеш за историята в „Поуст“, мисля, че ще получа разрешението. Тогава ти единствен ще имаш новината.

Поднесоха му кафето в красива стара чашка, светлокафява с тънка синя ивица под ръба. Лий сръбна от горещата течност, потънал в размисъл. Изглежда му беше забавно, че се опитвам да изманипулирам установения ред във Вашингтон. Допадаше на сантименталната му жилка.

— Ако научиш нещо от Гари Сонеджи, искам да съм вторият, който ще го чуе. След теб, Алекс.

— Тежък пазарлък, но дадено. Нека така се разберем. Помисли, Лий. Каузата си струва. Ще открием Маги Роуз, а да не говорим за твоята кариера.

Оставих Ковел да си довърши кафето и да обмисли материала си. Очевидно точно това беше направил, защото той се появи в сутрешното издание на „Поуст“.

В нашата къща първа става Мама Нана. Всеки божи ден. Няма да се учудя, ако тя е първата, която става в цялата Вселена. Двамата със Сампсън бяхме твърдо убедени в това, когато бяхме десетинагодишни. По онова време тя беше заместник-директор на гимназията „Гарфийлд норт джуниър хай скул“.

Когато и да стана, било то в седем, шест или пет, слизам в кухнята и винаги заварвам лампата да свети, а Нана да закусва или да си приготвя закуската на печката. Повечето сутрини яде едно и също. Варено яйце, гореща английска мекица, намазана с масло, слаб чай с мляко и две лъжички захар.

Обикновено е започнала да приготвя и нашата закуска, като се съобразява с вкусовете ни. Менюто може да включва палачинки, свинска наденица или бекон, пъпеш, в зависимост от сезона, овесена каша с много масло и щедро поръсена със захар, яйца, приготвени по всички известни начини.

От време на време ни прави омлет с желе от грозде — единствената ѝ гозба, която не обичам. Нана го препържва от едната страна и, както много пъти съм ѝ повтарял, яйца с желе е като палачинки с кетчуп. Нана не се съгласява, въпреки че тя самата никога не хапва от тези омлети. Децата обаче умират за тях.

В тази мартенска утрин Нана вече седеше на масата в кухнята. Четеше „Уошингтън Поуст“, който ни го носи един мъж на име Уошингтън — ако щете, вярвайте. Всеки понеделник господин Уошингтън закусва с Нана. Днес беше сряда — важен ден за разследването.

Сцената на закуската ми беше тъй позната, но въпреки това се стъписах, като влязох в кухнята. За сетен път се убедих колко дълбоко бе навлязло отвличането на децата в личния ни живот, в личния живот на цялото ми семейство.

Заглавието в „Уошингтън Поуст“ гласеше:

СОНЕДЖИ/МЪРФИ

ЩЕ БЪДЕ ХИПНОТИЗИРАН

Имаше моя снимка и на Сонеджи/Мърфи. Вече бях чул новината предната вечер. Бях се обадил на Лий Ковел да му дам неговата и само негова история.

Прочетох статията на Лий, докато ядях две огромни сухи сливи. В нея се казваше, че някои неназовани източници били „скептично настроени към мнението на психолозите, които се занимават с похитителя“, че „получените с помощта на медицински средства сведения може да повлияят на съдебния процес“, че „ако се докаже, че Сонеджи/Мърфи е невменяем, той може да получи снизходителна присъда от три години в лечебно заведение“. Очевидно Лий бе разговарял и с други „източници“ след нашата среща.

— Защо тия хора не казват ясно и недвусмислено какво имат предвид — промърмори Нана над чашата чай с препечена филийка.

Явно не си падаше по журналистическия стил на Лий.

— Защо не кажат какво? — попитах аз.

— Очевидното. Някой не иска ти да се намесваш в техния чистичък и изяснен случай. Искат правосъдието да е изпрано с белина. А не непременно истината. Истината в дадения случай никому не е нужна. Просто желаят веднага да се почувстват добре. Искат да се сложи край на болката. Хората има нисък праг на поносимост към болката, особено напоследък. Откакто доктор Спок започна да отглежда децата ни вместо нас.

— Какви ги кроиш над закуската си? Звучиш ми като дъртата детективка от телевизионния сериал „Тя пише за убийства“.

Сипах си малко от нейния чай. Но без захар и мляко. Взех си английска мекица и пяхнах вътре две наденички.

— Нищо не кроя. Действителността се набива на очи като нос на лицето ти, Алекс.

Кимнах. Може би беше права, но не ми се занимаваше това толкова рано сутринта.

— Няма нищо по-хубаво от сухи сливи рано сутрин — казах. — М-м-м, колко вкусно.

— Хм! — намръщи се Мама Нана. — На твое място не бих прекалявала със сливите. И без това има опасност да затънеш в лайна отгук нататък, Алекс. Ако ми позволиш да говоря без увъртане.

— Благодаря ти, Нана. Ценя прямотата ти.

— Пак заповядай. Има за какво да благодариш — за закуската и за един добър съвет: нямай доверие на бял човек.

— Много хубава закуска — казах аз.

— Какво става с новата ти приятелка? — попита ме баба.

Нищо не може да ѝ убегне от погледа.

[1] Джонс Хопкинс (1795–1873) — американски финансист и филантроп. На негово име е наречен университетът „Джонс Хопкинс“ в Балтимор, щата Мериленд, с болница и много силна катедра по медицина, на които завещава 7 милиона долара. — Б.ред. ↑

[2] По време на „бягство“ (фр. *fugue*) пациентът действа напълно рационално, но след като се върне към нормалното си състояние, няма спомен от дадения период от време, нито какво е вършил тогава; временно бягство от действителността. — Б.ред. ↑

[3] С този изкован от медиите термин (*yuppie* или *young urban professional*, буквално млад градски професионалист) наричат през 80-те години образованите млади хора с доходни професии, които до голяма степен определят модния начин на живот в големите градове. — Б.ред. ↑

[4] Удуърд и Бърнстейн са двамата журналисти, разкрили във вестник „Уошингтън Поуст“ аферата Уотъргейт. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 50

Когато слязох от колата си пред затвора, във въздуха се разнасяше пронизително бръмчене. Звукът беше физическо явление. Репортери от вестниците и телевизията бяха наобиколили „Лортън“. Чакаха ме. И Сонеджи/Мърфи ме чакаше. Бяха го преместили в обикновена затворническа килия.

Когато прекосях паркинга под лекия дъждец, от всички страни към мен се насочиха телевизионни камери и микрофони. Бях там, за да хипнотизирам Гари Сонеджи/Мърфи и пресата го знаеше. Днес бях голямата хапка в новините.

— Томас Дън твърди, че се опитвате да вкарате Сонеджи в болница, откъдето ще бъде освободен след две-три години. Вашият коментар, детектив Крос?

— Нямам какво да кажа засега.

Не можех да говоря с никого от репортерите, което не ме правеше техен любимец. Бях се споразумял в това отношение с главната прокуратура, преди да получа най-сетне разрешението.

В днешно време хипнозата често се използва в психиатрията. Психиатри или психолози прибегват нерядко до нея за нуждите на терапията. Аз се надявах да открия при няколкото сеанса какво се е случило с Гари Сонеджи/Мърфи през „изгубените дни“, по време на неговите бягства от реалността. Не знаех дали ще имам бърз резултат и дали изобщо ще имам някакъв резултат.

Щом влязох в килията на Гари, пристъпих към хипнотизираното, което е прост и ясен процес. Помолих го да се отпусне и да затвори очи. После да си поеме дълбоко въздух и да издиша много бавно и равномерно. Да се опита да прочисти главата си от всякаква мисъл. И накрая да започне да брой от сто — отзад напред.

Изглеждаше подходящ обект за хипнотизиране. Не се съпротивляваше и потъна дълбоко в състоянието, податливо на внушение. Доколкото можех да преценя, беше готов. Така или иначе продължих — все едно, че е така. Наблюдавах за някакви признаци, които да говорят за обратното, но не забелязах нищо.

Дишането му видимо се забави. В началото на сеанса беше много по-отпуснат от всеки предишен път. В първите моменти разговаряхме за обикновени, непредизвикващи възбуда неща.

Когато усетих, че напълно се е отпуснал, го попитах за случилото се в „Макдоналдс“, защото той твърдеше, че там е „дошъл на себе си“.

— Спомняш ли си арестуването ти пред „Макдоналдс“ в Уилкинсбърг?

След кратка пауза той каза:

— Да, разбира се.

— Радвам се, че си спомни, защото имам няколко въпроса за обстоятелствата в „Макдоналдс“. Не ми е ясна последователността на събитията. Спомняш ли си дали яде нещо в ресторанта?

Под затворените му клепачи виждах как очите му се въртят. Очевидно си припомняше, преди да отговори. Беше обут в джапанки, левият му крак потропваше бързо.

— Не... не... не си спомням. Дали ядох там? Не помня. Не знам със сигурност дали съм ял.

Поне не отрече, че е бил в „Макдоналдс“.

— Забеляза ли някакви хора в ресторанта? — продължих да питам аз. — Спомняш ли си някой от клиентите? Или някое от момичетата зад щанда, с която да си говорил?

— М-м-м... имаше навалица. В съзнанието ми не изниква конкретен човек. Помня как си помислих, че някои хора се обличат толкова зле, че направо да изпадаш от смях. Можете да го видите по всички търговски центрове, но най-вече на места като „Макдоналдс“.

В съзнанието си той все още беше вътре в ресторанта. Досега ме следваше. Продължавай така, Гари!

— Ходи ли до тоалетната? — Вече знаех, че е ходил, защото повечето от действията му бяха описани в протоколите от ареста.

— Да, ходих.

— Пи ли нещо? Разкажи ми. Вземи ме със себе си в закусвалнята. Все едно, че пак си там.

Той се усмихна.

— Моля те, без това снизходително отношение.

Беше наклонил малко особено главата си. После взе да се смее. Особен смях, по-гърлен от обикновено. Странен, но не особено

тревожещ. Започна да говори по-бързо, много отривисто. Кракът му засили темпото на потропването.

— Не си достатъчно умен, за да го направиш — каза той.

Промяната в гласа му ме изненада.

— Да направя какво? Какво имаш предвид, Гари? Не те разбирам.

— Да се опиташ да го подмамиш в капана. Това имам предвид. Може да си умен, но не чак толкова.

— Кого се опитвам да подмамя?

— Сонеджи, разбира се. И той е тук в „Макдоналдс“. Прави се, че си взима кафе, но всъщност е дяволски ядосан. На път е да експлодира. Изпитва необходимост да му обърнат внимание.

Изправих се в стола си. Не очаквах това.

— Защо е ядосан? Ти знаеш ли защо?

— Яд го е, защото те извадиха късмет. Ето защо.

— Кой е извадил късмет?

— Полицията. Вбесен е, защото разни тъпанари оплескаха всичко, провалиха великия му план.

— Бих искал да поговоря с него за това — казах аз.

Опипвах се да бъда безпристрастен като него.

— Не! Не сте от една партия. Няма да разбереш нищо от това, което ти казва. Не си намерил ключа към Сонеджи.

— Той все още ли е ядосан? В момента ядосан ли е? Задето е в затвора. Как възприема Сонеджи факта, че е тук в килията?

— Той казва: еби си майката. **Еби си майката!**

Хвърли се към мен. Сграбчи ризата и връзката, реверите на спортното ми сако.

Беше силен физически. Аз също. Оставих го да ме държи така, но и аз го сграбчих. Държахме се в мощна мечешка прегръдка. Главите ни се доближиха и се удариха. Можех да се освободя, но не се опитах. Всъщност не ми причиняваше болка. Повече приличаше на заплаха, на поставяне на граница помежду ни.

Кампбел и охраната се зададоха тичешком откъм дъното на коридора. Сонеджи/Мърфи ме пусна и започна да се блъска във вратата на килията. В ъгъла на устата му потече слюнка. Започна да крещи, да псува колкото му глас държи.

Пазачите го събориха на пода. Трудно го усмириха. Сонеджи беше много по-силен, отколкото предполагаше стройното му тяло. Вече го знаех от опит. Влезе медицинска сестра (от мъжки пол) и му инжектира „Ативан“. След няколко минути той спеше вече на пода на килията. Пазачите го вдигнаха и го поставиха на леглото. Сложиха му усмирителна риза. Изчаках да заключат килията.

Кой беше вътре?

Гари Сонеджи?

Гари Мърфи?

Или и двамата?

ГЛАВА 51

Същата вечер Питман ми се обади вкъщи. Не си въобразявах, че иска да ме поздрави за работа ми със Сонеджи/Мърфи. Излязох прав. Шефът нареди да се отбия в кабинета му сутринта.

— Какво се е случило? — попитах аз.

Не пожела да каже по телефона. Сигурно не искаше да провали изненадата.

На сутринта се избърснах гладко и специално за случая си сложих дългото палто от лицева кожа. Посвирих малко „Лейди Дей“ на верандата, преди да изляза. *Мисли за мрака и светлината. Бъди мрак и светлина.* Продължих с „Мъжът, когото обичам“, „Доколкото ни е известно“, „Това трябва да е животът“. После тръгнах на среща с Фюрера.

Когато пристигнах, около кабинета му цареше прекалено голямо оживление за осем без петнайсет сутринта. Дори заместникът му имаше вид на зает с нещо.

Старият Фред Кук е провалил се детектив от отдела за борба с проституцията и наркотиците. Сега се подвизава като чиновник. Прилича на старите бейзболисти, които сега ги изтъпанчват сегизтогиз по стадионите в мачове на ветерани. Дребна подла душица, но изключително добре умее да лавира в политическите игри. Да се опиташ да предадеш нещо чрез него или да му изкопчиш сведение е все едно да общуваш с восъчна кукла.

— Шефът те чака — съобщи ми той и изопна тънките си устни в усмивка. Фред Кук умира от кеф, че научава всичко преди нас, останалите. Дори когато нищо не знае, той пак се държи сякаш единствен разполага със сведения.

— Какво става тук тази сутрин, Фред? — веднага го попитах аз. — Можеш да ми кажеш.

Видях всезнаещите пламъчета в очите му.

— Защо просто не влезеш и сам не разбереш? Сигурен съм, че шефът ще ти обясни намеренията си.

— Гордея се с теб, Фред. Човек може да ти довери всяка своя тайна. Знаеш ли, трябва да си в Съвета по национална сигурност.

Влязох, очаквайки най-лошото. Но малко подцених началника на детективите.

В кабинета заедно с Питман беше и кметът Карл Мънроу. Също и началникът на униформените полицаи от нашия участък Кристофър Клаузър и, то се знае, Джон Сампсън. По всичко личеше, че в светая светих на Фюрера се провежда едно от тъй популярните във Вашингтон сутрешни мероприятия — работна закуска.

— Всичко е наред — обади се тихичко Сампсън.

В пълен контраст с думите си той приличаше на едро животно, уловено в един от онези капани с двойни челюсти и пружина. Имах чувството, че с удоволствие би си прегризал крака, за да се измъкне от стаята.

— Наред е, разбира се — усмихна се добродушно Карл Мънроу, когато видя изражението на лицето ми. — Имам добра новина и за двама ви. Много добра новина. Да я кажа ли? Да, мисля да го направя... Днес вие със Сампсън получавате повишение. Точно тук. Да поздравим нашия нов старши детектив и новия шеф на отдел.

И те одобрително изръкопляскаха, Сампсън и аз се спогледахме стреснато. Какво, по дяволите, ставаше?

Ако знаех, щях да доведа Нана и децата. Приличаше на едно от онези тържества, на които президентът раздава медали и благодари на вдовиците от войната. Само дете в този случай и мъртъвците бяха поканени на церемонията. В очите на Питман ние със Сампсън бяхме мъртъвци.

— Може би ще пожелаете да ни обясните какво става? — усмихнах се аз съучастнически на Мънроу. — Нали разбирате, какъв е подтекстът?

Карл Мънроу ни пусна една от ослепителните си усмивки. Беше така топла, така лична, така „искрена“.

— Помолиха ме да дойда тук — започна той, — защото ти и детектив Сампсън получавате повишение. Това е всичко. С удоволствие дойдох, Алекс — додаде той с комична гримаса, — в осем без петнайсет сутринта.

Всъщност, понякога е трудно да не харесаш Карл. Напълно съзнава кой е и какъв е станал като политик. Напомня ми на

проститутките от 14-та улица, които ще ти кажат един-два солени вица, докато ги арестуващ за нарушаване на закона.

— Има един-два въпроса за обсъждане — каза Питман, но после отклони идеята да вмъкне нещо съществено в церемониалния разговор. — Но те могат да почакаат. Първо да прием кафе със сладки.

— А според мен трябва да ги обсъдим сега — казах аз и прехвърлих поглед върху Мънроу. — Сложи всичко на масата до сладките.

— Защо не забавиш малко темпото? — поклати глава кметът.

— Май няма да мога да се кандидатирам за изборна длъжност — казах аз. — Не ставам за политик.

Мънроу сви рамене, но продължи да се усмихва.

— Знам ли, Алекс. Понякога човек натрупва опит и се променя към по-добро. Разбира какво може и какво не може. Разбира се, много по-приятно е да си контра на всичко. Но невинаги води до по-добро.

— За това ли става дума? За по-доброто? Това ли е темата на сутрешната ни закуска? — попита Сампсън.

— Май че да. Да, така е — кимна Мънроу и захапа една сладка.

Питман си сипа кафе в чашка от скъп порцелан, която изглеждаше малка и крехка в ръката му. Сетих се за миниатюрните сандвичи с кресон. Храната на богатите.

— По случая с отвличането настъпваме по мазола ФБР, Правосъдието и Службата за охрана. За никого не е добре. Решихме да се оттеглим напълно и отново да ви извадим от Екипа — най-последно каза Питман.

Опала! Камъчето бе изплюто. Истината излезе наяве по време на нашата малка работна закуска.

Изведнъж всички заговорихме едновременно. Поне двама крещяха. Страхотно парти.

— Това са дивотии! — заяви Сампсън в лицето на кмета. — И вие го знаете. Знаете го, нали?

— Започнах сеанси със Сонеджи/Мърфи — обърнах се към всички присъстващи. — Вчера го хипнотизирах. За Бога, недейте. Не постъпвайте така. Не сега.

— Знаем какво си постигнал с Гари Сонеджи. Трябваше обаче да вземем решение и ние го направихме.

— Искаш ли истината, Алекс? — Изведнъж гласът на Карл Мънроу проехтя в стаята. — Искаш ли да чуеш истината?

— Винаги — погледнах го аз.

Мънроу се втренчи в очите ми.

— На много хора от Вашингтон се оказва натиск от страна на Главния прокурор. Смятам, че най-много след месец и половина ще започне шумен процес. Влакът вече потегли, Алекс, и ти не си на него. Нито пък аз. Работата стана прекалено голяма и за двама ни. Сонеджи/Мърфи е на...

— Прокурорът и Министерството на правосъдието решиха да прекратят сеансите ти със Сонеджи/Мърфи. Към него официално е назначен екип от психиатри. Това е положението отгук нататък. Така ще бъде. Случаят отива на друго ниво и не се нуждаят от нашите услуги.

Двамата със Сампсън напуснахме тържеството в наша чест. Вече не се нуждаеха от нас.

ГЛАВА 52

През следващата седмица се прибирах у дома в човешки часове, между шест и шест и половина. Край на осемдесет до сточасовата работна седмица. Деймън и Джанел щяха да са по-щастливи само ако ме бяха уволнили от работа.

Взехме под наем видеокасети с филми на Уолт Дисни и костенурките нинджа. Слушахме трите компактни диска „Завещанието на Били Холидей: 1933-1958“. Заспихахме заедно на дивана. И какви ли не други забавни неща.

Един следобед посетихме с децата гроба на Мария. Нито Джани, нито Деймън се бяха оправили изцяло след смъртта на майка си. На излизане от гробището се спрях при един друг гроб — последната обител на Мустаф Сандърс. Продължавах да виждам тъжните му очи, вперени в мен. Те ме питаха защо? Още нямам отговор, Мустаф. Но не съм готов да се предам.

Една събота към края на лятото двамата със Сампсън направихме едно дълго пътуване до Принстън, Ню Джърси. Маги Роуз Дън все още не беше открита. Нито откупът от десет милиона. Проверяхахме отново всичко на своя глава. Разговаряхме с някои от съседите на Мърфи. Цялото семейство беше загинало в пожара, но никой не заподозрял Гари. Бил образцов ученик за всеки, който го познавал в Принстън. Завършил четвърти по успех, въпреки че никога не правел впечатление на амбициозен и много ученолюбив. Нито пък се забърквал в неприятности, или поне съседите му не знаеха нищо такова. Младежът, описан от тях, приличаше на Гари Мърфи, с когото бях общувал в затвора „Лортън“.

Всички бяха единомдушни с изключение на един негов приятел от ученическите години, когото открихме с известна трудност. Този му приятел, Саймън Конклин, сега работеше в един от местните магазини за плодове и зеленчуци. Живееше сам на около петнайсет мили извън Принстън. Причината да го потърсим беше, че Миси Мърфи го бе споменала пред мен. От ФБР го бяха разпитвали, но усилията им не бяха възнаградени.

В началото Саймън Конклин отказа да разговаря с нас. Не искаше да има работа с повече ченгета. Склони чак когато го заплашихме, че ще го призовем във Вашингтон.

— Гари заблуждаваше всички около себе си — започна той.

Бяхме седнали в разхвърляната дневна на малката му къща. Беше висок занемарен мъж. Изглеждаше орфан и дрехите му бяха ужасно зле комбинирани. Но умен. Беше завършил с награда за висок успех също като приятеля си Гари Мърфи.

— Гари казваше, че великите мъже винаги заблуждават хората около себе си. Велики с главна буква, нали разбирате?

— В какъв смисъл „велики“? — попитах го аз.

Стори ми се, че бих могъл да го накарам да говори, ако лаская егото му. От Конклин бих могъл да науча всичко, което ми трябва.

— В смисъл, както казваше той, че са деветдесет и девет процента пълноценни — довери ми той. — Каймакът. Най-добрите от най-добрите. Световните асове.

— Най-добър от кои? — попита Сампсън.

Веднага усетих, че Саймън Конклин не му допада. Дори тъмните му очила излъчваха неприязън. Но до момента се правеше на добър слушател.

— Най-добрият от истинските психари — отговори Конклин и се усмихна самодоволно. — От онези, които никога няма да ги хванат. Тези, които са прекалено умни, за да ги пипнат. Гледат отвисоко на всички останали. Не знаят жал, не знаят милост. И контролират изцяло собствените си съдби.

— А Гари Мърфи беше един от тях, така ли? — попитах аз.

Вече знаех, че му се иска да говори. За Гари и за себе си. Усещах как Конклин също се има за деветдесет и девет процента пълноценен.

— Не. Поне според Гари — поклати той глава със същата полуусмивка, която ме смущаваше. — Гари се имаше за много по-умен от деветдесет и девет процента. Винаги е смятал, че е уникален. Уникум. Наричаше себе си „природен феномен“.

Саймън Конклин ни разказа, че двамата с Гари живеели на един и същи междуселищен път на десетина километра от града. Заедно вземали училищния автобус. Били приятели от девет или десетгодишна възраст. Пътят бе същият, който водеше към извънградската фермерска къща на Линдбърг в Хоупуел.

Конклин също така каза, че Гари отмъстил на семейството си чрез пожара. Знаеше всичко за страданията на Гари като дете. Не можел да го докаже, но бил сигурен, че Гари е драснал клечката.

— Ще ви кажа как точно разбрах за плана му. Каза ми го, когато бяхме на дванайсет години. Обясни ми, че ще се справи с тях в чест на двайсет и първият си рожден ден. Ще го направи така, че да се случи, докато той е на училище. Никога няма да го заподозрат. И го направи, нали? Чака цели девет дълги години. Беше си изготвил деветгодишен план.

Този ден разговаряхме със Саймън Конклин три часа, а на следващия — пет. Разказа ни много тъжни и мъчителни истории. За това как Гари са го затваряли в мазето на къщата по цели дни, а понякога и седмици. За маниакалните планове на Гари — десетгодишни, петнайсетгодишни, доживотни. За тайната война на Гари срещу малките животни. Особено красивите птички, долетели в градината на мащехата му. Как откъсвал първо едното краче на червеношийката, после крилото, после другото краче и така докато птицата умре. Мечтите му да се види сред деветдесет и деветте процента, на самия връх. И накрая за способността на Гари да се превъплъщава и да играе различни роли.

Искаше ми се да бях знаел всичко това, когато се срещам с Гари Мърфи в затвора. Да го поразпитам за любимите му занимания в околностите на Принстън. Да си поговорим за приятеля му Саймън Конклин.

За съжаление бях отстранен от случая. Делото по отвличането бе вече много далеч от нас със Сампсън и Саймън Конклин.

Съобщих на ФБР всичко, което бях научил. Написах доклад за Саймън Конклин от дванайсет страници. Никой не му обърна внимание. Написах втори доклад и изпратих копия до всички от първоначалния екип. В него включих и това, което Саймън Конклин бе споделил с нас за приятеля си Гари Мърфи: „Гари винаги е казвал, че ще извърши големи дела.“

Нищо не се случи. ФБР не разпита отново Саймън Конклин. Не им трябваша повече улики. Искаха разследването по отвличането на Маги Роуз Дън да приключи.

ГЛАВА 53

В края на септември двамата с Джези Фланаган заминахме за островите. Избягахме за четири дни — един дълъг уикенд. Само двамата. Идеята беше на Джези. Много я одобрих. Отдых и почивка. Бяхме любопитни. Изпълнени с предчувствия. Развълнувани от това, че ще бъдем непрекъснато заедно. Може би нямаше да можем да се изтърпим толкова дълго. Трябваше да го разберем.

На главната улица на Върджин Корда почти никой не се обърна да ни гледа. Беше приятно и различно от Вашингтон, където хората обикновено ни зяпаха.

Наехме екипи и взехме уроци по подводно плуване от седемнайсетгодишно чернокожо момиче. Яздихме коне по петкилометровия плаж. С един Рейндж Роувър навлязохме в джунглата и се изгубихме там за половин ден. Най-незабравимото преживяване беше, когато попаднахме на едно невероятно място, което нарекохме Личния остров на Джези и Алекс в рая. От хотела ни го намериха. Закараха ни с корабче и ни оставиха сами.

— Това е най-страхотното място, което съм виждала през живота си — заяви Джези. — Погледни водата и пясъка. Надвисналите скали и рифовете отсреща.

— Е, не е Пета улица, но става — усмигнах се аз и се огледах наоколо. Направих няколко „колела“ до ръба на водата.

По-голямата част от брега на личния ни остров бе покрита с бял пясък, който хрупаше като захар под краката ни. Отвъд брега започваше най-пищната зелена джунгла, която някога бяхме виждали. Бе изпъстрена с бели рози и тропически храсти. Синьо-зеленото море бе прозрачно като изворна вода.

От кухнята на хотела ни бяха приготвили кошница с храна. Превъзходни вина, екзотични сирена, омар, месо от раци и различни салати. Докъдето ни стигаше погледът, не се виждаше жив човек. Направихме най-естественото нещо. Свалихме си дрехите. Никакъв срам. Никакви табути. Нали бяхме сами в рая?

Взех да се смея с пълен глас, докато лягах на плажа до Джези. Нещо, което не бях правил от много, много дълго време — да се смея, да бъда в хармония със заобикалящия ме свят. Да чувствам. Бях безумно благодарен, че мога отново да чувствам. Три и половина години бяха дълъг период за траур.

— Имаш ли представа всъщност колко си красива? — попитах я аз, докато лежахме заедно.

— Не знам дали си забелязал, но в чантичката си нося пудриера с малко огледалце — погледна ме тя в очите, като търсеше нещо в тях, което аз никога нямаше да видя. — Всъщност, откакто постъпих в Службата за охрана, все се опитвам да избягвам въпроса с личната си привлекателност. Ето колко са шибани нещата в мъжкарския свят на Вашингтон — намигна ми Джези. — Не бъди толкова сериозен, Алекс. Ти самият си много забавен. Обзалагам се обаче, че само децата ти познават тази твоя страна. Деймън и Джани добре те познават. Буга-буга — погъделичка ме тя.

— Не сменяй темата. Говорехме за теб.

— Ти говореше. Понякога ми се иска да бъда красива, но през по-голямата част от времето искам да съм невзрачна. Да си лягам с големи розови ролки на главата и да гледам стари филми.

— Ти беше красива през целия уикенд. Без розови ролки. С панделки и свежи цветя в косата си. С бански костюм без презрамки. И без бански костюм.

— Сега искам да съм красива. Във Вашингтон е друго. Красотата ми създава само още един допълнителен проблем. Представи си, че отивам при шефа си. От месеци съм работила върху важен доклад. А първото, което ми казва, е: „Изглеждаш страхотно в рокля, маце.“ Веднага ти иде да му отговориш: „Еби си майката, задник такъв!“

Протегнах се и улових ръцете ѝ.

— Благодаря ти, че изглеждаш така. Толкова красива.

— Само заради теб — усмихна се тя. — Но искам да направя и нещо друго за теб. Искам и ти да направиш нещо за мен.

И го направихме. Един на друг.

Засега не си бяхме омръзнали. Напротив, тук в рая ставаше точно обратното.

Същата вечер в града седяхме в един бар на открито. Наблюдавахме как безгрижният островен народ минава покрай нас и се питахме защо ли не зарежем всичко и не станем част от този свят. Ядохме скариди и стриди и разговаряхме два часа. Бяхме се отпуснали, особено Джези.

— Много съм амбициозна, Алекс — заяви тя. — Нямам предвид само случая с отвличането. Пъхам си носа във всичко, участвам в преследването на всеки престъпник. Такава съм, откакто се помня. Заловя ли се с нещо, не го пускам до края.

Не казах нищо. Искях да я слушам и да науча всичко за нея.

— Седя тук с бира в ръка — вдигна чашата си тя. — А родителите ми бяха алкохолици, и двамата. Бяха дисфункционални, преди това да стане модерно. Никой извън дома ни не знаеше, докъде бяха стигнали нещата. Постоянни крясъци и скандали. Обикновено баща ми губеше съзнание. Заспиваше в „неговия си стол“. Майка ми стоеше будна на масата в столовата почти през цялата нощ. Обичаше своя „Джеймсънс“. Казваше: „Донеси ми от моя «Джеймсънс», малка Джези.“ Бях малката им сервитьорка. По този начин печелех дневните си пари до единайсетгодишна възраст.

Джези спря да разказва и се вгледа в очите ми. Никога не съм я виждал толкова уязвима и несигурна в себе си. Обикновено излъчваше безкрайна самоувереност. Такава беше и репутацията ѝ в Службата за охрана.

— Искаш ли да тръгваме? Да престана да те занимавам със себе си?

— Не, Джези — поклатих аз глава. — Искам да чуя всичко, да знам всичко за теб.

— Все още ли сме във ваканция?

— Да, и наистина ми е приятно да те слушам. Просто ми разказвай. Довери ми се. Ако ми доскучае, ще стана и ще те зарежа да платиш сметката в бара.

Тя се усмихна и продължи.

— Обичах родителите си посвоему. Мисля, че и те ме обичаха. Тяхната „малка Джези“. Веднъж ти споменах, че не искам да се проваля като родителите си.

— Май беше посмекчила положението — усмихнах се аз.

— Да. Както и да е, когато постъпих в Службата, работех до късно през нощта, и в събота, и в неделя. Поставях си непосилни цели — началник-отдел до двайсет и осем годишна възраст — и се справих предсрочно с всяка набелязана задача. За това се получи така и с мъжа ми. Поставих работата си над семейството. Искаш ли знаеш защо започнах да карам мотоциклет?

— Да. А също и защо ме накара да се возя.

— Ами защото не умеех да спра да работя. Не се научих да изключвам, когато се прибирах вечер вкъщи. Докато не си купих мотора. Когато караш със сто и деветдесет, трябва да се съсредоточиш върху пътя. Всичко друго минава на заден план. Мотоциклетът ме откъсна от работата.

— По същата причина аз пък свиря на пиано. Съжалявам за родителите ти, Джези.

— Радвам се, че най-после ти казах за тях. На никого не съм го казвала. Никой не знае цялата истина.

Прегърнахме се в бара на малкия остров. Никога не бях я чувствал толкова близка. Сладката малка Джези. От всичките дни, прекарани с нея, никога нямаше да забравя тази вечер. Нашето посещение в рая.

Изведнъж, и някак прекалено бързо, нашата „работна“ ваканция приключи.

Намерихме се на борда на самолета на „Американ еърлайнс“ на път за Вашингтон. Обратно към мрачното дъждовно време според прогнозите. Обратно на работа.

Бяхме малко резервирани един към друг по време на полета. Започвахме да говорим едновременно, а после си играехме на възпитание с „ти кажи пръв“. За първи път, откак бяхме тръгнали за островите, заговорихме за работа. Отвратителният служебен разговор.

— Мислиш ли, че наистина страда от раздвоение на личността, Алекс? Знае ли какво се е случило с Маги Роуз? Сонеджи знае, но дали Мърфи знае?

— На някакво ниво — да. Стана страшен, когато заговори за Сонеджи. Независимо дали Сонеджи е отделна личност или

истинското му „аз“, той е страшен. Сонеджи знае какво се е случило с Маги Роуз.

— Много жалко, че никога няма да научим. Поне засега така изглежда.

— Да. Защото мисля, че щях да го измъкна от него. Трябваше ми само време.

Националното летище във Вашингтон представляваше природно бедствие, което стотици хиляди от нас трябва да преживеят. Колите едва се влачеха. Опашката за таксите стигаше почти до терминала. Всички изглеждаха мокри до кости.

И двамата с Джези нямахме дъждобрани, та също подгизнахме. Животът изведнъж стана потискащ и прекалено реален. Замрялото на мъртва точка разследване беше тук, във Вашингтон. Наближаваше процесът. Вероятно на бюрото ме чакаше съобщение от Питман.

— Дай да се върнем обратно. Да обърнем гръб и да се върнем — предложи Джези, взе ръката ми и ме придърпа към себе си пред стъклените врати на ежечасната „совалка“ до Ню Йорк.

Усетих топлината и познатото ухание на тялото ѝ. Все още усещах слабата миризма на какаово масло и алое.

Хората се обръщаха и ни гледаха. Зяпаха ни. Осъждаха ни. Почти всеки човек, който минаваше покрай нас, ни заглеждаше.

— Да се махаме оттук — казах аз.

ГЛАВА 54

Бум! В два и трийсет следобед във вторник (бях се върнал в единайсет) по телефона ми се обади Сампсън. Искаше да се срещнем в къщата на Сандърс. Според него имало нова връзка между отвличането и убийствата в квартала. Беше превъзбуден от новината. Тежката работа по една от първоначалните ни следи сега се отплащаше.

От няколко месеца не бях стъпвал в дома на Сандърс, но всичко ми беше до болка познато. Прозорците бяха тъмни, затворени с капаци от външната страна. Зачудих се дали някога къщата ще бъде продадена или наета отново.

Седях в колата си на алеята пред дома на Сандърс и препрочетох първите доклади на детективите във връзка с убийствата. Нямаше нищо, което вече да не знам и което да не бях прегледал поне десет пъти.

Загледах се в къщата. Жълтеникавите капаци на прозорците бяха затворени, така че не виждах нищо вътре. Къде беше Сампсън и защо искаше да дойда тук?

Точно в три часа той се появи зад мен. Слезе от очукания си нисан и седна до мен.

— Сега си наистина като шоколадче. Толкова си сладък, че ми иде да те схрускам.

— А ти си все така голям и грозен. Нищо не се е променило. Какво става тук?

— Полицейска работа от висша класа — каза Сампсън и запали цигара. — Между другото, ти излезе прав, като настоя да продължим по тази линия.

Навън вятърът виеше, натежал от дъжд. Над Кентъки и Охайо бяха преминали торнада. През уикенда, докато ни е нямало, времето било отвратително.

— Плува ли, гмурка ли се, вози ли се на яхта, игра ли тенис по бели дрешки? — попита Сампсън.

— Нямах време за такива неща. Отдадохме се на духовни занимания, но ти не ги разбираш тези работи.

— Божичко, божке! — Сампсън заговори като чернокожо гадже и добре го докарваше. — Що си не побъбрим, сестро?

— Ще влизаме ли вътре? — попитах аз.

От няколко минути отделни сцени от миналото проблясваха в главата ми. Нито една не беше приятна. Спомних си лицето на четиринайсетгодишното момиче и на тригодишния Мустаф. Спомних си колко красиви деца са били. Спомних си как никой не го беше грижа за тяхната смърт тук в Югоизточния квартал.

— Всъщност, дойдохме да поговорим със съседите им — обясни най-сетне Сампсън. — Хайде на работа. Нещо се е случило тук, което още не мога да проумея. Важно е, Алекс. Имам нужда от твоята глава.

Отидохме да се срещнем със съседите, семейство Серизиър. Оказа се наистина важно. Веднага прикова вниманието ми.

Вече знаех, че Нина Серизиър и Сюзет Сандърс са били близки приятелки още от деца. Семействата живеели врата до врата от 1979 година. Нина и родителите ѝ още не бяха на себе си след убийствата. Ако можеха да си го позволят, щяха да се преместят.

Посрещна ни госпожа Серизиър и извика на дъщеря си да слезе. Седнахме около масата в кухнята. На стената имаше снимка на усмихнатия Меджик Джонсън. Въздухът бе изпълнен с мирис на цигари и прегорял бекон.

Нина Серизиър беше много спокойна и сдържана, когато най-сетне се появи в кухнята. Беше грозновато момиче на около петнайсет-шестнайсет години. Усещах, че никак не ѝ се иска да е тук.

— Миналата седмица — започна Сампсън в моя чест, — Нина отишла при учителя си и му каза, че вероятно е видяла убицеца няколко нощи преди убийствата. Страхувала се да говори за това.

— Разбирам — обадох се аз.

Почти е невъзможно да се намерят очевидци, които да се разприказват пред полицията в Кондън или Лангли, или кой да е район на Вашингтон, населен с чернокожи.

— Четох, че са го хванали — каза Нина някак небрежно. Красиви ръждивокафяви очи се впериха в мен от грозноватото лице. — И вече не ме е толкова страх. Ама още си се страхувам.

— Как го позна? — попитах я аз.

— Видях го по телевизията. Той е извършил и онова голямо отвличане. Показвах го непрекъснато.

— Разпознала е Гари Мърфи — обърнах се аз към Сампсън.

Това означаваше, че момичето го е видяло, без да е бил дегизиран като учител.

— Сигурна ли си, че е същият човек от телевизията? — попита я Сампсън.

— Да. Той наблюдаваше къщата на приятелката ми Сюзет. Стори ми се много странно. Наоколо не се мяркат много бели.

— Кога го видя — през деня или през нощта? — продължих аз с въпросите.

— През нощта. Но го познах. Лампата на верандата им свети много силно. Госпожа Сандърс се страхуваше от всеки и от всичко. Припадеше от страх, дори ако ѝ кажеш „Бум!“. Често се шегувахме за това със Сюзет.

— Значи той е бил тук — обърнах се аз към Сампсън.

Той кимна и погледна към Нина. Нацупените ѝ устни бяха оформили буквичката „о“. Ръцете ѝ постоянно въртяха сплетената ѝ коса.

— Ще кажеш ли на детектив Крос какво друго си видяла? — попита той.

— С него имаше още един бял — каза Нина. — Един мъж го чакаше в колата, докато той разглеждаше къщата на Сюзет. Другият бял беше тук през цялото време. Бяха двама мъже.

Сампсън обърна стола си към мен.

— Разбързали са се да го вкарат в съдебната зала — каза. — Изобщо нямат понятие какво всъщност се е случило. Така или иначе ще приключат със случая. Ще го погребат. А може би ние държим отговора, Алекс.

— Засега единствено ние знаем някои от отговорите.

Напуснахме къщата на семейство Серизиър и се отправихме към центъра на града, всеки с колата си. В съзнанието си прехвърлях трескаво всичко, което знаехме до момента. От хилядите хипотези подбрах пет или шест. Полицейска работа. На час по лъжичка.

Замислих се за Бруно Хауптман и отвличането на бебето Линдбърг. След като е бил заловен, вероятно жертва на подхвърлени

улики, той също е бил набързо осъден. Признат за виновен, вероятно несправедливо.

Гари Сонеджи/Мърфи знаеше всичко за този случай. Дали това не беше част от сложните му планове игри? Някой десет или дванайсетгодишен план? Кой е бил другият бял мъж? Пилотът от Флорида? Или някой като Саймън Конклин, приятеля на Гари от Принстън?

Възможно ли е от самото начало да е имал съучастник?

По-късно вечерта се срещнах с Джези. Тя настоя да изляза от работа в осем. От месец имаше билети за баскетболен мач на Джорджтаунския отбор, който ужасно ми се искаше да гледам. На път за там направихме нещо, което рядко ни се случваше — говорихме само за работа. Пуснах ѝ последната бомба — версията за съучастник.

— Вече нищо не мога да проумея — заяви тя, след като изслуша разказа ми за Нина Серизиър.

И тя като мен беше много ангажирана с отвличането. Поддържана, но усещах, че е ангажирана.

— Питай господин Всезнайко. На мен всичко ми е ясно — казах аз.

— Добре тогава. Това момиче е било близка приятелка на Сюзет Сандърс, нали така? Близка на семейството. И въпреки това си е държала през цялото време устата затворена. Само защото отношението към полицията в този квартал е толкова лошо, затова ли? Направо ти казвам, че не го вярвам. А сега изведнъж проговаря.

— Аз пък го вярвам. Вашингтонската полиция е като отрова за повечето хора от квартала. Но аз живея там, те ме познават и що-годе ме приемат.

— Все пак ми се вижда много странно, Алекс. Просто не е за вярване. Момичетата са били приятелки.

— Разбира се, че е странно. По-вероятно е Организацията за освобождение на Палестина да разговаря с Израелската армия, отколкото хората от Югоизточния квартал да кажат нещо на полицията.

— И сега какво мислиш за предполагаемите разкрития на това момиче? На какво мнение си за този... съучастник?

— Още не го възприемам — признах си аз. — Но, от друга страна, се връзва с всичко до момента. Вярвам, че момичето е видяло някого. Въпросът е — кого?

— Аз пък, откровено ще ти кажа, Алекс, че ми прилича на пращане за зелен хайвер.

Малко преди осем пристигнахме в спортния център на Ландроувър в щата Мериленд. Отборът на Джорджтаун играеше със „Сейнт Джоунс“ от Ню Йорк. Билетите на Джези бяха за най-хубавите места, което доказваше, че познава всички в този град. Много по-лесно е да попаднеш на бала по случай встъпването в длъжност на президента, отколкото на някоя от големите баскетболни срещи на Източната конференция.

Държахме се за ръце, докато вървахме през паркинга към спортния център. Обичам да гледам отбора на Джорджтаун и се възхищавам от треньора им, един чернокож на име Джон Томпсън. Двамата със Сампсън сколасваме да видим два-три мача на сезон.

— Не мога да повярвам, че ще гледам „Звяра на Изтока“ — заговори Джези на баскетболен жаргон и ми намигна, докато се приближавахме към залата.

— Срещу „Хояс“ — добавих аз.

— „Хояс“ е „Звяра на Изтока“ — наду тя балонче от дъвката си и ми направи физиономия. — Не се опитвай да ме вържеш.

— Има ли нещо, което да не знаеш? — засмях се аз.

Тя също. Трудно намирах нещо, за което да не е чела или да не знае.

— Как е прякорът на „Сейнт Джоунс“? — попитах.

— „Червенокожите“. Крис Мълин е оттам. Наричат ги също и „Джонис“. Сега Крис Мълин играе с професионалистите в „Голдън Стейт“. Наричат ги и „Бойците“.

И двамата млъкнахме едновременно. Каквото и да се канех да кажа заседна на гърлото ми.

— Ей! Ей... чернообке! — провикна се някой на паркинга. — Кажете здрасти, сол и пипер.

Джези ме стисна здраво с ръка.

— Алекс! Спокойно — каза тя.

— Напълно съм спокоен — отговорих аз.

— Зарежи ги. Просто влез в залата с мен. Те са задници. Не заслужават да им обръщаш внимание.

Освободих се от ръката ѝ. Тръгнах към тримата мъже, застанали от задната страна на сребрист със синьо джип. Не бяха студенти от Джорджтаун, нито пък привърженици на „Сейнт Джоуис“. Носеха канадки и бейзболни шапки с надписи. Бяха свободни, бели и пълнолетни. Достатъчно големи, за да знаят как да се държат.

— Кой го каза? — попитах аз.

Чувствах тялото си вдървено и безчувствено.

— Кой каза „черноебка“? Това трябва ли да е смешно? Да не би да не съм разбрал шегата?

Един от тях пристъпи напред да приеме поздравленията. На главата си имаше шапка с емблема на вашингтонския бейзболен отбор „Редскинс“.

— Теб кво те засяга? Да не искаш да се биеш сам срещу трима, Меджик? Щото натам вървят работите.

— Знам, че не е честно аз срещу вас тримата — отвърнах аз. — Защо набързо не си намерите четвърти?

— Алекс! — чух гласа на Джези зад себе си. — Алекс, моля те, недей. Просто ги отмини.

— Еби си майката, Алекс — обади се един от тях. — Да не би да имаш нужда от женска помощ?

— Харесва ли ти Алекс, скъпа? Само Алекс ли ти върши работа? — чух аз. — Твой собствен маймунек от джунглата?

Нещо в мозъка ми каза „щрак!“. Просто го чух. Усетих как си изтървавам нервите.

С първия удар нацелих този с шапката на „Редскинс“. Завъртях се плавно и храснах втория от триото по слепоочието.

Първият тупна тежко на земята, а шапката му изхвърча като фризби. Вторият се олюля, но се задържа. После падна на едно коляно и остана така. Вече не му се перчеше.

— Писна ми от такива глупости. Повръща ми се — казах аз, разтреперан.

— Той много пи, господине. Също и ние — обади се единственият, останал на крака. — Има си неприятности. Напоследък много му се събра. По дяволите, ние работим с чернокожи. Имаме приятели негри. Какво да ви кажа? Съжаляваме.

Аз също. Повече, отколкото ми се искаше да призная пред тези гъзове. Обърнах се и двамата с Джези тръгнахме обратно към колата. Усецах ръцете и краката си като каменни. Сърцето ми биеше като нефтена сонда.

— Съжалявам — извиних ѝ се аз. Беше ми зле. — Не мога да преглътна подобни гадости. Повече не мога да ги подминавам.

— Разбирам — тихо каза Джези. — Постъпи както трябва.

Застана на моя страна. За добро или за зло.

Дълго стояхме прегърнати в колата. После се прибрахме вкъщи, за да бъдем заедно.

ГЛАВА 55

Видях Гари Мърфи отново на първи октомври. За повод използвах „нови доказателства“. Дотогава кой ли не беше разговарял вече с Нина Серизиър. Хипотезата за съучастник също доби популярност.

Използвахме Специалната група за разследване, за да разпитаме квартала около дома на Серизиър. С Нина опитах всичко, от каталозите със снимки на престъпници до полицейския фоторобот за идентифициране на човек по описание. Засега не бях успял да открия човек, приличащ на „съучастника“.

Знаехме, че е бял мъж и според Нина бил набит. ФБР твърдеше, че търси усилено пилота от Флорида. Щяхме да разберем дали е истина. Бях отново в играта.

Доктор Кампбел ме поведе по строго охранявания коридор на затвора. Докато вървахме, затворниците ни изпепеляваха с очи. Аз им го върнах със същото. Бива ме на тая игра.

Най-после стигнахме килията, където все още държаха Гари Сонеджи/Мърфи.

Килията му и целият коридор бяха ярко осветени, но той примигваше от леглото си, сякаш надничаше от тъмна пещера.

Трябваше му известно време, за да ме разпознае.

Тогава ми се усмихна. Все така приличаше на симпатичен млад човек от малко градче. Гари Мърфи. Сякаш изваден от телевизионния сериал за симпатичното средноамериканско семейство „Този прекрасен живот“, само че заснет през деветдесетте години. Спомних си, че приятелят му Саймън Конклин ми беше казал, че Гари може да изиграе всяка роля, когато му е нужно. Всичко беше част от неговото желание да бъде „деветдесет и девет процента“.

— Защо престана да идваш при мен, Алекс? — попита ме той, а очите му ме гледаха почти нажалено. — Нямах с кого да разговарям. Другите лекари не ме слушат. Изобщо не ме слушат.

— Известно време не ми позволяваха да те виждам — отвърнах аз. — Но сега всичко е наред и аз пак съм тук.

Изглеждаше обиден. Хапеше долната си устна и беше вперил поглед в платнените си затворнически обувки.

Изведнъж лицето му се сгърчи и той се изсмя гръмогласно. Смахът му прокълтя в малката килия.

— Знаеш ли — наведе се той към мен, — ти си просто поредното тъпо копеле. Толкова ми е лесно да те манипулирам. Като всички други преди теб. Умен си, но не достатъчно.

Погледнах го изненадано, дори малко шокирано.

— Лампите светят, но къщи няма никой — изкоментира той израза, който явно бе прочел на лицето ми.

— Не. Тук съм — отговорих аз. — Просто те подцених повече от необходимото. Грешката е моя.

— Значи вече сме в крак с реалността? — На лицето му продължи да стои ужасяващата самодоволна усмивка. — Сигурен ли си, че разбираш? Сигурен ли си, докторе детектив?

То се знае, че разбирах. Току-що се бях срещнал за пръв път с Гари Сонеджи. Представи ми го Гари Мърфи. Това се нарича бърз цикъл.

Похитителят се беше втреничил в мен. Изглеждаше тържествуващ и се фукаше, че за първи път ми се е представил в истинския си облик.

Пред мен стоеше детеубиецът. Великолепният актьор. Деветдесет и девет процента. Сина на Линдбърг. Всичко това, а вероятно и още много.

— Добре ли си? — попита ме той, като имитираше моята загриженост към него. — Добре ли си, докторе?

— Чувствам се страхотно. Няма проблеми — отговорих му аз.

— Така ли? Не ми изглеждаш добре. Нещо не е наред, нали, Алекс?

Сега изглеждаше дълбоко загрижен.

— Слушай! — повиших аз глас. — Майната ти, Сонеджи. Какво ще кажеш за този тест?

— Чакай малко — поклати той глава, а вълчата усмивка изчезна от лицето му със същата бързина, с която се бе появила малко преди това. — Защо ме наричаш Сонеджи? Какво значи това, докторе? Какво става?

Наблюдавах лицето му и не можех да повярвам на очите си.

Той отново се промени. Щрак! И Гари Сонеджи изчезна. За няколко минути той си смени личността два или три пъти.

— Гари Мърфи? — реших да пробвам аз.

— А кой друг? — кимна той. — Наистина, докторе, какво става? Случило ли се е нещо? Нямахте те цели седмици.

— Кажете ми какво стана току-що — казах аз, без да откъсвам поглед от него. — Кажете ми какво смяташ, че се случи.

Той изглеждаше объркан. Ако всичко това беше игра, то тя бе най-блестящото и величествено представление, което съм виждал, откакто съм психолог.

— Не разбирам. Влизаш в килията ми. Изглеждаш малко напрегнат. Може би се чувстваш неудобно, защото не си идвал напоследък. После ме наричаш Сонеджи. Ни в клин, ни в ръкав. Нали не е някаква шега?

Говореше ли сериозно сега? Беше ли възможно, да не знае какво се бе случило преди по-малко от шейсет секунди?

Или това беше Гари Сонеджи, който все още си играеше с мен? Можеше ли така лесно и безболезнено да влиза и излиза от състоянието си на психогенно бягство? Не беше изключено, но се случваше много рядко. Ако това се случеше в съдебната зала, процесът щеше да е една гавра.

Можеша дори да оправдаят Сонеджи/Мърфи.

Това ли бе неговият план? Това ли беше планът му за бягство още от самото начало?

ГЛАВА 56

Докато береше плодове и зеленчуци заедно с другите по склона на планината, Маги Роуз се опитваше да си спомни какво беше вкъщи. В началото „списъкът“, нещата които можеше да си спомни, беше много общ.

Повече от всичко ѝ липсваха майка ѝ и баща ѝ. Липсваха ѝ през всяка минута на деня.

Липсваха ѝ също и приятелите от училище и най-вече Фъстъка.

Липсваше ѝ Дукадо, нейното „нахално“ коте.

И Ейнджъл, „сладкото“ ѝ коте.

И компютърните игри, и гардеробът, пълен с дрехи.

Да отидеш на парти след училище беше толкова хубаво.

Къпеше се в стаята на третия етаж над градината.

Колкото повече мислеше за дома си, толкова повече си спомняше, толкова повече Маги Роуз попълваше списъка на спомените си.

Липсваха ѝ моментите, когато заставаха между майка си и баща си, когато те се прегръщаха или целуваха. Тя го наричаше „ние тримата“.

Липсваха ѝ приказките и героите, с които баща ѝ я забавляваше, когато беше малка. Например Ханк, големият татко от Юг, който обичаше да възкликва провлачено „Ко-о-о-й ти говори?“. Или Сузи Дървосекачката. Сузи беше звездата в приказките на баща ѝ и Маги много искаше да бъде като нея.

Имаха си страхотен ритуал, когато се качваха в колата в студено време. Всички викаха колкото им глас държи, „Бър-р-р, кът-кът, кът-кът, бър-р-р.“

Майка ѝ и измисляше песни и ѝ ги пееше. Откакто се помнеше, майка ѝ все пееше.

Тя ѝ тананикаше: „Толкова те обичам, Маги, че няма нещо на света, което не бих направила за теб. В целия свят“. Маги я закачаше: „Ще ме заведеш ли в «Дисниленд»?“ Майка ѝ отговаряше: „Ще го направим, Маги Роуз“. Маги продължаваше: „Ще дадеш ли на Дукадо

една голяма целувка по муцунката?“, а майка ѝ казваше: „За теб винаги, Маги Роуз, няма нещо, което не бих направила за теб“.

Маги можеше да си спомня цели дни, прекарани в училище, като преминаваше от един урок в друг. Спомняше си за „специалните намигвания“ на госпожица Ким, само за нея. Спомняше си как Ейнджъл се свиваше на стола и сладко мъркаше.

Ще направя всичко за теб, скъпа, всичко, защото си всичко за мен. Маги все още чуваше как майка ѝ пее тези думи.

„Моля те, моля те, ела и ме отведи вкъщи“ — молеше се Маги на ум. — „Моля те, моля те, ела.“

Но никой не пееше. Вече не. Повече никой нямаше да пее на Маги Роуз. Вече никой не я помнеше. Или поне така мислеше тя с разбитото си сърце.

ГЛАВА 57

През следващите две седмици се срещях шест пъти със Сонеджи/Мърфи. Повече не ме допусна до себе си, въпреки че твърдеше, че не е така. Нещо се промени. Загубих го. *Загубих и двамата.*

На 15 октомври федералният съдия нареди поредното временно отлагане на процеса по отвличането. Това беше краят на многобройните опити на адвокатата на Сонеджи/Мърфи, Антъни Нейтън, да забави започването му.

Само за една седмица — удивителна бързина за този вид сложни юридически маневри, съдията Линда Каплан отказа молбите на защитата. Върховният съд също отказа съдебно разпореждане за отлагане на процеса. По трите телевизионни мрежи Нейтън нарече Върховния съд „добре организирана банда за линчуване“. Пред пресата заяви, че фойерверките тепърва ще започнат. Създаде подходящо настроение към процеса.

На 27 октомври процесът „Щатът срещу Мърфи“ започна. В девет без пет същата сутрин двамата със Сампсън пътувахме към задния вход на сградата на Федералния съд на авеню „Индиана“. Опитвахме се, доколкото беше възможно, да се движим инкогнито.

— Искаш ли да загубиш малко пари? — попита ме Сампсън, когато завихме по „Индиана“.

— Надявам се, че не искаш да се обзаложим за изхода на процеса?

— Че какво друго, сладурче? Така времето минава по-бързо.

— Как ще се обзаложим?

Сампсън запали цигара и победоносно запуфка.

— Ами... Аз казвам, че ще го пратят в „Сейнт Елизабет“ или някоя друга болница за душевноболни престъпници.

— Искаш да кажеш, че нашата правораздавателна система не работи добре?

— Убеден съм в това с всяка клетка от съществуването си. Особено в този случай.

— Добре. Аз пък казвам, че ще го признаят за виновен за двете отвличания и виновен за преднамерено убийство по особено жесток начин.

Сампсън отново изпусна победоносно дим.

— Сега ли ще платиш? Устройва ли те загуба от петдесет долара?

— Става. Обзаложихме се.

— Чудесно. Умирам да ти прибирам и малкото, което имаш.

На Трета улица около две хиляди души се тълпяха пред главния вход на съда. Около двеста бяха вече вътре, като репортерите заемаха седемте първи редици. Прокурорът се беше опитал да забрани достъпа на пресата, но му бе отказано.

Някой беше отпечатал плакати „Маги Роуз е жива!“, които се виждаха навсякъде.

Вътре в залата хората държаха рози в ръцете си. По „Индиана“ доброволци раздаваха безплатно рози. Други продаваха възпоменателни знаменца. Най-популярни бяха малките свещички, които хората палеха по прозорците си в памет на Маги Роуз.

Шепа репортери чакаха при задния вход, който се използва за всякакви доставки, а и някои по-срамежливи съдии и адвокати влизаха през него. Повечето препатили ченгета, които не понасят тълпата, също го предпочитат.

Веднага пред нас със Сампсън изникнаха микрофони. Замигаха телевизионни камери. Вече нищо не ни смущаваше.

— Детектив Крос, вярно ли е, че ФБР ви е отстранило от случая?

— Не. Отношенията ми с ФБР са много добри.

— Продължавате ли да посещавате Гари Мърфи в „Лортън“?

— От вашата уста звучи, сякаш си правим любовни срещи. Е, още не ходим сериозно. Включен съм в екипа от лекари, който се занимава с него.

— Има ли някакви расови аспекти в този случай, що се отнася до вас?

— Струва ми се, че в много от случаите има расови аспекти. Тук обаче няма.

— Другият детектив? Детектив Сампсън? Съгласен ли сте, сър?

— попита издокаран млад репортер с папийонка.

— Ти си „сър“. Не виждаш ли, че влизаме през задната врата? Ние сме хора за задната врата — ухили се Сампсън пред камерата, но не си свали очилата.

Най-после се добрахме до служебния асансьор и се опитахме да попречим на репортерите и те да се вмъкнат. Не беше лесно.

— Носи се упорит слух, че Антъни Нейтън ще пледира за временна невменяемост. Вашият коментар?

— Не знам. Попитайте Антъни Нейтън.

— Детектив Крос, ще дадете ли показания, че Гари Мърфи не е невменяем?

Старите врати най-сетне се затвориха и асансьорът се понесе нагоре към седмия етаж. В занаята го наричат „Седмото небе“.

Седмият етаж никога не е бил по-тих или по-охраняван. Нямаше я обичайната суматоха от полицаи, малолетни престъпници и техните семейства, закоравели рецидивисти, адвокати и съдии. Цареше ред. Очакваше ни голям процес. „Процесът на века“. Не целеше ли това Гари Сонеджи?

При липсата на хаос сградата на съда приличаше на старец, който се събужда сутринта. На дневната светлина, която се процеждаше от продълговатите катедрални прозорци от източната страна, ясно се виждаха всички бръчки и петна по лицето му.

Пристигнахме в момента, когато в залата влезе прокурорът. Мери Уорнър беше дребна трийсет и шест годишна прокурорка от Шести съдебен окръг. Предполагаше се, че е достоен противник на защитника Антъни Нейтън. Също като него и тя не познаваше вкуса на поражението, поне не беше изгубила нито едно значително дело. Имаше блестяща репутация за неуморна и безпогрешна работа по подготовката на обвиненията си. В съда се държеше много убедително. Един неин опонент, загубил делото, беше казал: „Прилича на игра на тенис с някой, който винаги ти връща топката. Използваш най-добрият си удар — връща ти го. Отново — пак ти го връща. Рано или късно те удря в земята.“

Предполагаше се, че Мери Уорнър е била посочена от Джерълд Голдбърг, а той можеше да си избере всеки прокурор. Беше я предпочел пред Джеймс Дауд и другите фаворити за този процес.

Карл Мънроу също беше тук. Кметът Мънроу не може да остане далеч от събитието. Забеляза ме, но не дойде при мен, а само ми пушна

една от патентованите си усмивки от другия край на просторната зала.

Ако досега не съм бил наясно какво е отношението му към мен, вече нямаше мърдане. Назначаването ми за началник на отдел щеше да е последното ми повишение. Направиха го, за да докажат, че са направили добър избор, включвайки ме в състава на Екипа по спасяване на заложниците, за да узаконят това решение и да пресекат всички възможни въпроси за поведението ми в Маями.

Големите новини във Вашингтон до началото на процеса бяха, че лично министърът на финансите Голдбърг участва в подготовката на обвинителния акт. Също, че Антъни Нейтън е адвокатът на защитата.

„Уошингтън Поуст“ нарече Нейтън „нинджа в съда“. От деня, в който бе ангажиран от Сонеджи/Мърфи, той не слизаше от първите страници на вестниците. Нейтън беше една от темите, по които Гари отказваше да разговаря с мен. Веднъж спомена: „Имам нужда от добър адвокат, нали? Господин Нейтън ме убеди. Ще убеди и съдебните заседатели. Много е хитър, Алекс.“ Хитър?

Попитах Гари дали Нейтън е умен като него. Гари се усмихна и каза: „Защо все твърдиш, че съм умен, когато всъщност не съм? Ако бях толкова умен, щях ли да съм тук?“ Нито веднъж през изминалите седмици не се беше отклонил от личността на Гари Мърфи. Освен това отказа да бъде хипнотизиран отново.

Наблюдавах суперадвоката на Гари, Антъни Нейтън, докато надутото обикаляше в предната част на съдебната зала. Със сигурност страдаше от маниакални идеи. Беше широко известен с това, че вбесява свидетелите по време на кръстосания разпит. Дали Гари е имал това предвид при избора си на адвокат? Какво ги беше привлякло един към друг?

В някои отношения бяха естествена двойка — един почти луд защитава друг луд. Антъни Нейтън вече бе обявил публично: „Това ще бъде цирк. Цирк или правосъдие от Дивия запад! Обещавам ви го. Могат да продават билети по хиляда долара.“

Пулсът ми се ускори, когато най-сетне приставът застана пред присъстващите и призова за тишина.

В другия край на залата зърнах Джези. Беше облечена както подобава на голяма клечка, каквато е всъщност в Службата. Костюм на тънко райе, високи токове и лъскаво черно куфарче. Видя ме и подбели нагоре очи.

В противоположния край на залата седяха Катерин Роуз и Томас Дън. Тяхното присъствие внесе известна атмосфера на призрачност. Не можех да не се сетя за Чарлс и Ан Мороу Линдбърг и за световно нашумелия процес за отвличане, състоял се преди шейсет години.

Съдията Линда Каплан беше известна като красноречива и енергична жена, която никога не позволява на адвокатите да ѝ се качат на главата. Седеше на съдийския стол едва от пет години, но вече се бе справила с няколко от най-големите процеси във Вашингтон. За нея се знаеше също, че не допуска никакви своеволия в съдебната зала.

Тихичко, почти незабелязано Гари Сонеджи/Мърфи бе придружен до мястото му. Вече беше седнал и изглеждаше благовъзпитан, какъвто винаги си е бил Гари Мърфи.

Присъстваха няколко прочути журналисти и поне двама от тях вече пишеха книги за отвличането.

Прокурорът и защитата изглеждаха изключително уверени и много добре подготвени за първия ден, като че ли тезите им бяха непоклатими.

Процесът започна с малко театрално изпълнение. Миси Мърфи се разхълца откъм първия ред.

— Гари на никого не е причинил зло — изхлипа високо тя. — Гари никога не би наранил друг човек.

От залата някой се провикна:

— О, я престанете, госпожо!

Съдийката Каплан удари с чукчето и нареди:

— Тишина в залата! Тишина! Достатъчно!

Достатъчно и още как.

Започна се. Започна процесът на века — процесът на Гари Сонеджи/Мърфи.

ГЛАВА 58

Всичко като че ли беше в постоянно движение и хаос, и най-вече моята взаимовръзка с първоначалното разследване и процеса. След като напуснах този ден съдебната зала, аз се отдадох на единственото, което според мен имаше смисъл — играх футбол с децата.

Деймън и Джанел бяха като вихрушки — състезаваха се за моето внимание през целия следобед, задушаваша ме с нуждата си от мен. Откъснаха ме от неприятните перспективи, които се очертаваха през следващите няколко седмици.

След вечеря двамата с Нана останахме на масата за втора чашка кафе от цикория. Искях да разбера становището ѝ. Така или иначе ми предстоеше да го чуя. По време на вечерята ръцете ѝ шаваха неспокойно като на Сачел Пейдж^[1], който се кани да хвърли топката.

— Алекс, мисля, че трябва да поговорим — каза най-сетне тя.

Когато Мама Нана има да ми каже нещо, тя първо притихва за известно време, след което отваря уста и не млъква, понякога с часове. Децата гледаха телевизионното състезание „Колелото на съдбата“ в другата стая. Радостните им възгласи и скандирания, с които поощряваха състезателите, създаваха приятен домашен звуков фон.

— За какво ще си говорим? — попитах аз. — Чу ли, че едно от всеки четири деца в САЩ живее в бедност? Скоро ще се превърнем в моралното мнозинство на тази държава.

Нана беше сдържана и замислена. Явно от дълго време замисляше предстоящото слово. Поне в това бях сигурен. Зениците ѝ бяха станали като главички на карфици.

— Алекс — започна тя, — знаеш, че съм винаги на твоя страна, когато става дума за нещо важно.

— Още откакто пристигнах във Вашингтон с един кат дрехи и, ако не се лъжа, седемдесет и пет цента — казах аз.

Все още ясно си спомнях как ме изпратиха „на север“ да живея с баба си, както и деня, когато пристигнах с влака на гара „Юниън“ от Уинстън-Салем. Майка ми току-що беше починала от рак на белите

дробове, а баща ми беше умрял предната година. Нана ме заведе на обяд в закувалнята „Морисън“. За първи път ядох в ресторант.

Реджайна Хоуп ме прибра, когато бях деветгодишен. Тогава наричаха Мама Нана „Кралицата на надеждата“^[2]. Беше учителка във Вашингтон. Наближаваше петдесетте, а дядо ми беше починал. Тримата ми братя пристигнаха във Вашингтон по същото време. Живяха ту при едни, ту при други роднини, докато навършиха осемнайсет. Аз останах с Нана.

Извадих късмет. Понякога Мама Нана ставаше „супернеприятна“, защото знаеше кое е добро за мен. Беше виждала такива като мен. Познаваше добре баща ми — и добрите, и лошите му страни. Обичаше майка ми. Мама Нана беше, и още е, надарен психолог. Нарекох я Мама Нана^[3], когато бях десетгодишен. Защото дотогава тя наистина се бе превърнала едновременно в моя баба и майка.

Сега беше скръстила ръце на гърдите си. Желязна воля.

— Алекс, боя се, че имам отрицателно отношение към връзката ти — каза тя.

— Можеш ли да ми кажеш защо? — попитах аз.

— Да, мога. Първо, защото Джези е бяла, а аз не вярвам на повечето бели. Бих искала, но не мога. Не са много тези, които ни уважават. Лъжат ни в очите. Така се държат с хората, които не са от тяхната черга.

— Звучиш като революционер от улицата — пошегувах се аз и се заех да прибирам от масата чиниите и приборите и да ги трупам в нашата стара порцеланова мивка.

— Не се гордея с тези си чувства, но нищо не мога да направя — заяви тя, като ме следеше с очи.

— Това ли е провинението на Джези? Че е бяла?

Нана се размърда в стола си. Нагласи си очилата, които висяха на врата ѝ с верижка.

— Нейното провинение е, че ходи с теб. Изглежда иска да жертваш кариерата си в полицията и всичко, което вършиш тук в квартала. Да се откажеш от всичкото добро в живота си. От Деймън и Джанел.

— Деймън и Джанел не изглеждат наскърбени или разтревожени — отвърнах аз и гласът ми леко се повиши.

Стоях прав с мръсните съдове в ръце.

Нана плесна силно с длани по дървените дръжки на стола.

— Защото, по дяволите, имаш капаци на очите, Алекс. Ти за тях си слънцето и небето. Деймън се страхува, че просто ще ни напуснеш.

— Децата се разстройват само ако ти ги разстроиш — казах аз това, което чувствах и смятах за вярно.

Мама Нана бавно се отпусна в стола си. От устата ѝ се отрони едва доловим стон. Беше наскърбена.

— Не бива да говориш така. Защиатавам тези две деца така, както защитавах и теб. Прекарах живота си в грижи за другите. Не съм наранила никого, Алекс.

— Току-що ме нарани — казах аз. — И много добре го знаеш. Защото знаеш какво означават децата за мен.

В очите на Нана се появиха сълзи, но тя не се предаде. Беше се втренчила в мен. Обичта между нас е трудна и безкомпромисна. Винаги е била такава.

— Не искам по-късно да ми се извиняваш, Алекс. За мен няма значение, че ще се чувстваш виновен за думите, които току-що изрече. Важното е, че си виновен. Отказваш се от всичко заради една връзка, от която нищо няма да излезе.

Мама Нана стана от масата и се качи горе. Край на разговора. Просто така. Беше вече взела решение.

Дали се отказвах от всичко, за да бъда с Дджези? Беше ли връзка, от която нищо нямаше да излезе? Още не знаех. Сам трябваше да разбера.

[1] Сачел Пейдж (1906–1982) — един от големите бейзболисти на Америка. Установява рекорд в хвърлянето на топка и извежда „Монарсите“ на Канзас Сити от Негърската лига на върха на шампионата през 1942. — Б.ред. ↑

[2] Реджайна (regina) значи кралица, а Хоуп (hope) — надежда. — Б.ред. ↑

[3] Нана — галено обръщение на чернокожи деца към бабите им. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 59

Армия от медицински експерти се заизрежда на свидетелската скамейка на процеса срещу Сонеджи/Мърфи. Показания даваха съдебни лекари, някои от тях рядко префърцунени и фукливи за учени. Имаше специалисти от болницата „Уолтър Рийд“, от затвора „Лортън“, от армията и от ФБР.

Показаха и обясниха преподробно снимки и големи табла с диаграми. Местопрестъпленията бяха многократно разяснявани върху вдъхващи ужас схеми, които бяха преобладаващите материали през първата седмица на процеса.

Осем различни психиатри и психолози бяха изтъпанчени, за да докажат тезата, че Гари Сонеджи/Мърфи е съзнавал какво върши, че е извратен социопат, че е владеел напълно съзнанието си, действал е хладнокръвно и е съвсем вменяем.

Описаха го като „престъпен гений“, лишен от съвест и угризения. Блестящ актьор, „достоеен за Холивуд“, което обясняваше как е манипулирал и заблудил толкова много хора.

Но Гари Сонеджи/Мърфи *действително* беше отвялякъл съвсем съзнателно и преднамерено две деца. Беше убил едното, а може би и двете. Беше убил и други хора, поне петима, а вероятно и много повече. Беше чудовището в човешки образ, което ни преследва в кошмарите... Така твърдяха всички експерти на обвинението.

Завеждащата психиатричния отдел в „Уолтър Рийд“ зае мястото за свидетелите почти цял следобед. Беше разпитвала Гари Мърфи многократно. След пространното ѝ описание на тежкото му детство в Принстън и младежките години, белязани с насилие над хора и животни, помолиха доктор Мария Руоко да направи психиатрична оценка на Гари Мърфи.

— Смятам, че е изключително опасен социопат. Убедена съм, че Гари Мърфи напълно осъзнава действията и постъпките си. *Изобщо не допускам, че страда от раздвоение на личността.*

Мери Уорнър умело доказваше тезата си ден подир ден. Възхищавах се на нейната изчерпателност и на професионалното

познаване на психиатричния процес. Тя умело сглобяваше крайно сложната картинна мозайка, за да видят съдията и съдебните заседатели цялото зад подробностите. Бях се срещал с нея няколко пъти и наистина много я бива.

След като приключи, съдебните заседатели щяха да получат изключително подробна картина... за начина на мислене на Гари Сонеджи/Мърфи.

Всеки следващ ден от процеса тя наблюдаваше върху ново парченце от картинната мозайка. Показваше им парченцето. После им го обясняваше най-подробно. Накрая го поставяше на мястото му в пъзела.

Показваше на съдебните заседатели как именно новото парченце се отнася към останалите, вече разяснени изчерпателно. Един-два пъти присъстващите в залата аплодираха прокурорката с кроткия глас и нейното вдъхващо уважение представяне.

Тя постигна всичко това, докато Антъни Нейтън възразяваше кажи-речи срещу всичко, което тя се опитваше да изясни.

Защитата на Нейтън беше крайно проста и той не се отклони от нея: Гари Мърфи е невинен, защото не е извършил престъпления.

Извършил ги е Гари Сонеджи.

Антъни Нейтън кръстосваше предната част на съдебната зала с обичайната си важна походка. Носеше костюм от хиляда и петстотин долара, шит по поръчка, но изглежда не се чувстваше удобно в него. Костюмът беше добре ушит, но телосложението на Нейтън беше отчайващо — все едно да се опиташ да облечеш бояджийска стълба.

— Аз не съм цвете за мирисане — обърна се Антъни Нейтън към съдебните заседатели — седем жени и петима мъже, в понеделника на втората седмица. — Поне в съдебната зала. Хората се оплакват, че постоянно им се надсмивам, че съм надут и нетърпим егоцентрик. Че е невъзможно да ме изтърпят за повече от една минута. Всичко това е вярно — заяви Нейтън пред аудиторията. — Да, вярно е. И именно то понякога ми създава неприятности. Аз казвам истината. Аз съм маниакално привързан към истината. Не понасям полуистините. И никога не съм се заемал с дело, в което да не мога да кажа **истината**. Защитата на Гари Мърфи е проста, може би най-лесната и

непротиворечива, която някога съм излагал пред съдебни заседатели. Тя се основава на Истината. Всичко в тази история е черно и бяло, дами и господа. Моля да ме изслушате. Госпожа Уорнър и нейният екип са наясно колко е силна защитата и именно затова прокурорът изложи пред вас повече факти, отколкото Комисията Уорън, която разследва убийството на президента Кенеди. Но доказа точно колкото и въпросната комисия — **абсолютно нищо**. Ако подложите госпожица Уорнър на кръстосан разпит, тя честно ще си го признае. Тогава всички ще можем да се приберем вкъщи. Би било добре, нали? Да, би било добре.

В залата захихикаха. Някои от съдебните заседатели обаче се надвесиха напред, за да чуват по-добре. Всеки път, когато разхождащият се напред-назад Нейтън минаваше покрай тях, той едва доловимо се приближаваше с около половин стъпка към оградения им бокс.

— Много хора ме питаха защо съм поел това дело. Отговорих им простичко, така както ще го кажа и на вас. Доказателствата и фактите по този случай гарантират победата на защитата. Истината е на наша страна. Знам, че сега вие не ми вярвате — но ще ми повярвате. Ще ми повярвате. Ето един потресаващ факт. Госпожа Уорнър не искаше процесът да започне точно сега. Министърът на финансите обаче наложи този процес да започне в рекордно кратко време. Никога колелата на правосъдието не са се въртели толкова бързо. Те едва ли биха се задвижили така бързо за вас и вашите семейства. Това е истината. Но в този конкретен случай, поради страданията на господин Голдбърг и семейството му, колелата се задвижиха много бързо. И заради Катерин Роуз Дън и семейството ѝ, които са прочути, богати и с много власт и които също искат да сложат край на страданията си. Кой може да ги обвини за това? Не и аз. **Но не и за сметка на живота на един невинен човек!** Този човек, Гари Мърфи, не заслужава да страда така както те са страдали.

Нейтън се насочи към мястото, където седеше Гари. Рус и атлетичен, Гари Мърфи приличаше на пораснал бойскаут.

— Този мъж не е по-лош от всеки един в тази зала. И аз ще го докажа. *Гари Мърфи е добър човек*. Запомнете това. То е факт. От вас искам да запомните само два факта. Този и фактът, че *Гари Сонеджи е невменяем*. Да ви призная, аз също съм малко невменяем. Само малко.

Вече го разбрахте. Госпожа Уорнър ви обърна внимание на това. Е, Гари Сонеджи е хиляди пъти по-невменяем от мен. Гари Сонеджи е най-невменяемият човек, когото някога съм срещал. А аз съм се срещал с него. *И вие ще го видите.* Обещавам ви го. Всички вие ще се срещнете със Сонеджи и тогава няма да можете да обвините Гари Мърфи. Той ще започне да ви харесва и вие ще го подкрепите в личното му единоборство със Сонеджи. Гари Мърфи не може да бъде обвинен в убийства и отвличане... които са били извършени от Гари Сонеджи...

Ангъни Нейтън започна да призовава свидетели, които да обрисуват характера на подсъдимия. Най-изненадващо сред тях имаше учители и ученици от „Уошингтън Дей“. Показания дадоха и съседи на семейство Мърфи от Делauer.

Нейтън се държеше неизменно внимателно със свидетелите. Те изглежда го харесваха и му се доверяваха.

— Бихте ли си казали името?

— Доктор Нанси Темкин.

— Какво работите?

— Преподавам изобразително изкуство в училището „Уошингтън Дей“.

— Познавахте ли Гари Сонеджи в училище?

— Да.

— Господин Сонеджи беше ли добър учител, докато преподаваше в училището? Забелязали ли сте нещо, което да ви е накарало да си помислите, че не е бил добър учител?

— Не, не съм. Той беше много добър учител.

— Защо смятате така, доктор Темкин?

— Защото обичаше предмета си и го преподаваше с любов на учениците. Беше техен любим учител. Прякорът му бе „Чип“ или „Господин Чип“.

— Вие чухте, че според някои от медицинските експерти той е невменяем и страда от раздвоение на личността. Как го възприемате?

— Честно казано, за мен това е единственото обяснение на случилото се.

— Доктор Темкин, разбирам, че при тези обстоятелства въпросът ми е деликатен, но обвиняемият беше ли ваш приятел?

— Да. Той ми беше приятел.

— Все още ли е?

— Бих искала Гари да получи помощта, от която се нуждае.

— Аз също — каза Нейтън. — Аз също.

Антъни Нейтън изстреля първия си мощен заряд в петъка от втората седмица на процеса. Беше драматично и неочаквано. Започна с консултация между него, Мери Уорнър и съдията Каплан. По време на разговора прокурорката за първи път повиши глас.

— Ваша чест, възразявам! Настоятелно възразявам срещу този... каскадьорски номер. Това си е чиста каскада!

В съдебната зала вече се шумеше. Репортерите от първите редове застанаха нащрек. Очевидно решението на съдията беше в полза на защитата.

Мери Уорнър се върна на мястото си, загубила малко от самообладанието си.

— Защо не бяхме информирани предварително? — провикна се тя. — Защо за това не бе съобщено на предварителните срещи?

Нейтън вдигна ръце и умири залата. После поднесе новината:

— Призовавам доктор Алекс Крос като свидетел на защитата. Призовавам го, въпреки че е враждебно настроен към защитата и няма да ни сътрудничи. Но все пак защитата го призовава.

Аз бях каскадата.

ГЛАВА 60

— Нека пак да гледаме филма, татко — примоли се Деймън. — Сериозно ти говоря.

— Тихо. Ще гледаме новините — срязах го аз. — Току-виж си научил нещо за живота освен „Батман“.

— Филмът е смешен — опита се да ме вразуми Деймън.

— Също и новините — открих аз една малка тайна на сина си.

Това, което не му казах, бе, че съм страшно напрегнат, задето щях да свидетелствам в съда в понеделник. Като *свидетел на защитата*.

Тази вечер чух по телевизията новината, че Томас Дън ще се кандидатира за сенатор в Калифорния. Дали не се опитваше да нормализира живота си? Дали пък той самият не бе замесен в отвличането? Засега нищо не изключвах. Бях станал параноичен за твърде много неща, свързани с отвличането. Дали нямаше нещо повече от привидното в новината от Калифорния за неговото кандидатиране? На два пъти бях искал разрешение да отида там, за да разследвам, но и двата пъти ми беше отказано. Джебзи ми помагаше. Имаше връзки в Калифорния, но засега нищо повече не бяхме научили.

Гледахме новините, седнали на пода в дневната. Джанел и Деймън се бяха сгушили до мен. Преди новините гледахме на видео филма „Ченге в детската градина“ за десети, дванайсети или може би двайсети път.

Децата бяха категорични, че аз трябва да играя вместо Арнолд Шварценегер. Аз самият смятах, че Арнолд се превръща в един много добър комик. Или може би просто предпочитам Шварценегер пред още едно изглеждане на „Бенджи“^[1] или „Дамата и Скитникът“^[2].

Нана беше в кухнята и играеше карти с леля Тия. Виждах телефона на стената в кухнята. Слушалката беше свалена, за да не се обаждат репортери и разни смахнати.

Телефонните разговори, които водих с журналисти тази вечер, в крайна сметка се завъртаха около един въпрос. В състояние ли съм да хипнотизирам Сонеджи/Мърфи в препълнената съдебна зала? Ще ни

каже ли някога Сонеджи какво се е случило с Маги Роуз Дън? Дали според мен е психопат или социопат? Отказах да дам мнението си.

Към един часа през нощта се позвъни на вратата. Нана отдавна се беше качила горе. Към девет бях сложил Джанел и Деймън да спят, след като четохме още малко от вълшебната книга „Черно и Бяло“ на Дейвид Маколи.

Влязох в тъмната столова и отместих пердето. Беше Джези. Тъкмо навреме.

Излязох на верандата и я прегърнах.

— Да вървим, Алекс — прошепна тя.

Имаше план. Каза, че всъщност планът ѝ не бил никакъв план, но аз си познавам човека.

Тази нощ мотоциклетът на Джези наистина гълташе пътя. Минавахме покрай колите, които сякаш стояха неподвижни, замръзнали във времето и пространството. Префучавахме покрай тъмни къщи, зелени площи и всичко друго от познатия ни свят. На трета скорост. Летяхме.

Казах ѝ да премине на четвърта, после на пета. Беемвето ръмжеше равномерно и гладко под нас, а единственият му фар осветяваше пътя с примамлива светлина.

Джези сменяше пътните ленти с лекота и доста начесто, докато минаваше на четвърта, а накрая превключи на чистата бързина на пета скорост. Вдигнахме сто и осемдесет по „Джордж Вашингтон“, а когато се включихме в 95-и път, който отвежда на юг през Вирджиния, се движехме със сто деветдесет и пет. Веднъж Джези ми каза, че никога не се е качвала на мотора си, без да вдигне поне сто и шейсет. Повярвах ѝ.

Не спряхме летежа си през времето и пространството, докато не стигнахме една бензиностанция на „Мобил Ойл“ в Лъмбъртън, щата Северна Каролина.

Беше почти шест сутринта. Мъжът от бензиностанцията явно не беше виждал по-безумна гледка от нас. Чернокож и руса бяла жена. Дебелогъз мотоциклет. Щеше да има за какво да се говори вечерта в малкия град.

Впрочем и неговият вид не беше по-малко странен от нашия. Носеше наколенки за скейтборд върху сиво-сини „фермерски“ джинси. Беше двацет и няколко годишен със супермодерна щръкнала право нагоре намазана с гел коса, която по прилягаше на плажовете в Калифорния, отколкото на тази част от страната. Как подобна прическа беше стигнала толкова бързо до Лъмбъртън, Северна Каролина? Лудостта по въздуха ли се предаваше? Свободен обмен на идеи?

— Добрутро, Рори — усмихна се Джези на момчето.

Тя застана между двете бензоколонки и ми намигна.

— Рори е на смяна от единайсет вечерта до седем сутринта. Това е единствената денонощна бензиностанция в радиус от осемдесет километра. Рори продава и всякакви таблетки — сниши Джези глас. — Всичко необходимо да изкараш нощта. Какво ще си поръчаш — „Земни пчели“, „Черни красавици“, диазепам...

Беше превключила на провлачено южняшко произношение, което ми погали слуха. Русата ѝ коса беше разрошена от вятъра и това също ми харесваше.

— „Екстаз“, метамфетаминхидрохлорид... — продължи да изрежда тя менюто.

Рори поклати глава, като че ли тя е луда. Виждах, че я харесва. Отметна въображаема коса от очите си.

— Божичко, човече! — каза.

Много словоохотлив младеж.

— Не се притеснявай от Алекс — усмихна му се отново тя. Щръкналата коса го караше да изглежда шест-седем сантиметра по-висок. — Той е наш човек — продължи тя. — Просто още едно ченге от Вашингтон.

— Леле Боже! Дяволите да те вземат, Джези! Го-о-споди! Ти и твоите приятели ченгета!

Рори се завъртя на петите на ботушите си, като че ли го бяха опърлили с газова горелка. Май се беше нагледал на щур народ по време на нощната си смяна на този оживен междущатски път. Ние двамата със сигурност бяхме от тях. Но я да видим, какви други приятели ченгета?

След по-малко от петнайсет минути бяхме в къщичката на Джези край езерото. Беше малко бунгало, построено до самата вода, заобиколено от ели и бреси. Времето беше почти без грешка —

циганско лято, което отдавна трябваше да е свършило. На ви глобално затопляне.

— Не си ми казала, че си земеваделка — казах аз, докато се спускахме по живописен лъкатушещ път към виличката.

— Ами, Алекс. Дядо ми остави това място на майка ми. Беше местният нехранимайко и крадец. Натрупал малко пари. Единственият от нашето семейство, който е успял. Престъпленията, изглежда, добре се отплащат.

— Така казват.

Слязох от мотора и се разкърших. Влязохме в къщата. Вратата не беше заключена, което силно ме озадачи.

Джези провери запасите в хладилника, който се оказа добре зареден. Пусна една плоча на Брус Спрингстийн и излезе навън.

Аз я последвах към преливащата в отблясъци синьо-черна вода. Имаше наскоро построен кей. Тясна пътечка водеше до една широка площадка, на която бяха здраво прикрепени маса и столове. Чувах музиката от албума „Небраска“.

Джези свали ботушите си, после и три-четвъртите си чорапи на сини райета. Потопи единия си крак в спокойната вода.

Дългите ѝ крака бяха великолепни, със стегнати мускули като на спортистка. Стъпалата ѝ също бяха издължени, с красива извивка, похубави няма накъде. Напомняше ми за богатите момичета южнячки, които учат в университетите на Флорида, Маями, Южна Каролина, Вандербилт. Не можех да открия нещо по нея, което да не гали погледа.

— Ако щеш вярвай, но водата е двайсет и пет градуса — каза тя и се усмихна морно.

— Точно толкова? — попитах аз.

— Да. Точно на чертичката. Ще се къпем ли или ще се правим на срамежливи?

— Какво ще кажат съседите? Не си нося бански, нито имам нещо подходящо.

— Ето това беше планът „без план“. Представи си. Цяла събота без никакъв план. Никакъв процес. Никакви интервюта. Никакви стрелби откъм семейство Дън. — Като интервюто на Томас Дън с Лари Кинг^[3] тази седмица. Оплака се, че разследването, довело до процеса, не било на висота. И пак посипа с лют пипер името ми. — Никакви

земетръсни отвлечения, които да ни тормозят. Само ние двамата тук наред нищото.

— Харесва ми — казах аз. — Наред нищото.

Огледах наоколо и проследих с поглед елите, които опираха в чистото синьо небе.

— Тогава така ще наречем това място — Наред нищото, щата Северна Каролина.

— Сериозно, Джез. Какво ще кажат съседите? Все пак сме в Северна Каролина.

Тя се усмихна.

— Наоколо няма жива душа поне на няколко мили, Алекс. Ако щеш вярвай, но няма други къщи. Прекалено е рано освен за рибарите на костур.

— Не ми се иска да се срещам с рибари на костур от Северна Каролина. Току-виж ме взели за голям черен костур. Чел съм „Освобождение“ от Джеймс Дики.

— Всички рибари ходят в южния край на езерото. Имай ми доверие, Алекс. Позволи ми да те съблека. Ще се почувстваш по-удобно.

— Ще се разсъблечем взаимно — предадох се аз и се оставих в ръцете ѝ, в бавния ритъм на великолепното утро.

Съблякохме се на площадката. Утринното слънце едва-едва топлеше и усещах как лекият бриз откъм езерото охлажда като с вентилатор тялото ми.

Опитах водата със собствения си изящен глезен. Джези не бе преувеличила за температурата.

— Не бих те излъгала. Досега не съм го правила — усмихна се тя.

Гмурна се във водата и почти не се чу плясък.

Последвах я по следите от въздушните мехурчета, оставени от тялото ѝ. Докато се гмурках, си мислех: „Чернокож мъж и красива бяла жена плуват заедно.“

В средния Юг. В лето господне хилядо деветстотин деветдесет и трето.

Бяхме безразсъдни и може би малко откачени.

Бъркахме ли? Някои хора биха си го помислили. Но защо? Пречехме ли на някого, че сме заедно?

На повърхността водата беше топла, но метър-два по-долу ставаше доста по-студена. Изглеждаше синьо-зелена. Вероятно идваше от някакви извори. Усещах силни подводни течения, които ме блъскаха в гърдите.

Проблесна ми мисълта: „Възможно ли е да се влюбваме? Това ли чувствах в момента?“ Изскочих на повърхността за глътка въздух.

— Пипна ли дъното? При първото си гмуркане за деня трябва да го пипнеш.

— Иначе какво? — попитах аз.

— Иначе си посерко и ще се удавиш или ще се изгубиш завинаги в гъстите гори. Самата истина. Случвало се е неведнъж тук в Насред нищото.

Играхме си като деца в езерото. И двамата бяхме работили много. Твърде много, почти една цяла година от живота ни.

От площадката имаше спуснатата стълба от кедрово дърво. Беше нова и усещах свежия мирис на дървото. Чудех се дали Джези я е правила сама през ваканцията си преди отвличането.

Уловихме се за стълбата и един за друг. Някъде далеч в езерото чух крякане на патици. Странен звук. По гладката вода, простряла се пред нас, се появиха леки вълнички, които загъделичкаха брадичката на Джези.

— Харесвам те, когато си такъв. Толкова си уязвим — каза тя. — Истинската ти същност излиза на повърхността.

— Имам чувството, че твърде дълго всичко около мен е било нереално — признах си аз. — Отвличането. Преследването на Сонеджи. Процесът във Вашингтон.

— Това тук е единственото реално нещо за момента. Толкова ми е хубаво да бъда с теб ей-така — и Джези положи ръка върху гърдите ми.

— Ей-така?

— Ей-така. Виж колко просто може да бъде — посочи с ръка живописното езеро и гъстия пръстен от ели. — Не виждаш ли? Толкова е естествено. Всичко ще бъде наред, обещавам. Между нас никога няма да застанат рибари на костур.

Джези беше права. За пръв път от много време почувствах, че всичко може да се оправи — всичко отсега нататък. Нещата бяха тъй

спокойни, прости и хубави, че нямаше накъде повече. Не искахме уикендът да свърши.

- [1] Популярен детски филм от 1974 г., чийто главен герой е куче. — Б.ред. ↑
- [2] Рисуван филм на Уолт Дисни с герои животни. — Б.ред. ↑
- [3] Един от популярните водещи по Си Ен Ен. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 61

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“ на вашингтонската полиция. Длъжността ми е началник на отдел. Понякога участвам в разследването на особено тежки престъпления, свързани с психологически съображения, които могат да се окажат важни за случая.

Заявих го под клетва в претърпаната, смълчана, наелектризирана съдебна зала във Вашингтон. Беше понеделник сутринта. Уикендът ми се струваше отдалечен на хиляди километри. Усещах как по темето ми се стичат вадички пот.

— Можете ли да ни обясните по каква причина участвате в разследването на случаи с психологически усложнения? — попита ме Антъни Нейтън.

— Аз съм не само детектив, но и психолог. Преди да започна работа във вашингтонската полиция, имах частна практика. А преди това една година работих в селското стопанство. Като сезонен работник.

— От кое учебно заведение е дипломата ви? — Нейтън отказа да бъде отклонен от намерението си да ме изкара изключително впечатляващ специалист.

— Както вече ви е известно, господин Нейтън, доктората си защитих в „Джонс Хопкинс“.

— Един от най-добрите университети в страната или поне в тази част на страната — додаде той.

— Възраждавам. Това е лично мнение на господин Нейтън — направи уместна юридическа забележка Мери Уорнър.

Съдийката Каплан прие възражението.

— Имате публикувани статии в списанията „Психиатрични архиви“ и „Американски психиатричен преглед“ — продължи Нейтън, като че ли госпожа Уорнър и съдийката нищо не са казали.

— Написал съм няколко статии. Не е кой знае какво, господин Нейтън. Много психолози го правят.

— Но не в тези списания, доктор Крос. На каква тема бяха научните ви статии?

— Аз пиша за престъпното съзнание. Владея няколко тричетириричкови думи, с които да си уредя достъп до така-наречени научни списания.

— Искрено се възхищавам от вашата скромност. Кажете ми, доктор Крос. Вие ме наблюдавахте последните две седмици. Как бихте обрисували моята личност?

— За да направя това, имам нужда от няколко сеанса на четири очи, господин Нейтън. Не съм убеден, че сте в състояние да ми платите колкото трябва за тях.

В залата се разнесе смях. Дори съдийката Каплан изглеждаше развеселена.

— Рисувайте все пак да се произнесете — продължи Нейтън. — Ще го понеса.

Имаше бърза и находчива мисъл. Антъни Нейтън беше изключително изобретателен. Вече беше успял да внуши, че аз съм само свидетел, а не негов платен „експерт“.

— Вие сте неврастеник — усмигнах се аз. — Освен това умеете да хитрувате.

Нейтън се обърна с лице към съдебните заседатели и разпери ръце.

— Той поне е честен. Ако не друго, поне изкопчих безплатна консултация от психотерапевт.

Още смях, този път откъм съдебните заседатели. Стори ми се, че някои от тях започнаха да променят отношението си към Антъни Нейтън, а може би и към клиента му.

Първоначално изпитваха към него остра неприязън. А сега го виждаха като непринуден и много, много умен. Задължението си към своя клиент изпълняваше професионално, може би дори блестящо.

— Колко сеанса сте имали с Гари Мърфи? — беше следващият въпрос. Гари Мърфи, а не Сонеджи.

— Около петнайсет за период от три и половина месеца.

— Достатъчно ли са, за да си съставите мнение?

— Психологията не е точна наука. Бих искал да бяха повече. Но имам някакво предварително становище.

— Кое е?

— Възражявам! — скочи на крака Мери Уорнър. — Детектив Крос току-що каза, че се нуждаел от повече сеанси, за да оформи окончателното си медицинско становище.

— Отхвърля се — заяви съдийката Каплан. — Детектив Крос декларира също така, че има някакво предварително становище. Бих искала да го чуя.

— Доктор Крос — продължи Нейтън, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали, — за разлика от останалите психиатри и психолози, които са преглеждали Гари Мърфи, вие сте бил ангажиран със случая от самото начало, както като полицейски служител, така и като психолог.

Прокурорката отново прекъсна Нейтън. Губеше търпение.

— Ваша чест, има ли господин Нейтън някакъв въпрос, който да зададе?

— Имате ли, господин Нейтън?

Антъни Нейтън се обърна към Мери Уорнър и щракна с пръсти.

— Въпрос ли? Лесна работа. — Обърна се пак към мен. — Като полицейски служител, ангажиран със случая от самото начало, и като специалист-психолог, можете ли да ни дадете вашето професионално становище за Гари Мърфи?

Погледнах към Мърфи/Сонеджи. Като че ли беше Гари Мърфи. В този момент имаше вид на симпатичен, почтен мъж, уловен в капана на най-ужасния кошмар, който някой може да си представи.

— Моите първи чувства и впечатления бяха много общи и съвсем човешки. Отвлечането на деца от страна на учител ме шокира и разстрои — започнах аз. — Когато даваме децата си в училище, ние имаме изрично доверие в учителите. Децата също. В случая с това доверие беше злоупотребено по най-ужасяващ начин. После стана още по-лошо. С очите си видях обезобразеното тяло на Майкъл Голдбърг. Никога няма да го забравя. Разговарях с господин и госпожа Дън за тяхната дъщеричка. Имам чувството, че познавам Маги Роуз Дън. Видях също и жертвите на убийствата в къщите на семействата Търнър и Сандърс.

— Възражявам! — Мери Уорнър отново скочи на крака. — Възражявам!

— Добре сте запознати с реда — погледна ме смразяващо съдия Каплан. — Да се заличи от протокола. Съдебните заседатели да не го

вземат предвид. Няма доказателства, че обвиняемият е замесен по някакъв начин с току-що споменатите събития.

— Помолихте ме да дам пряк отговор — обърнах се аз към Нейтън. — Искахте да чуя какво мисля. Това и получавате.

Нейтън кимаше с глава, докато се насочваше към съдебните заседатели. После се обърна към мен.

— Прав сте, прав сте. Убеден съм, че ще ни кажете каквото мислите, доктор Крос. Независимо дали то ми харесва. Независимо дали на Гари Мърфи му харесва. Вие сте един изключително пряк човек. Няма да прекъсна вашето изложение, стига и прокурорът да не го прави. Моля продължете.

— До болка ми се искаше да заловя похитителя. Всички от Екипа по спасяване на заложниците го искахме. За повечето от нас това се превърна в личен въпрос.

— Вие всъщност мразехте похитителя. Искахте, независимо кой е той, да бъде наказан най-строго от закона.

— Така е. И все още го искам — отговорих аз.

— Вие сте присъствали на залавянето на Гари Мърфи. Бил е обвинен в престъплението. После сте провели серия сеанси с него. Какво мислите сега за Гари Мърфи?

— Честно казано, сега не знам какво да мисля.

Антъни Нейтън не пропусна да настъпи.

— Значи изпитвате колебания относно вината му?

Мери Уорнър вече протъркваше стария дъсчен под под краката си, толкова често ѝ се налагаше да скача от мястото си.

— Възраavam! Подвеждащ въпрос към свидетеля!

— Съдебните заседатели да не го вземат под внимание — каза съдийката.

— Какво изпитвате в този момент към Гари Мърфи? Кажете ни професионалното си мнение, доктор Крос — продължи Нейтън.

— Все още не съм наясно дали той е Гари Мърфи или Гари Сонеджи. Не знам дали в този човек наистина съжителстват две личности. Струва ми се, че съществува вероятност той да страда от раздвоение на личността.

— И ако е така?

— Ако това е така, Гари Мърфи би имал малка или никаква съзнателна представа за действията на Гари Сонеджи. Той също така

би могъл да бъде гениален социопат, който манипулира всички ни, включително и вас.

— Дадено. Приемам тези параметри. Дотук добре — каза Нейтън.

Беше сложил ръце пред гърдите си, сякаш държеше малка топка. Очевидно обмисляше как да изкопчи от мен по-стегната дефиниция.

— Оказва се, че проблемът с неувереността се превръща в основен — заяви той. — От него зависи всичко. Затова ще ви помоля да помогнете на съдебните заседатели да си изградят лично становище. Доктор Крос, искам да хипнотизирате Гари Мърфи! — обяви той. — Тук, в съдебната зала. Нека съдебните заседатели преценят сами. Аз имам пълно доверие в тях и ще приема тяхното решение. Дълбоко вярвам, че когато тези хора видят всички доказателства, ще достигнат до най-правилното решение. А вие, доктор Крос?

ГЛАВА 62

На другата сутрин внесоха за сеанса ми с Гари две обикновени кресла, тапицирани с червена кожа. Намалиха централното осветление, за да може да се отпусне и да не се влияе от обкръжението. И двамата имахме микрофони. Това беше единственото, което разреши съдийката Каплан.

Другата възможност бе да се демонстрира в съда записаният на видео предишен хипнотичен сеанс, но Гари заяви, че по всяка вероятност ще може да бъде хипнотизиран в съдебната зала. Искаше да опита. Адвокатът му настояваше да опита.

Реших да извърша хипнотизирането така, сякаш Сонеджи/Мърфи се намира в затворническата си килия. Важно беше да го изолирам от някои очевидно разсейващи неща в залата. Нямах представа дали ще успее и какво ще излезе. Стомахът ми беше на възли, когато седнах в едното кресло. Опитах се да не гледам към присъстващите. Никога не съм обичал сцената, а сега още по-малко.

Предишния път използвах проста словесна техника, за да хипнотизирам Гари. Сега в съдебната зала започнах по същия начин. Хипнотизирането не е кой знае каква философия, както си мислят повечето хора.

— Гари — казах аз, — искам да се облегнеш назад и да се опиташ да се отпуснеш. И да видим какво ще стане.

— Ще направя каквото мога — рече той и изглеждаше искрен.

Беше облечен е тъмносин костюм, чиста бяла риза и раирана връзка. Приличаше повече на адвокат от собствения си адвокат.

— Ще те хипнотизирам отново, защото адвокатът ти смята, че това може да помогне на делото. Ти също даде съгласието си. Така ли е?

— Да — отговори Гари. — Искам да кажа истината... Искам самият аз да я разбера.

— Добре тогава. Започни да броиш от сто надолу. Правила сме го вече. С всяка цифра трябва да се отпускат. Можеш да започнеш.

Гари Мърфи започна да брои.

— Очите ти започват да се затварят. Сега се чувстваш потпуснат... в спящо състояние... дишаш дълбоко — тихо и монотонно му говорех аз.

В съдебната зала цареше почти пълна тишина. Единственият звук беше плътната вибрация на климатичната инсталация.

Гари най-после спря да брои.

— Чувстваш ли се удобно? Всичко наред ли е? — попитах го аз.

Кафявите му очи бяха като стъклени, влажни. Като че ли много лесно изпадна в транс. Но нямаше как да проверя дали наистина е хипнотизиран.

— Да. Добре съм. Чувствам се отлично.

— Ако по някаква причина искаш да прекъснем сеанса, знаеш как да го направиш.

— Да, знам — кимна леко той, но като че ли не ме слушаше.

Като имах предвид цялото напрежение и обстоятелствата около процеса, съмнявах се, че симулира.

— Преди време в един от миналите сеанси ние говорихме за случилото се в „Макдоналдс“. Ти ми каза, че си се „събудил“ в полицейската кола. Спомняш ли си?

— Така беше, спомням си добре — отвърна той. — Събудих се в полицейска кола пред заведението. Изведнъж се събудих, а около мен полиция. Арестуваха ме.

— Как се почувства, когато те арестуваха?

— Не можех да повярвам, че се случва с мен. По никакъв начин. Сигурен бях, че е някакъв кошмарен сън. Казах им, че съм търговски пътник, казах им къде живея в Делауер. Казах им всичко, за което можех да се сетя, за да им докажа, че са заловили не този, когото трябва. Не съм престъпник. Нямам полицейско досие.

— Говорихме за времето малко преди арестуването ти. Когато си влязъл в ресторанта.

— Не мога... не мога да си спомня добре. Нека се опитам да помисля... — Изглеждаше, сякаш се мъчи да го направи. Дали не се преструваше? Или се чувстваше неудобно от истината такава, каквато си я припомняше сега?

Когато в затвора той разкри пред мен личността на Сонеджи, аз много се изненадах. Питах се дали ще го направи отново. Особено при тези тежки обстоятелства.

— Отбил си се в „Макдоналдс“, за да отидеш до тоалетната. Освен това си искал да пиеш кафе, за да се чувстваш бодър по време на пътуването си.

— Спомням си... много слабо. Със сигурност се виждам в ресторанта. Спомням си, че бях там...

— Не бързай. Разполагаме с достатъчно време, Гари.

— Тълпи народ. Залата е претъпкана с хора. Приблжих се до вратата на тоалетната. Но по някаква причина не влязох. Не знам защо. Странно, но не си спомням.

— Какво чувстваше тогава? Когато не влезе в тоалетната. Спомняш ли си какво почувства тогава?

— Възбуда. Ставаше все по-зле. Усещах как кръвта пулсира в главата ми. Не разбирах защо. Бях разстроен, а не знаех защо.

Сонеджи/Мърфи гледаше право напред, покрай лявото ми рамо. Бях малко изненадан, че с такава лекота можех да забравя присъстващите в залата, които не откъсваха очи от нас двамата.

— Сонеджи беше ли в ресторанта? — попитах го аз.

Той леко наклони глава. Имаше нещо затрогващо в това движение.

— Сонеджи е там. Да. Той е в „Макдоналдс“. — Започна да се вълнува. — Преструва се, че купува кафе, но изглежда ядосан. Мисля, че е направо бесен. Сонеджи е смахнат, лош човек.

— Защо е толкова бесен? Знаеш ли? От какво е ядосан Сонеджи?

— Струва ми се, защото... нещата са се объркали. Полицията е извадила невероятен късмет. Планът му да стане известен се е провалил. Пълен провал. Сега се чувства като Бруно Ричард Хауптман. Поредният неудачник.

Ето ти новина. Преди не беше споменавал отвличането. Всички в залата се бяха втренчили в нас. Аз не откъсвах очи от Гари Сонеджи/Мърфи.

Опитах се да му говоря възможно най-спокойно, без да го тревожа. Кротко и бавно. Като ходене по ръба на пропастта. Можех да му помогна, но, от друга страна, имаше опасност и двамата да полетим в бездната.

— Кое се е объркало в плана на Сонеджи?

— Всичко — каза той.

Все още беше Гари Мърфи. Нямах съмнение. Не се беше прехвърлил в личността на Сонеджи. Но Гари Мърфи знаеше за действията на Гари Сонеджи — под хипноза. *Гари Мърфи беше наясно с мислите на Гари Сонеджи.*

Съдебната зала беше смълчана. С периферното си зрение не забелязвах никакво движение.

Гари ни съобщи още подробности за отвличането.

— Той провери какво става с малкия Голдбърг, но момчето беше мъртво. Лицето му беше съвсем посиняло. Изглежда приспивателното е било в повече... Сонеджи не можеше да повярва, че той е направил грешка. Беше толкова внимателен и педантичен. Дори предварително разговаря с анестезиолози.

Зададох един от възловите въпроси:

— Защо тялото на момчето беше така обезобразено? Какво точно се случи с детето?

— Сонеджи пощуря. Не можеше да повярва на лошия си късмет. Започна да удря тялото с една тежка лопата.

До момента начинът, по който разказваше за Сонеджи, бе много правдоподобен. Не беше изключено в крайна сметка да е жертва на раздвоение на личността. Това би променило коренно хода на процеса, а вероятно и присъдата.

— Каква лопата? — попитах.

Заговори много бързо.

— Лопатата, която използва, за да ги зарови. Бяха заровени в плевнята. Беше им осигурил въздух за няколко дни. Приличаше на противоатомно скривалище. Системата за снабдяване с въздух работеше безупречно, както и всичко останало. Сонеджи сам я измисли. Сам я построи.

Сърцето ми биеше до пръсване. Гърлото ми бе много, много сухо.

— А малкото момиченце? Маги Роуз? — попитах аз.

— Тя беше добре. Сонеджи ѝ даде за втори път валиум. За да я приспи отново. Тя беше уплашена и пицеше, защото под земята беше тъмно. Като в рог. Но не чак толкоз лошо. Самият Сонеджи бе преживял по-страшни моменти. В мазето.

Продължих много предпазливо. Не исках да го изпусна точно сега. *Какво в мазето? Ще се опитам да се върна към него по-късно.*

— Къде е Маги Роуз сега? — попитах аз Гари Мърфи.

— Не знам — отвърна той без колебание.

Не каза, че е мъртва. Не каза, че е жива... *Не знам*. Защо блокира тази информация? Защото знае, че аз я искам? Защото всеки в тази зала искаше да узнае съдбата на Маги Роуз Дън?

— Сонеджи се върна там за да я вземе — продължи той. — ФБР се бе съгласило с откупа от десет милиона. Всичко бе организирано, но тя беше *изчезнала!* Маги Роуз не беше там, когато Сонеджи се върна. *Тя беше изчезнала! Някой друг бе взел момичето оттам!*

Публиката в залата повече не можеше да пази тишина. Но аз не се разконцентрирах.

На съдийката Каплан не ѝ се искаше да удари с чукчето, за да възстанови реда. Изправи се обаче и се опита с ръка да въдвори тишина, но без резултат.

Някой друг беше взел момичето оттам. Някой друг сега държеше момичето.

Задах още няколко въпроса, преди залата да стане окончателно неуправляема, а може би и Сонеджи/Мърфи заедно с нея. Запазих гласа си тих и изненадващо спокоен при създадите се обстоятелства.

— Ти ли я изрови оттам, Гари? Ти ли спаси, малкото момиченце от Сонеджи? Знаеш ли *ти* къде е Маги Роуз сега?

Тези въпроси не му харесаха. Силно се потеше. Клепачите му потрепваха.

— Разбира се, че не. Не, аз нямам нищо общо с това. През цялото време беше Сонеджи. Не мога да го контролирам. Никой не може. Толкова ли не разбираш?

Надвесих се напред.

— Тук ли е Сонеджи в този момент? Тази сутрин той с нас ли е?

При други обстоятелства не бих се опитал да го насилвам толкова много.

— Мога ли да попитам Сонеджи какво се е случило с Маги Роуз? — продължих да настоявам аз.

Гари Мърфи поклати няколко пъти глава. Усещаше, че нещо става с него.

— Става страшно — изстена той. По лицето му течаха вадички пот, косата му бе мокра. — Страх ме е. Сонеджи наистина е нещо

страшно! Не мога повече да говоря за него. Не искам. Моля те, помогни ми, доктор Крос! Моля те, помогни ми.

— Добре, Гари, достатъчно — и аз веднага го извадих от хипнозата.

Това беше единствената хуманна постъпка при тези обстоятелства. Нямах избор.

Изведнъж Гари Мърфи отново се върна в съдебната зала. Очите му се фокусираха в мен. В тях не прочетох нищо освен страх.

Присъстващите в залата станаха неуправляеми. Репортерите от телевизията и вестниците хукнаха да съобщят новините. Съдийката Каплан удряше ли, удряше с чукчето.

Някой друг беше взел Маги Роуз Дън... Възможно ли е?

— Всичко е наред, Гари — успокоих го аз. — Разбирам защо се изплаши.

Той се втренчи в мен, а после много бавно обходи с очи шумната и развълнувана съдебна зала.

— Какво стана? — попита той. — Какво се е случило тук?

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ МАГИ РОУЗ

ГЛАВА 63

Все още си спомням нещо от Кафка. По-специално смразяващото начало на „Процесът“: „Някой изглежда беше изрекъл лъжи по адрес на Йозеф К., защото, без да е извършил нищо, една сутрин той бе арестуван.“ Това се опитваше да ни внуши и Гари Мърфи — че е затворен в капана на един кошмар. Че е невинен като Йозеф К.

Снимаха ме пет-шест пъти на излизане от съдебната зала. Всеки имаше въпрос, а аз нямах какво да отговоря. Никога не пропускам възможността да си държа устата затворена.

— Жива ли е Маги Роуз? — искаха да узнаят от пресата. Отказах да им кажа мнението си. Защото мислех, че не е.

На излизане от залата видях Катерин Роуз и Томас Дън, които се бяха запътили към мен. Бяха обсадени от репортери от телевизията и вестниците. Исках да говоря с Катерин, но не и с Томас.

— Защо му помагате? — повиши глас Томас Дън. — Не разбирате ли, че лъже? Какво ви става, Крос?

Лицето му беше зачервено и много напрегнато. Беше изгубил самообладание. Вените на челото му се бяха издули. Катерин Роуз изглеждаше отчаяна, безутешна.

— Бях призован като враждебно настроен свидетел — обясних аз. — Върша си работата. Това е всичко.

— В такъв случай зле я вършите — продължи да ме напада Томас Дън. — Вие изпуснахте дъщеря ни във Флорида. А сега се опитвате да освободите похитителя ѝ.

Тук вече ми писна от него. Беше ме нападал лично по телевизията и в пресата. Колкото и да исках да му върна дъщерята, нямах намерение да понасям повече оскърбленията му.

— Как ли не! — изкрещях аз, докато камерите бръмчаха около нас. — Бяха ми вързани ръцете. Отстраниха ме от случая заради нечий каприз, после пък ме върнаха. А аз съм единственият, който е постигнал някакви резултати.

Завъртях се на пети и хукнах надолу по стръмните стълби. Разбрах мъката им, но Томас Дън ме торможеше от месеци. Нападките му бяха насочени лично срещу мен, но грешеше. Изглежда никой не искаше да осъзнае един прост факт — единствен аз все още се опитвах да разбера истината за Маги Роуз. Само аз.

Бях стигнал края на стълбите, когато Катерин Роуз ме догони. Тичаше след мен. По петите я следваха фотографии. Бяха навсякъде, а автоматичните им филмогълтачи щракаха като бесни. Пресата се опитваше със зъби и нокти да не изпусне нещо.

— Съжалявам за всичко това — каза тя, преди да успее да отвори уста. — Загубата на Маги побърква Том, разрушава и брака ни. Знам, че сте направили всичко възможно. Знам какво трябваше да изтърпите. Съжалявам, Алекс. Съжалявам за всичко.

Беше странен, странен момент. Пресегнах се и улових ръката на Катерин Роуз Дън. Благодарих ѝ и обещах, че няма да се откажа. Фотографите продължиха да ни снимат. После бързо си тръгнах и категорично отказах да съобщя на журналистите какво се е случило между Катерин Роуз и мен. Мълчанието е най-доброто отмъщение за чакалите от пресата.

Отправих се към къщи. Продължавах да търся Маги Роуз Дън, но вече се опитвах да я открия в съзнанието на Сонеджи/Мърфи. Възможно ли е някой да я е взел от скривалището? Защо му е на Гари Мърфи да твърди това? Докато карах към Югоизточния квартал, си спомнях какво беше казал по време на хипнозата. Дали Гари Сонеджи не ни беше разиграл по всички правила в съдебната зала? Много вероятно и съвсем възможно. Дали това не беше част от неговите ужасяващи планове?

На другата сутрин се опитах повторно да хипнотизирам Сонеджи/Мърфи. Удивителният детектив/доктор Крос отново на сцената! Или поне така звучаха новините тази сутрин.

Този път не се получи. Гари Мърфи бе прекалено уплашен или поне така твърдеше адвокатът му. В претъпканата зала бе твърде шумно. Съдийката Каплан я опразни, но и това не помогна.

Същия ден бях подложен на кръстосан разпит от обвинението, но Мери Уорнър бе по-заинтересована да се махна от свидетелското място, отколкото да подлага на въпрос професионалните ми качества. Участието ми в процеса приключи. Нямах нищо против.

До края на седмицата двамата със Сампсън не стъпихме в съдебната зала. През това време бяха изслушани още експерти. Ние се върнахме на улицата. Имахме нови случаи. Освен това се опитахме да изясним едно-две смущаващи неща, случили се в деня на отвличането. Прекарахме часове наред в заседателната зала, затрупани с папки. Ако Маги Роуз е била отведена от скривалището в Мериленд, може би все още беше жива. Имаше някакъв, макар и минимален шанс.

Посетихме отново училището „Уошингтън Дей“, за да разпитаме някои от учителите. Меко казано, повечето не ни се зарадваха. Проверяхме хипотезата за „съучастник“. Имаше голяма вероятност Гари Сонеджи да е действал в съдружие с някого от самото начало. Дали не е Саймън Конклин, приятелят му от Принстън? Ако не е Конклин, тогава кой? Никой от училището не беше забелязал някого, с което да се подкрепи хипотезата за съучастник на Гари Сонеджи.

Тръгнахме си от училището преди обяд и отидохме в една закусвалня от веригата „Рой Роджърс“ в Джорджтаун, за да хапнем. Пържените пилета на „Рой Роджърс“ са за предпочитане от тези в „Кентъки Фрайд Чикън“, особено подлутените крилца. Пръстите да си оближеш. Поръчахме си пет порции крилца и две гигантски коли. Седнахме навън на малка масичка до детската площадка на „Рой“. След обяда можехме да се полюеем на люлката.

Когато приключихме, решихме да отидем в Потомак, щата Мериленд. Цял следобед чукахме по вратите на авеню „Сорел“ и околните улици. Разговаряхме с обитателите на пет или шест къщи и бяхме добре дошли колкото Бърнстейн и Удуърд, но студеният прием не ни смути.

Никой не бил забелязал непознати хора или коли в района. Нито в дните преди, нито след отвличането. Никой не само не можа да си спомни да е виждал необичаен микробус за доставки. Не си спомняха да са виждали и съвсем обичайни коли за доставки по домовете на цветарските магазини, сервизните служби и хранителна стоки.

Късно следобед продължих с колата сам. Отправих се към Крисфийлд, щата Мериленд, където Маги Роуз и Майкъл Голдбърг са били държани под земята през първите дни след отвличането. В крипта? В мазе? Гари Сонеджи/Мърфи беше споменал за мазе по време на хипнозата. Като дете са го затваряли в тъмно мазе. През по-голямата част от живота си не е имал приятели.

Този път исках да разгледам фермата съвсем сам. Всички несвързаности в случая дълбоко ме смущаваха. В главата ми се стрелкаха отделни фрагменти и ме дразнеха като шрапнел. Възможно ли беше някой да е задигнал Маги Роуз от Сонеджи/Мърфи? И Айнщайн да бе разследвал този случай, многото вероятности щяха да замотаят главата му, та чак да му изправят косата.

Докато обикалях из злоещата изоставена ферма, позволих на фактите свободно да блуждаят в съзнанието ми. Мислите ми се връщаха към сина на Линдбърг и факта, че бебето на Линдбърг е било отвлечено от „фермерска къща“.

Така нареченият съучастник на Сонеджи. Нерешен проблем.

Сонеджи е бил забелязан също около къщата на семейство Сандърс, ако можеше да се вярва на Нина Серизиър. Още един нерешен проблем.

Наистина ли става дума за раздвоение на личността? Обществото на психолозите няма единно мнение дали изобщо съществува такъв феномен. Случаите на раздвоение на личността са изключително редки. Не бяха ли това византийски номера на Гари Мърфи? Възможно ли бе той да играе и двете личности?

Какво се е случило с Маги Роуз Дън? Кръгът се затваряше с нея. Какво се е случило с Маги Роуз?

Върху разнебитеното табло на поршето си все още пазех една от малките свещички, които раздаваха около съдебната зала във Вашингтон. Запалих я. Подкарах обратно към Вашингтон и тя гореше в падащия мрак. Не забравяйте Маги Роуз!

ГЛАВА 64

Вечерта имах среща с Джези и през целия ден тръпнех в очакване. Срегнахме се в мотел „Ембаси Суитс“ в Арлингтън. Заради пиесата, наводнича града във връзка с процеса, ние много внимавахме да не ни видят заедно.

Джези пристигна след мен. Изглеждаше страхотно секси в късата си черна рокля. Носеше черни чорапи с ръб и обувки на висок ток. Имаше червило и руж по страните. В косата си бе затъкнала малко сребърно гребенче. О, спри, сърце!

— Идвам от официален обед — обясни тя и изрита обувките си. — Ставам ли за висшето общество?

— Със сигурност ставаш за моето общество.

— Ще се върна след минутка, Алекс. Само минутка.

И тя изчезна в банята. След малко надникна оттам. Аз се бях проснал върху леглото. Дюшекът като че ли попиваше напрежението ми. Животът отново беше хубав.

— Хайде да се изкъпем. Какво ще кажеш? Да отмием прахоляка — предложи Джези.

— Това не е прахоляк. Това съм аз.

Станах и отидох в банята. Ваната беше квадратна и необикновено просторна. Плочките бяха в синьо и бяло и сякаш искряха. Скъпите дрехи на Джези бяха разпилени по пода.

— Бързаш ли? — попитах аз.

— И още как.

Беше напълнила ваната до ръба. Няколко своеволни сапунени мехурчета се издигнаха и се пукнаха при допира в тавана. Виеше се пара. Миришеше на селска градина.

Тя опита водата с ръка. После дойде при мен. Сребърното гребенче все още бе в косата ѝ.

— Чувствам се малко напрегната.

— Личи ти. Веднага познах.

— Мисля, че е време малко да се полекуваме.

Направихме го. Ръцете на Джези се справиха с копчето на панталона ми, след това и с ципа. Устните ни се докоснаха, отначало леко, после силно.

Изведнъж, както стояхме прави до ваната с издигащата се пара, Джези ме пое в себе си. Две-три бързи движения, след което се отдръпна от мен. Лицето, вратът и гърдите ѝ се бяха зачервили. За миг си помислих, че нещо не е наред.

Изненада, шок, удоволствие от проникването в нея, после бързо разделяне. Тя наистина беше напрегната. Почти жестока.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Ще получа сърдечен удар — прошепна Джези. — По-добре си намисли някаква история за пред полицията. Олеле, Алекс.

Хвана ме за ръка и ме дръпна вътре във ваната. Водата беше топла, точно колкото трябваше. Както и всичко останало.

Избухнахме в смях. Все още бях по бельо, но малкият Алекс се звереше през цепката. Свалих си слиповете.

Повъртяхме се във ваната, докато се озовахме един срещу друг. Не разбрах как Джези се оказа отгоре ми. Желанието да се слеем ни бе завладяло напълно. Тя се наведе назад и преплете пръсти на тила си. Наблюдаваше ме с някакъв странен израз на любопитство и очарование. Червенината по шията и гърдите ѝ беше станала още по-гъста.

Изведнъж дългите ѝ крака се вдигнаха над водата и се заключиха зад главата ми. Направи няколко тласъка и двамата издивяхме едновременно. Тялото ѝ се стегна. Мятахме се и стенехме. Водата преливаше от ваната на талози.

Обгърна ме с ръце и крака. Водата стигаше до носа ми.

После потънах. Джези беше върху мен. Усещането, че съм на ръба на оргазма, прониза съществуването ми. И двамата свършихме. Само дето аз щях и да се удавя. Чух отново Джези да стене, но през водата звукът достигаше до мен странно приглушен.

Удоволствието експлодира в мен точно когато въздухът ми свърши. Нагълтах вода и се разкашлях.

Джези ме спаси. Издърпа ме нагоре и взе лицето ми в двете си ръце.

Спасение. Блажено спасение.

Останахме прегърнати плътно. Изцедени до капка, както пише в любовните романи. По пода имаше повече вода, отколкото във ваната.

В този миг чувствах единствено, че се влюбвам все повече и повече. Поне в това бях сигурен. Всичко останало в живота ми бе неизвестност и хаос, но едно знаех със сигурност. Имах Джези.

Към един през нощта трябваше да си тръгна. За да съм вкъщи, когато децата се събудят. Джези ме разбираше. След процеса щяхме да обсъдим тези неща на по-бистра глава. Джези искаше да опознае Джанел и Деймън. Разбрахме се да стане постепенно.

— Вече ми липсваш — каза тя, когато се приготвих да си вървя. — По дяволите... Не си отивай... Знам, че трябва, но...

Свали сребърното гребенче от косата си, постави го в ръката ми и я сви.

Излязох в нощта, а гласът ѝ още звучеше в ушите ми. Вън на паркинга отначало имаше само тъмнина.

Изведнъж двама мъже изскочиха пред мен. Автоматично посегнах към кобура под мишницата. Единият от тях включи ослепяващ прожектор. Другият насочи фотоапарат към лицето ми.

Пресата ни беше намерила двамата с Джези. По дяволите! Случаят с отвличането беше толкова нашумял, че всичко, свързано с него, се превръщаше в сензация. От самото начало бе така.

Зад двамата мъже вървеше някаква млада жена. Имаше дълга черна къдрава коса. Изглеждаше като участник в снимачен екип на филм от Ню Йорк или Лос Анджелис.

— Детектив Алекс Крос? — попита един от мъжете. Междувременно партньорът му ме снима няколко пъти. Светлината от светкавицата му огря паркинга.

— Ние сме от „Нашънъл Стар“. Искаме да говорим с вас, детектив Крос.

Долових английски акцент. „Нашънъл Стар“ е американски таблоиден вестник, който се издава в Маями. От най-жълтите.

— Какво общо има това, което става тук, със случая? — обърнах се към англичанина, като премятах с пръсти в джоба си сребърното гребенче на Джези. — Това е лично. Не е новина. Никому не влиза в работата.

— Наша работа е да преценим — заяви той. — Засега не знам, приятел. Може да са важни контактите между полицията на

Вашингтон и Службата за охрана. Тайни разговори или нещо подобно.

Жената вече чукаше на вратата на стаята. Гласът ѝ проехтя като удар по железен варел.

— „Нашънъл Стар“ — обяви тя.

— Не излизай — извиках на Джези.

Вратата се отвори и Джези се появи напълно облечена. Загледа се в къдрокосата жена и изобщо не се опита да прикрие презрението си.

— Сигурно много сте горди с това — обърна се тя към репортерката. — Вероятно никога досега не сте били толкова близо до наградата „Пулицър“ за най-добра журналистика.

— Ами! — не ѝ остана дължна другата. — Познавам Роксана Пулицър. А сега познавам и вас двамата.

ГЛАВА 65

Свирех на пианото потпури от мелодии на Кийт Сует, Бел Бив Дивоу, Хамър и Пъблик Енеми. Останах на верандата и забавлявах Деймън и Джанел до към осем сутринта. Беше сряда — същата седмица, в която двамата с Джели бяхме неприятно изненадани от репортерите в Арлингтън.

В кухнята Нана четеше най-новия брой на „Нашънъл Стар“, който бях купил за нея. Чаках да ме извика вътре.

Тя не го направи и аз станах от пианото, за да си получа заслуженото. Поръчах на Деймън и Джанел да стоят мирни.

— Стойте тук. Няма да мърдате.

Както всяка друга сутрин, Нана пиеше чай. Остатъците от свареното яйце и препечената филийка бяха още върху масата. Вестникът със сензацията лежеше небрежно сгънат на кухненската маса. Дали го бе чела? Не можех да отгатна по лицето ѝ или от състоянието на вестника.

— Прочете ли статията? — бях принуден да попитам.

— Прочетох достатъчно, за да разбера за какво става дума. Видях и снимката ти на първа страница. Струва ми се, че хората така четат подобен род вестници. Винаги ме е учудвало, че в неделя сутрин след църква хората си купуват такъв вестник.

Седнах на масата срещу нея. Заля ме вълна от силни чувства и отдавнашни спомени. В съзнанието ми изникнаха редица разговори като този от нашето съвместно минало.

Нана си взе филийка препечен хляб. Потопи я в сладкото от портокалови корички. Ако птиците можеха да се хранят като хората, вероятно щяха да го правят като мама Нана. Беше като произведение на изкуството.

— Тя е красива и, не се съмнявам, много интересна бяла жена. Ти си много красив негър, който понякога носи и умна глава на раменете си. На много хора тази картина не им харесва. Не си изненадан, нали?

— Ами ти, Нана? Ти харесваш ли я? — попитах аз.

Мама Нана въздъхна тихо. Остави чашата си с чай и тя издрънча.

— Виж какво ще ти кажа. Не ми е известен медицинският термин, Алекс, но ти така и не успя да превъзмогнеш загубата на майка си. Виждах го, докато беше малък. Струва ми се, че и сега го забелязвам от време на време.

— Нарича се „посттравматичен стресов синдром“ — обясних аз. — Ако те интересува точния термин.

Нана се усмихна на моето бягство в специалната терминология. И преди съм го правил.

— Никога не бих коментирала това, което ти се е случило, но то си казва думата, откакто дойде във Вашингтон. Забелязах също, че невинаги съумяваше да намериш мястото си сред другите. Както децата умеят. Спортуваше, с твоя приятел Сампсън крадахте от магазините, винаги си бил труден. Но четеше книги и беше умерено чувствителен. Разбираш ли какво искам да ти кажа? Може отвън да си корав, но не и отвътре.

Вече невинаги попивам безрезервно заключенията на Нана, но някои от наблюденията ѝ все си ги бива. Наистина не си паснах добре с момчетата от Югоизточния квартал, но с течение на времето нещата тръгнаха към по-добро. Сега ме приемат съвсем нормално. Детектив/доктор Крос.

— Не исках да ти причинявам болка или да те разочаровам във връзка с това — върнах се аз към статията в таблоида.

— Не ме разочароваш — каза баба ми. — Ти си моята гордост, Алекс. Почти всеки ден от живота ми носиш огромно щастие. Като те гледам с децата, като виждам какво вършиш тук за квартала, когато знам, че все още си готов да уйдисваш на акъла на една стара жена...

— С последното виждам голям зор — прекъснах я аз. — Що се отнася до така наречената новина от вестника... Седмица, а може би и повече, ще бъде непоносимо. После ще отшуми.

Нана поклати глава. После бялата ѝ коса се върна на мястото си, всяко косъмче където трябва да бъде.

— Не. Хората няма да забравят. Някои ще го помнят, докато си жив. Както се казва, ако не можеш да изтърпиш наказанието, не извършвай престъплението.

— Кое е престъплението? — попитах аз.

С opakото на ножа Нана започна да събира трохите по масата.

— Ти ще ми кажеш. Защо двамата с Джези Фланаган се промъкват като крадци, щом като всичко е честно и почтено? Ако тя те обича и ти я обичаш? Обичаш ли я, Алекс?

Не отговорих веднага. Разбира се, че обичах Джези. Но колко? И къде щеше да ни изведе това? А трябваше ли да ни извежда някъде?

— Не знам със сигурност, поне в смисъла, в който ме питаш — отговорих най-сетне. — Точна това се опитваме да разберем. И двамата сме наясно с последствията.

— Ако със сигурност я обичаш, Алекс, то и аз я обичам. Аз съм с теб, Алекс. Захванал си се с нещо прекалено голямо. Понякога си твърде умен, за да бъдеш щастлив. И си малко особен, според стандарта на белите.

— Ти затова толкова много ме обичаш — заявих аз.

— Това е само една от причините, моето момче.

Тази сутрин двамата с баба ми стояхме дълго прегърнати до кухненската маса. Аз съм голям и силен, а Нана е тънка и крехка, но също толкова силна. Беше като едно време. Никога не порастваш напълно, когато си около родители, баби и дядовци. И със сигурност не порастваш около Мама Нана.

— Благодаря ти, *старице* — казах ѝ аз.

— И съм горда с това!

Както обикновено нейната дума беше последна.

Звънях у Джези няколко пъти същата сутрин, но не си беше вкъщи или не вдигаше телефона. Не беше включила и телефонния си секретар. Замислих се за нашата нощ в Арлингтън. Тя беше толкова напрегната. Още преди да се появят тези от „Нашънъл Стар“.

Поколебах се дали да не отскоча с колата до апартамента ѝ, но размислих. Нямахме нужда от нови сензационни фотографии или вестникарски истории, докато процесът вървеше към края си.

През деня в службата почти никой не ми проговори. Ако преди бях хранил съмнения, сега вече ми стана ясно колко съм сгазил лука. Голям гаф.

Затворих се в кабинета си, седнах сам с термос кафе и се завзях в четирите стени. Бяха покрити с улики от отвличането. Започнах да се чувствам виновен, възмутен и ядосан. Искаше ми се да

счупя нещо стъклено, както бях направил един-два пъти след смъртта на Мария.

Седях си пред държавното металносиво бюро с гръб към вратата. Гледах работната си програма за седмицата, но всъщност не виждах нищо от написаното на листа.

— В тая работа си сам-самичък, скапаняк такъв — чух зад гърба си гласа на Сампсън. — Този път си сам-самичък. Докарал си се като месо на шиш.

— Не ти ли се струва, че подценяваш положението? — попитах аз, без да се обърна към него.

— Мислех, че ще поговориш с мен, когато решиш да говориш. Знаеш, че аз знам за вас двамата.

Няколко кръгчета от кафе върху листа с програмата задържаха погледа ми. Ефектът на Браунинг? Какво, по дяволите, беше това? Напоследък паметта ми, а и всичко останало, ми изневеряваха.

Най-после се обърнах с лице към него. Беше се издокарал в кожени панталони, със стара плетена шапка и черна жилетка от лъскав изкуствен материал. Тъмните очила успешно криеха изражението му. Всъщност той се опитваше да бъде обаятелен и мил.

— Какво става според теб? — попитах аз. — Какво говорят?

— Никой не е доволен от развоя на проклетия процес. Прекалено малко „браво!“ се чува от висшите ешелони. Струва ми се, че вкарват в кошарата потенциалните жертвени агнета. Ти със сигурност си сред тях.

— А Джези? — попитах аз, но вече знаех отговора.

— Тя също. Вземане-даване с нашумели негри — отвърна Сампсън. — Ти май не си чул новината?

— Каква новина?

Сампсън издиша кратко и шумно, след което ми снесе последната гореща клюка.

— Взела си е отпуск, а може и да е напуснала Службата. Преди около час, Алекс. Никой не знае дали е скочила сама или са я бутнали.

Веднага позвъних в кабинета на Джези. Секретарката каза, че днес ще отсъства. Позвъних в апартамента ѝ. Никой.

Отидох до дома ѝ, като по пътя наруших неколккратно ограниченията за скорост. По радиото говореше Дерек Макгинти. Обичах да слушам гласа му дори когато не се вслушвам в думите.

В къщата нямаше никой. Но поне и фотографии не се спотайваха наоколо. Помислих си дали да не тръгна за вилата край езерото. От един уличен телефон се обадох в Северна Каролина. Местната телефонистка ми каза, че телефонът е изключен.

— Кога? — попитах аз изненадано. — Снощи звънях.

— Тази сутрин — отговори тя. — Телефонът е бил изключен тази сутрин.

Джези беше изчезнала.

ГЛАВА 66

Очаквахме произнасянето на присъдата над Сонеджи/Мърфи.

На 11 ноември съдебните заседатели се оттеглиха да вземат решение. Върнаха се в залата след три дни, а междувременно се носеха безспирни слухове, че не могат да решат дали обвиняемият е виновен или невинен. Целият свят като че ли бе притихнал в очакване.

Сутринта Сампсън ме взе от къщи и заедно отидохме в съдебната зала. Времето се беше постоплило след краткото застудяване, което предвещаваше настъпването на зимата.

Докато приближавахме авеню „Индиана“, си мислех за Джези. Цяла седмица не бях я виждал. Чудех се дали ще се появи в съда, за да чуе присъдата. Беше ми се обадила. Каза, че е в Северна Каролина. Само това каза. Отново бях самотен и това не ми харесваше.

Джези я нямаше пред сградата на съда. Видях Антъни Нейтън да слиза от сребрист мерцедес. Настъпваше неговият звезден час. Репортерите го накачулиха. Приличаха на ято врабчета, нахвърлили се върху трошички стар хляб.

Журналистите от телевизията и вестниците се опитаха да изкопчат нещо от мен или от Сампсън, преди да успеем да избягаме нагоре по стълбите на съда. И двамата не се натискахме за интервюта.

— Доктор Крос! Доктор Крос, моля ви — извика някой от тях и аз познах пискливия глас на водещата новините в местната телевизия.

Трябваше да спрем. Бяха ни последвали, пред нас също се оказа пълно с репортери. Сампсън изтананика част от „Няма накъде да бягам“ на Марта и групата Ванделас.

— Доктор Крос, смятате ли, че вашите показания могат да помогнат на Гари Мърфи да се измъкне от присъда за предумишлено убийство? Че непреднамерено сте му помогнали да избегне наказанието?

Нещо се скъса в мен.

— Щастливи сме да участваме в „Супер боул“^[1] — заявих аз много сериозно в обективите на няколко миникамери. — Алекс Крос ще се съсредоточи върху играта си. Останалото ще се нареди от само

себе си. Алекс Крос благодари на Всевишния за възможността да играе на това ниво. — Надвесих се над репортера, който зададе въпроса. — Разбирате ли какво искам да кажа? Ясно ли е?

Сампсън се усмихна и каза:

— Колкото до мен, все още чакам доходоносно предложение да рекламирам маратонки или газирани напитки.

После продължихме нагоре по стръмните каменни стъпала към федералния съд.

Когато стъпихме в огромното пещероподобно фоайе, равнището на шума можеше спокойно да увреди слуха ни. Всички се бутаха и натискаха, но някак цивилизовано, както официално облечените хора ви бутат в гърба на излизане от „Кенеди Сентър“^[2].

Процесът срещу Сонеджи/Мърфи не бе първият, в който раздвоението на личността стоеше в основата на защитата. Но все пак беше най-нашумелият. Той повдигна емоционалните въпроси за вината и невинността, които хвърляха сянката на съмнение върху решението на съдебното жури... *Ако Гари Мърфи беше невинен, как би могъл да бъде осъден за отвлечане и убийство? Адвокатът му бе успял да засади семенцето на съмнението в нашите глави.*

Горе в залата зърнах Нейтън. По време на заседанията на съда бе постигнал всичко, на което се е надявал.

— Ясно е, че в съзнанието на обвиняемия се борят две личности — беше казал той на съдебните заседатели в заключителната си реч. — Едната от тях е също толкова невинна, колкото всички вие. Гари Мърфи е добър човек. Гари Мърфи е съпруг и баща. Гари Мърфи е невинен!

Проблемът беше труден и представляваше сериозна дилема за съдебните заседатели. Беше ли Гари Сонеджи/Мърфи умел и зъл социопат? Осъзнаваше ли действията си и можеше ли да ги контролира? Имаше ли „съучастник“ в отвлечането и в убийството на поне едно от децата? Или от самото начало е действал сам?

Никой не знаеше истината освен, може би, самият Гари. Нито дори експертите психолози. Нито полицията. Нито пресата. Нито аз.

До какво заключение щеше да стигне съдебното жури от „равни по положение“^[3] на Гари?

Първото събитие тази сутрин беше въвеждането на Гари в претъпканата и шумна съдебна зала. В обикновения си син костюм

имаше познатия ни чистичък и момчешки вид. Приличаше на банков служител в малко градче, а не на подсъдим в дело за отвлечане и убийство.

Чуха се откъслечни аплодисменти, което доказваше, че напоследък дори и похитител може да има своята възхитена публика. Процесът несъмнено се радваше на вниманието на не една перверзна откачалка.

— Кой казва, че в Америка вече няма герои? — попита ме Сампсън. — Харесва им този побърканияк. Личи си в блесналите им очички. Новият усъвършенстван Чарли Менсън^[4], само че вместо превъртяло хипи имаш превъртяло юпи.

— Сина на Линдбърг — напомних му аз. — Дали през цялото време не е целял точно това? Дали не е част от неговия гениален план да се прочуе?

Съдебните заседатели влязоха в индийска нишка в залата. Изглеждаха замаяни и непоносимо напрегнати. Какво ли са решили — по всяка вероятност късно снощи?

Един от тях се препъна, докато заемаха местата си. Падна на едно коляно и останалите след него трябваше да спрат. Този дребен инцидент сякаш подчерта цялата деликатност на процеса.

Погледнах към Сонеджи/Мърфи и ми се стори, че на лицето му се мерна лека усмивка. Дали не станах свидетел на негова дребна грешка? Какви ли мисли препускаха из главата му сега? Каква ли присъда очакваше?

Във всеки случай личността Гари Сонеджи, „Лошото момче“ би оценило иронията на момента. Вече всичко беше готово. Представление, в чийто център беше той. Без значение какво ще се случи, това бе най-големият ден в живота му.

Искам да съм някой!

— Съдебните заседатели стигнаха ли до решение? — попита ги съдийката Каплан, когато седнаха.

Малък сгънат лист хартия мина от ръка в ръка, докато стигна до нея. Лицето ѝ остана непроницаемо, докато четеше решението. После го върна на председателя на съдебното жури. Процесуалната процедура беше процедурно спазена.

Председателят, който остана прав, започна да говори с ясен, но треперлив глас. Казваше се Джеймс Хийкин, петдесет и пет годишен

пощенски служител. Червендалестото му, сега на всичкото отгоре и пламнало лице, подсказваше наличието на високо кръвно налягане или просто на напрежение във връзка с процеса.

Той обяви:

— По двете обвинения за отвличане ние признаваме обвиняемия за виновен. По обвинението в убийството на Майкъл Голдбърг ние признаваме обвиняемия за виновен.

Джеймс Хийкин не каза Мърфи, а само „обвиняемия“.

Съдебната зала избухна. Оглушителният шум се отразяваше в каменните колони и мраморните стени. Репортерите препуснаха към телефоните в коридора. Мери Уорнър получи прочувствени поздравления от младите си сътрудници. Антъни Нейтън и екипът му бързо напуснаха залата, като избягваха всякакви въпроси.

Пред залата се разигра една особено трогателна сцена.

Докато охраната извеждаше Гари, жена му Миси и малката му дъщеря Рони се втурнаха към него. Тримата отчаяно се прегърнаха и заридяха на глас.

Никога преди не бях виждал Гари да плаче. Ако това беше представление, то беше поредното му великолепно изпълнение. Ако играеше роля, то тя изглеждаше крайно достоверна.

Не можех да откъсна очи от него, докато двама униформени служители на съда не го откъснаха най-сетне от семейството му и не го отведоха.

Ако разиграваше театър, то той не допусна нито един погрешен жест. Изглеждаше напълно погълнат от жена си и дъщеря си. Нито веднъж не погледна към залата, за да види дали се радва на зрителско внимание.

Изира го фантастично.

Дали пък Гари Мърфи не беше невинен човек, току-що осъден за отвличане и убийство?

[1] Шампионат на професионалните отбори по американски футбол. — Б.ред. ↑

[2] Голям културен комплекс във Вашингтон. — Б.ред. ↑

[3] Според американските закони съдебното жури се състои от дванайсет души, подбрани да бъдат равни по положение на обвиняемия. — Б.ред. ↑

[4] Чарлс Менсън и негови дрогирани последователи убиват зверски през 1969 г. бременната актриса Шарън Тейт и четирима нейни гости в имението ѝ в Бевърли Хилс. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 67

„Напрежение, напрежение!“ — тананикаше си Джези мелодията, която звучеше гръмко в главата ѝ.

Кожата ѝ бе опъната като барабан на челото, докато се спускаше по лъкатушния планински път без сянка от предпазливост или страх. На всеки завой тя силно се накланяше, но не превключваше от четвърта скорост мощния си мотоциклет. Елите, издадените закръглени камъни и старите телефонни жици се сливаха в размазано петно, когато профучаваше покрай тях. Всичко бе неясно и объркано. Имаше чувството, че от една година лети в безтегловност, а може би цял живот. Скоро щеше да експлодира.

Никой не разбираше какво означава да си под такова напрежение толкова дълго време. Дори като дете тя винаги се страхуваше да не допусне дори една грешка, да не би да не е свършената малка Джези, та майка ѝ и баща ѝ да не я обичат.

Свършената малка Джези.

„Не е достатъчно да си добра“ и „Доброто е враг на великото“ повтаряше баща ѝ почти всеки ден. И тя беше пресметлива отлична ученичка. Стана мис „Популярност“. Впускаше се във всяко възможно начинание. Преди няколко години Били Джоуел бе записал песента „Напрежение“. Отразяваше много точно състоянието, в което тя се намираше, откакто се помнеше. Трябваше да намери начин да му сложи край, а сега като че ли знаеше как.

Превключи на трета, когато наближи вилата край езерото. Всички лампи светеха. Иначе наоколо изглеждаше съвсем спокойно. Водата в езерото беше гладка и черна и се сливаше с планината. *Но лампите бяха запалени. А тя не ги беше оставила светнати.*

Слезе от мотоциклета и влезе бързо вътре. Външната врата бе отключена. Вътре нямаше никой.

— Има ли някой? — провикна се тя.

Провери в кухнята и в двете спални. Никой. По нищо не личеше, че някой е влизал. Освен по лампите.

— Хей, кой е тук?

Куката на кухненската врата срещу комари беше свалена. Излезе навън и тръгна към кея.

Нищо.

Никой.

Изведнъж от лявата си страна чу плясък. Видя размазаните очертания на крила над водата.

Застана на края на кея и тежко въздъхна. В главата ѝ още звучеше песента на Били Джоуел. Подиграваше се и се надсмиваше над себе си. „Напрежение, напрежение.“ Чувстваше го с всеки сантиметър от тялото си.

Някой я сграбчи. Силни ръце я стиснаха като в менгеме. Тя изпищя.

Сложиха ѝ нещо в устата.

Джези си пое въздух. Разпозна „Колумбийското злато“. Добър наркотик. Отново си пое дъх. Отпусна се в силните ръце, които я държаха.

— Липсваше ми — чу тя глас зад себе си.

Били Джоуел продължаваше да крещи в главата ѝ.

— Какво правиш тук? — попита тя най-сетне.

ЧАСТ ПЕТА
ПОВТОРНО РАЗСЛЕДВАНЕ

ГЛАВА 68

Маги Роуз Дън отново беше на тъмно.

Виждаше смътни очертания навсякъде около себе си. Знаеше какво са, знаеше къде е и дори защо е там.

Отново мислеше за бягство. Но в главата ѝ изникна *предупреждението*. Винаги това предупреждение.

Ако се опиташ да избягаш, няма да бъдеш убита, Маги. Би било твърде лесно. Отново ще бъдеш затворена под земята. Ще се върнеш в малкия си гроб. Така че никога не се опитвай да бягаш, Маги Роуз. Избий си го от главата.

Беше започнала да забравя много неща. Понякога не можеше да си спомни коя е. Всичко изглеждаше като лош сън, като кошмари, редуващи се един подир друг.

Маги Роуз се питаше дали майка ѝ и татко ѝ все още я търсят. Защо да го правят? Толкова отдавна беше отвлечена. Маги разбираше. Мистър Сонеджи я беше взел от училището. Но оттогава тя повече не го видя. Остана само *предупреждението*.

Понякога имаше чувството, че е само героиня от приказка, която сама си е съчинила.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Сега вече не беше толкова тъмно. Развиделяваше. Няма повече да се опитва да бяга. Тази мисъл ѝ беше омразна, но за нищо на света не искаше да я затворят отново под земята.

Мари Роуз знаеше какво представляват смътните очертания край нея.

Бяха деца.

Всички само в една стая на къщата.

От нея не можеше да се избяга.

ГЛАВА 69

Джези се върна във Вашингтон през седмицата след края на процеса. Изглеждаше подходящо време за ново начало. Аз бях готов. Велики Боже, как бях готов да заживея отново!

Поговорихме по телефона за състоянието, в което се намираше. Научих едно нещо. Каза, че ѝ се струва наистина странно да вложи толкова усилия в кариерата си, а сега да не я е грижа за нея.

Беше ми липсвала дори повече, отколкото бях допускарал в представите си. Непрекъснато мислех за нея, докато разследвах убийството на две тринайсетгодишни момчета заради чифт напомпващи се маратонки. Дватама със Сампсън хванахме убиеца, петнайсетгодишно момче от „Черната дупка“. Същата седмица ми предложиха работа във Вашингтон като координатор между полицейското управление на града и ФБР. Работата беше с по-висок ранг и по-добре платена от тази, която имах, но аз твърдо отказах. Така се откупих от Карл Мънроу. Не, благодаря.

Нощем не можех да спя. Бурята, която забушува в главата ми още от първия ден на отвличането, не се беше уталожила. Не можех да изхвърля Маги Роуз Дън от мислите си. Не можех да изоставя случая. Не си го позволявах. Следях всички новини, понякога до три-четири през нощта. Продължавах да се правя на Алекс психоаналитика във фургона до „Сейнт Антъни“. Дватама със Сампсън излочихме няколко каси бира. После се опитахме да ги избием в гимнастическия салон. Междувременно работехме дълги дни и нощи.

В деня, в който Джези се върна, аз се отправих с колата към апартамента ѝ. По пътя пак слушах по радиото Дерек Макгинти. Приказливият ми събрат от ефира. Гласът му успокояваше нервния ми стомах. Веднъж дори му се обадох на телефона на предаването. Промених си гласа. Разказах за Мария, за децата, за това, че съм на ръба от толкова дълго време.

Когато Джези отвори вратата, видът ѝ ме изненада. Косата ѝ беше пораснала и наподобяваше слънчев ореол. Имаше тен и

изглеждаше напрацяла от здраве като спасител от калифорнийски плаж през август. Сякаш всичко в живота ѝ беше наред.

— Изглеждаш отпочинала — казах. Всъщност се чувствах засегнат.

Изчезна преди края на процеса. Без да каже довиждане. Без обяснения. Какво ми казваше това за нейния характер?

Джези поначало си беше стройна, но сега изглеждаше още по-слаба и стегната. От тъмните кръгове около очите ѝ, които бях виждал толкова често по време на разследването, сега нямаше и следа. Носеше сини джинсови шорти и стара тениска, на която пишеше: „Ако не можеш да ги заслепиш с великолепието си, озадачи ги е глупостта си“. Винаги ослепителна.

— Много по-добре съм, Алекс — усмихна се тя нежно. — Струва ми се, че почти съм се излекувала.

Излезе на площадката и се остави в прегръдките ми. И аз се почувствах донякъде излекуван. Държах я в ръце и си мислех, че съм бил съвсем сам на тази непозната планета, поне известно време. Виждах се наскред пустинен лунен пейзаж. От мен е зависело да намеря някого, когото да заобичам отново.

— Разкажи ми какво се случи. Как се чувства човек, когато се махне от този свят? — попитах аз.

Косата ѝ миришеше на свежо и чисто. Цялата изглеждаше нова и освежена.

— Всъщност много е приятно да се махнеш оттук. Не съм спряла да работя от шестнайсетгодишна. Първите дни ми беше малко страшно. После стана добре — отговори тя с глава, заровена в гърдите ми. — Само едно ми липсваше — прошепна. — Искаше ми се ти да си с мен. Ако звучи сантиментално и старомодно, толкоз по-зле.

Това бе едно от нещата, които исках да чуя.

— Щях да дойда — казах аз.

— Имах нужда да бъда сама. Трябваше да премисля всичко. На никого освен теб не съм се обаждала, Алекс. На никого. Открих много неща за себе си. Може би успях дори да разбера коя е Джези Фланаган. Повдигнах брадичката ѝ и я погледнах в очите.

— Разкажи ми какво разбра. Кажи ми коя е Джези.

Хванати за ръце, влязохме вътре.

Но Дджези не ми разказа нито за себе си, нито за това, което бе разбрала там във вилата си край езерото. Отдадохме се на старите си навици и, трябва да призная, те ми бяха липсвали. Чудех се дали още държи на мен и дали наистина е искала да се върне във Вашингтон. Имах нужда от някакъв знак.

Дджези започна да разкопчава ризата ми и нямах никакво намерение да ѝ преча.

— Толкова ми липсваше — прошепна тя в гърдите ми. — А аз липсвах ли ти, Алекс?

Не можех да не се усмихна. Физическото ми състояние в този миг беше очевиден отговор на въпроса ѝ.

— А ти как мислиш? Познай.

Онзи следобед двамата с Дджези обезумяхме. Не можех да не си спомням нощта, когато се появиха онези от „Нашънъл Стар“ на вратата на мотелската ни стая. Тя наистина беше по-слаба и по-жилава, а си беше в добра форма още преди да изчезне. Освен това тялото ѝ беше почерняло — много равномерно.

— Кой е по-черен? — попитах аз и се усмихнах.

— Аз, разбира се. Черна като къпина, както казват при нас край езерото.

— Заслепяваш ме с великолепието си.

— Ами! Докога ще издържим така? Да си говорим и да се гледаме, без да се докосваме? Би ли разкопчал останалите копчета на ризата си, ако обичаш?

— Това възбужда ли те? — попитах аз, а гласът ми заседна на гърлото.

— Аха. Всъщност можеш просто да я съблечеш.

— Канеше се да ми разкажеш коя си и какво си осъзнала по време на уединението си — напомних ѝ аз.

Изповедник и любовник. Секси като мисъл.

— Сега ме целуни. Ако искаш, Алекс. Можеш ли да ме целунеш, като докосваш само устните ми?

— Хм. Не съм сигурен. Чакай да се извъртя насам... или може би така. Ама ти да не се опитваш да ми затвориш устата?

— И защо да го правя, доктор детектив?

ГЛАВА 70

Отново се потопих в работата. Бях си обещал, че по някакъв начин ще реша загадката на това отвличане. Черният рицар не ще бъде победен.

Една отвратителна студена и дъждовна нощ се затътрих да се срещна отново с Нина Серизиър. Тя все още беше единственият човек, виждал „съучастника“ на Гари Мърфи. Така и така бях в района.

А защо бях в Лангли Терас посред нощ, в този леденостуден просмукващ дъжд? Защото се бях превърнал в упорит глупак, който не преставаше да търси още информация за едно отвличане отпреди година и половина. Защото бях перфекционист и трийсет години бях живял по този начин. Защото имах нужда да разбера какво наистина се е случило с Маги Роуз Дън. Защото не можех да се отърва от погледа на Мустаф Сандърс. Защото исках да узная истината за Сонеджи/Мърфи. Или поне така се оправдавах пред себе си.

Глори Серизиър не беше особено щастлива да ме види отново на прага на къщата си. Стоях пред входа цели десет минути и дълго чуках по охлузената алуминиева врата, преди да ми отвори.

— Детектив Крос, знаете ли, че е късно? Не можете ли да ни оставите на мира? — попита ме тя, когато най-сетне се появи. — Трудно ни е да забравим семейство Сандърс. Нямаме нужда постоянно да ни напомняте.

— Знам — съгласих се аз с високата петдесетгодишна жена, която ме изпепеляваше с поглед. Очите ѝ бяха с формата на бадеми. Красиви очи на не много красиво лице. — Става дума за убийства, госпожо Серизиър, за ужасни убийства.

— Нали заловиха убиеца — отвърна тя. — Не сте ли разбрали, детектив Крос? Не сте ли чули? Не четете ли вестници?

Почувствах се безкрайно глупаво. Сигурен бях, че ме смята за луд. Умна жена.

— Исусе Христе — поклатих глава аз и високо се разсмях. — Знаете ли, вие сте права. Просто не съм на себе си. Много съжалявам. Наистина.

Това я свари неподготвена и тя ми се усмихна. Мила усмивка, която откри криви зъби. Често се среща в квартала.

— Поканете този нещастен негър на едно кафе — примолих се аз. — Луд съм, но поне си го знам. Пуснете ме да вляза.

— Добре де, добре. Заповядайте, детективе. Можем да поговорим още веднъж. Но толкоз!

— Дадено — съгласих се аз.

Бях разчупил леда, защото казах истината за себе си.

Пихме лошо нес кафе в тясната ѝ кухня. Всъщност обичаше да говори. Глори Серизиър ме затрупа с въпроси за процеса.

Искаше да разбере как се чувства човек, когато го дават по телевизията. Подобно на много хора и тя проявяваше любопитство към актрисата Катерин Роуз. Домакинята дори си имаше собствена теория за отвличането.

— Този човек не го е направил. Този Гари Сонеджи, или Мърфи, или както там му викат. Някой го е натопил, разбираш ли — обясни ми тя и се засмя.

Сигурно ѝ се стори смешно, че споделя откачените си идеи с откачен вашингтонски полицай.

— Уйдисай ми още веднъж на акъла — предложих аз, за да се върна най-после на въпроса, който ме беше довел тук. — Припомни ми пак какво е видяла Нина онази нощ. Кажи ми какво точно ти каза. Както си го спомняш, дума по дума.

— Защо се тормозиш? — попита ме тя. — Защо си тук в десет вечерта?

— Не знам, Глори — свих аз рамене и отпих от ужасното кафе. — Може би искам да разбера защо точно на мен се спряха в Маями. Не знам, но важното е, че съм тук.

— Този случай те е побъркал, нали? Отвличането на тези деца?

— Да. Побърка ме. Разкажи ми пак какво е видяла Нина. Разкажи ми за мъжа в колата с Гари Сонеджи.

— От малка Нина обича да стои на прозореца на стълбището — започна Глори. — Това е прозорецът на Нина към света. Открай време. Навива си косата там, четете книга или гали някое от котетата. Понякога просто зяпа в нищото. Била е на прозореца, когато е видяла онзи бял, Гари Сонеджи. Рядко се появяват бели в квартала. Само черни, понякога и латиноамериканци. Затова привлякъл вниманието ѝ.

Колкото повече гледала, толкова по-странно ѝ се струвало поведението му. Както ти каза. *Наблюдал* къщата на Сандърсови. Като че ли шпионирал. А другият мъж, онзи в колата, го наблюдавал как наблюдава къщата.

Бинго! Умореният ми и претоварен мозък някак успя да улови ключовата фраза в това, което ми разказваше.

Глори Серизиър се канеше да продължи, но аз я спрях.

— Ти каза, че мъжът в колата е *наблюдал* Гари Сонеджи. Каза, че е *наблюдал* него?

— Така ли казах? Май забравям вече. Нина спомена, че мъжете са били заедно. Като двама търговци или нещо такова. Нали знаеш, понякога се мотаят из улиците. Но като се замисля, се сещам, че всъщност Нина ми каза, че мъжът в колата е наблюдавал другия. Мисля, че така каза. Почти съм убедена. Чакай да я извикам. Вече не съм толкова сигурна.

Скоро тримата седяхме заедно и разговаряхме. Госпожа Серизиър ми помогна да предразположа Нина и момичето най-после се отпусна. Каза, че е убедена, че мъжът в колата е наблюдавал Гари Сонеджи. Мъжът не бил със Сонеджи. Нина Серизиър много добре си спомняше, че този в колата е наблюдавал другия.

Човекът в колата е наблюдавал Гари Сонеджи.

Може би все пак не е имало „съучастник“, а някой, който е наблюдавал как Гари Сонеджи/Мърфи си набелязва поредните жертви. Кой може да бъде?

ГЛАВА 71

Разрешиха ми да посетя Сонеджи/Мърфи, но само във връзка с убийствата на семействата Сандърс и Търнър. Можех да се срещна с него по повод на престъпления, които вероятно никога нямаше да стигнат до съда, но не заради такова, което можеше да остане неразкрито. Бюрокрацията в действие.

Имах приятел във „Фолстън“, където беше затворен Гари. Познавах Уолас Харт, шефа на тамошната психиатрия, откакто започнах работа в полицията. Уолъс ме чакаше във фойето на стария затвор.

— Обичам да се радвам на специално внимание — казах аз, докато се ръкувахме. — Макар че за пръв път ми се случва.

— Сега си знаменитост, Алекс. Гледах те по телевизията.

Уолъс е дребен чернокож с вид на книжен плъх, което се дължи на кръглите му очила с дебели стъкла и на торбестия син костюм. Кръстоска между Джордж Уошингтън Карвър^[1] и Уди Алън. Прилича едновременно на негър и на евреин.

— Какво ти е мнението за Гари? — попитах го аз, когато поехме с асансьора към най-строго охранявания етаж. — Примерен затворник ли е?

— Винаги съм имал слабост към психопатите, Алекс. Правят света интересен. Представи си живота без истинските лоши момчета. Ще пукнем от скука.

— Както разбирам, май не се хващаш на версията за раздвоение на личността?

— Не мисля, че е изключено, но вероятността е нищожна. При всяко положение „лошото момче“ в него наистина е много лошо. Изненадан съм, че е допуснал грешка. Направо съм много учуден, че сте го хванали.

— Искаш ли да чуеш една невероятна хипотеза? Гари Мърфи хвана Сонеджи. Гари Мърфи не можеше да се справи със Сонеджи и го предаде.

Уолъс се усмихна широко. Огромна белозъба усмивка за дребното му лице.

— Алекс, харесва ми шантавото ти мислене. Наистина ли го допускаш? Едната личност предава другата?

— Не. Просто исках да проверя дали ти ще се хванеш. Започвам да мисля, че си е чиста проба психо. Исках да разбера доколко е превъртял. При срещите ни установих, че страда от класическо параноидно личностно отклонение.

— Съгласен съм. Той е претенциозен, арогантен, амбициозен, никому няма доверие. Както вече казах, падам си по това момче.

Когато най-сетне се срещнах с Гари, видът му ме шокира. Очите му бяха сякаш хлътнали в черепа. Клепачите бяха зачервени като при конюнктивит. Кожата на лицето му бе силно опъната. Беше отслабнал, може би с около дванайсет килограма, като се има предвид, че поначало си беше слаб и строен.

— Добре де, знам, малко съм потиснат — вдигна той очи от леглото и отговори на учудването в погледа ми. — Здравей, докторе.

Отново беше Гари Мърфи или поне така ми се стори.

— Здравей, Гари. Не можах да се удържа да не те видя.

— От дълго време никой не ми е идвал на свиждане. Сигурно искаш нещо. Чакай да позная — пишеш книга за мен. Исках да станеш поредният Труман Капотти.

Аз поклатих глава.

— Отдавна исках да дойда. Но първо трябваше да получа разрешение от съда. Всъщност дойдох да поговорим за убийствата на Сандърс и Търнър.

— Така ли? — Изглеждаше примирен, реакцията му показваше безразличие и пасивност. Не ми хареса как изглежда. Хрумна ми, че може би е на прага на пълното разпадане на личността.

— *Позволено* ми е да говорим само за убийствата на Сандърс и Търнър. Но ако искаш, можем да поговорим и за Вивиан Ким.

— В такъв случай няма много за говорене. Не знам нищо за тези убийства. Дори не съм чел вестници. Кълна се в живота на дъщеря си, че не съм. Може би приятелят ти Сонеджи знае, но не и аз, Алекс.

Изглежда му беше приятно да ме нарича по име. Хубаво е да знаеш, че навсякъде имаш приятели.

— Адвокатът ти сигурно е споменал за тези убийства. Ще има още един процес тази година.

— Вече никакви адвокати. А и тези случаи нямат нищо общо с мен. Освен това едва ли ще стигнат до съда. Прекалено е скъпо.

— Гари — започнах аз, сякаш беше един от пациентите ми. — Бих искал отново да те подложа на хипноза. Ще подпишеш ли документите, ако успея да уредя тъпите формалности? За мен е важно да говоря със Сонеджи. Позволи ми да опитам.

Гари Мърфи се усмихна и поклати глава. Но накрая кимна и каза:

— Всъщност и аз бих искал да поговоря с него. Ако можех бих го убил. Бих убил Сонеджи. Така, както се предполага, че съм убил всички онези хора.

Същата вечер отидох да се срещна с бившия агент от Службата за охрана Майк Дивайн. Той беше единият от двамата, прикрепени към министър Голдбърг и семейството му. Искрах да чуя мнението му за наличието на „съучастник“.

Около месец след отвличането Майк Дивайн се бе пенсионирил по собствено желание. Беше само на четирийсет и пет и затова предположих, че са го подложили на натиск да напусне. Няколко часа си говорихме на каменната тераса с изглед към река Потомак.

За мъж, който живее сам, апартаментът беше подреден с много вкус. Дивайн имаше хубав тен и изглеждаше отпочинал. Видът му бе най-добрата реклама, че човек трябва да се спасява от работа в полицията, докато още може.

Напомняше ми малко на Травис Макгий от романите на Джон Макдоналд. Добре сложен, с волево и изразително лице. Помислих си, че като млад пенсионер няма да му е никак зле с неговия вид на кинозвезда, буйна къдрава кестенява коса, приятна усмивка и неизчерпаем запас от интересни истории.

— Знаеш, че двамата с партньора ми бяхме притиснати да си подадем оставките — призна си той след няколко бири. — Един фал, който се превърна в трета световна война и с нас беше свършено в Службата. И шефът ни не ни подкрепи.

— Случаят много нашумя. Трябваше да има герои и злодеи.

Можех да си позволя да философствам на чаша студена бира.

— Може да е за добро — рече Майк Дивайн замислено. — Минавало ли ти е през ума да започнеш всичко наново, да се захванеш с нещо друго, докато все още можеш? Преди да те раздруса болестта на алцхаймер.

— Замислял съм се за частна практика — отвърнах аз. — Нали съм психолог. Все още давам безплатни консултации в квартала.

— Но прекалено много обичаш работата, за да я зарежеш — усмихна се той и присви очи от отразената във водата светлина на късното следобедно слънце.

Сиви морски птици с бели гърди прелетяха пред терасата. Красиво. Всичко наоколо беше красиво.

— Слушай, Майк, искаше ми се още веднъж да си припомним последните дни преди отвличането.

— Ти наистина си откачил на тая тема, Алекс. Вече съм изследвал всеки сантиметър от тази територия. Вярвай ми, там няма нищо. Кисела почва. Нищо не расте. Напъвах си ума до пръсване, но най-накрая се предадох.

— Вярвам ти. Но все още ме интересува една кола, последен модел с четири врати, която май е била забелязана в Потомак. Вероятно додж. — Нина Серизиър беше видяла такава кола, паркирана на Лангли Терас. — Да си забелязал такава кола — синя или черна, паркирана на авеню „Сорел“ или някъде около училището?

— Както ти казах, неколкократно прегледах дневниците с нашите наблюдения. Няма никаква тайнствена кола. Можеш сам да ги прегледаш.

— Вече го направих — засмях се аз над безнадеждността на моя случай.

Поговорихме още малко. Не можа да се сети за нищо ново. Накрая се похвали, че ходи на плаж, лови риба и играе голф. Новият му живот сега започваше. За разлика от мен, беше превъзмогнал отвличането на двете деца.

И все пак нещо ме смуцаваше. Цялата тази история със „съучастника“. Или „наблюдателя“. Имах особено усещане в червата за Дивайн и партньора му. Неприятно усещане. Нещо ми подсказваше, че те знаят повече, отколкото казват.

Докато все още бях на тази вълна, по-късно същата вечер реших да се свържа и с бившия партньор на Дивайн, Чарлс Чейкли. След отстраняването му, Чейкли се беше преместил със семейството си в Темпи, щата Аризона.

Тук беше полунощ, десет часът в Темпи. Реших, че не е толкова късно.

— Чарлс Чейкли? Обажда се детектив Алекс Крос от Вашингтон — представих се аз.

Неловка пауза. После Чейкли заговори враждебно, което крайно ме озадачи. Реакцията му наля масло в огъня на предчувствията ми, свързани с него и партньора му.

— Какво, по дяволите, искаш? — настръхна той. — Защо ми се обаждаш тук? Напуснах Службата. Опитвам се да забравя случилото се. Остави ме на мира. Стой далеч от мен и семейството ми.

— Слушай, съжалявам за безпокойството... — започнах да му се извинявам аз.

— Тогава не ме безпокой — сряза ме той. — Много е лесно, Крос. Просто не се бъркай в живота ми.

Можех да си представя как изглежда Чарли Чейкли, докато говорехме. Спомнях си го от дните непосредствено след отвлечането. Беше само на петдесет и една, но изглеждаше над шейсетгодишен. Бирено коремче. Оплешивяла глава. Тъжни, някак си отсъстващи очи. Чейкли бе физическото доказателство за вредата, която може да ти причини работата, ако ѝ се дадеш.

— За съжаление, все още разследвам няколко убийства — продължих аз с надеждата да ме разбере. — Замесен е и Гари Сонеджи/Мърфи. Върнал се е, за да убие една от учителките в „Уошингтън Дей“. Вивиан Ким.

— Нали каза, че не искаш да ме притесняваш? Защо не се престориш, че никога не си ми звънял, а? Аз пък ще се престоря, че никога не съм вдигал слушалката. Много се изпедепцах да играя на „ужким“ тук в пустинята.

— Слушай, мога да ти изпратя призовка. Много добре го знаеш. Тогава ще водим този разговор във Вашингтон. Или мога да взема самолета и да дойда при теб, в Темпи. Ще се изтърся някоя вечер да опитам скарата ти.

— Абе какво, за Бога, ти става? Какво ти има, Крос? Проклетият случай приключи. Остави ме на мира и като казвам да ме оставиш на мира, значи остави ме на мира.

Имаше нещо много странно в тона му. Звучеше на ръба на голямата експлозия.

— Тази вечер разговарях с партньора ти — добавих аз и това го задържа на телефона.

— И какво като си говорил с Майк Дивайн? Аз самият си говоря с него от време на време.

— Радвам се за двама ви. Ще те оставя на мира веднага, само ми отговори на един-два въпроса.

— Само на един — съгласи се Чейкли накрая.

— Спомняш ли си да си видял кола с четири врати последен модел, тъмна на цвят, паркирана на авеню „Сорел“? Някъде около къщите на Голдбърг или Дън? Може би седмица преди отвличането?

— Не. За Бога, не съм. Всяко необичайно нещо щеше да е отразено в дневника ни. Приключих с отвличането. Също и с теб, детектив Крос.

И Чейкли ми затвори телефона.

Тонът на разговора ни беше прекалено необичаен. Неизясненият проблем с „наблюдателя“ ме влудяваше. Голяма неясна следа. Прекалено важна, за да я пренебрегнеш, ако си професионалист. Трябваше да поговоря с Джези за Майк Дивайн и Чарли Чейкли и за дневниците с наблюденията, които са предавали. Нещо не беше наред с тях двамата. Със сигурност криеха нещо.

[1] Джордж Уошингтън Карвър (1864–1943) — американски селскостопански учен. Роден като роб в Мисури, той е откраднат заедно с майка си и откаран в Арканзас. Господарят му Моузес Карвър го открива, отвлича го, връща го в Мисури и го отглежда, като му дава името си. Карвър се посвещава на чернокожите в американския Юг и цял живот се опитва да подобри условията на техния живот. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 72

Двамата с Джези прекарахме деня в нейната вила край езерото. Тя имаше нужда да говори. Да ми разкаже за настъпилата в нея промяна, за това, което бе открила за себе си по време на отпуска, който сама си беше дала.

Там, в Насред нищото, щата Северна Каролина, се случиха две много, много странни неща.

Напуснахме Вашингтон в пет сутринта и пристигнахме малко преди осем и половина. Беше трети декември, но спокойно можеше да е първи октомври. През целия следобед температурата беше около трийсет градуса, а от планината подухваше приятно. Чуруликането и пърхането на десетки различни птици изпълваше въздуха.

Летният сезон бе свършил и почиващите се бяха разотишли, така че езерото беше изцяло наше. Само една моторница пърпореше по водата около един час. Мощният ѝ двигател звучеше като на състезателна кола. Иначе бяхме само двамата.

Споразумяхме се да не избързваме с важните въпроси. Те се отнасяха до нея, до Дивайн и Чейкли и последните ми хипотези по отвличането.

Късно следобеда тръгнахме на дълга разходка в боровата гора около вилата. Вървахме по една пътечка, която се изкачваше в планината покрай кристалночист поток. Джези не носеше грим, а косата ѝ беше пусната и се ветрееше. Носеше сини джинси, срязани до коленете, и тениска без ръкави на университета във Вирджиния. Очите ѝ бяха приказно сини и конкурираха цвета на небето.

— Казах ти, че тук открих много неща за себе си, Алекс — започна Джези, когато навлязохме навътре в гората.

Говореше тихо. Приличаше почти на дете. Слушах внимателно всяка дума. Искях да знам всичко за нея.

— Искам да ти разкажа. Сега вече искам да говоря — продължи тя. — Да ти разкажа защо и как се случи всичко с мен.

Кимнах и се заслушах.

— Баща ми... баща ми беше неудачник. В собствените си очи. Можеше да се издигне в обществото, стига да пожелаеше. Но произхождаше от бедно семейство и това бе наложило своя отпечатък. Отрицателното отношение на баща ми към самия себе си непрекъснато му създаваше неприятности. Не го интересуваеше как това се отразява на майка ми и на мен. На четирийсет и няколко години вече беше алкохолик. В края на живота си нямаше нито един приятел. Нито пък истинско семейство. Предполагам, че заради това се самоуби... Баща ми се самоуби, Алекс. Направи го с колата си. Не почина от сърдечен удар на гара „Юниън“. Аз съчиних тази версия още като следвах в колежа.

Млъкна за малко. И аз млъчах. Джези ми беше споменавала за майка си и баща си веднъж или два пъти. Знаех за проблема им с алкохола, но не я подтиквах да ми разкаже, защото не можех да бъда нейният психоаналитик. Знаех, че когато е готова, ще ми разкаже.

— Не исках да стана неудачница като тях двамата. Те се имаха за такива, Алекс. Винаги го натякваха. Нямаха никакво чувство за самоуважение. Не можех да допусна да стана като тях.

— А ти как ги оценяваш?

— Като неудачници — усмихна се тя на признанието си. Крива, болезнена, честна усмивка. — А бяха тъй невероятно умни, Алекс. Знаеха толкова неща. Четяха много. Можеха да говорят по всякакъв въпрос. Бил ли си някога в Ирландия?

— Веднъж бях в Англия по работа. Това е единственият път, когато съм бил в Европа. Никога не съм имал достатъчно пари.

— Има села в Ирландия, в които хората са тъй невероятно интелигентни, а живеят в невъобразима бедност. Видях гета за бели. На всяка крачка кръчма. В тази страна има толкова много образовани неудачници. Не исках да стана поредният интелигентен неудачник. Казах ти за този мой страх. Би било ад за мен... Бях така упорита в училище. Трябваше да съм първа, независимо на каква цена. След това в охраната на министерството на финансите. Издигнах се, доста се издигнах, Алекс. Независимо от мотивите, на мен ми харесваше да правя кариера и в общи линии бях доволна от живота си.

— Но се провали след отвлечането на децата. Ти стана жертвеният агнец. Вече не беше „златното момиче“.

— С мен беше свършено — от раз. Агентите шушукаха зад гърба ми. Накрая реших да напусна Службата. Нямах избор. Беше глупаво и несправедливо. Дойдох тук, за да разбере коя, по дяволите, съм аз. Трябваше да го направя сама.

Протегна ръка и ме прегърна. Започна тихичко да хлипа. Досега не бях я виждал да плаче. Притиснах я силно. Никога не бях я чувствал така близка. Разбирах, че споделя жестоки истини. Аз също ѝ дължах няколко.

Разговаряхме тихо на едно усамотено хълмче, когато изведнъж усетих, че някой ни наблюдава от гората. Не помръднах, но погледнах надясно. В гората имаше някой.

Някой ни наблюдаваше.

Още един „наблюдател“.

— Тук има някой, Джези. Точно зад хълма вдясно — прошепнах аз.

Тя не погледна в тази посока. Все пак беше ченге.

— Сигурен ли си, Алекс? — попита.

— Сигурен съм. Повярвай ми. Да се разделим — предложих аз. — Ако побегне, ще го спипаме.

Разделихме се така, че да заобиколим мястото, където беше „наблюдателят“. Това го обърка.

Той побягна!

Беше мъж. С маратонки и тъмен анцуг с качулка, който се сливаше с дърветата. Не можех да преценя нито колко е висок, нито каква е фигурата му. Засега поне.

Двамата с Джези го гонихме повече от половин километър. И двамата бяхме боси, така че не можахме да го настигнем. Клони и тръни деряха лицата и ръцете ни. Най-сетне излязохме от боровата гора и се намерихме на един планински път. Точно в този момент чухме зад близкия завой да профучава кола. Така и не я видяхме, нито зърнахме регистрационния ѝ номер.

— Наистина е дяволски странно! — каза Джези, докато стояхме край пътя и се опитвахме да поемем дъх.

По лицата ни течеше пот, а сърцата ни щяха да изхвъркнат.

— Кой знае, че си тук? Някой знае ли? — попитах аз.

— Никой. Точно затова е толкова странно. Кой, по дяволите, беше това? Страх ме е, Алекс. Имаш ли някаква представа кой може да

бъде?

Бях прехвърлил поне дузина предположения за „наблюдателя“, когото бе видяла Нина Серизиър. Най-достоверното беше най-простото. Полицията беше наблюдавала Гари Сонеджи. Но коя полиция? Възможно ли беше да е някой от моя отдел? Или от отдела на Джези?

Наистина беше ужасно.

Върнахме се във вилата малко преди да се стъмни. Във въздуха се усещаше полъхът на зимата.

Запалихме огън и си стотвихме вкусна вечеря, която щеше да стигне за четирима.

Ядохме сладка бяла царевица, пълна купа със салата, по един огромен стек за всеки от нас и сухо бяло вино, на чийто етикет пишеше „Шасан-Монтраше, Прьомие Крю, Маркиз дьо Лагиш“.

След като се нахранихме, разговорът се завъртя около Майк Дивайн, Чарли Чейкли и „наблюдателя“. Джези не можа много да ми помогне. Каза, че вероятно съм тръгнал по грешна следа, търсейки го сред агентите на Службата за охрана. Каза също, че Чейкли е много раздражителен и като нищо може да избухне заради едно телефонно обаждане в Аризона. Бил силно привързан към работата си и вероятно сега му е много тежко. По нейно мнение Майк Дивайн и Чейкли били много добри, но не и страхотни агенти. Ако нещо си е струвало да бъде забелязано по време на охраната на семейство Голдбърг, те биха го видели. Докладите им били много изчерпателни. Никой от тях не бил достатъчно умен, за да прикрива нещо. Джези беше убедена в това.

Тя не се съмняваше, че Нина Серизиър е видяла кола, паркирана на улицата в нощта преди убийството на семейство Сандърс, но не вярваше някой да е наблюдавал Сонеджи/Мърфи. Или че Сонеджи е бил в квартала.

— Вече не работя по случая — заключи тя накрая. — Не представлявам интересите на министерството на финансите или на някой друг. Чу честното ми мнение, Алекс. Защо просто не се откажеш? Случаят приключи. Забрави го.

— Не мога — отговорих аз. — Ние, рицарите от кръглата маса на крал Артур, не постъпваме така. Не мога да се откажа. Всеки път, когато се опитам, изниква нещо ново и променя намерението ми.

Тази вечер си легнахме много рано, в девет-девет и петнайсет. Виното си свърши работата. Между нас имаше страст, но и много топлина и нежност.

Гушкахме се, смяхме се и всъщност не заспахме рано. Джези ме закачаше, като ме наричаше „Сър Алекс, Черния рицар на кръглата маса“. Аз я кръстих „Дамата от езерото“. Шепнейки си така, най-сетне заспахме мирно в прегръдките един на друг.

Не знам колко беше часът, когато се събудих. Лежах върху смачканите завивки и юргана и ми беше много студено.

От камината още оранжевееше огън и се чуваше тихо пращане. Почудих се как може да е толкова студено в стая, в която все още гори огън.

Това, което чувстваше тялото ми, и това, което виждаха очите ми, не съвпаднаше. Поблъсках си главата над проблема няколко секунди.

Скрих се под завивките и ги придърпах към брадата си. Отблясъците, отразени в прозореца, изглеждаха някак странно.

Помислих си колко е странно да съм отново тук с Джези. В Насред нищото. Вече не можех да си представя да бъда без нея.

Изкуших се да я събудя и да ѝ го кажа. Да ѝ разкажа толкова много неща. „Дамата от езерото“ и „Черния рицар“. Звучеше като Джефри Чосър от деветдесетте години на нашия век.

Изведнъж осъзнах, че отблясъците в прозореца не са от огъня в камината.

Скочих от леглото и се спуснах да погледна. Видях нещо, за което бях чувал, откакто се помня. Но никога не бях очаквал да го видя.

На моравата пред вилата на Джези ярко гореше голям куклуксклановски кръст.

ГЛАВА 73

Едно изчезнало момиченце на име Маги Роуз.

Убийства в Югоизточния квартал. Жестокото убийство на Вивиан Ким.

Един психопат. Гари Сонеджи/Мърфи.

Един „съучастник“. Един тайнствен наблюдател.

Един огнен кръст, в Северна Каролина.

Кога най-сетне тези части от пъзела ще паснат? Дали някога ще паснат? От онзи момент във вилата на Джели до края на историята съзнанието ми бе обзето от тези ярки, измъчващи ме образи. Не можех да се откажа от случая, както Джели ме бе посъветвала. Това, което последва през седмицата, засили моята параноя.

В понеделник се прибрах късно от работа. Деймън и Джанел ме накачулиха, докато вървях към кухнята.

— Телефонът! Телефонът! — пропя Деймън, докато подтичваше до мен.

В кухнята Нана ми подаде слушалката. Каза, че е Уолъс Харт от затвора „Фолстън“.

— Алекс, извинявай, че те безпокоя вкъщи — каза той. — Би ли прескочил дотук? Може да се окаже важно.

Бях започнал да събличам якето и вече бях измъкнал едната си ръка, но спрях. Децата се опитваха да ми помагат, като го теглеха отзад.

— Какво има, Уолъс? Тази вечер съм зает — казах аз и се изплезих на Деймън и Джанел: — Имам някои дребни проблеми вкъщи, но нищо сериозно.

— Той пита за теб. Иска да говори с теб и само с теб. Казва, че е много важно.

— Не може ли да почака до сутринта?

Имах тежък ден. Освен това не можех да се сетя какво ново можеше да ми каза Гари Мърфи.

— Той е *Сонеджи* — съобщи Уолъс. — *Сонеджи* иска да говори с теб.

Онемях. След малко успях да изрека:

— Тръгвам, Уолъс.

След близо час пристигнах във „Фолстън“. Гари беше на най-горния етаж. Известни престъпници-психопати като Скуики Фром^[1] и Джон Хинкли^[2] бяха държани тук. Мястото не беше за кой да е — точно както на Гари му се искаше.

Когато влязох в килията, той лежеше по гръб на тясното легло без чаршафи и одеяло. Непрекъснатото наблюдаваше пазач. Гари бе от „най-важните“. От тези, които бяха под индивидуален надзор.

В главата ми все още звучаха думите, с които ме посрещна Уолъс Харт:

— Реших да го сложа в специална килия за през нощта. Известно време да бъде изолиран и под непрекъснато наблюдение, докато не разберем какво става с него. Изглежда избяга от действителността, Алекс.

— Някой ден ще се разхвърчи на парчета — казах аз и Уолъс кимна в знак на съгласие.

Влязох в килията и седнах, без да чакам да ме покани. Писна ми да моля за разрешения. Гари беше вперил поглед в тавана. Очите му бяха хлътнали. Сигурен бях, че усеща присъствието ми.

— Добре дошъл в моята „психушка“, Алекс — най-сетне промълви той със зловец сипкав глас. — Знаеш ли какво е „психушка“?

Наистина беше *Сонеджи*.

— Затворническите болници в Русия — казах аз. — Там са държали политическите затворници в Съветския съюз.

— Точно така. Много добре — погледна ме той. — Искам да направя нова сделка с теб. Да започнем от нулата.

— Не знаех, че сме сключвали сделка.

— Не искам да си губя повече времето тук. Не мога да продължа да играя ролята на Мърфи. Защо вместо това не се опиташ да разбереш кое прави *Сонеджи* това, което е? Сигурен съм, че ще можеш, доктор Крос. И ти ще се прочуеш. Ще станеш много важен в средата, в която решиш да се движиш.

Не вярвах, че това е една от неговите „амнезии“ или някое от неговите „бягства“. Изглежда напълно контролираше думите си.

През цялото време ли е бил Гари Сонеджи? „Лошото момче“? Още когато се срещнахме за първи път? Тогава това беше диагнозата ми. И се придържах към нея.

— Разбираш ли какво ти говоря? — попита той, като протегна лениво дългите си крака и зашава с босите си пръсти.

— Сега ми казваш, че напълно си съзнавал всичко, което си вършел. И че не става и дума за раздвоение на личността. Не е имало никакви състояния на амнезия. Играл си и двете роли. А сега ти е писнало да се правиш на Гари Мърфи.

Очите на Сонеджи бяха на фокус и много напрегнати. Погледът му беше по-студен и по-пронизващ от обикновено. Понякога при изострена шизофрения фантазията е по-реална от действителността.

— Точно така. Това е ключето, Алекс. Ти си много по-умен от останалите. Гордея се с теб. Ти единствен правиш нещата интересни за мен. Единственият, който е в състояние да задържи вниманието ми за по-дълго време.

— И какво искаш? Какво мога да направя за теб, Гари?

— Имам нужда от някои дребни неща. Но най-вече искам да си бъда аз, така да се каже. Искам да получа признание за всичките си постижения.

— А ние какво ще получим в замяна?

Сонеджи ми се усмихна.

— Ще ти разкажа какво се случи. От самото начало. Ще ти помогна да решиш безценния си случай. Ще го разкажа на теб, Алекс.

Изчаках го да продължи. Постоянно се сецах за надписа на огледалото в банята на Гари Сонеджи: „Искам да съм някой!“ По всяка вероятност от самото начало много му се е искало светът да признае неговите „постигания“.

— От самото начало възнамерявах да убия и двете деца. Умирах от нетърпение. Знаеш, че от малък изпитвам тези противоречиви чувства на любов и омраза към всичко, свързано с детството. Режа гърди и обръсвам гениталии, та възрастните ми жертви да заприличат на деца. Така или иначе, убийството на малките баровчета би било

логичен и безопасен завършек на целия случай. — Сонеджи се усмихна с толкова странна и неуместна усмивка, като че ли си признаваше, че е излъгал от благородни подбуди. — Все още искаш да разбереш защо реших да ги отвлека, нали? Защо избрах Маги Розовата пъпка и приятелчето ѝ Фъстъка Голдбърг?

Използваше прякорите на децата, за да ме провокира. Обичаше да се прави на „Лошото момче“. Откакто го познавах, бе демонстрирал доста мрачно чувство за хумор.

— Интересувам се от всичко, което искаш да ми разкажеш, Гари. Продължавай.

— Знаеш ли, един ден изчислих, че съм убил над двеста души. Между тях и много деца. Правя това, което ми се прави. Това, което ми хрумне в момента.

На устните му отново се появи неволна мазна усмивка. Нямахше и следа от Гари Мърфи, от обикновения американски съпруг и баща от Уилмингтън, Деллауер. Дали е започнал да убива още като дете?

— Наистина? Да не се опитваш да ме шокираш?

Той сви рамене.

— Какво ще спечеля от това? Като малък изчетох всичко, написано за отвличането на бебето Линдбърг. И за всички големи престъпления. Направих си копия от вестникарските изрезки, които успях да намеря в библиотеката на Принстън. Разказвал съм ти за това, нали? Как бях впечатлен, изцяло обзет от манията да отвличам деца. Да ги държа под своя власт... Исках да ги измъчвам като безпомощните малки птички. Дори опитах с един приятел. Сигурно си се срещал с него. Саймън Конклин. Голям психар, докторе. Не заслужава да си губиш времето с него... Не ми е партньор. Не е съучастник. Особено ми харесва, че при отвличане на деца родителите ужасно се разстройват. Самите те биха унищожили други възрастни, но не дай Боже да посегнеш на малко дете. Немислимо! Непростимо! — пищят те. Дрън-дрън! Какво лицемерие! Милиони тъмнокожи деца умират в Бангладеш, доктор Крос. Без някой да се трогне. Никой не се втурва да ги спасява.

— Защо изби негърските семейства? — попитах аз. — Каква е връзката?

— Кой казва, че трябва да има връзка? Това ли си научил в „Джонс Хопкинс“? Това може да са били добрите ми дела. Кой казва,

че ми липсва социално съзнание? Във всеки живот трябва да има равновесие. Убеден съм в това. Помисли какви са жертвите, които си избрах. Безнадеждни наркомани. Едно съвсем малко момиче, което вече проституираше. Малко момченце, напълно обречено.

Не знаех дали да му вярвам. Бягаше от реалността.

— Да нямаш слабост към нас? — попитах. — Направо ме трогваш.

Предпочете да не забележи иронията ми.

— Навремето имах една черна приятелка. Беше прислужница. Грижеше се за мен, докато баща ми се развеждаше с майка ми. Казваше се Лора Дъглас. Върна се в Детройт и ме изостави. Едра дебелана с гръмогласен смях, който обожавах. След като тя отпътува за Моутаун^[3], Мама Ужас започна да заключва палавото и прекалено буйно дете в мазето. Пред теб е едно от изоставените от родителите си деца. В същото време доведените ми брат и сестра се разполагаха горе в къщата на баща ми. Играеха си с моите играчки. Подиграваха ми се през процепите на дъските на пода. Оставяха ме заключен със седмици в мазето. Това са детските ми спомени. Да проблясват в главата ти сигнални лампички и да чуваш предупредителни звънчета, доктор Крос? Едно изтерзано момче в мазето. Две глезени деца, заровени в плевнята. Каква приятна аналогия. Започват ли да пасват парченцата от пъзела? Дали нашето момче Гари казва този път истината?

— Казваш ли истината? — попитах го аз отново. Знаех обаче, че не лъже. Всичко си пасваше.

— О, да. Честна скаутска... Колкото до убийствата в Югоизточния квартал... Всъщност идеята да бъде първият прославен сериен убиец на негри ми допадна много. Не броя онзи тъпанар от Атланта, защото не е от моята класа. Уейн Уилямс беше аматьор от начало до край. Защо това име Уейн се среща толкова често сред серийните убийци, според теб? Уейн Уилямс, Джон Уейн Гейси, Патрик Уейн Хърни, дете уби и разчлени трийсет и двама души на Западното крайбрежие.

— Не си ли убил Майкъл Голдбърг? — върнах го аз към нещо, което беше споменал преди.

— Не. Тогава още няхах това намерение. Щях да го убия, но всяко нещо с времето си. Беше разглежено баровче. Напомняше ми за „брат“ ми Дони.

— Откъде са тогава нараняванията по тялото на Майкъл Голдбърг? Разкажи ми какво се случи.

— Това ти харесва, нали, докторе? Какво ни говори това за теб, а? Ами когато видях, че ми е погодил този номер и е умрял, ужасно се ядосах. Направо побеснях. Започнах да ритам проклетото му тяло. Удрях го с лопатата. Нямам точен спомен какво съм правил. Бях толкова вбесен. След това изхвърлих мъртвото диване в храсталаците край реката.

— Но не си направил нищо на момичето? Не си наранил Маги Роуз Дън?

— *Не, не съм наранил момичето* — подигра се той със загрижеността ми.

Много добре наподоби гласа ми. Със сигурност можеше да изиграе всякаква роля. Беше страшно да го наблюдаваш, когато си в едно помещение с него. Възможно ли бе да е убивал стотици пъти? Напълно го допусках.

— Разкажи ми за нея. Какво всъщност се случи с Маги Роуз Дън?

— Добре, добре. Историята на Маги Роуз Дън. Запали свещ и изпей химн във възхвала на Исуса. След отвличането тя беше гроги. Поне когато надникнах да я видя първия път. Излизаше от упойката. Изиграх ролята на Мама Ужас за малката Маги. Звучах досущ като моята мащеха на вратата на мазето у дома. „Спри да плачеш... Млък! Разглезено хлапе такова!“ Това доста я уплаши. После отново я упоих. Внимателно проверих пулса и на двамата, защото бях сигурен, че ФБР ще поиска доказателства, че децата са живи.

— И на двамата ли пулсът беше наред?

— Да. Съвсем наред, Алекс. Допрях ухо до гърдите на всяко дете. Сдържах естественото си желание да спра ударите на сърцата им, вместо да внимавам всичко да е наред.

— Защо извърши това отвличане, което неминуемо щеше да предизвика отзвук в цялата страна? Защо ти беше нужна цялата тази публичност? Защо пое такъв огромен риск?

— Защото бях готов. Упражнявах се много дълго време, нямаше никакъв риск. Пък се и нуждаех от парите. Заслужавах да бъда милионер. Всички други са милионери, само аз...

— На другия ден отново ли отиде да видиш децата? — попитах аз.

— И на другия ден всичко беше наред. Но на следващия ден след като Майкъл Голдбърг умря, Маги изчезна. Върнах се в плевнята и заварих скривалището да зее. Празно. Нищо не ѝ бях сторил. Не аз получих парите от откупа във Флорида. Някой друг ги взе. Сега ти, детективе, трябва да откриеш какво се е случило. Аз мисля, че разбрах! Струва ми се, че разбрах голямата тайна.

[1] Една от убийците в бандата на Чарлс Мансън. — Б.ред. ↑

[2] На 30 март 1980 г. Джон Хинкли стреля срещу тогавашния президент Рейгън и го ранява заедно с още трима души. — Б.ред. ↑

[3] Първата американска компания за грамофонни записи, собственост на чернокож. Основана в 1959 г. в Детройт, града на леките коли, откъдето и името ѝ (Motortown). В нея записват групи като Four Tops, Supremes, Temptations, певците Марвин Гей, Стиви Уондър, Лайънъл Ричи, Майкъл Джексън и др. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 74

Станах в три през нощта. И аз бягах от действителността. Посвирих на верандата Моцарт, Дебюси и Били Холидей. Наркоманите от квартала сигурно вече звъняха в полицията да се оплакват от шума.

Сутринта отново посетих Сонеджи. „Лошото момче“. Влязох и седнах в малката килия без прозорци. Изведнъж той заговори. Мислех, че знам какво цели. Какво се кани да ми каже всеки момент. Все пак имах нужда да потвърди предположението ми.

— Трябва да разбереш нещо, което е съвсем чуждо на природата ти — започна той. — Бях като разгонена кучка, докато следях това шибано момиченце и майка ѝ, знаменитата актриса. Аз съм като наркоман. Имах нужда от „наркотика“ си.

Докато го слушах да ми разказва своите странни зловещи истории, не можех да не се сетя за пациентите си, жертви на жестоко отношение като деца. Беше разтърсващо да слушаш как една жертва ти разказва за нейните многобройни жертви.

— Чудесно разбирам „състоянието на превъзбуденост“, докторе. Любимата ми песен е „Съчувствие към дявола“ на Ролинг стоунс. Винаги се опитвам да взема всички предпазни мерки, без да наруша това си състояние. Винаги планирах пътища за бягство, двойно подсигурени, пътища за влизане и излизане от квартала, в който се намирах. Единият от тях е тунел от канализационната система, който върви от края на гетото до Капитолийския хълм. В този тунел криех дрехи за преобличане, включително перука. Бях помислил за всичко. Нямаше да ме хванат. Имах пълно доверие на способностите си. Дълбоко вярвах във всемогъществото си.

— Все още ли вярващ? — попитах го аз.

Беше важен въпрос. Не мислех, че ще ми каже истината, но исках да чуя отговора му.

— Това, което се случи тогава, беше единствената ми грешка. Аз позволих на успеха, на възторга на милионите почитатели да ме главозамае. Ръкоплясканията са наркотик. Знаеш ли, Катерин Роуз страда от същото заболяване, както и повечето от идолите на киното и

спорта. Милиони скандират имената им и им показват, че са „изключителни“ и „велики“. Някои от звездите губят представа за действителността, забравят за тежкия труд, който ги е изкачил на върха. Аз също. Ето защо ме хванахте. Сигурен бях, че ще мога да избягам от „Макдоналдс“! Както винаги дотогава. Просто щях да се позабавлявам с няколко произволни убийства и да се измъкна. Исках да опитам от всички известни престъпления, Алекс. Малко Бънди, малко Менсън, Уитман^[1], Гилмор^[2]...

— Сега чувстваш ли се всемогъщ? След като си поостарял и помъдрял? — попитах го аз.

Той беше ироничен. И аз го можех.

— Аз съм най-близо до това понятие. Чрез мен може да се проумее смисълът му.

На лицето му отново се появи смразяващата усмивка на убиец. Идеше ми да го ударя. Гари Мърфи беше трагичен и почти симпатичен човек. Сонеджи беше отвратителен, олицетворение на злото. Човекът чудовище, човекът звяр.

— Когато следеше домовете на Голдбърг и Дън, беше ли на върха на възможностите си? — попитах го аз и ми идеше да добавя: „Беше ли всемогъщ, говно такова?“

— Не, не. Както знаеш, докторе, вече бях започнал да ставам небрежен. Бях се начел на вестникарски материали за „безупречните“ ми убийства на Кондън Терас. „Никакви следи, никакви улики, безупречен убиец!“ Дори аз бях впечатлен.

— Какво се обърка в Потомак? — попитах аз. Знаех отговора. Само исках да го потвърди.

— Следили са ме, разбира се — сви той рамене.

Ето на, помислих си аз. Наблюдателят.

— По онова време знаеше ли, че те следят?

— Не, разбира се — отвърна той и се намръщи. — Осъзнах, че са ме следили, много по-късно. По време на процеса подозренията ми се потвърдиха.

— Как така? Как разбра, че са те следили?

Сонеджи се втренчи в очите ми. Погледът му като че ли пронизваше черепа ми. Имаше ме за по-нисш от себе си. За него бях просто съд, в който излива словоохотливостта си. Но му бях по-интересен от останалите събеседници. Не знаех дали да се чувствам

поласкан или омърсен. Освен това бе любопитен да разбере какво точно знам и какво не знам.

— Нека направя малка пауза в разказа, за да подчертая едно нещо — рече той. — Важно е за мен. Искам да ти разкрия тайни. Множество малки и големи тайни. Мръсни тайни. Пикантни тайни. Сега ще ти кажа една. И знаеш ли защо?

— Елементарно, скъпи ми Гари — отговорих аз като Шерлок Холмс на доктор Уотсън. — За теб е непоносимо да си контролиран от някого. Трябва ти да държиш положението в ръце.

— Много добре, доктор детектив. Но има някои скъпоценни нещица, за които държа да се спазарим. Престъпления, които съм извършил, когато бях дванайсет-тринайсетгодишен. От онова време са останали неразкрити множество големи престъпления. Повярвай ми. Имам цяла торба със съкровища, които да споделя с теб.

— Разбирам. С нетърпение очаквам да ги чуя.

— Винаги си ме разбирал. От теб се иска само да убедиш другите зомбита.

— *Другите* зомбита?

— Извинявай, извинявай. Не исках да те обидя. Можеш ли да ги убедиш? Знаеш кого имам предвид. Ти ги уважаваш дори по-малко от мен.

Беше прав. На първо място трябваше да убедя шефа на детективите Питман.

— Ще ми помогнеш ли? Ще ми дадеш ли нещо конкретно? Трябва да разбере какво се е случило с момиченцето. Нека родителите ѝ най-сетне се успокоят.

— Добре, ще го направя — съгласи се Сонеджи.

Оказа се толкова просто. Просто седиш и чакаш. Така е с почти всяко полицейско разследване. Задаваш хиляди въпроси, буквално хиляди. Изпълваш цели кантонерки с ненужна хартия. После задаваш още въпроси. Проследяваш безброй линии, които не водят доникъде. И изведнъж нещо се случва. Така става в нашата работа — от време на време. Случи се и сега. Отплатата за хилядите часове работа. Наградата за многобройните ми срещи с Гари.

— По онова време не бях забелязал някой да ме следи — продължи той. — Това, което ще ти разкажа, не се случи около къщата

на семейство Сандърс, а на авеню „Сорел“ в Потомак. Всъщност пред къщата на Голдбърг.

Изведнъж се почувствах уморен от самохвалното му биене по гърдите. Трябваше да разбера какво знае. Още малко ми трябваше. *Говори, шибано копеле.*

— Продължавай — подканих го аз. — Какво се случи в Потомак? Какво се случи пред къщата на Голдбърг? Кого видя?

— Карах покрай тях една нощ преди отвличането. По тротоара вървеше мъж. Тогава не му обърнах внимание. Не направих връзката, докато не го видях на процеса.

Сонеджи млъкна. Дали не играеше отново? Едва ли. Втренчи се в мен, като че ли проникваше право в душата ми. *Познава ме добре. Може би по-добре, отколкото аз самият.*

Какво искаше от мен? Дали не замествах някого, който му е липсвал в детството? Защо ме избра за тази ужасна роля?

— Кой беше мъжът, когото разпозна на процеса? — попитах аз Гари Сонеджи.

— Беше агент от Службата за охрана. Беше *Дивайн*. Той и приятелят му Чейкли трябва да са ме видели, че наблюдавам къщите на Голдбърг и Дън. Те са ме следили. Те са отмъкнали скъпоценната Маги Роуз! Те са получили и откупа във Флорида. През цялото време е трябвало да търсиш ченгета. *Две ченгета* убиха малкото момиченце.

[1] На 1 август 1966 г. двайсет и пет годишният студент по архитектура Чарлс Уитман се изкачва на стометровата кула, увенчаваща главната сграда на университета, на Тексас в град Остин и избива с автоматично оръжие 15 случайно изпречили се на пътя му хора. — Б.ред. ↑

[2] През 1976 г. Гари Гилмор ограбва две бензиностанции и убива работещите в тях. Осъден на смърт, той моли да не отлагат изпълнението на присъдата и отказва да подаде молба за помилване. Писателят Норман Мейлър описва неговия случай в книгата си „Песента на палача“, с която печели наградата „Пулицър“. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 75

Предчувствията ми за Дивайн и Чейкли в крайна сметка се оказаха верни. Сонеджи/Мърфи беше единственият очевидец и той ги потвърди. Сега трябваше да действаме.

Трябваше аз лично да възобновя случая Голдбърг-Дън и то с новина, която никой във Вашингтон нямаше да иска и да чуе.

Реших първо да разговарям с ФБР... *Две ченгета са убили Маги Роуз.* Разследването трябваше да бъде възобновено. Първият път отвлечането не беше изяснено докрай. Още веднъж щеше да изплува цялата мръсотия.

Прескочих до стария си приятел Джери Скорс в главното управление на ФБР. След като повисях четирийсет минути в приемната, Скорс ми предложи кафе и ме покани в кабинета си.

— Влизай, Алекс. Благодаря, че ме изчака.

Изслуша ме внимателно и с видима загриженост, докато му разказвах какво бях научил сам и какво ми беше разказал Сонеджи за агентите от Службата за охрана Майк Дивайн и Чарлс Чейкли. Водеше си бележки на жълти листчета. След като свърших, каза:

— Трябва да се обадя по телефона. Чакай ме тук, Алекс.

Когато се върна, ме покани да се кача с него горе. Не ми каза, но предположих, че е бил впечатлен от сведенията, получени от Гари Сонеджи.

Придружи ме до личната заседателна зала на заместник-директора, намираща се на последния етаж. Заместникът, Кърт Уайтас, е вторият човек в Бюрото. Дадох ми да разбере, че срещата е важна. Разбрах го.

Двамата със Скорс влязохме във внушителната и добре обзаведена заседателна зала. Стените и голяма част от мебелировката бяха тъмносини, много строги и сдържани. Помещението ми напомняше купето на скъпа европейска кола. На масата бяха сложени жълти тефтерчета и моливи.

От самото начало стана ясно, че Уайтас ще ръководи срещата.

— Това, което искаме да осъществим, е с двоен ефект, детектив Крос — започна той.

Държеше се и говореше като преуспял, много спокоен вашингтонски адвокат. Всъщност такъв си и беше. Носеше искрящо бяла риза и вратовръзка „Хермес“. Когато влязох в залата, той си свали очилата в метални рамки. Видя ми се в мрачно настроение.

— Ще ви покажа цялата информация, която имаме за агентите Дивайн и Чейкли. Но в замяна ще трябва да ви помолим да я запазите в пълна тайна. Това, което се опитвам да ви кажа сега, е... че от известно време знаем за тях двамата. Водихме самостоятелно разследване, успоредно на вашето.

— Имате пълното ми съдействие — уверих го аз, като се опитах да прикрия изненадата си. — Но съм длъжен да докладвам в нашия отдел.

— Вече разговарях с вашия началник — събщи той и приключи с тази дребна подробност. Вече беше разгласил моята тайна, а очакваше аз да запазя неговата. — По време на разследването на няколко пъти ни изпреварвахте. Сега може би ние ви изпреварихме малко. С половин стъпка.

— Разполагате с малко повече хора — напомних му аз.

В този момент се намеси Скорс. Не можеше да се отърси от снизходителния си тон.

— Започнахме разследването на агентите Дивайн и Чейкли веднага след отвличането — каза той. — Очевидно бяха сред заподозрените, въпреки че не ги взехме насериозно. В хода на разследването бяха подложени на голям натиск. Тъй като Службата за охрана е на пряко подчинение на министъра на финансите, можеш да си представиш какво им е било.

— Имах преки наблюдения — напомних им аз.

Скорс кимна и продължи:

— На четвърти януари агент Чарлс Чейкли подаде оставка. Заяви, че е обмислял напускането си много преди отвличането. Каза, че не можел да се справи с нападките и вниманието от страна на медиите. Оставката му бе приета незабавно. Почти по същото време открихме малка грешка в ежедневните доклади на двамата агенти. По невнимание беше променена една дата. Нищо особено, но по онова време ние проверявахме всичко, имащо отношение към случая.

— В разследването бяха ангажирани пряко или косвено деветстотин наши служители — добави заместник-директорът. Не разбрах какво цели с тази забележка.

— В отчетите им бяха открити и други несъответствия — продължи Скорс. — Техническите ни експерти установиха, че два от личните им доклади са подправени, тоест са преписани. В крайна сметка ни стана ясно, че в тях е изпуснато всичко, свързано с учителя Гари Сонеджи.

— Забелязали са го да се навърта около къщата на Голдбърг в Потомак — обадох се аз. — Ако може да се вярва на Сонеджи.

— По този въпрос мисля, че може. Това, което сега сте открили, потвърждава нашите изводи. Убедени сме, че двамата агенти са забелязали Сонеджи да наблюдава Майкъл Голдбърг и Маги Роуз Дън. Убедени сме, че са го проследили и са открили скривалището в Крисфийлд, Мериленд.

— Оттогава следите ли ги? — попитах аз Джери Скорс.

Той кимна.

— Поне от два месеца. Освен това имаме основания да смятаме, че те го знаят. Две седмици, след като Чейкли напусна, Дивайн също подаде оставка. Каза, че той и семейството му не можели повече да понасят напрежението. Всъщност Дивайн е разведен.

— Чейкли и Дивайн сигурно не са се опитвали да харчат от откупа — предположих аз.

— Доколкото знаем, не са. Както казах, знаят, че ги подозираме. Не са глупаци. Ни най-малко.

— Оказа се доста деликатна и заплетена игра на чакане — обади се Уайтас. — Все още нищо не можем да докажем, но можем да разбием живота им. Със сигурност ще им попречим да похарчат парите от откупа.

— Ами пилотът от Флорида? Там нямах възможност да извърша разследване, бях извън юрисдикцията си. Успяхте ли да го откриете?

Скорс кимна. Оказа се, че ФБР е държало в тайна много неща. От мен и от всички останали. Не се изненадах.

— Оказа се контрабандист на наркотици. Името му е Джоузеф Денъо. Някои от нашите хора във Флорида го познават. Изглежда и Дивайн го е познавал и го е наел.

— Какво стана с него?

— Ако сме имали някакви съмнения, че Дивайн и Чейкли играят много насериозно, вече ги нямаме. Денъо е бил убит в Коста Рика. Прерязали са му гърлото. Не е трябвало да бъде заловен жив.

— Все още няма да ги арестувате?

— Нямаме никакви доказателства, Алекс. Никакви. Или поне такива, които да издържат в съда. Наученото от Сонеджи потвърждава подозренията ни, но също няма да помогне.

— Какво е станало с малкото момиченце? Какво се е случило с Маги Роуз Дън? — попитах Уайтас.

Не ми отговори, но въздъхна тежко. Усетих, че е имал труден ден. От една много дълга година.

— Не знаем — обади се вместо него Скорс. — Нямаме нищо за Маги Роуз. Това е най-учудващото.

— Има още едно усложнение — заговори Уайтас.

Двамата със Скорс седяха на тъмно кожено канапе. Бяха се надвесели над ниската стъклената маса. В единия ѝ край имаше IBM компютър и принтер.

— Сигурен съм, че има не едно усложнение — обърнах се аз към заместник-директора.

Да си ги пазят за себе си. Могли са да ми помогнат в хода на цялото разследване. Ако бяхме работили заедно, може би щяхме да открием Маги Роуз.

Уайтас погледна агент Скорс, после към мен.

— Усложнението е Джези Фланаган — каза той.

Бях поразен. Почувствах го като силен ритник в стомаха. През последните няколко минути усещах, че ще чуя нещо. Седях там и вътре в съществуото си усещах студ и празнота, но скоро нищо нямаше да усещам.

— Смятаме, че и тя е замесена и то дълбоко. Още от самото начало. Джези Фланаган и Майк Дивайн са любовници от години.

ГЛАВА 76

В осем и трийсет вечерта аз и Сампсън вървахме по авеню „Ню Йорк“. Сърцето на вашингтонското гето. Вечер двамата често се мотаем из този район. Тук сме си у дома.

Попита ме само дали се държа.

— Не много, благодаря. А ти?

Знаеше за Джези Фланаган. Бях му разказал всичко. Работата ставаше все по-дебела. Никога не съм се чувствал толкова зле, както тази нощ. Скорс и Уайтас ми бяха предоставили убедителни доказателства, че и тя е замесена. Тя го беше извършила. Нямахме място за съмнение. Една лъжа е влачела подире си друга. Наговорила ми е стотици лъжи, без да й мигне окото. В това отношение я биваше повече дори от Сонеджи/Мърфи. Убедителна и хладнокръвна.

— Искаш ли да си мълча? Или да говоря? — попита Сампсън. — Каквото кажеш.

Както обикновено лицето му беше безизразно. Може би това впечатление се дължеше на тъмните му очила, но едва ли. Беше си такъв от десетгодишен.

— Аз ще говоря — заявих аз. — Бих пийнал един коктейл. Искам да ти разкажа за патологичните лъжци.

— Ще поръчам няколко питиета — рече Сампсън.

Отправихме се към „Фейсиз“. В този бар ходим, откакто започнахме работа в полицията. Редовните клиенти нямат нищо против нас, коравите като кремък вашингтонски детективи. Някои дори признават, че в квартала вършим повече добро, отколкото зло.

Тълпата в бара е най-вече от нашата боя, но идват и бели заради джаза. Пък и за да се научат как да танцуват и как да се обличат.

— Джези ли е назначила Дивайн и Чейкли да охраняват министъра? — започна Сампсън, докато чакахме на светофара на Пета улица. Няколко местни негодьяи ни изгледаха откъм постоянния си пост пред заведението за пържени пилета „Попай“. Преди години същата улична измет стоеше на същия този ъгъл, но без толкова пари и оръжие в джобовете.

— Здравейте, братя — намигна им Сампсън.

Той се закача с всички, но с него никой не смее.

— Да, така е започнало. Дивайн и Чейкли са били част от екипа, определен да охранява министър Голдбърг и семейството му. Работили са под ръководството на Джези.

— И никой никога не ги е подозирал?

— Отначало не. ФБР първо започнало да ги проверява. Но те проверявали всички. Дневните доклади на Чейкли и Дивайн не се оказали съвсем наред. Тогава са ги заподозрели. Някакъв бдителен експерт от Бюрото открил, че докладите са подправени. Те разполагат с двайсет пъти повече хора от нас. Освен това ФБР е скрило подправените доклади, така че никой от нас да не ги намери.

— Дивайн и Чейкли са забелязали, че Сонеджи наблюдава къщата на едно от децата. Така ли е започнало всичко? Двойна игра. — Сампсън вече бе схванал в основни линии нещата.

— Проследили Сонеджи и микробусчето му до фермата в Мериленд. Разбрали, че са по дирите на потенциален похитител. На някой от тях му хрумнала идеята да задигнат децата след като вече са отвлечени.

— Идея за десет милиона долара — възхити се Сампсън. — Госпожица Джези Фланаган от самото начало ли е замесена?

— Не знам. Мисля, че да. Някой ден ще я попитам.

Сампсън кимна.

— В момента главата ти над водата ли е, или под нея?

— И това не знам. Когато срещнеш някой, който те лъже толкова умело, променя се цялата ти перспектива за нещата. Много е трудно да се приеме, човече. Някога да си ме лъгал?

Сампсън ми демонстрира лъскавите си зъби. Нещо средно между усмивка и ръмжене.

— Май че главата ти е малко под водата.

— И на мен така ми се струва — признах си аз. — Имал съм и по-добри дни, а може би и по-лоши. Дай да прием бира.

Сампсън разстреля символично с пръст негодяите, виснали на ъгъла. Те се изхилиха и ни отвърнаха със същото. Стражари и апаши от един квартал. Пресякохме улицата, за да влезем във „Фейсиз“. Малка закачка за разсейване.

Барът бе претъпкан и щеше да си остане така, докато го затворят. Някои от клиентите, които ни познаваха, ни поздравиха. На едно от столчетата на бара седеше момиче, с което преди време бях ходил. Хубава, мила, колежка на Мария от службата за социална помощ.

Зачудих се защо не се получи нищо между нас двамата. Дали не е заради трудния ми характер? Не, не може да бъде.

— Виждаш ли Азахи? — посочи ми я Сампсън.

— Аз съм детектив. Всичко виждам. Нищо не пропускам.

— Струва ми се, че се самосъжالياваш. Бих казал, че си самоироничен. Две бири. Не, нека са четири — поръча той на бармана.

— Ще се справя. Ти само гледай. Просто нито за миг не я заподозрях. Моя грешка.

— Ти си корав, човече. Имаш гените на злата си стара баба. Ще те оправим — успокой ме той. — И нея също, тази госпожица Джези.

— Джон, ти харесваше ли я? Преди да се случи всичко това?

— О, да. Нямах нещо, което да не харесвам. Много я бива да лъже, Алекс. Самороден талант. Най-големият, който съм виждал след филма „Телесна топлина“ — каза Сампсън. — А пък аз никога не съм те лъгал, братче. Дори когато е трябвало.

Стана по-лошо, след като напуснахме бара. Бях изпил няколко бири, но не бях пиян и почти успях да притъпя болката. Все пак за мен беше шок, че през цялото време Джези е била замесена във всичко. Спомних си как отклони подозренията ми от Дивайн и Чейкли. Измъкваше от мен всичко ново, което вашингтонската полиция бе открила. Била е завършеният шпионин. Толкова хладнокръвна и уверена. Безупречно изиграна роля.

Когато се прибрах, Нана не си беше легнала. Все още не й бях казал за Джези. Предстоеше ми още един труден момент. Бирите ми помагаха донякъде. Принципите на отношенията между двама ни, установени открай време, също допринасяха. Веднага й казах истината. Изслуша ме, без да ме прекъсва, което беше показателно за това как приема новината.

След като свърших, седнахме в дневната и просто се гледахме. Аз бях в люлеещия се стол, проснал дългите си крака напред към нея. Около нас цареше оглушителна тишина.

Нана се бе свила в креслото си под старо кафеникаво одеяло. Леко поклащаше глава и си гризеше горната устна. Премисляше чутото.

— Трябва да започна отнякъде — обади се тя най-сетне. — Така че ще започна оттук. Няма да ти кажа „предупреждавах те“, защото не подозирах, че може да е толкова зле. Просто се боях за теб. Но и през ум не ми е минало подобно нещо. Не бих могла да си представя такъв ужас. Сега, моля те, прегърни ме, преди да се кача горе и да си кажа молитвите. Тази вечер ще се моля за Джези Фланаган. Наистина. Ще се помоля и за всички нас, Алекс.

— Знаеш какво да кажеш.

Беше самата истина. Знаеше кога да те срине със земята и кога да те потупа по рамото.

Прегърнах Нана и тя се затътри по стълбите нагоре. Останах в дневната и се замислих за думите на Сампсън: „Ще оправим и Джези.“ Не заради това, което се бе случило между нас, а заради Майкъл Голдбърг и Маги Роуз Дън. Заради Вивиан Ким, която не биваше да умира. Заради Мустаф Сандърс.

Все някак щяхме да пипнем Джези.

ГЛАВА 77

Робърт Фишъноър беше надзирател на затвора „Фолстън“. Днес, мислеше си той, този факт ще ми е добре дошъл. Беше убеден, че знае къде е скрит откупът от десет милиона. Или поне една голяма част от него. И сега се канеше да хвърли едно око и да провери предположението си.

Беше убеден също, че Гари Сонеджи/Мърфи продължава да обърква главите на всички. Голям играч.

Докато шофираше своя понтиак „Файърбърд“ по шосе 50 в Мериленд, в главата му се въртяха купища въпроси. Дали Сонеджи/Мърфи наистина беше похитителят? Наистина ли знаеше къде са парите от откупа? Или дрънка втели-некипели? Поредната пълна откачалка във „Фолстън“?

Фишъноър прецени, че много скоро ще има отговори на всички въпроси. Още няколко мили по шосето и той ще знае повече от всеки друг с изключение на самия Сонеджи/Мърфи.

Отби по рядко използвания черен път към старата ферма. Беше напълно разбит. Разбра го чак, когато тръгна по него.

Отстрани растяха храсталаци и слънчогледи. По засъхналата кал нямаше дори отпечатъци от гуми.

Треволякът обаче беше смачкан. Очевидно през последните месеци някой бе минавал оттук. ФБР или местната полиция? Вероятно поне десетина пъти са претърсвали всичко наоколо.

Но дали достатъчно добре са претърсили, питаше се Робърт Фишъноър. Този въпрос струваше десет милиона долара.

Беше около пет и половина следобед, когато спря червения си „Файърбърд“ до порутения гараж от лявата страна на къщата. Адреналинът пулсираше в слепоочието му. Най-сигурният начин да го повишиш, е като се заемеш с търсенето на съкровище.

Гари му беше разказал как Бруно Хауптман скрил част от откупа в гаража си в Ню Йорк. Хауптман бил дърводелец и си направил тайно скривалище за парите в една от стените на гаража.

Гари му каза, че е направил нещо подобно в старата ферма в Мериленд. Закле му се, че говори истината и че ФБР няма никога да го открият.

Фишъноър загаси пърпорещия двигател. Изведнъж настъпи смразяваща тишина. Старата къща изглеждаше изоставена и много зловеща. Напомни му за филма „Нощта на живите мъртъвци“. Само дето сега той изпълняваше главната роля във филма на ужасите.

Всичко беше обрасло с бурени, дори покривът на гаража. По стените му имаше петна от влага.

— Е, Гари, момчето ми, сега ще проверим дали си пълно куку. Страшно се надявам да не си.

Робърт Фишъноър си пое дълбоко дъх и се измъкна от ниската си полуспортна кола. Бе намислил какво да говори, ако го сбрат тук. Просто ще обясни, че Гари му е казал къде е заровил Маги Роуз Дън, но че според него, Фишъноър, това са само дрънканици на един луд.

И все пак не му давали мира.

И ето го сега тук в Ужасвил, щата Мериленд, за да провери. Всъщност се чувстваше като глупак. Освен това и малко виновен, но просто трябваше сам да се увери. Трябва, човече. Става въпрос за личната ти десетмилионна лотария. Имаш билет за нея.

Може би щеше да открие къде е заровена малката Маги Роуз Дън. Господи, дано не я намери. Или все пак щеше да изкопае заровеното съкровище, което Гари му бе обещал.

В затвора двамата с Гари бяха разговаряли с часове. Гари обичаше да разправя за своите подвизи. Наричаше отвличането своята „рожба“. Неговото съвършено престъпление.

Глупости! Толкова съвършено, че сега излежаваше доживотна присъда в строго охраняван затвор за невменяеми престъпници.

Докато Робърт Фишъноър беше тук, пред мухлясалата порта към Ужасвил. Както се казва, на местопрестъплението.

На вратата имаше ръждясало резе. Фишъноър си сложи дебели ръкавици за голф (виж тях трудно би обяснил, ако го пипнат да души наоколо). Бутна нагоре резето. Трябваше силно да дърпа вратата към себе си, защото заяждаше от гъстите бурени.

Време бе за фенерчето. Извади го и го запали. Гари му беше казал, че ще намери парите от дясната страна на гаража, по-точно в десния ъгъл.

Наоколо се въргаляха безброй стари изпотрошени селскостопански машини. Когато пристъпи напред, по лицето и по врата му се полепиха паяжини. Тежкият дъх на гнило бе пропил всичко наоколо.

В средата на гаража Фишъноър спря и се обърна. Загледа се в отворената врата и дълго, може би минута и половина стоя неподвижен и се вслушваше.

Накъде от далечината долетя шум на реактивен самолет. Не чу нищо друго. Силно се надяваше наоколо да няма никой.

Колко ли дълго тези от ФБР можеха да си позволят да наблюдават изоставената ферма? Едва ли близо две години след отвличането.

Убедил се, че е сам, Фишъноър продължи към отсрещния край на гаража. Щом го стигна, се залови за работа. Премести една яка стара работна маса. Гари го бе предупредил за нея. Вече се убеди, че му беше описал мястото удивително точно и подробно. Беше му казал къде се намира всяка от потрошените машини, всяка дъсчица по изгнилите стени на гаража.

Фишъноър се качи на старата маса и започна да сваля дъските точно там, където стената на гаража се съединява с покрива. Откри се дупка. Точно, както му бе казал Гари.

Насочи лъча на фенерчето вътре. Там бяха. Част от парите на откупа, които Гари Сонеджи/Мърфи не би трябвало да притежава. Не можеше да повярва на очите си. Пачки пари тук, в стената на гаража.

ГЛАВА 78

На другата сутрин в три часа и шестнайсет минути Гари Сонеджи/Мърфи притисна чело към студените метални пръчки на решетката, която делеше килията му от коридора. Предстоеше му да изиграе поредната си голяма роля.

Започна да повръща по чистия линолеум на пода — точно както го беше намислил. Трябваше да се престори на много болен. Взе да крещи за помощ между напъните, които разтърсваха тялото му.

Дотичаха и двамата нощни пазачи. От първия ден, в който го затвориха, беше под непрекъснато наблюдение, да не би да се самоубие. Лорънс Волпи и Филип Халярд бяха дългогодишни служители във федералния затвор. Никак не им се нравеше нарушаването на реда в килиите, особено след полунощ.

— Какво, по дяволите, ти става? — извика Волпи и се загледа в зелено-кафявата локва, която бързо се разстилаше по пода. — Какво ти има, задник такъв?

— Мисля, че съм се натровил — изхриптя Гари Сонеджи/Мърфи, а гласът му сякаш идваше от дълбините на гърдите му. — Някой ме е отровил. Отровиха ме! Мисля, че умирам. О, Боже, умирам!

— По-добра новина не съм чувал наскоро — ухили се Филип Халярд на партньора си. — Да бях се сетил пръв да отрова това копеле.

Волпи извади джобната радиостанция и повика нощния надзирател. Началството на затвора много държеше Сонеджи да е под непрекъснато наблюдение и да не му стане нещо. Волпи за нищо на света нямаше да допусне това да се случи по време на неговото дежурство.

— Пак ще повърна — простена Гари Сонеджи/Мърфи. Тялото му увисна безпомощно от пръчките на решетката и той повърна за втори път. Спазми разтърсиха тялото му.

След няколко минути пристигна надзирателят на етажа. Лорънс Волпи побърза да разкаже на началника си какво се е случило. Стандартната презастрахователна реч.

— Твърди, че е бил отровен, Боби. Не знам какво, по дяволите, е станало. Възможно е. Много от копелетата го мразят.

— Аз сам ще го заведа долу в болницата — каза Робърт Фишъноър.

Той беше човек, който винаги вземаше нещата в свои ръце. Волпи разчиташе на това.

— Май ще трябва да му промият стомаха — продължи той. — Ако е останало нещо за промиване. Сложете му белезници и на ръцете, и на краката. Въпреки че не ми изглежда във форма да създава неприятности тази вечер.

Малко по-късно Гари Сонеджи/Мърфи реши, че е преполовил пътя към свободата. Асансьорът на затвора беше с тапицирани стени, покрити с дебело кече. Иначе беше стар и мъчително бавен. Сърцето на Гари биеше като тенекиен барабан. Малко здравословен страх за живота. Бяха му липсвали тези адреналинови атаки.

— Добре ли си? — попита го Фишъноър, докато двамата бавно, сантиметър по сантиметър пълзяха надолу.

Една-единствена гола крушка светеше от дупка в кечето. Светлината ѝ едва мъждукаше.

— Дали съм добре? Как ти изглеждам? Направих се на истински болен, значи ми е зле — отговори Сонеджи/Мърфи. — Защо, по дяволите, това нещо не се движи по-бързо?

— Пак ли ще повръщаш?

— Не е изключено. Трябва да си платя за гяволъка — успя да се усмихне Сонеджи/Мърфи, макар и едва-едва. — Ниска цена, Боби.

— Така е — изсумтя Фишъноър. — Само стой по-далеч от мен, ако решиш пак да повръщаш.

Асансьорът отмина един етаж, после още един. Беше програмиран без междинни спирания. Стигна до подземния етаж и спря с глух удар.

— Ако ни види някой, отиваме до рентгена — каза Фишъноър, докато отваряше вратата на асансьора. — Рентгенът е тук в мазето.

— Да, знам плана. Нали аз го измислих — каза Гари Сонеджи/Мърфи.

Минаваше три през нощта, та затова не срещнаха никого по дългия тунел в мазето на затвора. По средата имаше странична врата. Фишъноър я отключи.

Втори коридор — къс, пуст и смълчан. По него стигнаха една бронирана врата. Тук именно лайното щеше да улучи вентилатора. Сонеджи/Мърфи трябваше да си свърши работата, а Фишъноър щеше да разбере дали репутацията му отговаря на истинските му възможности. Фишъноър нямаше ключ за тази врата.

— Сега, Боби, ми дай пистолета си. Мисли само за десетте милиона долара. По нататък ще действам аз, а ти мисли само за твоя дял от парите.

Туй то. От устата на Сонеджи изглеждаше толкова просто. *Направи това, направи онова и си вземи твоята част от десетте милиона.* Фишъноър неохотно му подаде оръжието си. Не искаше да мисли какво ще направи другият. Това бе и неговия шанс да се измъкне от „Фолстън“. Единственият му шанс. В противен случай знаеше, че до края на живота си ще остане в затвора.

— Нищо сложно, Боби, но ще свърши работа. Ти си изиграй ролята пред Кеслър. Направи се на много уплашен.

— Аз наистина съм ужасно уплашен.

— Така и трябва, Боби. Нали аз държа твоя пистолет.

От другата страна на бронираната врата имаше двама пазачи. Прозорче от плексиглас им позволяваше да наблюдават невероятната гледка, която се придвижваше към тях.

Видяха, че Сонеджи/Мърфи е насочил пистолет към лявото слепоочие на надзирателя Боб Фишъноър. Сонеджи/Мърфи бе с белезници на ръцете и краката, но държеше оръжие. Пазачите скочиха на крака. Насочиха автоматичните си пушки към прозорчето. Нямаха време за нищо друго.

— Ако не отворите проклетата врата до пет секунди, ще видите пред себе си един мъртъв пазач — изкрещя Гари колкото му глас държи.

— Моля ви! — внезапно изпищя и Фишъноър на колегите си.

Наистина беше уплашен. Сонеджи здраво бе притиснал пистолета към слепоочието му.

— Той уби Волпи — изкрещя отново Фишъноър.

За по-малко от пет секунди по-възрастният пазач, Стивън Кеслър, взе решение. Завъртя ключа на вратата. Кеслър и Фишъноър бяха приятели и Сонеджи разчиташе на това. Беше помислил за всичко. Беше узнал, че Робърт Фишъноър е като осъдените на

доживотен затвор във „Фолстън“, че е хванат в капана на службата и няма да се измъкне до пенсия. Беше забелязал яда и неудовлетворението му и ги бе подклаждал. Робърт Фишъноър не беше срещал по-умен човек през живота си. Сонеджи обеща да го направи милионер.

Двамата се отправиха към колата на Фишъноър. Понтиакът беше паркиран близо до главната порта, и Фишъноър беше оставил вратите отключени.

Само след миг се озоваха в колата.

— Хубава таратайка, Боби, но сега ще можеш да си купиш ламборгини — каза Сонеджи/Мърфи. — Две или три, ако държиш да се изфукаш.

Сонеджи легна на задната седалка. Зави се с одеялото, на което обикновено спеше колито на Фишъноър. Усети остра миризма на куче.

— А сега да се махаме от този капан за мишки — обади се той откъм задната седалка и Робърт Фишъноър запали колата.

На един километър от затвора смениха колата. Отстрани на улицата бе паркиран един форд „Бронко“ и те бързо скочиха в него.

След няколко минути излязоха на магистралата. Нямахме голямо движение, но достатъчно, за да се изгубят в него.

Около час и половина по-късно колата зави по буренясалия път към старата ферма в Мериленд. По време на пътуването Сонеджи/Мърфи си позволи да се наслади на върховното удоволствие от основния си план, замислян грижовно години наред. Поздрави се, задето преди две години се беше сетил да скрие пари в гаража. Разбира се, това не бяха парите от откупа. Но само засега. Колко предвидливо от негова страна.

— Пристигнахме ли? — обади се той изпод одеялото.

Фишъноър не отговори веднага, но Гари се досети по друсането на колата. Надигна се и седна на задната седалка. Беше си почти у дома, на сладка свобода. Беше непобедим.

— Настъпи моментът да станеш богат — каза той и високо се разсмя. — Няма ли по някое време да свалиш тези белезници?

Робърт Фишъноър не си направи труда да се обърне. За него отношенията им бяха все още на ниво пазач/охраняван.

— Веднага щом си получа моя дял от парите — процеди той през зъби. — Тогава и само тогава ще бъдеш свободен.

Сонеджи/Мърфи заговори във врата на Фишъноър:

— Сигурен ли си, че имаш ключове за белезниците, Робърт?

— Не се тревожи. А ти сигурен ли си, че знаеш къде си скрил останалите пари от откупа?

— Сигурен съм.

Сонеджи/Мърфи беше също така сигурен, че надзирателят държи ключовете в джоба си. През последния час и половина Гари го измъчи ужасно чувство за клаустрофобия. Това бе една от причините да мисли за нещо друго — за гениалния си план. Но през цялото пътуване в съзнанието му проблясваха спомени за мазето. Видя мащехата си. Видя двете ѝ разглезени копеленца. Представи си, че отново е дете и играе ролята на „Лошото момче“. Фантазиите за кратко време обсебиха живота му.

Докато бронкото бавно се подрусваше по пътя на спомените, Гари Сонеджи/Мърфи вдигна ръце и с все сила ги стовари върху главата на Фишъноър. После злостно стисна врата му. Елементът изненада. Силно притисна металните белезници към адамовата ябълка на надзирателя.

— Какво да ти кажа, Боби... в крайна сметка аз съм си патологичен лъжец.

Фишъноър започна ожесточено да се бори и мята. Не можеше да диша. Като че ли се давеше.

Коленете му силно се удряха в таблото и кормилото. Нощта се изпълни със силното животинско ръмжене на двамата мъже.

Фишъноър успя да се извърти така, че краката му се оказаха на седалката до шофьора. Работните ботуши ритяха по тавана на бронкото. Тялото му се изви настрани като разглобено. Изхриптя, а после издаде странен звук. Като разтопен метал върху нагорещена печка.

Съпротивата на Фишъноър отслабна и накрая замря. Само крайниците му потръпваха още известно време.

Гари беше свободен. Точно както знаеше, че ще стане от самото начало. Гари Сонеджи/Мърфи отново беше на свобода.

ГЛАВА 79

Джези Фланаган вървеше по коридора към стая 427 на хотел „Марбъри“ в Джорджтаун. Отново действаше импулсивно. Задвижваха я сили извън разума ѝ. Тайната среща, на която отиваше, никак не ѝ допадаше и се питаше какъв ли е поводът. Май се досещаше, но дано да греши. Само дето рядко грешеше.

Джези побарабани с кокалчетата на ръката си по вратата. Хвърли един поглед назад през рамо. Не беше проява на маниакална мнителност. Тя просто знаеше, че половин Вашингтон е зает да следи другата половина.

— Отворено е. Влизай — чу се глас отвътре.

Джези отвори вратата и го видя излегнат на дивана. Беше наел апартамент — лош знак. Искаше му се да пилее пари.

— Покои, достойни за теб — усмихна се Майк Дивайн откъм канапето. Гледаше по телевизията мач на вашингтонския футболен отбор „Редскинс“. Невъзмутим, както винаги. В много отношения ѝ напомняше за баща ѝ. Може би затова се увлече по него. Перверзността на ситуацията я възбуждаше.

— Майкъл, точно сега е много опасно да се срещаме. — Тя пристъпи в хотелската стая и затвори вратата. После натисна копчето на самозаклучващата се брава.

Накара гласа си да звучи по-скоро загрижено, отколкото ядосано. Милата сладка Джези.

— Опасно или не, трябва да поговорим. Знаеш ли, че твоето гадже наскоро дойде да ме види. А тази сутрин се беше паркирал пред блока ми.

— Не ми е гадже. Помпам от него информацията, която ни трябва.

— Ти помпаш него, той помпа теб — ухили се Майк Дивайн. — Всички са доволни. Освен мен.

Джези седна до него на дивана. Той изглеждаше определено секси и си го знаеше. Имаше външността на Пол Нюман, но без непоносимо красивите сини очи. Обичаше жените и си му личеше.

— Не трябва да съм тук, Майкъл. Сега не бива да ни виждат заедно.

И Джези потърка глава в рамото му. После нежно го целуна по бузата и по носа. Никак не ѝ беше до цуни-гуни в този момент, но ако трябва, би го направила. *Всичко би направила, ако е необходимо.*

— Не, Джези, трябва да си тук. Какъв смисъл има от всички тези пари, ако не можем да ги харчим и да бъдем заедно?

— Имам някакъв смътен спомен за няколко дни, прекарани наскоро край езерото. Сън ли е било?

— Писна ми от крадени мигове. Ела с мен във Флорида.

Джези го целуна по врата. Беше гладко избръснат и както винаги ухаеше приятно. Разкопча ризата му и си пъхна вътре ръката. После пръстите ѝ забърсаха леко издутината в панталоните му. Включи се на автопилот. *Всичко би направила, ако е необходимо.*

— Може да се наложи да се отървем от Алекс Крос. Говоря съвсем сериозно — прошепна той. — Чуваш ли ме, Джези?

Тя знаеше, че той я дразни. Опитваше се да предизвика някаква реакция.

— Това е много сериозно. Нека помисля. Искам да разбера какво знае Алекс. Имай малко търпение.

— Ти се чукаш с него, Джези. Затова си търпелива.

— Не е вярно!

Докато говореше, тя разкопчаваше токата на колана му, малко несръчна с лявата ръка. Налагаше се още известно време да му играе по свирката.

— Защо си толкова сигурна, че не си хлътнала по Алекс Крос? — настоя той.

— Защото, Майкъл, съм хлътнала до ушите по теб.

Джези се долепи още по-плътно до Дивайн и го притисна към себе си. Толкова беше лесно да го води за носа. Като всички мъже. От нея се искаше само да изчака ФБР да отпише цялата афера като неразрешима, за да си заживее щастлива и свободна. Престъплението на века.

ГЛАВА 80

Спах дълбоко в четири часа сутринта, когато зазвъня телефонът. Беше отчаяният Уолъс Харт. Обаждаше се от затвора „Фолстън“, където бе възникнало кризисно положение.

След един час вече бях там. Показах се един от четиримата привилегировани вътрешни хора, събрани тайно в тесния, претрупан и претоплен кабинет на Уолъс.

На пресата още не бе съобщено за сензационното бягство. Скоро обаче и това предстоеше — нямаше измъкване от положението. Щяха да се вихрят цял ден с големи заглавия, че Сонеджи/Мърфи отново е на свобода.

Уолъс Харт се беше отпуснал като чувал с картофи над отрупаното с бумаги бюро и имаше вид на смъртно прострелян. Останалите в стаята бяха пазачи и адвокатът на затвора.

— Какво знаете за изчезналия пазач? — попитах Уолъс при първа възможност.

— Името му е Фишъноър. Трийсет и шест годишен. От единайсет години е при нас на работа и досието му е изрядно — отговори Харт. — До днес винаги си е вършил работата както трябва.

— Какви са предположенията ви? Този пазач да не е поредният заложник на Гари?

— Не мисля. Според мен кучият син е помогнал на Сонеджи да избяга.

Същата сутрин ФБР започна да следи денонощно Майкъл Дивайн и Чарлс Чейкли. Една от хипотезите беше, че Сонеджи/Мърфи може да ги потърси, за да си отмъсти. Той знаеше, че те са прецакали върховния му план.

Тялото на надзирателя Робърт Фишъноър бе намерено в порутения гараж на изоставената ферма в Крисфийлд, Мериленд. В устата му имаше напъхана банкнота от двайсет долара. Но не беше от откупа, даден във Флорида.

Проверките на обичайните обаядания, че Сонеджи/Мърфи е бил „забелязан“, продължиха през целия ден. От тях нищо не излезе.

Сонеджи/Мърфи беше на свобода и вероятно ни се присмиваше от някое тъмно мазе. Отново се появи на първите страници на всички вестници в страната. Точно както му харесваше. „Лошо момче“ номер едно на всички времена.

Около шест същата вечер потеглих към апартамента на Джези. Не ми се ходеше. Стомахът ме присмиваше. А главата ми беше още по-зле. Трябваше да я предупредя, че сигурно е в списъка на Сонеджи/Мърфи, особено ако беше направил връзката между нея и двамата агенти Дивайн и Чейкли. Трябваше да я предупредя, без да ѝ казвам другото, което знаех.

Когато се изкачих по познатите стълби от червени тухли, чух отвътре рок музика, от която чак стените се тресяха. Беше албумът на Бони Рейт „За никъде не бързам“. Бони пееше гръмогласно: „Запалих за любимия си свещ“.

Двамата с нея непрекъснато слушахме тази плоча, докато бяхме във вилата край езерото. Може би тази вечер Джези мислеше за мен. През последните няколко дни аз самият много мислех за нея.

Позвъних и тя отвори мрежестата врата срещу комари. Беше в обичайната си униформа — измачкана тениска, отрязани над коленете джинси и сандали. Усмихна се и сякаш се зарадва, че ме вижда. Толкова спокойна, хладнокръвна и уравновесена. Стомахът ми беше станал на буца. Иначе изглеждах съвсем спокоен. Знаех какво трябва да направя. Поне така си мислех.

— И още нещо — казах аз, сякаш сме спрели да разговаряме преди минута.

Джези се засмя и отвори широко вратата. Но аз не влязох. Останах на верандата. От съседната къща се дочуваше приятна мелодия. Наблюдавах я внимателно, за да доловя някакъв фалш в поведението ѝ, нещо, което да ми покаже, че играе роля. Нищо.

— Какво ще кажеш за едно пътуване сред природата? Аз черпя.

— Звучи примамливо, Алекс. Да сложа само дълги панталони.

Няколко минути по-късно летяхме с мотора, оставяйки къщата ѝ далеч зад себе си. Продължавах да си тананикам. „Запалих за любимия

си свещ“. Премислих всичко за сетен път. Както се пееше в песента: „Направих си план и два пъти го проверих. Сега ще открия кой е лош и кой добър“.

— Можем да се возим и да говорим — обърна глава Джези и извика срещу вятъра.

Притиснах се към гърба ѝ и я обгърнах плътно. Това ме накара да се почувствам още по-зле. Изкрецях в развятата ѝ коса:

— Тревожа се за теб, откакто Сонеджи отново е на свобода.

Дотук казвах истината. Не исках да намеря Джези убита. С отрязани гърди.

— Защо? — обърна тя глава. — Защо се тревожиш за мен? Моят „Смит & Уесън“ ми е винаги подръка.

Защото с твоя помощ се провали върховният му план и може би той го знае, идеше ми да ѝ кажа. *Защото си отвлякла малкото момиченце от фермата, Джези. Взела си Маги Роуз Дън и после се е наложило да я убиеш, нали така?* Но на глас изрекох:

— Той знае за нас двамата от вестниците. Може да тръгне срещу всеки, свързан със случая. Особено срещу този, който, според него, му е провалил плана.

— Така ли работи съзнанието му, Алекс? Ти би трябвало да знаеш. Нали си психоаналитикът на престъпниците.

— Иска да покаже на света колко е велик — отвърнах аз. — Иска неговият случай да бъде не по-малко голям и заплетен от този на Линдбърг на времето. Струва ми се, че това е натрапчивата му идея, свързана с Линдбърг. Иска престъплението му да е най-голямото и най-съвършеното. Не е свършил още. По всяка вероятност ще започне отново.

— Кой е Бруно Хауптман в нашата история? Кого се опитва да натопи Сонеджи? — извика срещу вятъра Джези.

Дали Джези не се опитваше да ми представи собственото си алиби? Възможно ли беше по някакъв начин да е била натопена от Сонеджи? Това би било върхът... Но как? И защо?

— Гари *Мърфи* е Бруно Хауптман — казах аз убедено. — Той е човекът, когото Гари Сонеджи много хитро натопи. *Него* признаха за виновен и вкараха в затвора, а всъщност е невинен.

Така разговаряхме около половин час. Когато излязохме по магистралата, дълго мълчахме.

Потънахме всеки в своя свят. Държах се за нея, вкопчен в кръстай. Спомнях си най-различни случки, които бяхме изживели заедно. Чувствах се ужасно, исках това усещане да спре. Разбрах, че и тя като Гари е психопат. Лишена бе от съвест. Знаех, че деловите среди, правителството и Уолстрийт са пълни с подобни хора. Без капка съжаление за извършеното, освен ако не ги заловят. Тогава започваха крокодилските сълзи.

— Ами ако пак забегнем? — зададох аз най-сетне въпроса, за който отдавна се подготвях. — Да отидем на Вирджинските острови? Имам нужда.

Не бях сигурен дали ме е чула. Но след малко тя каза:

— Добре. Имам нужда от малко слънце. Давай към островите.

Размърдах се зад нея на мотоциклета. Злото бе сторено. Летяхме като стрела през красиви местности, но размазаният пейзаж и всичко, което се случваше, ме удряше в главата и не спираше да боли.

ГЛАВА 81

Най-много от всичко Маги Роуз Дън искаше да живее. Сега вече го разбираше.

Искаше да се върне към предишния живот. Толкова много искаше да види майка си и баща си. Да види всичките си приятели от Вашингтон и Лос Анджелис, но най-вече Майкъл. Какво се беше случило с Фъстъка Голдбърг? Дали са го пуснали? Дали са го разменили за откуп, а нея, по някаква причина, не са?

Всеки ден Маги береше зеленчуци и работата беше тежка. Но преди всичко брането на зеленчуци бе най-отегчителното нещо, което можеше да си представи. През дългите дни под изгарящото слънце си налагаше да мисли за нещо друго. Да се пренесе в мислите си далеч от работата и от мястото, където я държаха.

Близо година и половина след отвличането Маги Роуз Дън избяга от мястото, където я криеха.

Беше се научила да се събужда рано, преди всички. Тренираше седмици наред, преди да направи своя опит. Навън все още беше тъмно, но тя знаеше, че след около един час слънцето ще изгрее. И после ще стане много горещо.

Отиде боса до кухнята, хванала работните си обувки в ръка. Ако я хванеха, щеше да каже, че отива до тоалетната. Наистина ѝ се пишкаше и това бе предпазна мярка в случай, че я хванат.

Бяха ѝ казали, че няма да може да избяга, дори ако успее да се измъкне от селото. До най-близкото населено място имало повече от осемдесет километра, накъдето и да тръгне. Поне така твърдяха.

Планината бе пълна със змии и опасни животни. Понякога през нощта чуваше как реват големите котки. Никога няма да стигне до някой град. Така ѝ казваха.

Ако я хванат, ще я затворят под земята най-малко за една година. Спомня ли си какво е да си погребан жив? С дни да не виждаш светлина?

Вратата на кухнята, през която се излизаше навън, беше заключена. Беше разбрала къде държат ключа. В килера при

инструментите наред с много други стари ръждясали ключове. Маги Роуз взе ключа, както и един малък чук, който да ѝ служи за оръжие. Мушна го под ластика на шортите си.

Пъхна ключа в бравата и го завъртя. Вратата се отвори и тя излезе навън. За първи път от толкова много време бе свободна. Сърцето ѝ хвъркна нагоре като соколите, които понякога виждаше да летят високо над нея.

Дори фактът, че върви сама, без да има някой до нея, я караше да се чувства добре. Измина няколко мили. Беше решила да слезе надолу по хълма, а не да се изкачи в планината. Въпреки че едно от децата се кълнеше, че натам има град, и то не много далече.

От кухнята бе взела две твърди хлебчета и сега ги задъвка в ранното утро. Слънцето изгря и започна да става топло. Около десет часа стана горещо. Вървя дълго покрай един черен път — не по него, а така, че да не го изпуска от очи.

Не спря целия следобед, учудена, че така добре издържа на горещина. Може би усилената работа на полето се отплащаше. Беше по-силна от всякога. Мускулите ѝ бяха заякнали.

Късно следобед Маги Роуз видя града и продължи да се спуска към него. Беше по-голям и по-модерен от мястото, където я държаха толкова много месеци.

Последните хълмове измина тичешком. Черният път най-сетне опря в асфалтирано шосе. Истинско шосе. Маги повървя по него и стигна до една бензиностанция. Съвсем обикновена бензиностанция с надпис „Шел“. Никога в живота си не бе виждала по-красиво нещо.

Маги Роуз вдигна глава. Пред нея стоеше мъжът.

Попита я дали се чувства добре. Винаги я наричаше Боби и тя знаеше, че донякъде го е грижа за нея. Отговори му, че е добре. Само се е замислила.

Маги Роуз не му каза, че отново си беше фантазирала. Прекрасни видения, които ѝ помагаша да избяга от болката.

ГЛАВА 82

Гари Сонеджи/Мърфи сто на сто си имаше своя голям план. Но сега и аз имах свой. Въпросът бе дали ще успея да го доведа до успешен край. Колко силно бе желанието ми да успея, пък каквото ще да става? На какъв риск бях готов? Колко близо смеех да се приближа до ръба на пропастта?

В една мрачна и дъждовна петъчна сутрин отлетяхме от Вашингтон за Върджин Горда. Температурата беше около десет градуса. При нормални обстоятелства не бих имал търпение да се махна по-бързо от лошото вашингтонско време.

В напечения от слънцето Пуерто Рико се прехвърлихме на тримоторен самолет. Към три и половина следобед самолетът започна да се снижава над тясна писта, обградена от високи палми, полюшвани от морския бриз.

— Пристигнахме — обади се Джези от мястото до мен. — Това е нашето място под слънцето, Алекс. Мога да остана тук цял месец.

— Наистина има вид на предписано от лекарите — съгласих се аз.

Ще видим обаче как ще се получи. Колко време ще издържим двамата заедно.

— Този изтощен пътник иска вече да е във водата, а не да я гледа отвисоко — заяви Джези. — Ще живеем само на риба и плодове. Ще плуваме, докато капнем.

— Нали затова сме дошли? Да се позабавляваме на слънцето. Да забравим всички лоши момчета.

— Всичко е наред, Алекс. Или поне може да бъде. Само се отпусни.

Джези винаги звучеше така искрено. Почти ми се прииска да й повярвам.

Вратата се отвори и вътре нахлу ароматното ухание на карибския бриз. Топлият въздух обгърна нас и останалите деветима пътници в малкия самолет.

Всички се бяха издокарали с тъмни очила и яркоцветни тениски. Лицата разцъфнаха в усмивка. Аз също се насилих да се усмихна.

Джези ме хвана за ръка. Беше до мен... и все пак не беше. Като че ли сънувах. Това, което ставаше сега... можеше да не се случи.

Чернокожи мъже и жени с английски акцент ни прекараха през нещо като мини митница, в която никой не си даваше зор. Не погледнаха в чантите ни. Това всъщност бе уредено предварително чрез Държавния департамент. В моята чанта имаше револвер малък калибър — зареден и готов.

— Алекс, обожавам това място — възкликна Джези, когато приближихме малката опашка за таксита.

Освен тях имаше и редица моторолери, велосипеди и мръсни микробусчета. Зачудих се дали някога двамата отново ще се возим на мотоциклет.

— Нека останем тук завинаги — предложи тя. — Да се престорим, че никога няма да си тръгнем. Никакви часовници, радио, никакви новини.

— Добре звучи — отвърнах аз. — Ще си поиграем на ужким.

— Хайде!

И тя запляска с ръце като малко дете.

Островът изглеждаше непроменен след последното ни идване. Вероятно си е такъв от 1950 година, когато фамилията Рокфелер е започнала да го изкупува.

Увеселителните кораби и яхтите се прибираха от искрящото море. Минахме покрай малки ресторанти и магазинчета със стоки за подводно плуване. По покривите на всички ярко боядисани едноетажни къщички стърчаха телевизионни антени. Нашето място под слънцето. Нашият рай.

Имахме малко време да поплуваме на плажа пред хотела. Разкършихме се и се състезавахме кой по-бързо ще стигне и ще се върне от един не много отдалечен риф. Спомних си първия път, когато плувахме заедно. В басейна на хотела в Маями Бийч. Началото на нейната игра.

След това се проснахме на пясъка. Гледахме как слънцето се потапя в хоризонта, пуска кръв и се губи от погледа ни.

— Виждали сме го вече, Алекс — усмихна се Джези. — Всичко е като преди. Или може би съм сънувала?

— Сега е различно — казах аз и побързах да добавя: — Преди не се познавахме толкова добре.

Какво всъщност си мислеше Джези? Бях убеден, че и тя има план. Сигурно е разбрала, че държа под око Дивайн и Чейкли. Несъмнено изгаряше от любопитство да разбере какво смятам да предприема.

Млад негър, мускулест и строен в белия си бански и тениска с емблемата на хотела, ни донесе на плажа две чаши с пиня колада.

Играта на ужим се оказа изключително приятна.

— Това да не е вашият меден месец? — пошегува се момчето свободно и безгрижно.

— Нашият втори меден месец — отговори Джези.

— Ами тогава забавлявайте се двойно — усмихна ни се той.

Забавеното темпо на острова постепенно ни завладя. Вечеряхме в открития ресторант на хотела. Още едно повторно изживяване. Седнал там сред неповторимо красивия карибски пейзаж се почувствах още по-двойствен, обзе ме чувството, че съм нереален — нещо, което не бях изпитвал преди.

Наблюдавах как внасят и изнасят омари и костенурки на скара. Чувах как реге-оркестърът се подготвя да засвири и през цялото време си мислех, че тази красива жена до мен е оставила Майкъл Голдбърг да умре. Бях сигурен, че е убила Маги Роуз Дън или поне е била съучастничка в убийството. Нито за миг не прояви и най-малкия признак на разкаяние.

Някъде там, далече в Щатите, се пазеше нейният дял от десетмилионния откуп. Но бе достатъчно умна да си поделим разходите за пътуването. „Делим поравно, Алекс. Никакви кавалерствания, ясно ли е?“

Ядеше омар и ордъовър от филе на акула. С вечерята изпи две бири. Умна и хладнокръвна. Донякъде ме плашеше повече от Гари Сонеджи/Мърфи.

За какво да говориш по време на прекрасна вечеря с един убиец, с човека, когото си обичал? Искях да разбера толкова много неща, но не можех да й задам нито един от въпросите, които пулсираха в главата ми. Вместо това говорихме за предстоящите почивни дни, крояхме планове как да ги прекараме тук на островите.

Загледах Джези през масата и си помислих, че никога не е изглеждала по-добре. Постоянно прибираше косата си зад ухото. Този неин тик ми бе така познат и близък. Кое я правеше нервна и угрижена? Какво знаеше?

— Добре, Алекс — каза тя най-сетне. — Ще ми кажеш ли какво всъщност правим във Върджин Горда? Има ли някаква специална причина?

Бях се подготвил за този въпрос, но все пак ме изненада. Изстреля го великолепно. Готов бях да лъжа. Бях наясно в мислите си с онова, което ми предстоеше да свърша. Но от това не ми ставаше по-добре.

— Искях да поговорим насаме, истински да поговорим. Може би за първи път, Джези.

В крайчеца на очите ѝ се появиха сълзи и бавно се търколиха по бузите ѝ. Лъскави вадички в светлината на свещите.

— Обичам те, Алекс — прошепна тя. — Само че за нас двамата винаги ще бъде ужасно трудно. И досега ни беше трудно.

— Искаш да кажеш, че светът не готов за нас? — попитах. — Или може би ние не сме готови за него?

— Не знам кое от двете. Има ли значение, след като ни е толкова трудно.

След вечеря тръгнахме да се разходим по брега към един разбит галеон. Живописните му останки се намираха на около четвърт миля от ресторанта. Брегът изглеждаше пуст.

Имаше луна, но когато доближихме разбития кораб, стана потъмно. По небето плуваха разпокъсани облачета. Скоро Джези се превърна само в тъмна сянка редом с мен. Всичко в този момент ме караше да се чувствам ужасно притеснен. Бях оставил пистолета си в стаята.

— Алекс!

Джези спря. В първия момент си помислих, че е чула нещо и погледнах през рамо. Знаех, че Сонеджи/Мърфи не може да е тук. Възможно ли бе да греша?

— Знаеш ли — продължи Джези, — мислех си за нещо във връзка с разследването, а толкова не ми се иска. Не и тук.

— Какво те тревожи? — попитах аз.

— Ти престана да споделяш с мен. Докъде стигна с Чейкли и Дивайн?

— Ами след като повдигаш въпроса — започнах аз, — ще ти кажа. Ти се оказа права за тях. Поредната задънена улица без никакви следи. А сега нека започне истинската ваканция. И двамата си я заслужихме.

ГЛАВА 83

Гари Сонеджи/Мърфи следеше, а съзнанието му блуждаеше. Връщаше се назад във времето към съвършеното отвличане на бебето Линдбърг.

Ясно си представяше Щастливеца Линди. Прекрасната Ан Мороу Линдбърг. Бебето Чарлс младши в креватчето на детската стая на втория етаж във фермата в Хоупуел, щата Ню Джърси. Какви времена! Най-красивите полети на неговата фантазия.

Какво всъщност следеше сега в много по-баналното настояще?

Първо, двама тъпанари от ФБР в черен буик. Мъжки и женски тъпанари, за да бъдем по-точни, поставени на пост. Бяха съвсем безвредни. Никакъв проблем за него. Никакво предизвикателство.

Освен тях следеше модерната висока сграда във Вашингтон, в която живееше агентът Майк Дивайн. Сградата се наричаше „Хоторн“. Дали не я бяха кръстили на писателя Натаниъл Хоторн — тъжното замислено сърце? Басейн и солариум на покрива, подземни гаражи, денонощен портиер. Какво жилище за бивш агент, а? А тъпаците от ФБР не откъсваха очи от жилищната сграда, като че ли могат да й пораснат криле и да отлети.

Малко след десет сутринта куриер на „Федерал експрес“ влезе в шикарното здание.

Минути по-късно, облечен в униформата на куриера и носещ истински пакети за двама обитатели на „Хоторн“, Гари Сонеджи/Мърфи натисна звънеца на апартамент 17J.

Когато Майк Дивайн отвори, Сонеджи го напръска със същия силен хлороформ, с който бе упоил Майкъл Голдбърг и Маги Роуз Дън. Привилегии никому.

И също като двете деца, Дивайн се свлече върху мोकета в антрето си. Отвътре се чуваше рок. Несравнимата Бони Рейт. „Нека им дадем нещо, за което да говорят.“

Агент Дивайн се събуди след няколко минути. Виеше му се свят, виждаше двойно. Дрехите му бяха съблечени. Беше напълно объркан и дезориентиран.

Беше подпрян в седящо положение във ваната, наполовина пълна със студена вода. Глезените му бяха хванати с белезници за крановете.

— Какво, по дяволите, става?

Първите му думи прозвучаха завалено, неясно. Чувстваше се като след десет чаши уиски.

— Това тук е един изключително остър нож — надвеси се Гари Сонеджи/Мърфи над него и му показва ловджийския си нож. — Наблюдавай демонстрацията. Фокусирай големите си замъглени очи. Фо-ку-си-рай ги, Майкъл!

Гари Сонеджи/Мърфи леко драсна с ножа по ръката на агента. Дивайн изкрещя. На ръката му зейна опасна на вид десетсантиметрова рана. В студената вода бликна кръв.

— Да не ти чувам гласа — предупреди го Сонеджи и размаха заплашително ножа. — Това не ти е рекламен безопасен бръснач на „Жилет“ или „Шик“. Това нещо реже и после тече кръв. Така че, ако обичаш, внимавай!

— Кой си ти? — опита се да попита Дивайн. Все още заваляше думите, та излезе нещо като „Кости“.

— Позволете ми да се представя. Аз съм човек богат и с вкус — каза Сонеджи. Добре де, добре. Охотно си признаваше, че е замаян от успеха. Перспективите за бъдещето му отново ярко заблестяха.

Дивайн се обърка още повече.

— Това е от песента „Съчувствие към дявола“, на „Стоунс“. А аз съм Гари Сонеджи/Мърфи. Извини ме за тази ужасна куриерска униформа и доста грубото дегизиране, но сам разбираш, че малко бързам. Жалко, защото от месеци чакам да се срещна с теб. Мошеник такъв!

— Какво искаш, по дяволите? — Дивайн се опита да се държи властно, въпреки крайно неблагоприятните обстоятелствата.

— Да пристъпим към същественото. Защото аз наистина бързам. Сега. Разполагаш с две крайно разграничени възможности. Първата е да ти отрежа пениса и да ти запуша устата с него, след което ще те измъчвам. Ще те клъцвам по малко с ножа. Ще започна от лицето и врата, докато ме кажеш това, което ме интересува. Разбра ли ме? Ясен ли съм? Повтарям — възможност номер едно. Болезнено мъчение и изцеждане на кръвта ти до капка.

Дивайн неволно отдръпна глава от надвесилия се над него луд. За жалост зрението му се избистряше. Гари Сонеджи/Мърфи? В апартамента му? С ловджийски нож в ръка?

— Втората възможност — продължи да говори лудият в лицето му — е да ми кажеш веднага истината. После ще отида да си прибера парите — където и да си ги скрил. Ще се върна и ще те убия, но без театрални ефекти. Кой знае може дори да успееш да избягаш, докато ме няма. Съмнявам се, но надеждата крепи човека. Да ти призная, Майкъл, на твое място бих избрал втората възможност.

Съзнанието на Майк Дивайн се бе избистрило достатъчно, за да направи верния избор. Каза му къде е скрил своя дял от откупа. Беше тук, във Вашингтон.

Гари Сонеджи/Мърфи му повярва, но все пак може ли да е сигурен човек? Имаше работа с бивш полицаи.

На излизане от апартамента Гари спря на вратата и като изимитира гласа на Арнолд Шварценегер в „Терминатор“ каза:

— Ще се върна!

Чувстваше се ужасно добре. Лично изясняваше проклетия случай с отвличането. Правеше се на полицаи и чувството се оказа приятно. Планът му щеше да успее. Знаеше си го от край време.

Изпипана работа!

ГЛАВА 84

Спах неспокойно и се будех буквално на всеки час. Нямахте пиано на верандата по което да блъскам. Нямахте ги Джани и Деймън, за да ги събудя. Само убийцата, спяща кротко до мен.

И един план, който трябваше да изпълня.

Когато слънцето най-сетне изгря, в кухнята на хотела ни пригответе една кошница с храна за обяд. Сложиха хубави вина, френска минерална вода и скъпи лакомства. Взехме и екипи за подводно плуване, пухкави хавлиени кърпи и плажен чадър на жълти и бели ивици.

Когато точно в осем пристигнахме на кея, всичко беше натоварено в моторницата. За около половин час стигнахме до нашия остров — прекрасно безлюдно място. Отново в рая.

Целия ден щяхме да прекараме сами. Другите двойки от хотела си имаха свои острови. Нашият плаж беше заобиколен от коралов риф, намиращ се на двайсет-трийсет метра от брега.

Водата беше невероятно прозрачна, бутилковозелена. Когато погледнех надолу, виждах песъчинките по дъното. Можех да ги преброя. Ята от ангелски риби и риби-воини се стрелкаха покрай краката ми. Една двойка усмихнати баракуди, всяка по метър и половина, следва лодката ни почти до брега, после загуби интерес.

— В колко часа да се върна да ви взема? — попита лодкарят. — Когато кажете.

Беше мускулест рибар на около четирийсет. Веселяк, който по целия път ни разказваше рибарски небивалици и други истории за острова. Изглежда ние не го впечатлихме като двойка.

— Към два-три часа, какво ще кажеш? — погледнах аз към Джези. — Кога да дойде господин Ричардс да ни вземе?

Беше се заела с хавлиените кърпи и останалата част от екзотичния ни багаж.

— Мисля, че три е добре. Звучи добре, господин Ричардс.

— Добре. Забавлявайте се! — усмихна се той. — Тук сте съвсем сами. Виждам, че не се нуждаете повече от моите услуги.

Господин Ричардс ни махна и скочи обратно в моторницата. Запали двигателя и скоро изчезна от погледите ни.

Останахме сами на нашия остров. Не се тревожи, бъди щастлив, както се пее в песента.

Имаше нещо много странно и нереално в това да лежиш върху хавлиена кърпа редом с похитител и убиец. Отново и отново прехвърлях из главата си плана, собствените си чувства, нещата, които трябваше да свърша.

Опитах се да овладея объркването и гнева. Бях обичал тази жена, която сега ми бе тъй чужда. Затворих очи и оставих на слънцето да поотпусне мускулите ми. Трябваше да се освободя от напрежението или нищо нямаше да се получи.

Как може да убиеш това малко момиченце, Джези? Как може да го направиш? Как може да изречеш толкова много лъжи?

От нищото изведнъж се появи Гари Сонеджи! Дойде изневиделица и без предупреждение.

Държеше дълъг ловджийски нож, подобен на този, който бе използвал за убийствата в квартала. Беше се надвесил над мен и сянката му ме покриваше целия.

Нямаше начин да се добере до острова! Изключено!

— Алекс, Алекс, ти сънуваш! — побутна ме Джези. Сложи хладната си ръка върху рамото ми, после нежно докосна бузата ми с върховете на пръстите си.

Дългата, почти безсънна нощ... топлото слънце и прохладният морски бриз... Бях заспал на плажа.

Погледнах към Джези. Нейна е била сянката върху тялото ми, а не на Сонеджи. Сърцето ми биеше лудешки. Сънищата действат на нервната система също тъй силно, както и реалният свят.

— Колко време спях? — попитах аз. — Фу!

— Само няколко минути — отвърна тя. — Алекс, дай да те прегърна.

Тя се премести до мен на кърпата. Гърдите ѝ се отъркаха в моите. Докато съм спал, тя беше свалила горницето на банския си. Гладката ѝ кожа блестеше от плажното масло. На горната ѝ устна имаше капчици пот. Каквото и да направеше, все изглеждаше страхотно.

Надигнах се и се отдръпнах. Посочих към мястото, където тропическите цветни виещи се храсти стигаха почти до морето.

— Дай да повървим по плажа. Какво ще кажеш? Да се разтъпчем. Искам да поговорим за някои неща.

— Какви неща? — попита Джези.

Очевидно беше разочарована, че я отблъснах, дори и за момент. Искаше да се любим на плажа. А аз не.

— Хайде. Ще повървим и ще поговорим — настоях аз. — Слънцето е така приятно.

Вдигнах я и тя някак неохотно тръгна с мен. Не си направи труда да си сложи горнището на банския.

Тръгнахме по плажа и нагазихме в спокойната бистра вода. Не се докосвахме, но бяхме само на сантиметри един от друг. Беше тъй странно и нереално. Един от най-лошите мигове в живота ми, ако не и най-лошият.

— Толкова си сериозен, Алекс. Забрави ли, че щяхме да се забавляваме? Забавляваме ли се?

— Знам какво си направила, Джези. Трябваше ми време, за да го разбера, но накрая събрах две и две — започнах аз. — Знам, че си задигнала Маги Роуз Дън от Сонеджи. Знам, че си я убила.

ГЛАВА 85

— Искам да поговорим за всичко това. Нямам микрофон, Джези. Както виждаш.

Тя се подсмихна на тези мои думи. Винаги блестяща актриса.

— Виждам, че нямаш.

Сърцето ми така бумтеше, че щеше да се пръсне.

— Разкажи ми какво се случи. Просто ми кажи защо, Джези. Разкажи ми това, което аз почти две години се опитвам да разнищя, а ти си го знаела през цялото време. Разкажи ми нещата от твоя гледна точка.

Маската на Джези, нейната неизменна великолепна усмивка, най-сетне изчезна. Звучеше примирена.

— Добре, Алекс. Ще ти разкажа някои от нещата, които искаш да знаеш. Които не престана да ровичкаш.

Продължихме да вървим и Джези най-после ми каза истината.

— Как се случи ли? В началото просто си вършихме работата. Кълна ти се, че беше така. Дундуркахме семейството на министъра. Джерълд Голдбърг не беше свикнал да получава заплахи, а колумбийците го заплашиха. Държа се като типичния цивилен, какъвто си и беше. Реагира пресилено. Поиска от Службата да охраняваме цялото му семейство. Така започна всичко. С двайсет и четири часова охрана, която никой от нас не смяташе за необходима.

— И ти натовари със задачата двама от по-малокалибрени агенти.

— Всъщност двама приятели. И съвсем не бяха малокалибрени. Смятахме че охраната на семейството ще е детска игра. После Майк Дивайн забеляза, че един от учителите, този по математика на име Гари Сонеджи, на няколко пъти минал покрай къщата на Голдбърг. Първо помислихме, че си пада по момчето. Дивайн и Чейкли решиха, че може да е педераст-педофил. И нищо повече. Така или иначе трябваше да проверим каква е причината. Случката беше отбелязана в дневните им доклади.

— Единият от двамата е започнал да следи Гари Сонеджи.

— Да, на няколко пъти. До различни места. Още не бяхме притеснени, но разследвахме следата. Една нощ Чарли Чейкли го проследи до Югоизточния квартал. Не свързахме Сонеджи с убийствата, извършени там, най-вече защото за тях не писаха във вестниците. Мислехме, че са поредните убийства из гетото, дело на местни главорези.

— Да. Разбирам. Кога заподозряхте Гари Сонеджи в нещо друго?

— Не подозирахме похищение, докато той наистина не отвлече двете деца. Два дни преди това Чарли го беше проследил до фермата в Мериленд. По онова време Чарли не беше допуснал, че се подготвя отвлечане. Нямахме основания за това. Но вече знаеше къде се намира фермата. Майк Дивайн ми се обади по телефона от училището, когато избухна скандалът. Искаха да погнат Сонеджи. Тогава именно ми мина мисълта ние да приберем парите от откупа. Но не съм съвсем сигурна. Може би съм го мислила и преди. Беше толкова лесно, Алекс. За три-четири дни всичко щеше да свърши. Никой нямаше да пострада. Не повече, отколкото вече бяха пострадали. Ние щяхме да приберем парите. Милиони.

Небрежният начин, по който Дджези говореше за отвлечането, ми вдъхна ужас. Не се самоизтъкна, но идеята е била нейна. Не на Дивайн или Чейкли, а на Дджези. Тя беше мозъкът на операцията.

— Ами децата? — попитах аз. — Какво стана с Маги Роуз и Майкъл?

— Те вече бяха отвлечени. Не можехме да предотвратим това, което се беше случило. Следяхме фермата, в Мериленд. Бяхме сигурни, че нищо няма да се случи на децата. Все пак той беше учител по математика. Не допускахме, че ще им причини зло. Мислехме го за аматьор. Владеехме положението.

— Та той ги е заровил в гроб, Дджези. И Майкъл Голдбърг умря.

Дджези се загледа в морето. После бавно кимна с глава.

— Да, момченцето умря. Това промени всичко, Алекс. Завинаги. Не знам дали сме можели да го предотвратим. Тогава се намесихме и прибрахме Маги Роуз. Изпратихме нашето искане за откуп. Целият план се промени.

Двамата продължихме да вървим по ръба на преливащата в цветовете на дъгата вода. Ако някой ни гледаше отстрани, би си

помислил, че сме двама влюбени, които обсъждат връзката си. Втората половина от предположението би била съвсем вярна.

Най-после Джези ме погледна.

— Искам да ти разкажа за случилото се между нас, Алекс. От моя гледна точка. Не е това, което си мислиш.

Нямах какво да й кажа. Чувствах се отново като стъпил на обратната страна на луната, готов да се пръсна. Душата ми крещеше. Оставих я да продължи разказа си. Вече нямаше значение.

— Когато се започна там, във Флорида, аз трябваше да разбера какво си успял да откриеш. Исках да имам човек във вашингтонската полиция. Ти минаваш за добро ченге. Освен това си и своенравен.

— Затова ме използва да ти пазя гърба. Избра мен да предам откупа. Не можеше да се довериш на ФБР. Винаги си била добра професионалистка, Джези.

— Знаех, че за нищо на света няма да поставиш в опасност живота на момиченцето. Знаех, че ще предадеш откупа. Усложненията започнаха след като се върнахме от Маями. Но не си спомням точно кога. Кълна се, че е истина.

Усещах се скован и кух, докато я слушах. От мен течеше пот, но не от палещото слънце.

Дали Джези си е донесла пистолета на острова? Винаги е била добра професионалистка, напомних си аз.

— Обикнах те, Алекс, колкото и да не звучи уместно сега. Самата истина. Ти беше голяма част от онова, което отдавна бях престанала да търся. Мил и почтен. Любящ. Разбиращ. Деймън и Джанел ме трогнаха дълбоко. С теб се чувствах цяла.

Виеше ми се свят и ми се гадеше. Така се бях чувствал цяла година след смъртта на Мария.

— Колкото и да звучи неуместно, аз също те обикнах, Джези. Опитах се да не го правя, но не успях. Но просто не мога да си представя някой да ме е лъгал така, както ти. Лъжеше ме и ме подвеждаше. Все още не мога да повярвам, че всичко е било лъжа. Какво ще кажеш за Майк Дивайн?

Джези сви рамене. Това бе единственият й отговор.

— Ти извърши съвършеното престъпление. Шедьовър — продължих аз. — Създаде безупречното престъпление, което Гари Сонеджи винаги е искал да извърши.

Джези надникна в очите ми, но сякаш гледаше през мен. Оставаше само още едно парченце от картинната мозайка — едно последно нещо, което трябваше да узная.

Една подробност, която ми се струваше немислима.

— Какво всъщност стана с момиченцето? Какво направихте ти, Дивайн и Чейкли с Маги Роуз?

Джези поклати глава.

— Не, Алекс. Това не мога да ти кажа. Знаеш, че не мога.

Когато започна да ми разкрива истината, беше кръстосала ръце пред гърдите си. Не ги беше свалила.

— Как си могла да убиеш едно малко момиченце? Как можа да го направиш, Джези? Как можа да убиеш Маги Роуз Дън?

Изведнъж Джези се отдръпна от мен. Беше твърде много, дори за нея. Тръгна обратно към чадъра и кърпите. Спуснах се и я улових за лакътя.

— Махни си ръцете! — изкрещя тя и лицето ѝ се изкриви.

— Може би ще изтъргуваш информацията за Маги Роуз — викнах аз. — Може би ще се спазарим, Джези!

Тя се обърна.

— Няма да ти позволят да възобновиш разследването. Не се самозалъгвай, Алекс. Те нямат никакви улики срещу мен. Нито пък ти. Няма да изтъргувам информацията.

— Ще я изтъргуваш и още как! — казах аз, а гласът ми премина от крясък към приглушен шепот. — Да, Джези, ще го направиш. Ще изтъргуваш информацията...

Посочих към палмовите дървета, които се сгъстяваха навътре от брега.

Сампсън стана и се показа от скривалището си в гъстите храсталаци. Помаха с нещо, което приличаше на сребърна пръчка. Всъщност държеше микрофон за подслушване от разстояние.

Двама агенти на ФБР също станаха и ни магнаха. Отидоха при Сампсън. Те всички бяха в храстите отпреди седем часа сутринта. Лицата и ръцете на агентите се бяха зачервили като варени омари. А Сампсън сигурно беше събрал тен за цял живот.

— Това там е приятелят ми Сампсън. Записал е всяка твоя дума от началото на разходката ни.

Джези затвори очи за няколко секунди. Не беше очаквала, че ще отида толкова надалеч. Не е допускала, че съм способен на това.

— Сега ще ни разкажеш как убихте Маги Роуз — настоях аз.

Очите ѝ се отвориха. Изглеждаха малки и тъмни.

— Ти не разбираш. Ти просто не разбираш — каза тя.

— Какво не разбирам, Джези? Кажи ми какво не разбирам.

— Все търсиш доброто в хората. Но него го няма! Разследването ти ще се провали. Накрая ще излезеш глупак, пълен, непоправим глупак. Отново всички ще ти обърнат гръб.

— Може би си права — казах аз. — Но поне ще ми остане този момент.

Джези посегна да ме удари, но аз блокирах юмрука ѝ с ръка. Тялото ѝ се изви и тя падна. Тежкото падане беше нищо в сравнение с това, което заслужаваше. На лицето ѝ различих крехката маска на учудването.

— Добро начало, Алекс — обади се тя, както беше седнала на пясъка. — И ти се превръщаш в гадно копеле. Моите поздравления.

— Ами! — отвърнах аз. — Нищо ми няма. Всичко ми е наред.

Оставих на агентите на ФБР и на Сампсън официалния арест на Джези Фланаган. После взех една лодка и се върнах в хотела. Стегнах си багажа и след по-малко от час вече се връщах във Вашингтон.

ГЛАВА 86

Два дни след като се върнахме във Вашингтон, двамата със Сампсън отново бяхме на път. Пътувахме за селцето Уюни в Боливия. Имахме основание да вярваме и да се надяваме, че най-сетне ще намерим Маги Роуз Дън.

Джези не спря да говори. Изтъргува информацията. Но все пак отказа да говори пред хората на ФБР. Направи сделката с мен.

Уюни се намираше в Андите, на около сто и деветдесет мили южно от Оруро. Единственият начин да се доберем дотам беше с малък самолет до Рио Мулато, а след това с джип или микробус до Уюни.

Последната отсечка на трудното пътуване направихме с минибус форд „Експлорър“. Бяхме осем души. Двамата със Сампсън, двама специални агенти от министерството на финансите, посланикът ни в Боливия, шофьорът, Томас и Катерин Роуз Дън.

Чарлс Чейкли и Джези охотно ни предоставиха сведенията за Маги Роуз през последните изтощителни трийсет и шест часа. Накълцаното тяло на Майк Дивайн бе намерено в апартамента му във Вашингтон. След откриването му издирването на Гари Сонеджи/Мърфи бе засилено. Но до момента нямаше нищо. Гари със сигурност следеше по телевизията историята на нашето пътуване до Боливия. Гари следеше своята история.

Чейкли и Джези разказаха едно и също за отвлечането. Предоставила им се възможността да вземат откупа от десет милиона и да се измъкнат безнаказано. Не можели да върнат момиченцето. Трябвало е да вярваме, че похитителят е Сонеджи/Мърфи. Момиченцето би опровергало това. И все пак решили да не убиват Маги Роуз. Или поне така твърдяха във Вашингтон.

Двамата със Сампсън мълчахме последните няколко километра през Андите. Както и всички останали.

Когато наближихме Уюни, погледнах към двамата съпрузи Дън. Седяха мълчаливи един до друг, но сякаш не бяха заедно. Както ми беше казала Катерин, загубата на Маги Роуз почти бе разбила брака

им. Спомних си колко ги бях харесал в началото. Все още харесвах Катерин Роуз. С нея си поговорихме малко по време на пътуването. Благодарни ми с искрено вълнение и аз никога няма да го забравя.

Надявах се, че малкото им момиченце ни очаква живо и здраво в края на това дълго, мъчително изпитание... Мислех си за Маги Роуз Дън, момиченцето, което никога не бях виждал и с което скоро щях да се срещна. За всичките молитви, изречени за него. За плакатите пред съдебната зала във Вашингтон, за запалените свещи на толкова много прозорци.

Когато минавахме през селото, Сампсън ме бутна с лакът.

— Погледни към хълма, Алекс. Не знам дали това е отплатата за всичко, което изтърпяхме, но може да мине.

Микробусът се катереше по стръмния хълм на Уюни. От двете страни на сякаш изсечения в скалите път се редяха паянтови бараки от дъски и тенекия. От ламаринените покриви на някои се виеше дим. Тесният път сякаш продължаваше право нагоре в Андите.

На средата на пътя ни чакаше Маги Роуз.

Единайсетгодишното момиченце стоеше пред една от бараките. Около нея бяха членовете на семейство Патино. Бе живяла с тях почти две години. Семейството, доколкото виждахме, имаше десетина деца.

От стотината метра разстояние, докато микробусът изминаваше последните метри по разбития пращен път, я виждахме съвсем ясно.

Беше облечена в широка риза, памучни шорти и сандали, каквито носеха всички деца от семейството, но русата ѝ коса я открояваше. Беше почерняла и изглеждаше в добро здраве. Приличаше досущ на красивата си майка.

Семейство Патино нямаше никаква престава коя всъщност е Маги Роуз. В селото, както и в околните села Пулакайо и Убина на двайсет мили нагоре във високите и величествени Анди, никога не бяха чували за нея. Това бяхме успели да научим от боливийските власти и полицията.

На семейство Патино бяха платили да държат Маги Роуз в селото да се грижат за нея, но да не ѝ позволяват да напуска селото. Майк Дивайн бе обяснил на момиченцето, че няма да може да избяга оттам. Ако се опита, ще я хванат и ще я измъчват. Ще я затворят за дълго под земята.

Не можех да откъсна очи от нея. Малкото момиченце, станало близо на толкова много хора. Сетих се за безбройните плакати и листовки и не можех да повярвам, че тя наистина стои там горе. След толкова време.

Маги Роуз нито се усмихна, нито реагира по някакъв начин, докато гледаше как микробусът на американското посолство се изкачва по хълма към нея. Не изглеждаше щастлива, че най-сетне са дошли да я вземат, че най-сетне е спасена.

Имаше вид на объркана, наранена и уплашена. Пристъпваше крачка напред, после се връщаше назад и поглеждаше към „семейството си“.

Зачудих се дали Маги Роуз разбира какво става. Все пак беше изживяла много силна травма. Можеше ли изобщо да чувства нещо? Бях щастлив, че съм тук, за да помогна.

Пак се сетих за Джези и неволно тръснах глава. Бурята в нея не бе спряла да бушува. Как е могла да стори това на малкото момиченце? За един-два милиона долара? За всичките пари на Вселената?

Катерин Роуз скочи първа от микробуса. В същия миг Маги Роуз разтвори ръце и извика:

— Мамо!

Поколеба се за неуловима част от секундата и се втурна напред. Маги Роуз тичаше към майка си. Хвърлиха се в обятията си.

Следващите минути не виждах нищо през сълзите. Погледнах към Сампсън и видях една сълза да се изхлузва под черните му очила.

— Две корави ченгета — обади се той и ми се усмихна.

Много обичам тази усмивка на вълк единак.

— Да. Най-добрите във Вашингтон, и дума да не става — отвърнах аз.

Маги Роуз най-после се прибираще у дома. Името ѝ беше като заклинание в главата ми: Маги Роуз, Маги Роуз. Струваше си всичко, за да се види този момент.

— Край! — сложи точка Сампсън.

ЧАСТ ШЕСТА
КЪЩАТА НА КРОС

ГЛАВА 87

Къщата на Крос беше отсреща през улицата. Стоеше си там в скромно величие.

„Лошото момче“ гледаше като хипнотизирано ярките оранжеви светлини. Погледат му скачаше от прозорец на прозорец. Няколко пъти забеляза една негърка да минава бавно покрай един от прозорците на долния етаж. Явно бабата на Алекс Крос.

Знаеше името ѝ, Мама Нана. Беше разбрал, че Алекс я е нарекъл така още като дете. През последните няколко седмици беше научил всичко за семейство Крос. Беше си подготвил план и за тях. Една хубава малка фантазия.

Понякога „Лошото момче“ обичаше да се страхува. Да се страхува за себе си, да се страхува за хората в къщата. Това чувство му допадаше, стига да може да го контролира, да го включва и изключва, когато си поиска.

Най-после реши да напусне скривалището си и да се придвижи по-наблизо до къщата. *Да се преобрази в самия страх.*

Сетивата му бяха много по-изострени, когато страхът беше в него. Така можеше да се съсредоточи и да ги запази на фокус за продължителни периоди от време. Когато прекоси Пета улица, в съзнанието му нямаше нищо друго освен къщата и хората в нея.

„Лошото момче“ изчезна в храстите, които растяха покрай фасадата на къщата. Сърцето му биеше лудо. Дишането му бе учестено, плитко.

Пое си дълбоко въздух после бавно го издиша през устата. *Успокой топката, забавлявай се,* каза си той.

Обърна се с гръб към къщата. С гръба си усещаше почти осезателно топлината, излъчвана от стените. Между клонките на храстите наблюдаваше улицата от гетото. В Югоизточния квартал винаги е по-тъмно, отколкото другаде. Никога не подменяха уличните лампи.

Беше предпазлив. Изживяваше радостта на всеки миг. Наблюдава улицата десет, може би и повече минути. Никой не го беше видял. Този

път никой не го следеше.

Още един поглед и после напред към по-големи и по-хубави дела.

Помисли си го или си го каза съвсем тихо. Понякога не можеше да различи кое какво е. Сега много неща се събираха и се сливаха в едно цяло — мислите, думите, действията, фантазиите.

Беше обмислял стотици пъти всяка подробност, много преди тази нощ. Когато всички дълбоко заспят, вероятно между два и три през нощта, щеше да отвлече двете деца, Деймън и Джанел.

Щеше да ги упои там, в спалнята им на втория етаж. А доктор детектив Алекс Крос щеше да проспие всичко.

Трябваше да го направи. Знаменитият доктор Крос заслужаваше много да страда. В следващото разследване той ще е потърпевшият. Така щеше да стане. Това бе единственото достойно решение. Той щеше да е победителят.

Не че Крос се нуждаеше от допълнителна мотивация, за да се впусне в разследването, но щеше да си я получи. Първо „Лошото момче“ щеше да убие старицата, бабата, на Крос. А после ще влезе в спалнята на децата.

Разбира се, тези престъпления нямаше да бъдат разкрити. Децата на Крос никога нямаше да бъдат открити. За тях нямаше да бъде поискан откуп. И чак тогава можеше да се захване с други неща.

Щеше да забрави детектив Крос. Но Алекс Крос никога, никога нямаше да го забрави. Нито пък изчезналите си деца.

Гари Сонеджи/Мърфи се обърна с лице към къщата.

ГЛАВА 88

— Алекс, в къщата има някой. Алекс, има някой вътре — прошепна Нана в ухото ми.

Събудих се и скочих от леглото още преди да е успяла да довърши изречението. Гедините прекарани по вашингтонските улици, ме бяха научили да действам светкавично.

Отнякъде дочух съвсем тихо изскърцване. Да, някой със сигурност беше влязъл въкъщи. Шумът не идваше от древното ни вътрешно парно.

— Нана, остани тук. Не излизай, докато не те повикам — прошепнах аз. — Ще те извикам, когато всичко е наред.

— Ще се обадя в полицията, Алекс.

— Не, стой тук и не мърдай. Нали аз съм полицията! Стой тук.

— Децата, Алекс.

— Ще отида при тях. Ти стой тук. Ще доведе децата. Моля те, послушай ме този път. Моля те, послушай ме.

В тъмния коридор на втория етаж нямаше никой. Поне никого не можах да видя. Пулсът ми се запрепуска неконтролируемо, докато вървах забързано към детската стая.

Ослушах се за друг шум в къщата. Беше тихо. Помислих си за ужасното осквернение — *някой е влязъл в нашата къща*. Отпъдих тази мисъл.

Трябваше да се съсредоточа *върху него*. Знаех кой е. От седмици го чаках. Още откакто двамата със Сампсън се върнахме с Маги Роуз. В последно време отслабих бдителността си. *И той дойде*.

Побързах към детската стая. По коридора на втория етаж вече тичах.

Отворих скърцащата врата. Деймън и Джанел все още спяха в леглата си. Щях да ги събудя и да ги заведа бързо при Нана. Заради децата никога не държах пистолета си горе. Той беше долу в моя „кабинет“.

Включих лампата до леглото. Нищо! Не светна.

Спомних си за убийствата на Сандърс и Търнър. Сонеджи обичаше тъмнината. Тя бе неговата визитна картичка, неговият подпис. Досега винаги беше изключвал тока. „То“ беше тук.

Изведнъж бях ударен с ужасяваща сила.

Все едно, че ме блъсна камион. Знаех, че е Сонеджи. Беше се нахвърлил върху мен. Почти ме повали с един удар.

Беше силен като див звяр. През целия му живот неговото тяло, неговите мускули се бяха напругали и отпусkali. Започнал да се упражнява още когато го заключвали в мазето на бащината му къща. Почти трийсет години е бил напрегната пружина: кроял е планове как да си отмъсти на света, кроял е планове как да получи славата, която, според него, заслужава.

Искам да бъда някой!

Ето го пак. Двамата се строполихме на пода с глух тътен. Рязко ми изкара въздуха.

Главата ми се удари в острия ръб на скрина в детската стая. Погледът ми се замъти. Ушите ми забучаха. Ярки звезди затанцуваха навсякъде.

— Доктор Крос! Ти ли си? Забрави ли чия е тази игра?

Почти не виждах лицето на Гари Сонеджи, когато изкрещя името ми. Опита се да ми причини физическа болка като изкрещя в ухото ми, като отприщи в слуха ми цялата сила на своя глас.

— Нищо не можеш да ми направиш! — отново изкрещя той. — Не можеш нищо, докторе! Проумя ли го вече? Аз съм звездата. Не ти!

Ръцете му целите бяха измацани с кръв. Тя беше навсякъде. Сега вече виждах. Кого беше наранил? Какво бе направил в къщата ми?

Започнах да различавам очертанията на предметите в детската стая. Във високо вдигнатата си ръка държеше нож, насочен към мен. Думите му бяха напевни, същинско заклинание:

— Аз съм звездата тук! Аз съм Сонеджи! Мърфи! Който си поиска да бъда!

Сега разбрах чия е кръвта, която бе размазал по ръцете си. Моята. Намушкал ме е първия път, когато ме удари.

Вдигна високо ножа, за да ме удари отново, и изръмжа като животно. Децата се събудиха. Деймън изпищя: „Тате!“, а Джани се заплака.

— Деца, бягайте оттук! — извиках аз, но те бяха твърде уплашени, за да напуснат леглата си.

Гари замахна веднъж лъжливо, но после острието се устреми към мен. Аз успях да се отместя, но то ме перна по рамото.

Този път ме заболя силно и разбрах защо. Ножът на Сонеджи бе разрязал горната част на рамото ми, при врата.

Изревах с все сила. Децата плачеха. Сега вече исках да го убия. Мозъкът ми щеше да се пръсне. В мен не бе останало нищо друго освен яростта към това чудовище в къщата ми.

Сонеджи/Мърфи отново вдигна ножа. Смъртоносното острие бе дълго и толкова остро, че дори не бях усетил първата рана. Беше минал през плътта ми като през масло.

Чух още един крясък — оглушителен писък. За част от една зловеща секунда Сонеджи замръзна.

После се извъртя и отново изръмжа.

Откъм вратата на стаята към него се бе втурнала една фигура. Мама Нана бе отвлякла вниманието му.

— Това е нашата къща! — крещеше тя с необузdana ярост. — Вън от къщата ни!

Видях, че върху скрина нещо блести. Пресегнах се и сграбчих ножиците, лежащи върху Джанината книжка за изрязване. Бяха от шивашкия комплект на Нана.

Сонеджи/Мърфи отново замахна с ножа. Дали не бе същият, с който бе извършил убийствата в квартала? И убийството на Вивиан Ким?

Замахнах с ножиците и усетих как разкъсаха плътта му. Сцепих му бузата. Писъкът му проехтя в спалнята:

— Кучи син!

— За спомен от мен — присмях му се аз. — Чия е тази кръв? На Сонеджи или на Мърфи?

Изкреця нещо, което не разбрах. После отново замахна към мен.

Ножиците улучиха някъде отстрани във врата. Той отскочи назад толкова рязко, че ги изтръгна от ръката ми.

— Хайде, копеле! — изревах аз.

Изведнъж той залитна и хукна с несигурна стъпка през вратата на спалнята. Не посегна на Нана. Може би бе твърде лошо ранен, за да може да нанася удари.

Държеше лицето си с две ръце. Гласът му се издигна в ужасяващ вик, докато напускаше стаята. Възможно ли бе отново да е изпаднал в състояние на „Бягство“? Дали не се е загубил в някоя от фантазиите си?

Бях се изправил на едно коляно и не ми се мърдаше. Главата ми кънтеше. Успях да стана. Наоколо бе изплескано с кръв. По ризата ми, по шортите ми, по голите ми крака. Моята кръв, неговата кръв. Притокът на адреналин ми даваше сили да продължа. Навлякох някакви дрехи и хукнах да гоня Сонеджи. Този път нямаше да избяга. Нямаше да му позволя.

ГЛАВА 89

Изтичах до моя „кабинет“ и грабнах револвера си. Знаех, че той има план, в случай че се наложи да бяга. Сигурно е премислил стотици пъти всяка стъпка. Живееше с фантазиите си, а не в нашия свят.

Реших, че вероятно ще напусне къщата. Ще избяга, за да подемe отново борбата си. Не започвах ли да мисля като него? Май да. Плашеща мисъл.

Входната врата бе широко отворена. Бях се насочил правилно. Засега. По целия килим имаше кръв. Дали нарочно не ми беше оставил следа?

Къде би отишъл Гари Сонеджи/Мърфи, ако планът му се провали в къщата ми? Сто на сто имаше резервен план. Кое беше най-логичното място? Напълно неочакван ход? Трудно ми бе да мисля, когато от лявото ми рамо и от хълбока ми шуртеше кръв.

Излязох навън в мрака и хапещия студ на ранната утрин. Улицата ни беше тиха — за нея. Все пак беше четири часът през нощта. На ум ми дойде само едно място, където може да отиде.

Дали е помислил, че ще се опитам да го проследя? Дали вече ме очакваше? Отново ли Сонеджи/Мърфи бе две крачки пред мен? Досега винаги ме беше изпреварвал. Този път обаче аз трябваше да го изпреваря — поне този единствен път.

Метрото минаваше на една пряка от нашата къща на Пета улица. Тунелът още се строеше, но децата от квартала го ползваха, за да изминат четирите преки до Капитолийския хълм... под земята.

Заподтичвах, накуцвайки, към входа на спирката. Болеше ме, но не обръщах внимание. *Беше нахлул в дома ми. Беше посегнал на децата ми.*

Слязох по стълбите в тунела. Извадих пистолета от кобура под мишницата, който бях нахлузил върху ризата.

Всяка стъпка беше прободна рана в хълбока ми. Мъчително се запридвижвах по тунела, леко приведен, готов за стрелба.

Нищо чудно да ме наблюдава. Дали очакваше да се появя тук? Продължих напред. Можеше да е капан. Тук имаше колкото си иска

места за криене.

Извървах тунела до края. Никъде не видях следи от кръв. Сонеджи/Мърфи не беше в метрото. Бе избягал по друг път. Отново се бе измъкнал.

Адреналинът ми започна да спада и аз се почувствах слаб, замаян и дезориентиран. Изкачих се по каменните стълби навън.

Нощните жители на града влизаха и излизаха от магазинчето за вестници и денонощия ресторант. Сигурно съм представлявал жалка картинка. Целият бях изплескан с кръв. Никой не се спря обаче. Никой. Бяха се нагледали на кръв в нашата столица.

Приблжих се до един шофьор на камион, който разтоварваше връзки с „Уошингтън Поуст“. Обясних му, че съм полицаи. От загубата на кръв започна да ми се вие свят.

— Нищо лошо не съм направил — каза той.

— Нали не си стрелял по мен, глупако?

— Не, сър. Да не сте полудели? Наистина ли сте ченге?

Принудих го да ме закара до вкъщи с камиона. През целия път от шест преки, мъжът се кълнеше, че ще съди градската управа.

— Дай под съд кмета Мънроу — посъветвах го аз. — Осъди тоя задник.

— Ти наистина ли си ченге? — попита ме той отново. — Не си ченге.

— Ченге съм.

Пред къщи вече се бяха струпали полицейски коли и линейки. Тази сцена беше за мен постоянно повтарящ се кошмар. Тази именно сцена. Но никога досега полиция и линейки не бяха идвали вкъщи.

Сампсън вече беше тук. Върху старо разръфано горнище от анцуг на баскетболния отбор „Балтимор Ориоулс“ беше навлякъл черно кожено яке. Бейзболната му шапка рекламираше турне на „Дуду Гурус“.

Загледа се в мен като че ли не бях с всичкия си. Зад него мигаха червените и сините светлини на линейките.

— Какво става? Не изглеждаш добре. Наред ли си, човече?

— Намушкан съм на две места с ловджийски нож, но не съм чак толкоз зле като онзи път, когато ни надупчиха в Гарфийлд.

— Ами! Сто на сто си по-зле, отколкото си признаваш. Искам да легнеш тук на тревата. Легни, Алекс.

Кимнах и се отдалечих от Сампсън. Трябваше да приключа с това. По някакъв начин трябваше да приключа.

Персоналът от линейките също се опита да ме накара да легна на тревата. На нашата мъничка зелена площ пред къщата. Или да ме качат на носилка.

Аз обаче бях намислил нещо друго. *Предната врата бе широко отворена. Той я бе оставил широко отворена. Защо?*

— Ей сега идвам — казах на лекарите и ги подминах. — Пазете ми носилката.

Те се разкрещяха подир мен, но аз продължих.

Мълчаливо и целенасочено прекосих дневната и влязох в кухнята. Отворих вратата на мазето, която е долепена до задния вход, и забързах надолу по стълбите.

В мазето не забелязах нищо, никакво движение. Всичко си бе на мястото. Мазето бе последното ми сносно хрумване.

Насочих се към коша до огнището на парното, в който Нана събира мръсното пране. Намираще се в най-отдалечения и тъмен ъгъл на мазето. Но и там го нямаше.

Сампсън се спусна тичешком по стълбите.

— Няма го тук! Някой го е видял в центъра на града. Около площад „Дюпон“.

— Иска да изиграе поредната си голяма роля — измърморих аз. — Кучи син!

Син на Линдбърг.

Сампсън не се опита да ми попречи да тръгна с него. Позна по очите ми, че няма смисъл. Двамата забързахме към неговата кола. Реших, че съм добре. Иначе щях да падна.

Един от младите квартални нехранимайковци погледна вкоравената от кръвта ми риза и рече:

— Да не би да умираш, Крос? Би било чудесно.

Какво надгробно слово.

След десет минути бяхме на площад „Дюпон“. Полицейските коли бяха паркирани навсякъде и зловеците им червени и сини светлини блестяха в първите проблясъци на деня.

За повечето от тези момчета смяната бе свършила. Но никой не искаше да остави един луд да се разхожда на свобода в центъра на Вашингтон.

Още едно голямо представление.

Искам да бъда някой.

Следващият един час не се случи нищо, само дето се съмна. На площада започнаха да се появяват хора. Уличното движение се засили със събуждането на деловия Вашингтон.

Ранобудниците бяха любопитни и не спираха да задават въпроси на полицаите. Никой не им даваше обяснения, само ги подканвахме: „Моля, движете се. Моля, продължавайте. Няма нищо за гледане.“ Слава Богу.

Един от лекарите на „Бърза помощ“ се погрижи за раните ми. Бях изгубил доста кръв. Той, разбира се, настоя веднага да отида в болница. Това можеше да почака. *Още едно голямо представление. Площад „Дюпон“? Центърът на Вашингтон? Гари Сонеджи/Мърфи умираше да гастролира в столицата.*

Казах на лекаря да ме остави на мира и му изпросих няколко перкодана. На първо време щяха да ми свършат работа.

Сампсън стоеше до мен и пушеше.

— Просто ще паднеш. Ще колабираш. Като африкански слон, получил внезапен сърдечен удар.

Наслаждавах се на въздействието на лекарството.

— Не е сърдечен удар — рекох. — Африканския слон са го резнали тук-там. Освен това не е слон, а африканска антилопа. Грациозно, красиво и силно животно.

Тръгнах към колата му.

— Да не ти е хрумнало нещо? — провикна се той след мен. — Алекс?

— Да. Хайде да се повозим. Няма смисъл да стоим тук. Няма да започне да стреля в най-голямото сутрешно движение.

— Сигурен ли си?

— Да.

Обикаляхме центъра на Вашингтон почти до осем часа. Започнахме да губим надежда. В колата ми се доспа.

Голямата африканска антилопа наистина щеше да се капичне. Вадички пот се стичаха покрай веждите ми надолу към носа. Опитвах се да мисля като Гари Сонеджи/Мърфи. Дали беше в центъра? Или вече е напуснал Вашингтон?

В седем и петдесет и осем ни се обадиха по радиото в колата.

— Заподозреният е забелязан на авеню „Пенсилвания“ до парка „Лафайет“. Носи автоматично оръжие. Наближава Белия дом. Всички коли да се насочат натам!

Още едно голямо представление. Най-сетне поне малко започнах да се досещам за ходовете му. Забелязали са го на две преки от номер 1600 на авеню „Пенсилвания“^[1]. На две преки от Белия дом.

Искам да бъда някой.

Бяха го притиснали между едно ателие за поправка на обувки и сграда с адвокатски кантори, облицована с кафяви камъни. За прикритие използваше един паркиран джип „Чероки“.

Имаше и друго усложнение. Беше взел зложници. Хванал две деца, които отивали на училище рано сутринта. На единайсет или дванайсет години. Гари е бил на тази възраст, когато мащехата му е започнала да го заключва. Бяха момче и момиче. Сенките на Маги Роуз и Майкъл Голдбърг отпреди близо две години.

— Аз съм детектив Крос — представих се на полицаите и пресякох полицейските заграждения, затворили авеню „Пенсилвания“.

Надолу по улицата се виждаше ясно Белият дом. Дали президентът ни гледа по телевизията? На мястото вече се бе появила една кола на Си Ен Ен.

Над главите ни забръмчаха хеликоптери с репортери. Въздушното пространство около Белия дом беше забранена зона, така че те не можеха да се приближат повече. Някой спомена, че кметът Мънроу се е запътил насам. Но Гари беше замислил нещо много по-голямо. Беше поискал среща с президента. Иначе щял да убие двете деца.

Движението по авеню „Пенсилвания“ и околните улици бе задръстено, докъдето стигаше погледът ми. Много шофьори и пътници зарязваха колите на сред улицата. Но повечето останаха по местата си да наблюдават зрелището. Милиони го следяха по телевизията.

— Да не би да е решил да се кандидатира за президент? — попита Сампсън.

— Знам поне няколко щата, които ще подкрепят кандидатурата му — ухилих се аз.

Разговарях зад огражденията с шефа на специалния отряд за борба с тероризма. Казах му, че според мен Гари Сонеджи/Мърфи е готов да се самозапали. Той предложи да драсне клечката кибрит.

На сцената се появи парламентърът. Но каза, че с готовност щял да преотстъпи тази чест на мен. Най-сетне ми се предоставяше възможността да преговарям със Сонеджи/Мърфи.

— Ще се нахвърлим отгоре му при първа възможност — сграбчи ме Сампсън за ръката. — Затова не поемай рискове, Алекс.

— Кажи му го на него — отвърнах аз. — Но ако ти се удаде случай, гръмни го. Утрепи копелето.

На няколко пъти бърсах с ръкав лицето си. Потях се обилно. Чувствах се замаян и ми се повдигаше. Натиснах копчето и включих електрическия мегафон.

Силата бе в ръцете ми. *И аз исках да бъда някой.* Вярно ли беше? Така ли излезе в крайна сметка?

— Говори Алекс Крос — провикнах се аз.

Няколко умника от тълпата нададоха радостни дюдюкания, но общо взето центърът на града притихна.

Изведнъж от отсрещната страна на улицата започна бясна стрелба. Оглушителен шум. Прозорците на колите по авеню „Пенсилвания“ се изпотрошиха. За няколко секунди той успя да причини впечатляващи щети. Не забелязах някой да е ранен. Двете деца също. Ще ти го върна, Гари.

После през улицата се чу глас. Беше на Гари.

Обръщаше се към мен. Сякаш бяхме само двамата. Това ли искаше? Неговият звезден миг в центъра на столицата. Доживя да го предават на живо по националната телевизия.

— Покажи се, доктор Крос. Излез напред, Алекс. Покажи красивото си лице на всички.

— И защо? — попитах аз по мегафона.

— И през ум да не ти е минало — изсъска Сампсън зад мен. — Една крачка и аз лично ще те застрелям.

Отсреща отново избухна стрелба. Този път продължи по-дълго от предишния. Вашингтон започваше да прилича на центъра на Бейрут. Отвсякъде щракаха фотоапарати и бръмчаха камери.

Изведнъж се изправих и се показах зад една полицейска кола. Не бях много далеч, точно колкото да ме уцели. Откъм тълпата няколко

задника се развикаха окуражително.

— Телевизията е тук, Гари — извиках аз. — В момента ни снимат. Снимат *мен* как стоя тук. Аз ще се стана голямата звезда. Трудно започнах, но затова пък какъв край!

Сонеджи/Мърфи избухна в смях. Доста дълго се смя. Превъзбуден ли беше? Или потиснат?

— Най-после ме разбра, значи? — извика той. — Така ли смяташ? Сега знаеш ли кой съм? Знаеш ли какво искам?

— Съмнявам се. Знаем, че си ранен и си мислиш, че умираш. В противен случай... — Аз замълчах, за да прозвучи възможно най-драматично. — В противен случай *не би допуснал да те хванем повторно*.

Точно отсреща на авеню „Пенсилвания“ Сонеджи/Мърфи се изправи зад яркочервения джип. Двете деца лежаха на тротоара зад него. Не изглеждаха наранени.

Гари ми се поклони театрално. Изглеждаше като най-обикновено американско момче. Също както в съда.

Тръгнах към него. Все по-близо и по-близо.

— Добре го каза — провикна се той. — Само че звездата съм аз!

И рязко насочи автомата си към мен.

Зад гърба ми изтреця изстрел.

Гари Сонеджи/Мърфи отхвъркна назад към ателието за поправка на обувки. Падна на тротоара и се претърколи. Двата малки заложници започнаха да пицят. После скочиха на крака и хукнаха да бягат.

Препуснах с все сила през авеню „Пенсилвания“.

— Не стреляйте! — крещях. — Задръжте огъня!

Обърнах се и видях Сампсън. Служебният му револвер все още беше насочен към Гари Мърфи. Вдигна дулото към небето. Не ме изпускаше от поглед. Беше сложил точката от името и на двама ни.

Гари лежеше скупчен на тротоара. Поточе яркочервена кръв струеше неспирно от главата и устата му. Не помръдваше. Все още стискаше здраво автоматичната пушка.

Пресегнах се и първо взех оръжието. Далеч зад гърба си чувах щракането на фотоапаратите. Докоснах го по рамото.

— Гари?

Много внимателно го обърнах. Не помръдна. Никакви признаци на живот. Отново приличаше на обикновено американско момче. На това тържество, бе дошъл като себе си, като Гари Мърфи.

Докато го гледах, очите му изведнъж се отвориха. Погледна право в мен. Устните му бавно се разтвориха.

— Помогни ми — прошепна той най-сетне тихо, задавено. — Помогни ми, доктор Крос. Моля те, помогни ми.

Коленичих до него.

— Кой си ти? — попитах.

— Аз съм Гари... Гари Мърфи.

Шах и мат.

[1] Авеню „Пенсилвания“ №1600 е пощенският адрес на Белия дом. — Б.ред. ↑

ЧАСТ СЕДМА

ПРАВОСЪДИЕТО НА ДИВИЯ ЗАПАД (1994)

Когато настъпи съдбовният ден, не можах да поспя дори час или два часа. Не можех да свиря и на пиано на верандата. Не исках да срещам никого и да говоря за това, което щеше да се случи след няколко часа. Вмъкнах се при Деймън и Джани, докато спяха, и ги целунах. После в два часа през нощта излязох от къщи.

В три пристигнах във федералния затвор „Лортън“. Демонстрантите бяха пак там, издигнали ръчно направените си плакати на лунната светлина. Някои пееха протестни песни от шейсетте години. Други се молеха. Имаше монахини, свещеници и пастори. Забелязах, че повечето протестиращи са жени.

Стаята за екзекуции на „Лортън“ се оказа малка, обикновена, с три прозореца. Единият беше за медиите. Другият за официалните наблюдатели на щата. А третият — за приятели и роднини на осъдения.

И трите прозореца бяха покрити с тъмносини завеси. В три и половина сутринта един служител от затвора дръпна една по една завесите. Най-сетне видяхме затворничката, легнала в болнична количка. Към количката имаше прикрепена специална поставка, върху която бе протегната лявата ѝ ръка.

Джези се беше вторачила в тавана, но когато двама техници тръгнаха към количката, като че ли ги усети и явно се напрегна. Единият от тях носеше игла от неръждаема стомана върху болнична табла. Вкарването на иглата е единствената физическа болка, която осъденият изпитва, ако екзекуцията чрез смъртоносна инжекция се извърши както трябва.

От няколко месеца посещавах затвора „Лортън“, за да се виждам с Джези и Гари Мърфи. Бях взел отпуск и въпреки че пишех тази книга, имах достатъчно време за тези свиждания.

Личността на Гари сякаш съвсем се разпадаше. Това се отбелязваше във всички доклади от прегледите. Прекарваше повечето

дни потънал в сложния свят на своите фантазии. Ставаше все по-трудно да го убедим да се върне за малко в нашия.

Или поне така изглеждаше. Това му спести втори съдебен процес, спаси го от смъртното наказание. Бях сигурен, че отново играе, но никой не искаше да ме чуе. Бях убеден, че подготвя следващия си план.

Джези прие да разговаря с мен. Винаги сме могли да разговаряме. Не се изненада, че я осъдиха на смърт заедно с Чарлс Чейкли. В края на краищата, беше виновна за смъртта на сина на министъра на финансите. Тя и агентите от Службата за охрана бяха отвлекли Маги Роуз Дън. Бяха отговорни за смъртта на Майкъл Голдбърг и Вивиан Ким. Джези и Дивайн бяха убили пилота от Флорида, Джоузеф Денъо.

Тя ми каза, че от самото начало е чувствала угризения.

— Но не дотам, за да ме спрат. Изглежда в някой момент нещо се е прекършило в мен. И днес вероятно бих направила същото. Пак ще рискувам за десет милиона долара. Както и повечето хора, Алекс. Алчни времена. Но не и за теб.

— Откъде знаеш?

— Някак си знам. Ти си „Черният рицар“.

Каза ми да не страдам, когато всичко свърши. Протестиращите я дразнеха.

— Ако тяхно дете умре, повечето щяха да действат по доста различен начин.

Чувствах се много зле. Не знам доколко вярвах на Джези, но се чувствах зле. Не исках да присъствам, но Джези ме помоли да дойда.

На прозореца за близки на Джези нямаше никой друг. Тя нямаше никого на този свят. Майка ѝ бе починала малко след арестуването ѝ. Преди шест седмици бившият агент на Службата за охрана Чарлс Чейкли бе екзекутиран пред очите на цялото му семейство. Това реши съдбата ѝ.

Дълги пластмасови тръбички свързваха иглата в лявата ръка на Джези с няколко интравенозни дозатора. В първия дозатор, който вече беше отворен, имаше безвреден физиологичен разтвор.

При знак от директора на затвора към него щеше да се добави и натриев тиопентал. Това е барбитурат, използван като анестетик за приспиване на пациентите. После се добавяше голяма доза павулон.

Смъртта настъпва след около десет минути. За да се ускори процесът, се прибавя същото количество калиев хлорид. Той отпуска мускулите на сърцето и спира неговата дейност. Предизвиква смърт за десет секунди.

Джези откри лицето ми на прозореца за „приятели“. Леко ми махна с върха на пръстите си и дори опита да се усмихне. Беше си сресала косата, която сега бе късо подстригана, но беше все така красива. Сетих се за Мария и това, че не успяхме да си кажем сбогом, преди да умре. Помислих си, че сбогуването всъщност се оказва по-лошо. Ужасно ми се искаше да се махна от затвора, но останах. Бях обещал на Джези. Винаги изпълнявам обещанията си.

Всъщност нямаше нищо особено за гледане. Най-накрая Джези затвори очи. Попитах се дали смъртоносните лекарства вече са й дадени, но нямаше как да разбера.

Пое си дълбоко въздух и после видях как езикът ѝ потъва в устата. Ето каква е модерната екзекуция на човешко същество. Това бе краят на живота на Джези Фланаган.

Напуснах затвора и забързах към колата си. Казах си, че съм психолог и детектив. Щях да го превъзмогна. Можех всичко да превъзмогна. Бях по-корав от всеки друг. Винаги съм бил.

Ръцете ми бяха пъхнати дълбоко в джобовете на палтото. В дясната си ръка стисках толкова силно сребърното гребенче, което някога Джези ми беше дала, че чак ме заболя.

Когато стигнах до колата си видях, че под лявата чистачка е пъхнат обикновен бял плик. Пъхнах го в джоба си и не го отворих, докато не потеглих за Вашингтон. Мислех, че знам какво има вътре и излязох прав. „То“ ми бе изпратило съобщение. Лично до мен. В лицето ми.

Алекс,

Тя хълцаше ли, хленчеше ли и молеше ли се за прошка, преди да я умъртвят? Ти пророни ли сълза?

Много здраве на семейството ти. Искам да ме помнят.

Винаги твой

Сина на Л.

Продължаваше да играе ужасяващите си игри на ума. Никога нямаше да престане. Бях го казал на всеки, проявил готовност да ме изслуша. Публикувах в специализирани списания неговия диагностичен профил. Гари Сонеджи/Мърфи беше напълно отговорен за действията си. Исках да бъде съден за убийствата, които бе извършил в Югоизточния квартал. Семействата на чернокожите му жертви също трябваше да получат правосъдие и възмездие. Ако някой заслужаваше да бъде екзекутиран днес, това бе Сонеджи/Мърфи.

Бележката показваше, че е намерил начин да замотае главата на някой от пазачите. Вече имаше свой човек в „Лортън“. Имаше си поредния план. Поредният десет или дваисетгодишен план. Още фантазии и игри на ума.

Докато пътувах за Вашингтон, се питах кой е по-умелият манипулатор. Гари или Джези? Знаех, че и двамата са психопати. Тази страна ги произвежда в далеч по-големи количества от всяко друго кътче на планетата. Има ги във всички форми и размери, всички раси и вероизповедания, от двата пола. Това е най-ужасяващото от всичко.

След като се прибрах вкъщи тази сутрин, посвирих малко от „Рапсодия в синьо“ на верандата. Свирих и песента на Бони Рейт „Нека им дадем нещо, за което да говорят“. Джанел и Деймън стояха зад мен и слушаха любимия си изпълнител. След Рей Чарлс, разбира се. Седнаха до мен на пианото. Тримата бяхме щастливи да послушаме музика и за известно време да усетим как се докосваме един до друг.

По-късно се отправих към църквата „Сейнт Антъни“ да помогна в раздаването на обяда и в другите неща. Господин „Фъстъчено масло“ продължава да живее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.